

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

Всичко, което знаем
за смъртта на Христос, е лъжа...

ИЗМАМАТА
МЪРТВО
МОРЕ

АДАМ БЛЕЙК

Таината на свитъците от Мъртво море...

БАРД

АДАМ БЛЕЙК
ИЗМАМАТА МЪРТВО МОРЕ

Превод: Елена Кодинова

chitanka.info

Всичко, което знаем за смъртта на Христос, е лъжа

Бившият наеман войник Лио Тилмън и амбициозната полицайка Хедър Кенеди разследват поредица от странни смъртни случаи, които ги отвеждат до Свигъците от Мъртво море и смъртоносно евангелие, скрито в тях. Но скоро Тилмън и Кенеди са принудени да бягат и да се крият, за да спасят живота си. Гонят ги зловещи наемни убийци, които плачат с кървави сълзи и вярват, че са наследници на Юда. Тези „паднали ангели“ не се спират пред нищо, сплотени от сензационна тайна, свързана с истината кой всъщност е умрял на разпятието.

Книгата започва стремглаво с трагична самолетна катастрофа в американската пустиня, последвана от жестоко убийство в лондонски университет и град фантом в Мексико. Напрегнатото действие и уникалните разкрития превръщат книгата в най-завладяващия трилър след „Шифърът на Леонардо“.

*На Крис — моя баща,
и Крис — моя брат,
и Крис — моя брат по душа,
и Сандра — моята сестра, макар че може би е по-
добре да нарека и нея Крис — за да избегна всякаква
неяснота.*

ПРОЛОГ

Диспечерът се обади да съобщи на шериф Уебстър Гейл за самолетната катастрофа и го намери в боулинга. Тъкмо се канеше да забие лъжица в огромна кутия сладолед. Докато слушаше, го връхлетяха различни емоции и успоредно с първия пристъп на жал към мъртвите и опечалените и ужаса от неприятностите, които щяха да ги сполетят, го налегна и съжаление, че това лакомство за седем долара щеше да отиде на боклука.

— Извънредно кацане? — попита той, за да е сигурен, че е разбрал правилно. Покри телефона с шепа, за да изолира звука от падащите кегли и от автомата, който ги подреждаше пак на съседната пътека.

— Не — беше категорична Кони. — Какво ти кацане! Тази птичка просто падна от небето, заби се в земята и избухна в адски пламъци. Нямам представа колко е голяма, нито откъде идва. Уведомих „Въздушен контрол“ във Финикс и Лос Анджелис. Ще ти съобщя веднага щом ми се обалят оттам.

— И със сигурност е в границите на окръга, така ли? — попита Гейл, който вече се ловеше и за сламка. — Мислех, че маршрутът е по на запад, чак към Аркона...

— Падна точно до магистралата, Уеб. Кълна се, че виждам дима от прозореца си. Не просто е в границите на окръга, а е толкова близо, че можеш да стигнеш до там пеша от мола „Гейтуей“. Вече наредих да съобщят и на доктор Бийти. Ще ми поръчаш ли още нещо?

Гейл се замисли.

— Да — каза той след малко. — Кажи на Анстратър да отиде там и да отцепи широк периметър около мястото на произшествието. Достатъчно широк, за да не могат зяпачите да надничат и да снимат.

— Ами Могс?

Кони имаше предвид Айлин Могс, единствения щатен служител на пълно работно време в „Пийзън крониклър“. Могс беше журналистка от старата школа, което означаваше, че обикаля

навсякъде и разговаря с хората, преди да предаде статията си, и дори сама снимаше с огромния си дигитален фотоапарат, който напомняше на Гейл за дилдо с каишки, каквото бе видял веднъж в каталог за сексиграчки и се бе опитал на часа да забрави.

— Могс може да премине през загражденията — разреши Гейл.
— Дължа ѝ услуга.

— Нима? — каза подигравателно Кони, но не чак прекалено нахално, което го накара да се почуди има ли намек в думите ѝ.

Със съкрушен вид той бутна далеч от себе си кутията сладолед: беше един от онези сложни аромати с дълго име и още по-дълъг списък съставки, сред които доминираха шоколад, маршмелоу и карамел в различни комбинации. Гейл беше склонен към пристрастяване, но бе постигнал мир с тази своя слабост отдавна. Сладоледът му доставяше далеч по-голямо удоволствие от алкохола. Вероятно по-голямо и от хероина и синтетичния кокаин, но нямаше как да знае, защото не бе опитвал последните две.

— Тръгвам натам — каза той. — Кажи на Анстратър да го отдалечи на половин километър.

— Какво да отдалечи на половин километър, шефе?

Той махна с ръка на сервитьорката да му донесе сметката.

— Полицейското заграждение, Кони. Искам да е на поне пет минути път пеша от мястото на инцидента. Като подушат какво е станало, ще започнат отвсякъде да се стичат хора и колкото по-малко видят, толкова по-скоро ще се обърнат и ще си тръгнат.

— Добре. На пет минути път пеша.

Гейл чу как Кони си записва. Мразеше цифрите, твърдеше, че няма очи за тях, както някои хора не могат да разпознават цветовете.

— Това ли е всичко? — попита тя.

— Засега. Опитай пак с летищата. Ще ти се обадя, щом стигна.

Гейл взе шапката си от празното място до себе си и си я сложи на главата. Сервитьорката, привлекателна азиатка, която според баджа си се казваше Мадхуксара, му донесе сметката за сладоледа, както и за хотдога и картофките, които бе изял по-рано. Изглеждаше скандализирана, че не си е докоснал десерта.

— Е, щях да поискам да ми го увиете за вкъщи, ако имаше някаква практичност в това — каза той, като се опитваше да излезе от положението.

Тя схвана шегата и се смя по-гръмогласно и по-дълго, отколкото смешката заслужаваше.

Костите му тихо изпукаха, докато се изправяше: остаряваше, хващаше го ревматизъм, дори и в този климат.

— Госпожо — докосна периферията на шапката си и тръгна да излиза.

Мислите му се точеха лениво, докато прекосяваше напечения паркинг зад заведението към разнебитения си шевролет „Бискейн“. Имаше право на нова кола и можеше да си я купи с пари от бюджета на полицията, когато си пожелае, но бискейнът беше местна забележителност. Когато го паркираше, той се превръщаше в нещо като табела „Докторът е на посещение“.

Как ли се произнасяше името на сервитьорката? Откъде беше тя и какво я бе довело в Пийзън, Аризона? Това беше градът на Гейл и той бе силно привързан към него на подсъзнателно ниво, но не можеше да си представи някой да измине голямо разстояние, специално за да се засели тук. Какво би го привлякло? Молът? Кинотеатърът с три зали? Пустинята?

Разбира се, напомни си той, вече сме XXI век. Мадхуксара може и да не беше задължително емигрантка. Може да е родена и отраснала точно тук, в югозападния край на Съединените щати. Със сигурност нямаше и следа от чужд акцент. От друга страна — не я бе виждал в града преди. Гейл не беше расист, което в определен етап от кариерата му на полицай го бе направило странна птица. Обичаше разнообразието както сред хората, така и сред сладоледите. Но имаше инстинкти на истинско ченге и запаметяваше всички нови лица от различни цветове в архива на паметта си, защото от опит знаеше, че непознатото има склонност да се превръща в проблем.

Шосе 68 бе съвсем чисто чак до магистралата, но много преди да стигне до кръстопътя, той видя черния като въглен стълб, който се издигаше към небето. „Дене в облачен стълб, ноще в огнен стълб“^[1], помисли си без връзка Гейл. Майка му ходеше в баптистката църква и цитираше Евангелието така, както другите хора говорят за времето. А Гейл не бе отварял Библията от трийсет години, но пък някои изрази бяха заседнали в съзнанието му.

Зави по черен път край фермата на Басет и тръгна през полята, в които някога, много отдавна, за първи път целуна жена, която не му

беше възрастна роднина.

С почуда и задоволство установи, че пътят е ограден със солидна полицейска лента в черно и жълто, започваща на стотина метра от мястото на инцидента, посипано с изкривен пушещ метал. Лентата бе опъната между два чамови стълба от ограда. Спенс, един от най-мълчаливите му и хладнокръвни заместници, стоеше на пост, за да е сигурен, че шофьорите не заобикалят заграждението през царевичните поля.

Докато Спенс откачаше лентата, за да го пусне да мине, Гейл свали страничното стъкло.

— Къде е Анстратър? — попита той.

Спенс кимна настрани.

— Ей там.

— Кой друг е там?

— Лусински. Скъф. И госпожица Могс.

Гейл кимна и продължи нататък с колата.

Досега не се беше сблъсквал с голяма самолетна катастрофа, също както не се бе занимавал с кокаин и хероин. Представяше си, че аеропланът се е спуснал като стрела от небето и се е забил в земята с опашката нагоре. Но в действителност нещата не изглеждаха така прости. Имаше широк насип от пръст, около двеста метра дълъг и към метър и половина — два висок от външната страна. Самолетът бе изкопал бразда и по цялата наранена повърхност бе разхвърлял парчета от корпуса си като гигантски яйчени черупки. Това, което бе останало от него, гореше в края на издълбаната следа. Гейл вече бе свалил страничния прозорец и установи, че пламтящите отломки изпълваха въздуха с ужасна воня на изгоряло. Не беше сигурен дали миризмата идваше от пластмасата или от овъглената плът. И не бързаше да разбере.

Паркира бискейна си до черно-бялата кола на Анстратър и слезе. Останките от самолета бяха на стотина метра, но горещината от пожара лъхна Гейл като миризма на бар при отваряне на вратата, докато вървеше към малка групичка хора в началото на изораната бразда. Анстратър, първият му заместник, засенчваше очи с длан и оглеждаше новия релеф на полето. Джоуъл Скъф, калпав полицаи, който на 27 години вече беше успял да се превърне в по-голям позор за органите на реда от два пъти по-стари от него хора, стоеше наблизко и

се взираше в същата посока. И двамата изглеждаха мрачни и не знаеха какво да кажат, като на погребение на полунепознат, на което се боиш някой да не те заговори.

В краката им върху разкопаната пръст седеше Айлин Могс. Фалическата ѝ камера лежеше безполезна в скута ѝ, а главата на репортерката бе клюмнала. От този ъгъл не се виждаше добре, но лицето ѝ бе изкривено като на човек, който току-що е спрял да плаче. Гейл тъкмо се канеше да ѝ каже нещо, но после се изкачи по насипа, главата му се издигна над най-високата му точка и той видя за какво става въпрос. Замръзна несъзнателно на мястото си, мозъкът му блокира от ужасната гледка и спря да изпраща сигнали към краката му.

Полето бе обсипано с трупове: мъже, жени и деца лежаха по разораната повърхност. Върху тях се виждаха разпилелите се от пръснатите куфари дрехи, сякаш духовете на мъртвите в шарени одежди танцуваха в чест на новопридобитата си свобода.

Гейл опита да изругае, но внезапно устата му се оказа прекалено пресъхнала, за да издаде и звук. Заради ужасната жега търкулналите се по бузите му сълзи се изпариха още преди някой да ги е видял.

---

[1] „А Господ вървеше пред тях днене в облачен стълб, като им показваше пътя, а ноще в огнен стълб, като им светеше, та да вървят и днене и ноще.“ Старият завет, Изход 13:21. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
СКОРОСМЪРТНИЦАТА

1.

На снимката имаше мъртвец в подножието на стълбище. Беше безупречен кадър с много висока резолюция, всичко най-интересно се виждаше ясно, но въпреки това не събуди у Хедър Кенеди дори минимален ентузиазъм.

Тя затвори папката и я бутна през бюрото. Нямахме какво толкова да ѝ гледа.

— Не го искам — каза.

От другата страна на бюрото шефът ѝ, инспектор Самърхил, сви рамене, сякаш с този жест искаше да каже, че и на най-добрите се случва да го закъсат.

— Няма на кого друг да го дам, Хедър — каза ѝ той с тон на разумен човек, който постъпва така, както е правилно. — Хората са затрупани с работа. Ти си най-свободна в момента!

Млъкна, за да не добави: „Знаеш защо изтегли късата клечка и какво трябва да направиш, за да спрат да ти се случват такива неща“.

— Добре — съгласи се Кенеди. — Значи мързелувам. Тогава ме включи в операция на Ратнър или Денинг. Не ми давай глупави задачи, които ще се ваят по бюрото ми цяла вечност.

Самърхил дори не си направи труда да изиграе малко съчувствие.

— Ако не е убийство — каза той, — приключи го. Откажи се от него. Ще подкрепя решението ти, стига да е аргументирано.

— И как да го направя, след като уликите са отпреди три седмици? — отвърна му злостно Кенеди. Нямахме да спечели този спор, Самърхил вече си го бе навил на пръста. Но нямаше и да се даде без бой на дъртото копеле. — Никой не е обработил местопрестъплението. Не са направили нищо с трупа. Остава ми да тръгна само от няколко снимки, направени със скапания фотоапарат на кварталната полиция.

— И докладът от аутопсията — добави Самърхил с досада. Бутна решително и окончателно папката към нея. — Тук вътре е. И общо взето, съдържанието на папката се изчерпва с това. Било е

достатъчно да се започне ново разследване по случая, но признавам, че нямаш много първоначална информация.

— И защо е имало аутопсия, щом никой не е видял нищо подозрително в настъпването на смъртта? — попита Кенеди, вече искрено озадачена. „И как въобще това се оказа наш проблем?“ — добави наум.

Самърхил затвори очи и започна да разтрива клепачите си с палец и показалец. На лицето му се изписа умора. Очевидно искаше да я убеди да вземе папката и да му се разкара от главата.

— Покойникът има сестра и тя настояла. Получила каквото иска, а именно открит финал с множество вълнуващи възможности. А ние сме в ролята на лошите, защото прекалено бързо сме подписали заключението, че става въпрос за нещастен случай, освен това сме отказали категорично аутопсия при първата молба. Затова трябва отново да почнем разследване и да извършим необходимите процедури, докато не се случи едно от следните две неща: или намираме правдоподобно обяснение за смъртта на този мъж, или стигаме до задънена улица и заявяваме, че сме положили всички усилия.

— Кое то може да отнеме цяла вечност — отбеляза Кенеди. Класическа черна дупка, случай, по който не е направено нищо от самото начало, а това значеше сега тя да се скъса от работа, за да компенсира пропуските — от криминологичните анализи до свидетелските показания.

— Да. Като нищо. Но погледни го и от хубавата страна, Хедър. Ще имаш възможност да работиш с нов партньор, ентузиазирани млад детектив, който току-що е постъпил и не знае нищо за теб. Крис Харпър. Прехвърлен направо от Сейнт Джон Уд през Академията. Бъди внимателна с него. На Нюкорт стрийт^[1] са свикнали с по-цивилизовано отношение.

Кенеди отвори уста да каже нещо, но се отказа. Нямаше смисъл. Всъщност, като се замислеше, некадърността на предишните разследващи заслужаваше възхищение, защото чрез нея те елегантно си бяха спестили усилията. Някой се беше издънил героично, бе приключил прекалено бързо случая и след това уликите го бяха ухапали по задника. А сега цялата бъркотия бе предадена в ръцете на най-лесния за жертване член на екипа и на някакво пушечно месо,

специално привлечено от районното управление. Всичко изглеждаше чисто, а ако се окажеше, че не е, то никой важен нямаше да пострада.

Тя изруга под нос и тръгна към вратата. Самърхил се облегна назад в стола, скръсти ръце зад главата си и се взря в отдалечаващия ѝ се гръб.

— Върни го жив, Хедър — призова я той с половин уста.

Когато се върна на бюрото си, Кенеди намери последния подарък от бригадата, заела се да я прогони за отрицателно време. Беше мъртъв плъх в капан от неръждаема стомана, поставен върху книжата ѝ. Седем-осем детективи се правеха, че разговарят небрежно на малки групи в общата стая, но я наблюдаваха скришом, нетърпеливи да видят какво ще направи. Ако се съдеше по прикритото вълнение в помещението, може дори да бяха заложили пари за евентуалната ѝ реакция.

Кенеди мълчаливо се бе примирявала с по-малките провокации, но докато се взираше в отпуснатото трупче и съсирената кръв на шията му под металната челюст на капана, тя успя да формулира извода, девет-десет процента от който вече бе проумяла подсъзнателно: че това няма да спре, ако продължи да си носи кръста, без да се оплаква.

Какви възможности имаше? Прехвърли наум няколко, докато стигна до тази, чието най-голямо предимство беше моменталният ефект. Взе капана и го отвори — малко трудно, защото пружината беше здрава. Плъхът тупна на бюрото ѝ. Тя захвърли капана и го чу как изтрака зад нея, след това взе трупчето, но не го хвана плахо с два пръста за опашката, а го стисна силно в юмрука си. Беше студено, много по-студено, отколкото би трябвало. Някой го беше държал в хладилника си в изчакване на подходящия момент. Кенеди се огледа из помещението.

Джош Коумс. Не че той беше лидерът — кампанията срещу нея не бе планирана. Но от всички, които искаха да превърнат живота ѝ в ад, Коумс беше най-гръмогласният и най-старши по прослужени години. Така че идеално ѝ вършеше работа, дори бе за предпочитане пред много други. Кенеди отиде до бюрото му и хвърли мъртвия плъх към чатала му. Коумс рязко се дръпна и столът му тръгна назад. Плъхът падна на пода.

— Мамка му! — изрева Коумс.

— Знаеш ли какво — започна Кенеди в леко скандализираното мълчание, — големите момчета не карат майките си да правят тези работи вместо тях, Джош. Трябваше да си останеш прост униформен полицай, докато ти окапят топките. Харпър, тръгвай с мен.

Дори не беше сигурна, че е там. Нямахше представа и как изглежда. Но когато понечи да се отдалечи, видя с периферното си зрение как един от седналите мъже се изправи и се отдели от групата.

— Кучка! — изръмжа Коумс зад гърба ѝ.

Кръвта ѝ кипеше, но тя се засмя, и то така, че всички да я чуят.

---

[1] На тази улица се намира полицейското управление на Сейнт Джон Уд — район в северозападната част на Лондон. — Б. ред. ↑

2.

Харпър шофираше под лекия летен дъжд, който заваля изневиделица. Кенеди преглеждаше папката през по-голямата част от първата минута, след като потеглиха.

— Успя ли да се запознаеш с това? — попита тя Харпър, когато завиха по Виктория Стрийт и се включиха в натоварения трафик.

Детективът примигна бързо, но не каза нищо. Крис Харпър, 28-годишен, полицай от Камдън, Сейнт Джон Уд, от прехвалената полицейска академия за борба с тежките престъпления. Кенеди бе отделила малко време между посещенията си в кабинета на Самърхил и връщането си в общата стая, за да го провери в служебната база данни. Нямахше нищо особено около него, освен споменаване на проявена храброст (при пожар в склад) и търкания с висш полицай по личен въпрос, който не бе уточнен. Какъвто и да е бил конфликтът, беше изгладен без започване на наказателни процедури. Харпър бе светлокос и тънък като струна, с леко асиметрично лице, което сякаш непрекъснато или бе смръщено, или ти намигаше многозначително. На Кенеди ѝ се стори, че може и да го е срещала някъде много отдавна, но и така да беше, общуването им явно е било мимолетно и не бе оставило у нея нито добри, нито лоши впечатления.

— Изобщо не съм го чел — призна си накрая Харпър. — Само преди час разбрах, че съм разпределен за този случай. Тъкмо преглеждах папката и тогава... ами ти се появи и направи онзи кабаретен номер с мъртвия плъх, а след това тръгнахме.

Кенеди го изгледа косо, но той не ѝ обърна внимание.

— Прочетох резюмето — продължи Харпър. — И прелистих първия доклад от мястото на инцидента. Това е.

— Значи си пропуснал само аутопсията — изсумтя Кенеди. — Това е цялото разследване, което е проведено по случая. Нещо да ти направи впечатление?

Харпър поклати глава.

— Почти нищо — призна той. Намали скоростта на колата. Бяха влезли в колона, която задръстваше горната част на Парламент Стрийт:

едната лента бе затворена за ремонт. Излишно беше да пускат сирената, защото другите нямаше къде да се отдръпнат, за да им направят път. Запълзяха напред по-бавно, отколкото биха се движили пеша.

— Мъртвецът е бил преподавател — каза Кенеди. — Всъщност университетски професор в колежа „Принс Рийджънтс“. Стюарт Барлоу. На 57 години. Работно място — сградата на учебното заведение на Фицрой Стрийт, където е и умрял. Като е паднал по стълбите и си е счупил врата.

— Точно така — кимна Харпър, сякаш бе започнал да си припомня.

— Но аутопсията казва, че не е станало така — продължи Кенеди. — Намерили са го в подножието на стълбите, така че обяснението е изглеждало логично. По всичко личало, че се е спънал и е паднал лошо: счупил си е врата, ударил си е силно черепа отдясно. Носел е куфарче със себе си. То лежало от дясната му страна, отворено и с разпиляно съдържание, така че всичко се връзвало. Събрал си е нещата, тръгнал е да си ходи и на върха на стълбите се е спънал. Тялото е намерено малко след девет вечерта, може би час след като Барлоу е приключил работата си за деня.

— Мозайката изглежда подредена — позволи си да се обади Харпър. Помълча малко, докато пусна колата да измине бавно няколко метра, след това пак удари спирачките. — Е, и? Счупеният врат не е ли причината за смъртта му?

— Напротив, точно това е — отвърна Кенеди. — Проблемът е, че е счупен от погрешната страна. Нараняванията по мускулите на шията говорят за усукване, не за удар.

— Усукване. Значи вратът му е бил извит?

— Точно така. Вратът му е бил извит. А това става предимно нарочно. Обикновено не се получава при падане по стълбите. Е, може при силен удар под ъгъл шията да се усуче рязко, но тогава повечето наранявания по меките тъкани са линейни: вътрешните и външните контузии са в една плоскост, по която можеш да съдиш за ъгъла на удара.

Тя прелисти оскъдните страници с незадоволителна информация и стигна до тази, която след аутопсията се бе оказала най-притеснителна.

— Освен това е имало човек, който го е преследвал — каза Харпър, сякаш й прочете мислите. — Видях, че има доклад и за друг инцидент. Мъртвецът е бил шпиониран.

Кенеди кимна.

— Много добре, детектив. Преследвач може би е силна дума, но си прав. Барлоу се е оплакал, че някой го наблюдава. Най-напред на академична конференция, след това пред къщата му. Този, който е приключил така набързо случая, или не е знаел, или е решил, че не е важно. Не е направена връзка между двата доклада, затова ще започна с първия. Но в светлината на резултатите от аутопсията изглеждаме като пълни глупаци.

— Боже опази — промърмори безизразно Харпър.

— Амин — произнесе Кенеди.

Настъпи тишина, както често става след молитви.

Пръв я наруши Харпър.

— За онова нещо с плъха. Често ли ти се случва?

— Напоследък — да. Почти всеки ден. Защо? Да нямаш алергия? Харпър се замисли.

— Не още — отговори накрая.

Въпреки че приютяваше историците от колежа „Принс Рийджънтс“, сградата беше с агресивно съвременен дизайн: строг бункер от бетон и стъкло, скрит на странична улица на около половин километър от основния корпус на учебното заведение на Гоуър стрийт. Освен това беше пуста, тъй като семестърът бе свършил преди седмица. Цяла една стена във фойето от пода до тавана бе превърната в табло за съобщения. На него се рекламираха концерти на банди, за които Кенеди не бе чувала, на дати, които вече бяха отминали.

Посрещна ги изтормозеният административен директор Елис. Лицето му беше лъснало от пот, сякаш идваше от някаква тежка тренировка за бюрократи. Приемаше посещението им като лична агресия срещу доброто име на институцията.

— Казаха ни, че разследването е приключило — заяви той.

— Съмнявам се, че сте го чули от човек, който има правото да ви го съобщи, господин Елис — отвърна Харпър с каменно изражение.

Засега официалната версия беше, че случаят никога не е бил приключвал и просто е станало недоразумение.

Кенеди мразеше тези политически глупости, а и точно в този момент не дължеше кой знае каква лоялност на участъка.

— По време на аутопсията са били открити странни неща — добави тя, без да поглежда Харпър, — които промениха отношението ни към случая. Вероятно е най-добре да не споменавате за това пред никого от факултета, но ще трябва да продължим разследването.

— Може ли поне да приема, че всичко ще свърши преди лятната ни програма? — попита административният директор с тон на границата между враждебността и вледеняващия ужас.

На Кенеди от все сърце ѝ се искаше да може да потвърди това, но твърдо вярваше, че добрите новини, които не са достатъчно надеждно проверени, носят повече нещастие на хората по-късно.

— Не — каза тя направо. — Моля ви да не приемате това.

Лицето на Елис помръкна.

— Но... студентите — промълви той, макар да бе очевидно, че наоколо нямаше никакви студенти. — Такива неща изобщо не помагат на приема и накърняват академичния ни образ.

Изрече такава тъпотия, че Кенеди не беше сигурна как да му отговори. Реши да си премълчи, но така, за нещастие, позволи да се възцари тишина, която административният директор се чувстваше длъжен да запълни.

— Съвсем малко е нужно за разрушаване на имиджа — каза той. — Сигурен съм, че разбирате какво имам предвид. Както се случи след стрелбата в биологическия факултет в Алабама. Доколкото знам, е била дело на някакъв смахнат асистент, изолирана случка, една на милион, не е пострадал нито един студент. Но въпреки това факултетът отчете спад в молбите за постъпване през следващата година. Хората си мислят, че убийството е нещо, от което можеш да се предпазиш.

„Добре, това не беше чак толкова тъпо — помисли си Кенеди, — но е много по-нагло.“ Този човек бе загубил колега при обстоятелства, които се оказваха подозрителни, а той мислеше само как това ще се отрази на счетоводния баланс на колежа. Елис със сигурност беше задник, затова щеше да получи най-оскъдното количество любезност, колкото да не е без хич.

— Трябва да видим мястото, на което е намерен трупът — каза му тя. — Веднага, ако обичате.

Той ги поведе по празните кънтящи коридори. Из въздуха се носеше мирис, който напомняше на Кенеди за стара преса. Като дете си бе построила къщичка за игра в градината на родителите си. Стените ѝ бяха от вестници, които баща ѝ събираше по непонятни причини (може би още тогава мозъкът му бе започнал да се разяжда). Точно същата миризма: на тъжни стари вестници, непотребни и провалени в усилието си да информират.

Завиха покрай ъгъла и Елис се закова на място. За миг Кенеди си помисли, че се кани да се разправя с нея, но той само леко вдигна ръце в странно спънат жест, с който показваше, че са стигнали.

— Ето тук се е случило онова — каза той, като наблегна на „онова“. Произнесе го полужизнерадостно и полуотворено.

Кенеди се огледа и разпозна късия тесен коридор и стълбището от снимките.

— Благодаря, господин Елис — каза тя. — От тук нататък ще се оправим сами. Но ще ни трябват пак след малко, за да ни пуснете в кабинета на господин Барлоу.

— Ще бъда в приемната — отвърна Елис и се затътри нанякъде. Беше напълно ясно какво си мисли, все едно имаше балонче над главата като в комикс.

Кенеди се обърна към Харпър.

— Добре — каза тя, — да преговорим пак нещата.

Подаде му папката отворена, снимките бяха най-отгоре. Харпър кимна малко уплашено. Събра фотографиите като ветрило от карти и започна да мести очи от тях към стълбището и обратно. Кенеди не го притискаше: имаше нужда да огледа хубаво, нека не бърза. Той може би не знаеше, но тя му правеше услуга, като го оставяше сам да си състави картината, вместо да му натрапва собствените си мисли още от самото начало. Все пак току-що беше завършил: теоретично тя трябваше да го обучава, а не да го ползва като изтривалка.

— Лежал е тук — каза най-накрая Харпър и започна да рисува схемата с ръка във въздуха. — Главата му... е била там, някъде около четвъртото стъпало.

— Главата е била на ръба на четвъртото стъпало — намеси се Кенеди. Не му противоречеше, просто изразяваше собствените си

мисли. Искаше ѝ се да го види, да прожектира образа в главата си в пространството пред себе си и от опит знаеше, че обрисуването с думи помага. — Къде е било куфарчето? До стената, нали? Тук?

— Тук — каза Харпър и посочи едно място на около два метра от подножието на стълбището. — Било е отворено и паднало настрани. Наоколо са били пръснати книжа. Бъркотията е била голяма и е стигала чак до отсрещната стена. Сигурно книгата са се изсипали от куфарчето или от ръцете на Барлоу, докато е падал.

— Нещо друго? Каквото и да е?

— Връхната му дреха — посочи отново Харпър.

Кенеди се заинтригува на мига.

— Няма я на снимките.

— Няма я — съгласи се Харпър, — но присъства в списъка с уликите. Преместили са я, защото е закривала частично тялото, а са имали нужда от видимост за фотографиите на травмите. Барлоу сигурно я е бил метнал на ръката си или нещо подобно. Вечерта е била топла. Може пък точно да я е обличал, когато се е спянал. Или когато е бил нападнат.

Кенеди се замисли над това.

— Връхната дреха в тон ли е с останалото облекло? — попита тя.

— Какво? — замалко да се разсмее Харпър, но видя, че Кенеди е напълно сериозна.

— Дали е същият цвят като самото и панталоните му?

Харпър дълго прелиства папката, без да намери някакво описание или изображение на връхната дреха. Накрая все пак я откри на една от снимките. Беше направена в самото начало на огледа, но някак си се бе озовала най-отдолу в купчината.

— Бял шлифер — каза той. — Нищо чудно, че не го е облякъл. Сигурно се е потял дори само по сако.

Кенеди се качи до средата на стълбището и огледа отблизо стъпалата.

— Имало е кръв — извика тя през рамо към Харпър. — Къде е била кръвта, детектив?

— На деветото и тринайсетото стъпало от долу на горе.

— Да, да. Петната все още се виждат по дървото. Погледни. — Тя направи кръг с ръка над едното място, след това и над другото и посочи към дъното на стълбището: — Удря се, отскача, пак се удря...

Обърна се с лице към Харпър.

— Не е грабеж — каза тя по-скоро на себе си, отколкото на него.

Той отново сведе очи към папката, но този път разгледа писмената част, не снимките.

— Не е отбелязано, че нещо липсва — съгласи се. — Портфейлът и телефонът са били в джоба му.

— Работил е тук единайсет години — разсъждаваше Кенеди. — Как така ще падне?

Харпър прелисти няколко страници мълчаливо. След малко вдигна поглед и посочи покрай главата на Кенеди към стълбището.

— Кабинетът на Барлоу е в другия край на коридора на втория етаж — каза той. — Това е, общо взето, единственият път, по който може да излезе от сградата, освен ако не е заобиколил през рецепцията, за да остави някаква поща или нещо подобно. Тук пише, че крушката не е светела, значи стълбището е било тъмно.

— Не е светела? Махната ли е била?

— Не, изгоряла. Пръснала се е.

Кенеди изкачи втората половина на стълбището. На върха му имаше малка площадка. Единствената врата в средата ѝ водеше към друг коридор. От думите на Харпър ставаше ясно, че това е коридорът към кабинета на Барлоу. От двете страни на вратата имаше прозорци с матирани стъкла, които гледаха към коридора и се простираха от тавана до височината на кръста. Останалият метър до пода бе покрит с дървена ламперия.

— Значи отива до стълбището в тъмнината — каза тя. — Спира, за да светне лампата, но тя не работи.

Ключът беше вляво от вратата.

— И някой, който го причаква тук, му налетява отдясно зад гърба.

— Звучи логично — отвърна Харпър.

— Не — каза Кенеди. — Не звучи. На такова място не се прави засада, нали? Ако някой застане тук, ще се вижда и от дъното на стълбището, и от горния коридор през тези прозорци. Стъклото е матирано, но през него може да се забележи силует.

— Дори когато е тъмно?

— На площадката може и да е тъмно, но предполагаме, че в коридора на горния етаж е било осветено. Едва ли ще пропуснеш, ако

някой стои точно пред теб от другата страна на стъклото.

— Добре — каза Харпър. Млъкна и се замисли. — Но това е колеж. Едва ли ще ти се стори опасно някой да те чака до стълбите.

Кенеди вдигна вежди, след това ги отпусна.

— Убиецът е знаел, че е опасно — отвърна тя. — Затова изборът на място ми се струва странен. А и Барлоу се е оплаквал, че го следят, значи е бил по-нащрек от обикновено. Но има и по-добро обяснение. Продължавай.

— По-добро обяснение?

— Ще ти покажа след минута. Продължавай.

— Добре — каза Харпър. — Значи някой чака тук достатъчно дълго, пуска Барлоу да мине покрай него, след това го сграбчва изотзад. Извива му главата, докато му счупи врата, и го бутва по стълбите.

Дори когато произнасяше тези думи, Харпър се усмихваше. Изсумтя презрително на собственото си заключение. Кенеди го погледна въпросително и той посочи към върха на стълбището, след това към подножието му.

— Права си — каза той. — Изобщо не звучи логично. Имам предвид убийството. Човекът е бил на петдесет и седем, за бога! Падането е достатъчно, за да го убие. Защо просто да не бъде побутнат?

— Интересна гледна точка — отбеляза Кенеди. — Може би господин Някой не е искал да рискува. Освен това да не забравяме, че господин Някой знае как да счупи нечий врат с едно движение. Може би не е имал възможността често да демонстрира уменията си и в онази вечер е искал да се изфука.

Харпър се включи в играта.

— Или пък са се сборили и усукването на шията е резултат от прекаляване с притискането към земята. И това, и падането може да са станали случайно. Дори и да намерим човека, може да не успеем да докажем умисъл.

Докато той говореше, тя тръгна надолу. Мина покрай него и слезе чак до подножието на стълбището. Парапетът свършваше там, извиваше се надолу и се преливаше в дървена колона. Кенеди търсеше нещо особено, беше сигурна, че е там. Откри го на около половин

метър над земята от външната страна на колоната, онази, обърната към коридора на долния етаж, а не към самите стъпала.

— Добре — каза тя на Харпър и му посочи. — Виж това.

Той слезе и клекна до нея. Видя какво му показва.

— Вдлъбнатина в дървото — отбеляза той. — И мислиш, че е от нощта, в която Барлоу е умрял?

— Не — отвърна Кенеди. — Отпреди това е. Вероятно от доста по-рано. Но със сигурност е била тук в онази нощ. Има я на някои от снимките от местопрестъплението. Виж.

Взе папката от ръцете му и я прелисти. Стигна до изображението, което бе видяла по-рано през деня, докато седеше срещу Самърхил и той ѝ подаваше бокала с отровата. Връчи снимката на Харпър, който отначало я погледна с повърхностен интерес, а после се взря по-внимателно.

— Мамка му — каза той накрая.

— Именно. Мамка му.

На снимката се виждаше малко парченце светлокафяв плат, закачено за ръбчето на миниатюрната вдлъбнатина в дървото. Криминалният фотограф си бе направил труда да го заснеме с много добър фокус, вероятно бе предположил, че участва в разследване на убийство.

Раздърпаното парченце плат бе заведено като улика и все още си стоеше в надписан найлонов плик и кутия с етикет в отдела по криминалистика. Но никой не му беше обърнал внимание. Пък и обикновено жертвата обира цялото внимание на местопрестъплението.

Във фона и не толкова на фокус се виждаше и самият Стюарт Барлоу, облечен в светлокафяво сако с кожени кръпки на лактите — типичен учен ерген, като изключим извития му по неестествен начин врат и изцъкленото мъртвешко лице.

— Прегледах снимките, но това не го бях забелязал — призна Харпър. — Най-вече се опитвах да разгледам трупа.

— Също като предишния разследващ. Но разбираш какво означава, нали?

Харпър кимна, но по изражението му личеше, че още обработва информацията.

— От сакото на Барлоу е — каза той. — Или от панталоните му. Но... е на грешното място.

— Независимо дали е от самото или панталоните, Барлоу не би трябвало да е припарвал дотук — съгласи се Кенеди и потупа вдлъбнатината с пръст. — Това е на цели два метра от мястото, на което е паднал. Освен това е от външната страна на парапета. Вдлъбнатината сочи надолу. Трябва ти движение от долу на горе, за да си закачиш дрехата на острия ръб. И то при положение че си застанал на мястото, на което сме ние. Не виждам как може да стане при падането на тялото отгоре.

— Може би се е завъртял, след като е стигнал подножието на стълбите — предположи Харпър. — Не е бил още мъртъв. Опитвал се е да стане, да потърси помощ или... — Млъкна внезапно и поклати глава. — Не, това е абсурдно. Горкият човечец е бил със счупен врат.

— Точно така. Ако откъснатото парченце плат беше от шлифера му, можеше и да се заблудя. Няма как да изчислиш траекторията на нещо, което се вее свободно от ръката на падащия. Но шлиферът е бял. Нишките са от дрехите, с които е била облечена жертвата, а те няма как да се движат нагоре, докато тялото е падало надолу, нито да правят сложни пируети около твърди предмети. Мисля, че Барлоу е срещнал нападателя си точно тук, в подножието на стълбите. Той го е чакал скрит, вероятно в тази ниша под тях. И когато е чул стъпките му, е заел позиция, изскочил е, щом го е видял да минава покрай него, и го е сграбчил изотзад.

— А след това е нагласил трупа така, че да изглежда, все едно е паднал — довърши Харпър мисълта й. — Това обяснява защо е теглил Барлоу нагоре и е закачил дрехата му на вдлъбнатината.

Кенеди поклати глава.

— Спомни си кръвта по горните стълби, Харпър. Тялото наистина е паднало. Но си мисля, че е паднало по-късно. Нападателят е убил Барлоу тук долу, защото е било по-сигурно така. Няма прозорци, има по-малка вероятност Барлоу да го види или да го разпознае, ако са се срещали и преди. Но той е прецизен и иска да е сигурен, че всички улики са точни. Затова, след като Барлоу умира, завлича тялото нагоре по стълбите, за да го хвърли от площадката и да добави още автентичност. Докато мести трупа, самото се закача за острия ръб и там остава малко от плата.

— Прекалено сложно е — противопостави й се Харпър. — Достатъчно е било да го удари с френски ключ, нали? Всички ще си

помислят, че става въпрос за обир, който се е объркал. Нападателят може веднага да си тръгне с оръжието на престъплението под връхната си дреха и никой няма да разбере. Ако е влачил тялото нагоре по стълбите, дори късно вечер, когато наоколо няма никого, е поел глупав риск.

— По-добре така, отколкото да рискува да започне разследване — каза Кенеди.

— А и крушката.

— Крушката?

— На горната площадка. Ако съм прав, Барлоу не е убит, дори не е нападнат там. Но крушката е изгоряла и така изглежда още вероятно да е паднал. Може да е просто странно съвпадение, но не ми се вярва. Мисля, че нашият убиец се е погрижил и за тази малка подробност. Развива крушката, тръска я, докато жичката се скъса, и я връща на мястото ѝ.

— След това.

— Да. След това. Знам, звучи откачено. Но ако се е случило точно така, тогава може би...

Тя отново тръгна нагоре по стълбите, този път на четири крака с приведена глава, за да разгледа ръбовете на стъпалата. Но Харпър намери това, което търсеха на седмото стъпало, и то след като тя го бе подминала.

— Ето — извика ѝ той и посочи.

Кенеди се обърна и се наведе още по-ниско. На главата на пирон, забит леко под ъгъл и стърчащ над дървото, се бе закачило друго парченце светлокафяв плат. Беше се задържало, защото се намираше до самата стена, където хората, ползващи стълбището, не стъпват. Кенеди кимна, очевидно доволна.

— Бинго — каза тя. — Подкрепяща улика. Тялото на Барлоу е влачено нагоре по стълбите, преди отново да бъде хвърлено от площадката, и то най-вероятно след настъпването на смъртта.

— Значи — опита се да обобщи Харпър — имаме убиец, който дебне в сенките, чупи врата на жертвата с едно движение, след това я качва по стълбище, ползвано от много хора, и изобщо се задържа достатъчно дълго на местопрестъплението, за да нагласи уликите, да имитира нещастен случай и да отклони разследването от съмнения за убийство. За това се изисква изключително самообладание.

— Късно вечерта — напомни му Кенеди, което не значеше, че не е съгласна с него. Ставаше въпрос наистина за хладнокръвно и обмислено поведение, а не за престъпление в състояние на афект или сборичкване, което е излязло извън контрол.

Тя се изправи.

— Да разгледаме кабинета на Барлоу — предложи.

3.

Когато Лио Тилмън спеше, съпругата и децата му бяха едновременно живи и мъртви. Понякога сънищата му се закачаха за незначителни детайли, които събуждаха погрешни асоциации в беззащитното му подсъзнание и се превръщаха в кошмари. Малко бяха нощите, в които успяваше да спи чак до сутринта. На пръсти се брояха утрините, които не го заварваха буден, седнал на ръба на леглото да разглобява револвера си иди да рови в интернет с надеждата, че ще открие нещо ново.

Тази сутрин обаче не беше в леглото си. Седеше на седалката на сложен фитнес уред в спалнята на чужд човек и гледаше как слънцето изгрява над Магас. И в ръката му нямаше оръжие, а лист А4 с няколкостотин думи в леко размазан печатен шрифт. Револверът му бе затъкнат в колана с пуснат предпазител. В грамадния панорамен прозорец пред него зад ограда от ковано желязо се виждаше президентският дворец, намиращ се от другата страна на тесния булевард. Изглеждаше също като Белия дом, но със спусната в средата джамия. Зад него беше главната улица, а оттам тръгваше Кавказката магистрала. Според Тилмън беше пресилено да наричат Магас град, както бе пресилено да наричат и Ингушетия държава. Нямаха армия. Нито инфраструктура. Дори нямаха народ. Последното преброяване показваше, че цялата република е по-малобройна от Бирмингам.

За Тилмън хората бяха важни. Можеше да се скрие в тълпата, но същото би могъл да направи и човекът, когото търсеше. Това правеше Магас едновременно привлекателен и опасен. Ако жертвата му бе тук, а това не беше много сигурно, нямаше много места, в които да се притаи. Но същото важеше и за Лио, в случай че нещо се обърка.

Усети движение в леглото зад гърба си; леко, безцелно размърдване, което придружаваше разбудането. Почти беше станало време да се става за работа.

Но той остана да погледа още малко изгрева и против волята си сънуваше с отворени очи. Ребека стоеше под светлината на слънцето като ангел от Апокалипсиса. В нея се бяха сгушили Джуд, Сет и Грейс.

Всички те изглеждаха като в последния ден, в който ги видя — времето не ги бе докоснало. Бяха толкова реални, че до тях Магас изглеждаше като евтин картонен декор от лош филм. Тилмън се наслаждаваше изцяло на тези мигове, защото те го поддържаха жив и му даваха сили. В същото време се боеше от тях, защото го размекваха и го правеха слаб. В настоящето му нямаше място за любов, тя беше ярка и истинска само в спомените му, които приличаха на някаква вуду магия. Те караха мъртвите пространства вътре в него да зейват и напълно загинали части от най-съкровената му същност да се надигат към светлината. През повечето време Тилмън беше просто устроен механизъм, но спомените го правеха сложен и противоречив човек.

От леглото се чу въздишка и дрезгаво мърморене. Последва по-енергично движение. Тилмън неохотно затвори очи. Когато ги отвори отново след няколко секунди, слънцето си беше просто слънце и не можеше да сгрее живота му, беше като прожектор от наблюдателница в небето.

Стана и отиде от другата страна на леглото. Картоев вече беше напълно буден и се опитваше да се ориентира какво му се случва. Опъна въжетата, но само по веднъж, за да провери здравината им. Не смяташе да хаби сили в безсмислена съпротива. Взря се в Тилмън, оголи зъби и сви мускулите на ръцете си.

— Кто ты говнюк?^[1] — попита. Гласът му беше заплашителен.

— Английски — отвърна му троснато Тилмън. — И не мърдай. Предупреждавам те най-приятелски.

Настъпи кратко мълчание. Картоев хвърли поглед към вратата, заслуша се и се замисли. Не се чуваше шум от приближаващи се стъпки. Нито звук от цялата сграда. Да не би похитителят му да бе убил телохранителите или пък беше преминал покрай тях незабелязано? Имаше разлика. Какъвто и да беше случаят, трябваше да печели време, но количеството му би било различно в двете ситуации.

— Я не говоря по английски — промълви той. — Извини.^[2]

— Очевидно това не е вярно — каза кротко Тилмън. — Чух те снощи да говориш с гаджето си.

Картоев хвърли малко позакъснял поглед вляво от себе си. Беше сам в огромното легло. Нямаше и следа от червенокоската, с която го бе споделял предната нощ.

— Тя е долу — обади се Тилмън, като разчете изражението на руснака. — Заедно с горилите ти. Нямаше смисъл да става свидетел на неприятните неща, които с теб ще преживеем заедно след малко. Не, не те е предала. Пиячката те подхлъзна, не момичето.

Пресегна се към джоба си и извади малка полупразна бутилка. На руснака този жест може би му се стори злорад, но всъщност Тилмън просто искаше да му покаже колко е загазил.

— Едно цяло и четири — добави той. — Бутандиол. Когато влезе в стомаха ти, се превръща в гама-хидроксибутират и действа като лекарството, което изнасилвачите дават на жертвите си, за да ги направят безпомощни. Но ако го вземеш с алкохол, действието му се забавя. И двете вещества се състезават за един и същ ензим. Затова си спал така дълбоко. И затова хората ти сега са вързани в банята и са безполезни като талпи.

— Момчето от бара — каза мрачно Картоев, като най-накрая премина на английски. — Джамаат. Мъртъв е. Знам му името, познавам семейството му, наясно съм къде живее. Мъртъв е. Обещавам ти.

Тилмън поклати глава. Не си направи труда да отрича съучастничеството на младия чеченец — алкохолът беше уликата срещу него и Картоев не беше глупак.

— Прекалено късно е за това — каза той на руснака. — Хлапето отдавна е изчезнало. Дадох му няколко милиона рубли от твоя сейф. Не са кой знае колко пари, но ще са му достатъчно, за да започне начисто в Полша или Чехия. Някъде далеч от дългата ти ръка.

— Няма толкова далечно място — отвърна хладно Картоев. — Знам всички полети от Магас и имам приятели във вътрешното министерство. Ще го намеря и ще го смачкам. И двамата ще ви смачкам.

— Вероятно. Но може би надценяваш приятелите си. След погребението ти сигурно ще са прекалено заети да разграбват малката ти империйка, за да се занимават с хората, които са те извадили от играта.

Картоев се взря дълго и настойчиво в Тилмън. Преценяваше го, опитваше се да вникне в него. Очевидно откри нещо, което му се стори слабост.

— Няма да ме убиеш, задник. Затъкнал си голям пистолет на колана си като истински гангстер, но не ти стига смелост. Всеки миг ще се разреवेश като малко момиченце.

Тилмън нямаше намерение да спори с него. Може би очите му се бяха насълзили от взирането в слънцето и руснакът бе решил да тълкува това както му е удобно.

— Прав си — каза Тилмън. — Поне що се отнася до оръжието. Засега ще остане където си е. Повечето от нещата, които бях намислил да правя с теб, вече са направени. А може и да те развържа, ако ми дадеш това, за което съм дошъл.

— Какво? — изсумтя презрително Картоев. — Да не си си паднал по мен, американецо? Да не искаш да ми духаш?

— Британец съм, Януш. И не, благодаря.

Картоев се стегна, когато го нарече с малкото му име, и отново опъна въжетата.

— Ще ти изпия кръвчицата, задник! По-добре ме убий. Гледай наистина да ме убиеш, защото ако те пипна...

Внезапно млъкна. Щракването се извиси ясно над бръщолевенето му. Идваше от леглото, точно под него.

— Казах ти да лежиш мирен — обърна се към него Тилмън. — Какво, да не би да не чувстваш, че в гърба ти е опряно нещо? А, сега вече го усети. И очевидно разбра и какво е, защото е от твоя каталог. В раздела със специални оферти.

Очите на Картоев се разшириха и той замръзна неподвижен.

— Браво на теб — каза окуражително Тилмън. — Най-накрая проумя.

Картоев псува дълго и на висок глас, но внимаваше да не помръдне.

Тилмън вдигна листа хартия, който държеше, и зачете на глас от него.

— Мината SB-33 е модерна бойна амуниция за масово поразяване, която съчетава лекота на употреба, гъвкави решения при залагане и трудности при откриване и обезвреждане. Може да се постави ръчно или чрез системата за въздушно разпръскване SY-AT — страница 92. Неправилната форма на мината я прави трудна за забелязване на всякакви терени, а конструкцията ѝ (в която има само

седем грама желязо) на практика я превръща в невидима за повечето конвенционални радарни системи.

— Еб твою мать! — изрева Картоев. — Ти си побъркан! И ти ще умреш! И двамата ще умрем!

Тилмън тържествено поклати глава.

— Знаеш ли, Януш, аз не мисля така. Тук пише, че взривът е много добре насочен: право нагоре, за да откъсне топките и може би и да раздроби вътрешностите на горкото копеле, което стъпи върху мината. Нищо няма да ми стане, както съм се отдалечил от теб. Но ти ме прекъсна, преди да стигна до най-хубавата част. SB-33 има двустъпен задействащ механизъм. Ако я притиснеш силно, както ти току-що направи, устройството не се детонира, а просто се заключва. За да не може да бъде обезвредено от разстояние с противоминна техника. При следващото ти движение ще се отключи и ще се почувстваш като на футболен мач — разполовен на две.

Картоев отново изпсува буйно като преди, но от лицето му се бе източила и последната капчица кръв. Много добре познаваше този продукт от своя асортимент и не само от втора ръка. Докато беше в армията, бе имал доста възможности да види какви поражения нанася SB-33 върху човешкото тяло. Вероятно в момента преценяваше множеството различни начини, по които устройството можеше да го обезобрази, преди да го убие. Горната повърхност на мината беше притисната в долната част на гръбнака му, а това означаваше, че почти със сигурност ще го убие. Но имаше и още няколко наистина противни сценария.

— Е — продължи Тилмън, — прегледах информацията за един от клиентите ти. Поръчките не са големи, но пък са редовни. Знаем, че съвсем скоро се е отбил при теб. Само че не разбрах точно от кои твои стоки и услуги се интересува. Нито как да се свържа с него. А много ми се иска.

Погледът на Картоев се стрелна нагоре, надолу, настрани и се върна на Тилмън по възможно най-дългата траектория.

— Какъв клиент? — попита той. — Кажи ми името му.

Руснакът беше прекалено умен и се владееше много добре, затова лицето му не издаде никаква емоция. Но Тилмън прочете всичко в неспокойните му очи, които показаха, че трескаво прави сложни сметки. Никой не би постигнал неговия успех в нелегалната търговия с

оръжие и наркотици, трафика на хора, купуването и продаването на политическо влияние, ако предава клиентите си. Всичко, което се канеше да каже, трябваше да звучи правдоподобно, но също така щеше да бъде лъжа до последната дума. Малките, незначителни подробности щяха да са близо до истината, но ключовите детайли като място и време на сделките щяха да са опашати лъжи. Картоев строеше обърнатата пирамида на измамата в ума си.

Тилмън махна с ръка в отговор на въпроса му.

— Името ми се губи — каза той. — Но не се тревожи. Трябва да си взема кафе, а може би и лека закуска. Ще говорим по-късно.

Очите на Картоев се разшириха.

— Чакай... — започна той, но Тилмън вече отиваше към вратата.

В средата на коридора на горния етаж чу как руснакът отново извика „Чакай!“, но малко по-тревожно. Тръгна надолу по спираловидната стълба, като стъпваше тежко по дървените стъпала и крачките му отекваха.

Най-напред провери останалите си пленници. Приятелката на Картоев и множеството му телохранители не бяха в банята. Щеше да му отнеме прекалено много време да ги извлече от различните места, на които бяха припаднали, след като упойващото вещество им бе подействало. Тилмън само ги беше вързал и им бе запушил устите, там където си бяха, и ги бе избутал зад мебелите, ако имаше риск някой да ги види през прозорците. Повечето вече се бяха пробудили и се чувстваха като прегазени от валяк, затова ги обиколи със спринцовка с етоמידат. Беше като наркомански Дядо Коледа с подаръци за всички. Инжектира лекарството в изпъкналите от възетата вени в свивките на левите или десните им ръце. Скоро всички отново заспаха, и то по-дълбоко от преди.

Когато ставаше въпрос за убиване, Тилмън действаше прецизно и професионално. Същото се отнасяше и за избора му на опиати. Разликата между ефективната и смъртоносната доза на етоמידата беше едно към трийсет при здрави възрастни хора. Тези мъже щяха да се събудят като премазани и в ужасно състояние, но щяха да се събудят.

След като приключи с тази задача, Тилмън отиде до прозореца, приседна до него и наблюдава известно време улицата за някакви признаци на раздвижване. Къщата бе отдалечена от външния свят, портите на двора бяха високи, а оградата завършваше с бодлива тел.

Изглеждаше обезкуражително за неканени гости, но пък нищо чудно да се появи някой поканен или пък колега или познат на Картоев да се отбие, за да разбере защо не се е появил на някоя среща. Ако това се случеше, тогава къщата, градът и цялата Република Ингушетия щяха да се превърнат за Тилмън в капан без възможност за бягство. Затова трябваше да действа бързо.

Но пък имаше дори по-добри основания да изчака. Беше прекалено напрегнат, за да пие и яде, да чете и да си почива. Седеше неподвижен и се взираше през прозореца във високата трева и хвойните.

Тилмън беше служил като наемник девет години. Никога не бе провеждал разпити, а не ги обичаше особено. От опит знаеше, че специалистите по тази дейност бяха пълни сбърканяци. Но беше виждал как се прави и знаеше голямата тайна, която се състоеше в това, да накараш разпитвания да свърши черната работа. Картоев беше кораво копеле. Пробивал си бе път с нокти и зъби, за да стигне до сегашното си положение, хващайки за топките и гърлата по-слаби човешки същества. Но сега лежеше върху контактна мина и умът му трескаво превърташе възможностите за спасение. Когато силен мъж се почувства безпомощен, силата му се превръща в слабост.

Тилмън се върна в стаята след два часа и половина. По всичко личеше, че Картоев не беше помръднал и на милиметър. Лицето му бе преbledняло, очите — ококорени, устните — леко разтворени, колкото да открият стиснатите му зъби.

— Как му е името? — попита той тихо, но много отчетливо. — За кого искаш да научиш нещо?

Тилмън опипа джобовете си.

— Съжалявам — каза той. — Записах си го някъде. Почакай да проверя в якето.

Когато се обърна и тръгна към вратата, Картоев издаде ужасяващ хриплив звук, сякаш се опитваше да говори с кука, забита в езика си.

— Не — изхърка той. — Кажи ми!

Тилмън се престори, че мисли, а след това, че взема решение. Върна се до леглото, и седна на ръба, като преигра с вниманието при разпределянето на тежестта си.

— Само веднъж да ме излъжеш — каза той, — веднага те пращам по дяволите. Ясно ли е? Имам цял списък с други хора, които

този педал използва, така че си напълно заменяем както за мен, така и за него. Ако ме будалкаш или само се поколебаеш да ми кажеш всичко, което знаеш, си тръгвам. Тогава денят ще ти се стори много, много дълъг.

Картоев приближи брадичка към гърдите си, след това отново я отдалечи — бавен жест в знак на съгласие.

— Майкъл Бранд — каза Тилмън.

— Бранд? — Гласът на Картоев беше измъчен. Нищо не разбираше. Очевидно очакваше друго име. — Бранд... е никой!

— Не съм казал, че е голяма клечка. А че искам да науча някои неща за него. Та каква информация имаш, Януш? За какво идва той при теб? Оръжия? Наркотици? Жени?

Руснакът изхриптя, докато си поемаше дъх.

— Жени — не. Никога. Оръжия — да. Наркотици... да. Или поне... вещества, от които могат да се правят наркотици.

— За какви обеми говорим?

Тилмън се стараеше да говори спокойно, да не позволи да му проличи колко много иска информацията, защото силата трябваше да е изцяло на негова страна. Всяко пропукване на бронята му щеше да даде предимство на руснака.

— За оръжията — промърмори Картоев — не чак толкова големи. Не са достатъчни за цяла армия, но стигат за среден джихад, ако си терорист. Пушки — по-скоро стотици, отколкото хиляди. Амуниции. Няколко гранати. Но не и експлозивни. Май не си пада много по бомбите.

— А наркотиците?

— Чист ефедрин. Амоняк. Литий.

Тилмън се намръщи.

— Значи произвежда метамфетамини?

— Аз продавам метамфетамини — прозвуча възмутено Картоев. — Веднъж му казах: „Ако това искаш, господин Бранд, защо купуваш тези обеми и неудобни суровини? Срещу малка комисиона ще ти доставя всичките кристалчета и прахчета, които си поискаш“.

— И той какво отговори?

— Да му изпълня поръчката. Че нямам нужда от нищо друго, което бих могъл да му предложа.

— А количествата? — продължаваше да го притиска Тилмън. — Достатъчни ли са за продажба, за търговия?

Картоев понечи да поклати глава и примигна. Не бе помръдвал от няколко часа и мускулите му се бяха схванали болезнено.

— Не бих казал — изсумтя той. — Напоследък обаче започна да поръчва много, много повече от обикновено. Хиляда пъти повече.

— И винаги Бранд ли прибира стоката и плаща?

Отново онзи поглед. *Защо ме пита?*

— Да. Винаги... използва това име. Бранд.

— Кого представлява?

— Нямам представа. Не виждах причина да питам.

Тилмън се намръщи. Изправи се рязко и разклати леко леглото, което накара Картоев да извика — задавен, уплашен, пълен с болка вой. Но експлозия не последва.

— Глупости — каза Тилмън и се наведе над пленника си. — Човек като теб не върши нищо на сляпо. Дори и най-малката сделка. Научил си за Бранд всичко, което си успял. Вече те предупредих за лъжите, лайно такова. Мисля, че току-що стигна края на добрата ми воля.

— Не! — Картоев беше отчаяно сериозен. — Разбира се, че опитах. Но не открих нищо. Нямахте ни една следа, която да води до него. Или от него нанякъде.

Тилмън помисли с каменно лице. Това съвпаднаше и с неговия опит.

— И как се свързваш с Бранд?

— Не се свързвам. Той ми казва какво му трябва и се появява. Плаща в брой. Сам си урежда транспорта. Обикновено с коли. Веднъж с камион. Винаги ги наема под фалшиви имена. Когато се върнат, са излъскани.

— А как Бранд се свързваше с теб?

— По телефона. Винаги по мобилен. И винаги с предплатени карти за еднократна употреба. Представя се с определена дума.

Тази подробност направи впечатление на Тилмън. Изглеждаше му невероятна, аматьорска и ненужна.

— И ти няма доверие, че ще му познаеш гласа?

— По незнайни причини. Представя се с определена дума. Диатека.

— Какво означава?

Картоев не можеше да свие рамене. Поклати бавно и изключително внимателно глава само веднъж.

— Не знам какво означава за него. За мен значи Бранд. Това е.

Тилмън си погледна часовника. Беше почти сигурен, че руснакът няма какво повече да му каже, но времето не беше на негова страна. Като че ли бе настъпил моментът да се измита оттук. Но Картоев беше най-добрата му следа от три години насам и му бе трудно да си тръгне, преди да го е изцедил като лимон.

— Все още не вярвам, че си се отнесъл толкова лековато — каза той, като се взря във вдървения потящ се мъж. — Че години наред си правил бизнес с него, без да се опиташ да разбереш нещо повече за самоличността му.

Картоев въздъхна.

— Казах ти, опитах. Бранд идва по различни маршрути, от различни летища. И си тръгва по същия начин, в различни посоки. Понякога по въздух, понякога с кола. Плаща в най-разнообразни валути — долари, евро, понякога дори в рубли. Поръчките му са... еkleктични. Не само това, което ти споменах. Понякога иска и легални технологии, придобити нелегално. Генератори. Медицинско оборудване. Веднъж дори камион за наблюдение, нов, произведен специално за руското разузнаване. Очевидно е посредник. Работи като подставено лице за множество интереси. Взима каквото е необходимо и го носи на всеки, който е готов да плати.

През Тилмън премина тръпка, която не успя да потисне и да скрие от руснака.

— Да — съгласи се той. — Точно с това се занимава. Но казваш, че никога не си му продавал хора.

— Не.

Гласът на Картоев беше напрегнат. Не можеше да разчете емоциите на Тилмън и явно се бе притеснил какво означава тази моментна загуба на контрол.

— Не и хора. Нито за работа, нито за секс. Вероятно си взима тези неща от другаде.

— Тези неща?

— Тези стоки.

Тилмън поклати глава. Сега изражението му бе станала каменно като на палач.

— Не прозвуча по-добре.

— Аз съм бизнесмен — промърмори през зъби Картоев. Беше саркастичен дори и в крайно тежки обстоятелства. — Ще трябва да ми простиш.

— Не — каза Тилмън. — Нищо не ме задължава да го направя.

Наведе се и бръкна под Картоев. Руснакът отново извика отчаяно и гневно, цялото му тяло се стегна в очакване на взрива.

Тилмън извади пластмасова кутия изпод него и му я показа. Беше празен дигитален екран, а на черната планка около него с бяло бяха отпечатани думите — „АЛАРМА, ВРЕМЕ, НАГЛАСИ, СПРИ — ПУСНИ“. От устройството висеше около трийсетина сантиметра кабел, завършващ с щепсел, на който ясно личеше името на производителя — „Филипс“. Стар часовник от 80-те години. Тилмън го беше купил под моста „Зязиков“ от един турчин, изложил нещастните си стоки на пиедестала на паметника на президента.

Картоев се изсмя невярващо, но смехът му прозвуча по-скоро като стон!

— Кучи син! — изръмжа той.

— Къде отиде Бранд този път? — попита веднага рязко Тилмън. — След като си тръгна от теб?

— Англия — каза Картоев. — Замина за Лондон.

Тилмън извади револвера си от колана, махна предпазителя и застреля Картоев право в лявото слепоочие. Дюшекът приглуши звука, но Тилмън изобщо не се притесняваше, че някой ще го чуе. Прозорците на къщата имаха по три стъкла, а стените бяха дебели.

Събра си нещата бързо и методично: часовника, оръжието, ксерокопирания лист и останалите пари от сейфа. Вече бе изтрил отпечатъците от стаята, но го направи още веднъж. След това кимна прощално към мъртвеца на леглото, слезе на долния етаж и напусна къщата.

Лондон. Напомни му за мъртвилото в ума и душата му. Дълго време бе стоял далеч от този град, и то неслучайно. Но може би в крайна сметка Бог все пак съществуваше, а Провидението имаше симетрична форма.

Приличаше на кръг.

---

[1] Кой си ти бе, лайнар? (руски). — Б.пр. ↑

[2] Не говоря английски. Извинявай. (руски). — Б.пр. ↑

4.

Кабинетът на Стюарт Барлоу вече беше претърсен от местната полиция, но в доклада не бе отбелязано да са намерени улики и нищо не бе иззето. Претърсването щеше да се окаже сериозно предизвикателство: всяка повърхност бе затрупана с книги и бумаги. Тоновите папки и разпечатки върху бюрото се бяха разлепили като море по пода от двете страни и скриваха голяма част от мокета в лайнян цвят. Снимки на елински статуи и египетски кариатиди, набръчкани в остъклените си рамки от години излагане на английското лошо време и английското парно отопление, се взираха в бъркотията със строги и неумолими лица.

Малкото разхвърляно помещение предизвикваше клаустрофобия и неуловима тъга. Кенеди се почуди дали Барлоу би се засрашил, че личният му хаос е подложен на такъв внимателен преглед от непознати, или пък купищата бележници и разпечатки бяха някакъв професионален медал, с който се гордееше.

— Господин Барлоу е бил във факултета по история — отбелязатя и се обърна към административния директор. Елис се беше върнал, както им бе обещал, за да ги пусне в кабинета, а сега стоеше с ключ в ръка, сякаш очакваше детективите всеки миг да признаят поражението си, след като вече бяха видели непроходимата кочина с вещите на мъртвеца. — Какво значи това? Имал ли е пълен преподавателски хорариум?

— Осемдесет процента натоварване — каза Елис без ни секунда колебание. — Плюс пет допълнителни часа за административните му задължения.

— Какви бяха те?

— Беше вторият човек в катедрата. И ръководеше програмата „Бъдеще“ за надарени студенти.

— Беше ли добър в работата си? — попита Кенеди, без да се церемони.

Елис премигна.

— Много добър. Всичките ни служители са добри, но... Да. Стюарт изпитваше истинска страст към предмета си. Беше му едновременно хоби и професия. Появяваше се по телевизията три-четири пъти в седмицата. Участваше в исторически и археологически предавания. И сайтът му беше много популярен сред студентите.

Млъкна.

— На всички много ни липсва.

Кенеди си преведе наум последното изречение: носеше пари на учебното заведение.

Харпър бе взел една книга: „Русия срещу Наполеон“ от Доминик Ливън.

— Това ли му беше специалността? — попита той.

— Не — отново бе категоричен Елис. — Беше експерт по палеография, най-ранните писмени източници. Не четеше много лекции от тази област, защото тя е само малка част от програмата, но пишеше често за това.

— Книги? — попита Кенеди.

— Статии. Но работеше и по книга. За гностичните секти.

Кенеди нямаше представа какво е гностична секта, но не задълба. Не взимаше на сериозно възможността професор Барлоу да е убит от съперник в науката.

— Знаете ли нещо за личния му живот? — попита тя. — Наясно сме, че не е бил женен, но дали е имал връзка?

Административният директор изглеждаше изненадан от този въпрос, сякаш безбрачието беше задължителен страничен ефект на академичния живот.

— Не мисля — отвърна той. — Възможно е, очевидно, но не е споменавал пред никого. И на светските сбирки на катедрата не го придружаваше никой.

Можеха да изключат накърнени съпрузи и ревниви бивши любовници. Ставаше все по-трудно да назоват заподозрени, но пък и Кенеди не бе тръгнала с голяма кошница. От опит знаеше, че повечето случаи се разрешаваха с улики, намерени в първите няколко часа след престъплението. Не можеш да възобновиш разследване след три седмици бездействие и да очакваш да го приключиш с един впечатляващ замах.

Междувременно Харпър продължаваше да се суети около книгите и бумагите — похвално усилие, но може би му се струваше, че се бе провалил с въпроса за Наполеон, и нищо не губеше, ако потърси нова отправна точка за хипотезите си. Този път вдигна нещо, което приличаше на снимка, но всъщност се оказа вестникарска изрезка, залепена прилежно върху картон и поставена в рамка. Бе облежната на единия крак на бюрото. Заглавието гласеше: „Измамата от Наг Хамади. Двама арестувани“. Мъжът на фотографията беше Стюарт Барлоу на много по-млада възраст. На лицето му имаше смутена хладна усмивка.

— Вашият човек да не би да е имал криминално досие? — попита Харпър.

Елис направо се изсмя.

— О, не — каза той. — Абсолютно не. Това беше триумфът му. Случи се преди петнайсет години, а може би и по-отдавна. Стюарт бе поканен като експерт по това дело заради огромните си познания за библиотеката от Наг Хамади.

— Какъв беше случаят? — попита Кенеди. — И докато сме още на тази тема, какво е Наг Хамади?

— Наг Хамади е най-важната палеографска находка на XX век, инспекторе — обясни й Елис.

Тя не го поправи за ранга си, макар с угълчето на окото си да видя, как Харпър направи физиономия.

— В Горен Египет, малко след Втората световна война край град Наг Хамади двама братя започват да копаят във варовикова пещера. Интересували се само от гуано — екскременти от прилепи, които се използват за тор. Но вместо това намерили запечатана стъкленица с десетина подвързани кодекса.

— Подвързани какво? — попита Харпър.

— Кодекси. Кодексът представлява скрепени една с друга страници. Всъщност това са първите книги. Появяват се в началото на християнската ера. Дотогава се е писало на свитъци, или единични листове от пергамент. Кодексите от Наг Хамади се оказали текстове от I-II век след Христа: евангелия, писма, такива неща. Дори преписан превод на „Държавата“ на Платон. Невероятно съкровище от времето малко след смъртта на Исус, когато християнската църква все още се опитвала да определи идентичността си.

— И как това е стигнало до съда? — попита Харпър, като прекъсна лекцията точно когато административният директор си поемаше дълбоко дъх, за да продължи да ги образова.

Той изглеждаше едновременно гневен и леко объркан.

— Съдебното дело е от много по-късно. Става въпрос за фалшификати на документите от Наг Хамади, които се продаваха по интернет от търговци на антики. Стюарт беше свидетел на обвинението. Мисля, че го призоваха най-вече за да даде мнението си за физическите разлики между оригиналните и подправените документи. Той познаваше всяка гънка и всяко мастилено петънце по страниците им.

Харпър остави статията и продължи да рови. Изражението на Елис стана болезнено.

— Детектив, ако смятате да правите обстоен обиск, може ли да се върна към работата си и да дойда при вас пак по-късно?

Харпър погледна въпросително Кенеди, която все още си мислеше за съдебното дело.

— Каква беше присъдата? — попита тя административния директор.

— Единодушна — отвърна Елис малко кисело. — Дилърите, май бяха двама съпрузи, бяха признати за виновни за търговия с фалшификати, но оправдани по обвинението за изработването на подправените антики, което беше и основното срещу тях. Трябваше да платят глоба и разходите по процеса.

— И това става в резултат на свидетелските показания на проф. Барлоу?

На лицето на Елис внезапно се изписа изненада. Най-накрая прозря накъде биеше тя.

— Стюарт не беше чак толкова важна част от съдебното дело — каза той колебливо. — Честно казано, всички намираха за смешно това, че толкова се прехласваше по него. Мисля, че основните доказателства дойдоха от хората, които си бяха купили фалшификатите. И както вече казах, стигна се само до глоба. Не вярвам, че...

Кенеди също не вярваше, но си отбеляза наум да провери тази версия по-късно. Струваше си да проследи нишката, ако навсякъде другаде ударят на камък. Не че досега бяха събрали кой знае какво.

— Защо сестрата на проф. Барлоу не е прибрала нещата му? — попита тя. — Тя е единствената му жива роднина, нали така?

— Розалинд. Розалинд Барлоу. Записана е в документите ни като най-близък роднина — съгласи се Елис. — Свързахме се с нея. Тя каза, че не се интересува от нещата на Стюарт. Точните ѝ думи бяха: „Вземете каквото искате за библиотеката на колежа, а останалото дайте за благотворителност“. И вероятно точно така ще направим, но някой трябва да отдели от времето си и да подреди всичко.

— Доста време ще му трябва — съгласи се Харпър. И веднага добави: — Приключихме ли тук, инспекторе?

Тя му хвърли предупредителен поглед, но лицето му бе безизразно като маска.

— Приключихме, детектив — отвърна тя. — Да вървим.

Още докато произнасяше последните думи, тръгна към вратата, но после се поколеба. Подсъзнанието ѝ бе забелязало нещо, което още не си беше проправило път до рационалната ѝ мисъл и сега се бореше за вниманието ѝ. Кенеди знаеше, че не бива да пренебрегва този повик. Замръзна на място и се огледа още веднъж.

Замалко да проумее какво я гложди, но Елис започна шумно да подрънква ключовете и скъса тънката нишка, с която тя се опитваше да измъкне предчувствието си на светло. Изгледа го зверски и той леко потръпна.

— Имам да върша и други неща... — каза Елис, но много неубедително.

Кенеди изсумтя.

— Благодаря ви за помощта, господин Елис — отвърна тя. — По-късно може да се наложи да ви зададем още въпроси, но днес повече няма да ви губим времето.

Качиха се в колата и поеха обратно към участъка. Кенеди премисляше малкото, което вече знаеха за този забатачен случай. Трябваше да говори със сестрата на мъртвия. Това беше приоритет номер едно. Може би Барлоу наистина е имал враг от полето на палеографията. Нищо чудно да е забременил някоя студентка. Или пък да е имал по-малък брат, когото е потискал по някакъв начин, предизвиквайки болезнена злоба. Беше десет пъти по-вероятно да

откриеш убиец, ако някой направо ти даде името му, отколкото да се катериш по стълба от улики. А и те още нямаха такава стълба. Дори едно стъпало от нея.

Напротив, имаха. Преследвачът, човекът, от когото Барлоу се бе оплакал, че го наблюдава. Ето още една посока, в която да тръгнат. Харпър щеше да я намрази, защото възнамеряваше сама да говори със сестрата, значи черната работа по новата нишка щеше да падне върху него.

И тя му постави задачата още в колата, но започна отзад напред.

— Когато Барлоу се е оплакал, че е следен — каза тя, докато препрочиташе записките в папката, — е бил на някаква научна конференция.

— Лондонският исторически форум.

Докато бяха в колежа, Харпър бе прелистил страниците на делото и очевидно не си беше губил времето.

— Да. Казал е, че някакъв човек висял във фоайето, а после го видял пак на паркинга.

— Чудя се дали някой друг го е видял. Барлоу не е дал много подробно описание, но може да успеем да запълним празнините. Възможно е някой дори да познава този човек. Все пак там е имало десетки хора. Вероятно дори стотици. Организаторите сигурно имат списък и координати. Телефонни номера. Електронни адреси.

Харпър я погледна тревожно.

— Ще си поделим обажданията, нали?

— Разбира се. Но първо ще се срещна със сестрата на Барлоу. Ти ще трябва да се справяш сам, докато ме няма.

Харпър не изглеждаше никак доволен, но кимна.

— Добре — каза той. — Какво друго?

Кенеди беше леко впечатлена. Правилно бе разчел изражението ѝ и беше прозрял, че има и още.

— Ще те тормозят много, задето работиш с мен — каза тя. — Сега така стоят нещата.

— Е, и?

— Можеш лесно да се измъкнеш. Отиди при Самърхил и му кажи, че имаме личностна несъвместимост.

Настъпи мълчание.

— А имаме ли? — попита Харпър.

— Дори не те познавам, Харпър. Просто ти правя услуга. Може би и на себе си, защото ако си на страната на онези маймуни, по-добре да се отдалеча от теб, отколкото да те държа близо до себе си. А и ти би предпочел да стане така, защото номерата, които правят на мен, като нищо ще се прехвърлят и на теб.

Харпър забарабани лениво по волана с палеца си. Първо издуха въздуха от едната си буза, а после и от другата.

— Това е първият ми случай като детектив — каза той.

— Е, и?

— И само след два часа ти вече се опитваш да ме изриташ от него.

— Просто ти давам възможност да се спасиш.

Харпър завъртя ключа и моторът на разнебитената „Астра“ заръмжа енергично като стара котка, която се правеше на тигър.

— Ще я имам предвид — отвърна той.

5.

Точно както беше планирал, Тилмън отиде с колата под наем до покрайнините на Ерзурум и я заряза, след като я прикри с няколко клона от дърветата и наръчи шума от храстите. Беше я взел под чуждо име, но същото като във фалшивия паспорт, който бе показал на грузинската и турската граница.

Обади се по телефона от бар на булевард „Султан Мехмед“, откъдето местните власти не можеха да го проследят. Звънна в полицията в Магас, за да е сигурен, че ще научат за убийството. Завързаните телохранители със запушени усти щяха да бъдат намерени, ако това вече не беше станало. Никой нямаше да умре, с изключение на Картоев. Не беше милост, просто навик, част от подредеността и професионалното му достойнство.

Не смяташе да се задържа дълго, но трябваше да звънне на още няколко души, преди да изчезне от радара. Първото обаждане беше до Бенард Вермюленс — ченге, но от онези, които също като Тилмън бяха служили и в армията, и като наемници, преди да се върнат в цивилния живот. Сега работеше за мисията на ООН в Судан и имаше достъп до всякаква жизненоважна информация, която понякога нямаше нищо против да споделя.

— Ное gaat het met jou^[1], Бени? — попита Лио. Това беше единствената фраза на фламандски, на която Вермюленс бе успял да го научи.

— Мамка му!

Дрезгавият груб глас на Вермюленс накара телефона в ръката на Тилмън да завибрира.

— Met mij is alles goed!^[2] А ти как си, Лио? Какво мога да направя за теб? И хич не се хаби да ми казваш, че е нищо.

— Не е нищо — призна си Тилмън. — Обичайното.

— Майкъл Бранд.

— Майкъл Бранд. Казаха ми, че скоро е бил в Лондон. Има вероятност още да е там. Може ли да поровиш на обичайните места и

да подушиш обичайните следи? Искам да знам дали името не излиза официално някъде. Или където и да било.

— Жоак. Ще го направя, Лио.

— А другото обичайно нещо?

— Виж, там имам лоши новини.

— Някой ме търси?

— О, да. Някой те търси много усърдно. Вече две седмици. Много ровене, много въпроси. Най-често следата е прикрита няколко пъти, така че не мога да разбера кой пита. Но пита съвсем сериозно.

— Добре. Благодаря, човече. Длъжник съм ти.

— Нали затова са приятелите? Ако си ми длъжник, значи не сме приятели.

— Тогава нищо не ти дължа.

— Така е по-добре.

Лио затвори и набра Осигуровка. Но тя само се изсмя, когато чу гласа му.

— Лио, вече никой не иска да поема риск, като контактува с теб — каза му тя, но в гласа ѝ се прокрадна искрена симпатия.

— Така ли? И защо, Сузи? — попита той. Не беше зле да ѝ напомни, че е един от тримата или четиримата, които я познаваха още от времето, когато имаше истинско име, и все още не се бяха отказали от нея.

— Ако видиш сметката на някого в странична уличка или забутана пресечка на неизвестна алея край море на майната си, това е едно, скъпи. Но ако убиеш човек на централно кръстовище в голям град, в който всички живеем, това е вече съвсем друго.

Тилмън не каза нищо, но за всеки случай покри слушалката с длан, защото се боеше, че може да изругае или просто да въздъхне. Бяха минали часове. Само няколко часа. Как е възможно новината да го е изпреварила? Как така някой бе свързал името му със смърт, която току-що е била установена?

— А аз си мислех, че светът е едно голямо село — отвърна само той.

— Ще ти се. Ако бяхме в село, ти трябваше да се боиш само от големия брат на Мактийл. А той има зъб на всички, които фигурират в телефонното му тефтерче.

— Мактийл? — Тилмън се затрудни да стопли за кого му говори, но после си спомни едрия гневен шотландец начело на ротата през последната година от службата му в „Зи Сървисиз“^[3]. — Някой е убил Мактийл?

— Да. Очевидно ти. Поне така се говори.

— Разбрах те. Но това, което се говори, не е вярно, Сузи.

— Е, ти така казваш.

— Не съм убил Мактийл. Убих един руски мафиот, който си мислеше, че има приятели по високите места, но май ще се окажат от онези, за които приятелството е краткосрочен договор за наем. Слушай, искам само още един паспорт, в случай че този се окаже изцапан. Мога да платя предварително, ако това ще улесни нещата.

— Улеснявай ги колкото искаш, Лио. Никой няма да ти продаде нищо, няма да те наеме и няма да сподели поверителна информация с теб. Общността ти хлопна вратата.

— И ти ли?

— Лио, аз съм олицетворение и символ на благородната традиция на убиването на хора за пари. Разбира се, че и аз. Ако започна да пренебрегвам желанията на клиентите си, ме чака самотна мизерна старост. И пак ще съм по-добре от теб, слънце, защото ако правилно съм чула, живееш живот назаем. Без лоши чувства.

— Може би само малко — каза Тилмън.

— Късмет.

Осигуровка беше съвсем сериозна и затвори, преди да го изчака да отговори.

Тилмън щракна капачето на телефона си и прибра апарата. Кимна към бармана, който пристигна с още един скоч и вода. Някой бе положил огромни усилия да го изолира. Който и да беше, бе постигнал чудеса за много кратко време. Вдигна скоча в безмълвна наздравица за невидимия си враг.

„Първата ти грешка, господин Бранд, беше да ме оставиш да науча името ти — помисли си той. — И ето ни сега, само тринайсет години по-късно, а ти отново сбърка. Показа ми, че съм на вярната следа.“

Тилмън беше никой. Той пръв си го призна. Още повече, защото беше остарял и се бе отдалечил много от онова време в живота си, когато всичко изведнъж дойде на фокус и за съвсем кратко имаше някакъв смисъл.

Точно в тази загадка се беше вкопчил в онези дни. Това, което го бе направило толкова силен, което му бе дало и още му даваше цел и посока, беше толкова далеч, че само нощните спомени и дневните замечтавания го поддържаха живо. Толкова много време бе минало, толкова кръв изтече и толкова още щеше със сигурност да изтече. Алтернативата беше да спре да търси. А спреше ли да търси, щеше наистина да е никой. Едно нищо, тръгнало за никъде. По-скоро би умрял, отколкото да признае, че никога повече няма да види Ребека и децата. Или както той си казваше наум — никога няма да се завърне у дома. Трябваше да признае, че светът е празен.

Когато бе по-млад, беше по-различно. Тогава да си никой бе лесно. Беше роден в Престън, Ланкашър. Живя там, докато навърши шестнайсет години. Израсна като човек, който се носи по течението, и имаше всички умения да го прави. Беше прекалено мързелив, за да бъде опасен или ефективен. Блуждаеше насам-натам, за нищо не му пукаше.

В училище се справяше добре почти по всички предмети — както с науките, така и със спорта и практическите занятия. Но не проявяваше постоянство в нищо, за да се превърне от просто добър в отличник. Постигаше всичко без усилия и това му беше достатъчно. На шестнайсет години напусна гимназия въпреки сериозната съпротива на учителите. Намери си работа в автомобилен сервиз и парите му стигаха, за да задоволява пороците си — пиене, жени, понякога хазарт — в които също не проявяваше кой знае каква страст.

Постепенно, а може би и неизбежно, излезе от обичайната си орбита. Стана част от преселението на своето поколение от Северна към Южна Англия, където се случваха повече неща. Дори това не беше точно негово решение. Огромният упадък в промишлеността, минното дело и морската търговия, които бяха поддържали благосъстоянието на Севера, в десетилетията след Втората световна война предизвика вакуум, който мощно засмука хора с много по-силно чувство за посока от Тилмън.

В Лондон се занимаваше с много неща, но в нито едно от тях не прояви амбиция. Беше човек със способности, скрити дори и от самия него. Автомонтьор, мазач, строител, охранител, дърводелец — все професии, които изискват умения, и Тилмън с лекота ги усвояваше. Но не можеше да се задържи никъде достатъчно дълго, за да разбере какво се крие под баналностите.

Сега, като обръщаше поглед назад, сигурно му ставаше ясно, че такъв човек като него можеше да намери центъра на тежестта си само с помощта на жена, след като не успяваше да го открие никъде другаде. Когато срещна Ребека Кели — на закрито парти след работно време, организирано от един от някогашните му шефове в кръчма в Източен Лондон — беше на двайсет и четири години, а тя бе с година по-млада от него. Изглеждаше не на място на фона на тъмнорозовите фигурални тапети, но беше толкова необикновена, че сигурно никъде нямаше да изглежда на мястото си.

Не носеше грим, а и нямаше нужда. В кафявите ѝ очи се бяха събрали всички цветове на спектъра, бледата ѝ кожа правеше устните ѝ по-червени и контрастът бе по-въздействащ от което и да е червило. Косата ѝ бе като описаната в Песен на песните, която Тилмън помнеше от часовете по религия: „кърдите — вълнисти, черни като врана“. Стоеше неподвижна като балерина, очакваща началото на увертюрата.

Тилмън никога не беше виждал такава съвършена красота и не бе изпитвал толкова силна страст. Не бе срещал и девственица, затова първата им нощ се оказа неочаквано травматична и за двамата. Ребека плака, седнала сред окървавените чаршафи и заровила глава в скръстените си ръце, а той се почувства ужасен, че я е наранил по някакъв страшен и необратим начин. След това тя го прегърна, целуна го чувствено и двамата отново се опитаха да го направят както трябва.

Три седмици по-късно вече бяха сгодени, ожениха се след месец в общината в Енфийлд. На всички снимки от събитието се виждаше как Тилмън закрилнически прегръща жена си през кръста и се усмихва малко тържествено като човек, който носи нещо ценно и чупливо.

Работеше като насън: просперираше без усилие, движеше се ловко през живота. Но пък очевидно любовта бе реална, бракът — също. Животът на Тилмън се сгъна навътре към друга действителност и намери там своя фокус, който преди му убягваше.

Щастието никога не му беше липсвало, защото вярваше, че вече го е постигнал. Сега осъзнаваше, че е грешал, и прие чудото на любовта на Ребека с тревожна почуда. Не знаеше с какво е заслужил този дар, затова на някакво ниво винаги бе очаквал да падне гръм и най-ценното да му бъде отнето.

Но вместо да стане така, започнаха да се появяват децата и чудото стана още по-сложно. Джуд. Сет. Грейс. Библейски имена. Тилмън никога не бе чел Библията, но знаеше, че в нея се разказва за някаква градина, в която се появил дяволът и настанали проблеми. Все едно живееше там. От шест години се чувстваше точно така. Стана пощастлив и отчасти защото се научи да фокусира способностите и ума си. Основа собствена фирма, започна да продава системи за централно отопление и всичко вървеше доста добре — дотолкова, че нае склад и малък офис, залепен за него, взе си и секретарка. Работеше по шест дена в седмицата, но никога не оставаше след шест вечерта, освен ако нямаше спешен случай. Винаги искаше да се прибере и да помогне на Ребека да сложи децата да спят, макар тя да не му позволяваше да им чете приказки. Това бе единственото в нея, което не проумяваше. Изпитваше ужас от приказки, никога не четеше художествена литература и веднага го отрязваше, щом чуеше от устата му: „Имало едно време...“.

Трябваше да признае, че тя беше загадка. На него му бяха достатъчни десетина изречения, за да ѝ обясни всичко за себе си, нямаше нужда да прави сложни схеми и рисунки. Но тя бе потайна за миналото си и още повече — за семейството си. Споменаваше само, че били много близки един с друг и много вгълбени. „Бяхме всичко един за друг.“ След това млъкваше и Тилмън подозираше, че се е случила някаква трагедия, за която се боеше да я притиска да му разкаже.

Дали не се беше оженил за измислен образ? За фасада? Толкова малко знаеше за нея. Но дори да не знаеш нищо за гравитацията, пак си оставаш залепен за земята. А той бе залепен за Ребека и децата точно толкова силно. Плахият и неспокоен Джуд, буйният и грубоват Сет, дивата и любвеобилна Грейс. А от Ребека епитетите отскачаха, защото нямаше достойни да я опишат. Ако тя поискаше, щеше да му разкаже повече за себе си, но гравитацията ѝ така или иначе продължаваше да му действа.

В една септемврийска вечер, когато лятото внезапно катастрофира и дърветата се обагриха в яркочервено и жълто, Тилмън се прибра у дома към шест вечерта, нито минута по-късно от обичайното време, и намери къщата празна. Напълно пуста. Джуд беше на пет години и току-що бе тръгнал на училище, затова отначало Лио си помисли, че е объркал дните и е пропуснал родителската среща. Изпълнен с угризения, провери календара си. Нищо.

След това погледна в спалните и разкаянието му се превърна в смразяващ ужас. Крилото на Ребека в гардероба беше изпразнено. От банята бе изчезнала цялата козметика и само неговата четка за зъби стоеше самотна в лилавата чаша с изображението на динозавъра Барни. Стаите на децата бяха дори по-оголени: дрехи, играчки, чаршафи, юргани, плакати, фризове и закачени за стената рисунки — всичко беше изчезнало.

Почти всичко. Една от играчките на Грейс — еднорогът господин Снежко, който миришеше на ванилова есенция — беше паднал зад леглото забравен. Намери и бележка с почерка на Ребека, на която имаше три думи.

Не ни търси.

Дори не се беше подписала.

Тилмън се почувства като човек, загубил ръката си в трудова злополука, който трябва да остане в съзнание, докато изрови някакъв шнур, за да направи турникет на ужасната си рана. Обади се в полицията, но оттам му казаха, че не му остава нищо друго, освен да чака. Когато някой излезе от дома си, не го обявяват за изчезнал. Трябва да мине известно време, за да му присъдят този статус. Посъветваха го да се обади на приятелите и роднините на жена си и да види дали не е при някого от тях. Ако децата не се появят на училище на другия ден, да им звънне пак. Но дотогава било по-вероятно семейството да е някъде наблизо и на сигурно място, отколкото да е отвлечено целокупно, особено пък след като имало бележка.

Тилмън не познаваше нито един приятел на Ребека и нямаше представа къде живеят роднините ѝ и дали са още живи. Така че тази възможност отпаднаше. Оставаше му само да скита по улиците до среднощ с беглата надежда, че може някъде да я срещне случайно. Тръгна, макар да знаеше, че е безсмислено. Ребека и децата сигурно вече бяха надалеч. Целта на бележката беше да го спре да не ги

последва или да го убеди — сякаш това беше възможно — че са си тръгнали по собствено желание.

Не бяха го напуснали. Това беше отправната му точка. Докато крачеше по улиците на Килбърн като робот, той отново и отново прехвърляше събитията от деня в ума си. Децата го целунаха за довиждане с обичайната спонтанност и обич. Ребека му каза, че може да закара колата в сервиза за годишния преглед и сигурно няма да успее да го вземе след работа. (Той се обади и провери: тя беше оставила автомобила по обяд и бе помолила да сменят резервната гума, след което се беше разбрала с механиците да го вземе на другата сутрин, стига да е преминал прегледа.) Дори съдържанието на хладилника бе красноречиво свидетелство: тя го беше заредила за седмица, вероятно сутринта, преди да остави колата.

Значи бележката е написана под натиск — вероятност, която се опита веднага да изхвърли от ума си, защото опасният гняв, който заплашваше да предизвика, можеше да изригне от него по най-налудничав начин.

Полицаяте не станаха по-полезни на следващата сутрин. Бележката, обясниха му те, показва, че госпожа Тилмън го е напуснала по своя воля и е взела децата със себе си, защото му няма доверие.

— Скарахте ли се предната вечер? — попита полицаят на приемното гише. В очите му се четеше откровена неприязън. Погледът му сякаш казваше: „Разбира се, че сте се карали. Всеки ден някоя жена напуска съпруга си, но не всички тръгват с трите си деца, освен ако нещо никак не е наред“.

Тилмън обясни, че не са имали никакви проблеми, и не спря да го повтаря, но полицаите непрекъснато му задаваха едни и същи въпроси и категорично отказваха да обявят Ребека за изчезнала. Децата — да, тях не можело просто да ги оставят да се изпарят. Записаха описанията им, направиха им фотороботи. Децата щели да издирват, така казаха на Тилмън. Но когато ги открият, няма да ги отнемат от майка им, а и полицията не е длъжна да му съдейства да се свърже с жена си. Това ще зависи от версията, която Ребека им разкаже, и от нейните желания.

Докато се въртеше в този порочен кръг от надменно безразличие и нагла подозрителност, Тилмън изгуби контрол. Прекара нощта в ареста, след като налетя на един неприлично млад полицаи. Започна да

го псува на висок глас, когато малкото копеленце го попита дали Ребека не е имала любовник. Имаше късмет, че не успя да го докопа за врата, както се канеше.

Доколкото му беше известно, така и не проведеха истинско разследване. Имаше някакви текущи доклади от време на време. Обаждаха се хора да кажат, че са ги видели някъде, уж полицаите винаги отиваха да проверят, после се оказваше, че е било фалшива тревога. Тук-там излизаха статии, които по едно време започнаха да тиражират конспиративни теории, според които той бе убил жена си и децата си. Или пък твърдяха, че е убил жена си, пък е продал децата на белгийски педофили. Но подобни сензации се нуждаеха от подхранване и след като не се появиха никакви новини, отмряха, без да достигнат критична маса.

Тилмън осъзна, че животът му е в пълна разруха. Можеше да се върне на работа, да се опита да забрави, но така и никога не обмисли сериозно тази възможност. Да забрави значеше да зарече Ребека и децата в ръцете на непознати, чиито мотиви дори не можеше да предположи. Ако не бяха тръгнали доброволно — а той беше сигурен, че са отвлечени — значи чакаха да бъдат спасени. Чакаха него. Тилмън беше достатъчно интелигентен да признае, че изобщо не бе онзи тип човек, от когото те имаха нужда. И това беше големият проблем. Не можеше да намери и освободи семейството си от ръцете на загадъчни хора, успели да направят така, че Ребека и децата да се изпарят от големия град без следа. Дори не знаеше откъде да започне.

Седмица след изчезването седна в кухнята на семейния дом и обмисли всичко безмилостно, хладнокръвно и логично. Той лично не можеше да свърши това, което бе необходимо, не можеше да го повери и на никого другото.

Трябваше да се промени. Да стане човека, който може да ги намери, да се пребори за тях, да ги освободи и да направи всичко, за да възстанови равновесието в света. Имаше на разположение четиринайсет хиляди паунда спестявания и ум, който никога не бе изпробвал пределите си.

Извади бележката на Ребека от джоба си. „Не ни търси.“ Прочете за хиляден път тези думи, търсеше скрития смисъл зад очевидното. Между първата и втората дума имаше по-голямо разстояние, отколкото между втората и третата. Копнежът на Ребека по него се отразяваше в

малката празнина, молеше го да види какво е чувствало сърцето ѝ, докато ръката ѝ е писала.

*Не ни
търси.*

Идвам, каза ѝ той наум и сви юмрук. Няма да е скоро, но идвам. И тези, които са ви откъснали от мен, ще умрат в адски мъки.

На следващия ден той се записа в армията — 45-и средносрочен полк на Кралската артилерия. И започна много методично да се изгражда наново.

---

[1] Как си (фламандски). — Б.пр. ↑

[2] Много съм добре (фламандски). — Б.пр. ↑

[3] „3и Сървисиз“ (3e Services) — от 2009 година това е новото име на прочутата американска частна военна компания, основана през 1997 година като „Блекуотър“, един от най-големите получатели на държавни поръчки от американското правителство. Наема войници и участва заедно с армиите във военни конфликти срещу заплащане. Прочу се по време на войната в Ирак във връзка с убийства на мирни гражданци, контрабанда на оръжия и други инциденти. — Б.пр. ↑

6.

Харпър се върна в общата стая и откри, че колегите му нямат търпение да чуят какво се е случило през първия му работен ден с мъжемелачката. Той ги разочарова, нямаше какво толкова да им каже.

— Возихме се заедно в колата около десет минути — отбеляза. — През останалото време оглеждахме местопрестъпление на две седмици. Почти не сме си говорили. Не сме били на среща.

— Ако бяхте — обади се Коумс, — тя сега щеше да ходи и да разправя на всички, че си изстрелял патроните си прекалено бързо.

Това разсмя силно останалите, въпреки че беше куца вариация на обичайните шеги за Кенеди от шест месеца насам. Те се самоподхранваха, като се появяваха в анонимни имейли, надписи по стените на тоалетните, просташки подмятания в „Старата звезда“. Защо Кенеди зарязала гаджето си? Какво казала Кенеди на брачния си консултант? Защо Кенеди никога не стига до оргазъм? Да бе! Оръжия. Пениси. Стрелби. Моля ви се!

Разказаха на Харпър историята. Той вече я знаеше много добре, както и всички полицаи, но детективите преповториха легендата повече за собствено удоволствие, отколкото за негова информация. Кенеди била част от въоръжен отряд за бързо реагиране. Били общо трима. Някакъв мъж започнал да крещи и да размахва оръжие от къща в Харлсдън в два посред нощ. Съседите съобщили за чупене на прозорци. Една жена заявила, че е чула изстрел.

Кенеди се прицелила в човека и тръгнала право към него, докато другите двама колеги, Гейтс и Лийки, се придвижвали зад паркираните коли, за да му излязат от двете страни. Въпросният човек, някой си Маркърс Дел, на трийсет години, бил надрусан като животно с незнайно какво и предметът, който развявал в дясната си ръка, наистина приличал на оръжие. Но лявата му ръка кървяла силно и според показанията на Кенеди по-късно, тя заподозряла, че е счупил прозореца с юмрук, а не с куршум.

Приближила се тя към него, като не спирала да му говори през цялото време, а когато се озовала на три метра от мъжа, видяла, че

държи телефон с капаче, което било счупено и стърчало така, че апаратът приличал на пистолет.

Извикала, че няма опасност, и другите двама полицаи излезли от прикритията си, изпълнени със смесица от адреналин, облекчение и малко сюрреалистично опиянение, което се получава, когато трябва да взимаш решения на живот и смърт, а после ти казват, че няма нужда да го правиш.

Дел запратил телефона по Лийки и го ударил право в окото. След това двамата с Гейтс си изгървали нервите и изстреляли единайсет куршума за шест напрегнати секунди. Четири от тях попаднали в целта — ръка, крак, торс, торс.

Странно, но Дел не паднал. Втурнал се към Кенеди и тъй като тя вече била само на около метър от него, му трябвала една крачка, за да я стисне за гърлото.

Накрая Кенеди изстреляла куршума, който го убил. Пронизала лявата му сърдечна камера от разстояние „нула сантиметра“, както бе надлежно отбелязано в доклада по случая. Изкарала му сърцето през гърба, така да се каже, а след това лежала в кръвта му, докато Гейтс и Лийки потвърдят смъртта.

Това била версията на съпругата на убития, единственият свидетел, осмелил се да говори. Оказало се, че Дел се опитвал да проникне в собствената си къща след съпружески скандал, възникнал заради погълнатите от него наркотици и нежеланието му да ги сподели. Лорина Дел била категорична за последователността на събитията и действията на полицаите.

Гейтс и Лийки разказали историята по съвсем различен начин, разбира се. Те твърдели, че стреляли, преди той да ги замери с телефона, докато все още вярвали, че това е оръжие. Тук настъпило разминаване във версиите им. Лийки представил като доказателство истински пистолет, евтин руски GSh-18 с пълнен пълнител, заявявайки, че го е намерил затъкнат в колана на Дел. Гейтс потвърдил версията му и продължил да го прави, дори когато се оказало, че по него няма и един отпечатък от Дел. Но показанията, които ги заковали, когато накрая се стигнало до съд, не били на съпругата на мъртвия наркоман, а на Кенеди. Тя отрекла, че пистолетът е намерен на местопрестъплението (в склада с уликите наскоро били пристигнали много пистолети, след акция на товарен кораб, пренасящ контрабандно

оръжия, хашиш и — кой да си представи! — фалшиви хапчета виагра). Обвинила и двамата си колеги, че са стреляли по Дел, когато той не представлявал никаква заплаха.

Решението на Кенеди да се прави на Джордж Вашингтон изненадало всички: това означавало, че щели да отнемат не само разрешителните на Гейтс и Лийки за носене на оръжие, но и нейното. И я изправило в неравна битка срещу целия отдел, която нямало как да спечели. Мъжът бе умрял с ръце около шията ѝ. Дори нямало да се стигне до съд, ако всички били дали едни и същи показания.

На разпитите Кенеди била призована да повтори версията си за събитията поне десетина пъти, без да запишат и една нейна дума. Тактично я подканяли да преосмисли реда на ключовите моменти и до каква степен нападението на господин Дел е било опасно за нея. По подобен начин били водени разпитите и при други противоречиви случаи — с Жан-Шарл де Менезес, Хари Стенли, Иън Томлисън^[1]. При тях така се стигнало до положителен изход за властите и замесените полицаи. Но нищо не можело да се направи за ченге без никакво чувство за самосъхранение. Кенеди продължила да твърди, че тя, Гейтс и Лийки са стреляли на месо срещу объркан наркоман, който едва се държал на краката си. И призовала прокурора да я накаже с всичката строгост на закона.

Това все още не се беше случило. Делото забуксувало в тристранна битка между полицията, прокуратурата и комисията за оплаквания от полицията. Водело се пълно разследване, преди да се повдигнат окончателните обвинения. Дотогава Гейтс и Лийки щели да бъдат в платен отпуск, а Кенеди останала в отдела да си върши обичайната работа, но с отнето оръжие.

Но никой от засегнатите не бе успял да се върне към нормалния си живот. Кенеди беше в пълна изолация, низвергната от колегите си, ходеща мишена за помията, с която останалите се чувстваха длъжни да я заливат. На Харпър му се струваше, че травмата ѝ е много по-сериозна, но тя не я показва. Когато му каза, че може да се откаже от работата с нея, му се стори, че това е по-скоро хладен прагматизъм, а не донкихотовско благородство — както останалите на „Титаник“ моряци са предупредили спасителните лодки да се отдалечат, за да не бъдат завлечени от потъващия кораб.

Харпър усети, че Коумс още го гледа и го чака да реагира на предупредителния разказ.

— Не ми прилича на човек, с когото се работи лесно — отвърна той, колкото да каже нещо.

— Много си прав — съгласи се някой.

Кой ли беше? Може би Стануик.

— Но сигурно се е почувствала много зле, след като онези двамата са прецакали ареста.

Атмосферата в стаята леко охладня.

— И какво е очаквало онова копеле? — попита Стануик. — Нападнал е полицай — продължи той. — Добре че са се отървали от него.

— Хубаво — съгласи се Харпър. — И сигурно точно така ще погледнат и в съда на случая. Значи Кенеди не наранява никого, като държи на версията си.

— Да не би да си й хвърлил око? — попита Коумс злостно. — Бива си я, нали?

Обективно погледнато, Кенеди си имаше всичко необходимо, за да заслужи това описание: добре оформена на точните места фигура; поразителна сламеноруса коса, която носеше прибрана назад по начин, който предполагаше, че ако я пусне и разклати като прелюдия за секс, гледката ще е впечатляваща; и макар носът и брадичката ѝ да бяха малко прекалено подчертани, изражението на лицето ѝ със сигурност можеше да се определи като чувствено.

Беше десет години по-възрастна от приятелката на Харпър, Теса, а връзката му с нея беше все още съвсем нова и замъгляваше преценката му за всички други жени. Той сви небрежно рамене.

— Хвърлил ѝ е око — произнесе Коумс. — Забрави, момче. Тя е лесбийка.

— Така ли? — Сега вече Харпър бе заинтригуван, не само като детектив. — И откъде знаете?

— На пикника миналия март — обясни му Стануик, сякаш говореше на идиот — си доведе гадже.

— По тази логика вие половината тук сте лесбийки — отвърна невинно Харпър. Каза го лековато и приятелски, но в помещението стана още по-хладно. Подлагаха го на изпитание, с което той не се справяше добре.

— Е, гледай да намажеш по-бързо, приятел — обобщи ситуацията един от детективите. — Защото тя няма да е още дълго тук.

— Така е — съгласи се Харпър. — Сигурно няма да е дълго тук.

Заговориха на други теми, но избягваха Харпър и отказваха да го включат. Той не се съпротивляваше. Имаше да прозвъни много телефони и може би трябваше да започне още докато Кенеди разпитваше сестрата на Барлоу.

Лондонският исторически форум беше събитие, което се провеждаше веднъж на две години в едноименния университет. Откри кой го организира, оказа се, че е колежът „Бъркбек“, и след като го премятаха дълго по телефона по различни секретарки и рецепционистки, накрая успя да измоли списък с координатите на участниците от последното издание. Списъкът дойде по имейла след половин час. Но вместо да му прикачат документ от текстови редактор, му бяха пратили снимки. Всяка страница беше сканирана, на места доста зле. Първите букви на имената бяха отрязани, както и най-долните два-три реда.

Харпър изпрати обратен мейл, с който попита дали някъде из университетските архиви нямат списъка в електронен вид на текстови документ, а не на сканирани листи. Но засега можеше да започне работа с това, с което разполагаше.

Когато тръгна по коридора към принтера, той се замисли за разговора отпреди малко. Защо бе защитил Кенеди или поне беше отказал да се присъедини към общото презрение към нея? Тя не беше от най-приятните хора и му даде ясно да разбере, че предпочита да работи по случая сама.

Но това беше първото му разследване и някаква атавистична част от него не му позволяваше да се откаже. Полицейският ангел хранител сигурно не се грижи много за тези, които се отказват от страх, че лодката може да се обърне. А и по всичко личеше, че Кенеди има добри инстинкти. Не беше творческа личност, а методична и прецизна. Харпър познаваше и трескавите гении, но предпочиташе класическия набор от умения, приложени интелигентно. Колкото и да беше отнесена заради стрелбата по Дел, съдебното дело и тормоза на колегите си, тя се опитваше да изпълнява съвестно задълженията си.

Затова той реши да продължи да работи с нея и да й даде шанс, поне засега. Ако започнеше да го юрка прекалено или се окажеше по-

нестабилна, отколкото е предполагал, винаги имаше възможност да каже на шефа, че имат личностна несъвместимост, както тя сама бе предложила.

А оставането извън лагера на Коумс и Стануик, които вече се показаха като самодоволни педали, си беше истински балсам за душата.

Върна се с разпечатките на бюрото си и се захвана с тежката и неприятна задача да търси показания от очевидец, който можеше и да не съществува.

Бе прехвърлил само седем души от списъка, когато намери още един труп.

---

[1] Случаи в Лондон от последните години, в които е заподозряно полицейско насилие и ненужно причиняване на смърт на невинни граждани. — Б.пр. ↑

7.

Адресите на Розалинд Барлоу и Стюарт Барлоу бяха едни и същи. Братът и сестрата живееха заедно — по-точно, бяха живели заедно — в малка кокетна къщичка след околоръстното в предградието Марстъм, което сигурно някога е било село. Също като Уилям и Каролин Хершел, или брат и сестра Уърдсуърт, като Емили, Ан и Шарлот и брат им Брамвел. Кенеди също имаше брат и затова подобни съжителства й се струваха съмнителни. Гадже у дома бе достатъчно натоварващо, а пък ако има и брат, това е сигурна гаранция за още по-забавено развитие и невротична зависимост.

Десет минути след началото на срещата тя се отказа от първоначалната си преценка. Роз Барлоу беше силна, уверена, висока, едра, с гъста кестенява коса, достойна да бъде увековечена в някоя героична царствена скулптура — от онзи тип жени, които често наричат мъжки момичета. Беше петнайсет години по-млада от брат си и къщата бе нейна, наследство от родителите им. Стюарт Барлоу живееше там от години, без да плаща наем, а през това време Роз бе работила в отдела по ценни книжа на нюйоркска банка. Наскоро се беше върнала в Лондон заради по-добро назначение в Ситито и така се бе озовала в един дом с брат си за няколко месеца, докато той намери къде да живее. А сега заяви, че тя пък си търси друго жилище.

— Имам приятелка, при която мога да се приютя за няколко дни. След това ще се опитам да си намеря нещо по-близо до центъра. Ако нищо не се продава, ще взема квартира под наем. Със сигурност няма да остана тук.

— Защо? — попита Кенеди, изненадана от категоричността на жената.

— Защо? Защото тази къща е на Стю. Всяка вещ в нея е негова и му е отнело години да я подреди така, както му харесва. По-скоро бих я продала на някого, който я харесва в този вид, отколкото да изгубя две години, за да я превърна в нещо, което би подходило на мен. Ще е сякаш... — опита се да се усмихне тя — ще е сякаш той се опитва да ме задържи, а аз му разтварям пръстите един по един. Ще е ужасно.

Роз прие съвсем спокойно новината, че разследването се възобновява.

— Добре! — беше всичко, което каза.

Седяха във всекидневната, в която имаше карикатури на Пънч от XIX век по стените и старо викторианско бюро, което някой беше превърнал в барче. Открита стълба със съвременен дизайн без издигащи се от перилата колони разделяше помещението на две — необичайна гледка за едноетажна къща. Вероятно Барлоу беше правил ремонт в мансардата и сега там имаше стая.

— Поискали сте аутопсия — каза Кенеди и постави на масата малката чашка с изключително силно еспreso, което Рос ѝ беше поднесла. — Значи ли това, че вече сте подозирали, че смъртта на брат ви не е нещастен случай?

Роз тракна нервно със зъби.

— Бях сигурна, че не е — отвърна тя. — И казах на полицаия, който идва да оглежда тук, точно защо. Но видях, че не ме слуша, и затова се наложи да настоявам за аутопсия. Отдавна се движа сред работохолици и познавам признаците на преумора. Трябва да вдигаш шум, да им проглушиш ушите, иначе претупват и нищо не свършват.

Кенеди беше съгласна с това, но си премълча. Не беше дошла тук да се жалва.

— Предполагам, че е бил местен полицай — каза тя. — Униформен ли беше?

— Да, униформен — намръщи се Роз, докато си припомняше. — Не попитах за ранга му. Имаше номер от цифри и букви на рамото, но не видях нашивки или звезди. Доста години съм живяла в чужбина, но според мен беше обикновен полицай, освен ако не са сменили отличителните знаци на униформите.

— Да — каза Кенеди. — Така е.

Радваше се, че Роз можеше да си припомни такива подробности две седмици по-късно. Което значеше, че сигурно щеше да се сети и за други неща със същата яснота.

— Какво според вас се е случило със Стюарт? — попита тя.

— Бил е убит.

— Добре. Защо мислите така?

— Той ми каза.

Сигурно изненадата на Кенеди си бе проправила път изпод професионалната ѝ неутрална физиономия, защото Роз продължи още по-ентузиазирано, сякаш се бяха опитали да я оборят:

— Така е, каза ми три дни преди да се случи.

— Че ще бъде убит?

— Че някой може да го нападне. Че се чувства заплашен и не знае какво да прави.

Тонът на Роз се втвърдяваше и ставаше по-рязък. Като видя това, Кенеди нарочно започна да ѝ говори успокоително.

— Сигурно е било ужасно и за двама ви — каза тя. — Защо не се обадохте в полицията?

— Стю го направи, когато разбра, че го следят.

— На конференцията.

— Да. Тогава.

— Но ако наистина е бил заплашван...

Кенеди внимаваше с всяка дума. Виждаше, че другата жена не обича да бъде разпитвана. Беше склонна да вижда във въпросите агресия, ако не са представени възможно най-неутрално.

— Обясни ли тогава за какво става въпрос? — попита тя. — Имам предвид, когато се обади в полицията, каза ли, че е следен? Или е имало и още нещо? Нещо, което е премълчал? Питам, защото никъде в докладите не се споменава за заплахи.

Роз поклати глава и се намръщи.

— Казах, че се чувстваше заплашен, а не че е бил заплашван. Сподели с полицията всичко, което можеше да бъде проверено. Останалото... са били просто впечатления, предполагам. Но съм сигурна, че се страхуваше. Не по принцип. А от нещо конкретно. Сержант Кенеди, брат ми не беше много уравновесен. Когато бяхме деца, той имаше склонността внезапно да се изпълва с ентузиазъм — колекционерски мании, пристрастяване към комикси и култови сериали, ей такива работи. А и беше доста емоционален. Затова имах основателна причина да реша, че преувеличава, че прави от мухата слон. Но не беше така. Този път беше различно.

— Как така различно?

— Някой беше влизал тук късно през нощта и бе ровил в нещата на Стюарт. Това не си го беше измислил.

Кенеди отвърна автоматично:

— Оплакахте ли се за това?

Имаше предвид дали са събрани някакви улики. Дали е документирано някъде.

— Разбира се, че се оплакахме. Иначе нямаше как да си получа застраховката.

— Значи нещо е било откраднато?

— Не. Нищо, доколкото знам. Но имахме нужда от нови ключалки и задната врата се нуждаеше от поправка. Взломаджията беше влязъл през нея.

— Кога стана това — преди или след като професор Барлоу е забелязал, че го следят?

— След това. Тогава и аз започнах да приемам всичко сериозно. Но за вас очевидно това не се отнася.

Защото никой не е свързал уликите, дори и след като са намерили Барлоу мъртъв, помисли си Кенеди. Вероятният преследвач е изскочил на светло чак след като са излезли резултатите от аутопсията, а всички доклади за проникването в къщата и преследването вероятно бяха изгубени в системата. Същински фарс. Централният криминален регистър не беше никак нов, нито сложен. Предполагаше се, че вече е автоматизиран и намира всичката информация, свързана с един случай, щом той се въведе в служебната база данни. Стига да попълниш правилно полетата, предишните разследвания сами си изкачат и няма нужда да ги търсиш.

Но не и този път.

— По всичко личи, че сме действали много бавно в началото — призна Кенеди. Опитваше се да неутрализира враждебността на Роз Барлоу с разкаянието си. — Но ако сте права, тогава защо взломаджията не е нападнал брат ви тук, в къщата? Да не би да го изненадахте? Чухте ли го да влиза?

Роз поклати глава.

— Не, не го чухме — каза тя. — Открихме, че някой е влизал, след като слязохме на следващата сутрин.

Значи има нещо скрито тук, мотивът едва ли е бил само убийството на Барлоу. Убиецът като нищо можеше да го умъртви в къщата, а не в колежа. Даже щеше да е по-лесно, ако го бе изненадал в съня му.

Кенеди отново се замисли за ужасната бъркотия в кабинета на Барлоу. Може би това не беше обичайното състояние на нещата. Може би някой е влизал и там. Погледна към косите слънчеви лъчи, които проникваха през разтворените пердета. Във въздуха висяха пращинки. Думата „убийство“ звучеше нереално в тази стая. А сценарият, според който трупът на Барлоу е влачен нагоре по стълбите в сградата на историческата катедра, за да бъде хвърлен надолу, ѝ се струваше абсурден и мелодраматичен. Но за разлика от Стюарт Барлоу Кенеди не действаше емоционално. Тя се основаваше на улики, а те сочеха към нещо заплетено и отвратително. Убийство, предшествано от проникване с взлом, значеше умисъл или мотив, с които се целеше нещо повече от нечия смърт.

— Обсъдихте ли с брат си какво може да е искал човекът, проникнал в дома ви? — попита тя. — Ако проф. Барлоу се е страхувал, дали е било защото е притежавал нещо конкретно? Нещо ценно, което е мислил, че някой може да пожелае?

Този път Роз се поколеба, но накрая отново поклати глава в знак, че не знае.

— Възможно е, но Стю почти никога не говореше за работата си с мен, защото знаеше, че ме отегчава до смърт. Но напоследък доста общуваше със „Знаещите“. Което означава, че е работил върху нещо старо. Но те най-често се занимават със снимки или транскрипции, не с оригинали. Няма причина да е държал ценни артефакти в къщата.

— „Знаещите“? — повтори Кенеди.

— Това е интернет общество на палеографи, хора, които се занимават със стари ръкописи и печатни текстове.

— Професионални учени като брат ви ли?

— Да, но и такива, за които това е хоби. Мнозина се забавляват по този начин.

— Как бих могла да се свържа с тях?

Роз сви рамене.

— Съжалявам, но не знам. Използвам компютър само за таблици с баланси и за електронна поща. Те имат някакъв... форум? Уебстраница? Дори не знам какво точно. Ще трябва да питате някой от колегите на Стю. Мисля, че точно от тях трябва да започнете. Не се сещам за нищо друго в живота на Стю, което може да стане причина да го следят или да го нападнат.

Кенеди си спомни какво ѝ беше казал Елис.

— Той е пишел книга. Дали там не е имало нещо сензационно или противоречиво? Нова теория или оборване на стара? Нещо, което да е накърнило нечия репутация?

Роз изведнъж стана мрачна. Помълча известно време и отговори с треперещ глас:

— Стю работи върху проклетата книга от цели десет години. Все казваше, че сигурно ще я завърши на смъртното си легло.

Млъкна, а след това добави с по-хладен и равен тон:

— Проблемът беше, че не можеше да реши каква да е темата. Отначало бяха старите християнски секти: гностици, арианство, несторианство. След това реши да е за Иринея Лионски. Накрая се спря на Скоросмъртницата. Мисля, че когато последно говорихме за това, точно така ми каза. Скоросмъртницата. Щеше да направи напълно ново тълкувание на Скоросмъртницата.

Кенеди ѝ направи знак с ръка да продължи, което ѝ спести необходимостта да признае на глас, че няма никаква представа за какво ѝ говорят. Но предположи, че не е за нелегален алкохол.

— Скоросмъртницата — обясни Роз — е средновековен превод на изгубена версия на Евангелието на Йоан. Тъмна Индия, освен ако човек не си пада по изследване на препинателните знаци. Не мисля, че нечия репутация беше свързана с книгата на Стю. Дори неговата собствена. Някои университети изискват от преподавателите си публикации, за да ги оставят на щат. Стю имаше професура, така че не бързаше.

Кенеди ѝ зададе още няколко въпроса, най-вече за колегите на Барлоу от „Принс Рийджънтс“ и приятелите му от интернет. Роз не знаеше много, очевидно не беше част нито от публичния живот, нито от личните пристрастия на брат си.

Кенеди стана да си ходи, но тогава на Роз ѝ хрумна нещо.

— Майкъл Бранд — каза тя, сякаш отговори на въпрос, който Кенеди вече ѝ бе задала.

— Кой е той?

— Един от „Знаещите“. Той е единственият, чието име Стю е споменавал пред мен. Може дори да не се наложи да го търсите далеч, ако искате да говорите с него. Работи в Лондон в момента, или поне

така възнамеряваше преди няколко седмици. Стю се срещна с него вечерта, преди да умре.

— Просто като приятели или...?

Роз разпери ръце.

— Нямам представа. Но беше отседнал в хотел някъде в Уест Енд, близо до колежа. Достатъчно близо, за да може Стю да отиде пеша дотам. Може да са говорили за всичко това. Може би дори Бранд е дошъл точно по тази причина.

Тръгнаха заедно към вратата, а Роз продължаваше да подрежда спомените си:

— Не беше „Блумсбъри“ — промълви тя. — Нито „Грейт Ръсел“. Някъде наоколо и името беше от две думи. Две кратки думи.

Отвори вратата. Кенеди прекрачи прага и се обърна с лице към нея.

— „Прайд Корт“ — заяви Роз. — Хотел „Прайд Корт“.

— Много ми помогнахте, госпожице Барлоу — каза Кенеди. — Благодаря ви.

— За нищо — отвърна Роз неутрално. — Просто направете същото и за мен.

Телефонът на Кенеди звънна точно когато тя се върна до колата си. Позна номера, беше от участъка и се изкуши да не вдигне, но можеше Самърхил да я проверява. Отвори капачето с палец, а с другата ръка зарови за ключовете си.

— Кенеди.

— Здравсти. Крис Харпър е.

— Как върви?

— Страхотно. Сериозно, сержант, коефициентът ми на полезно действие е в небесата.

Кенеди натисна копчето на ключа и се чу характерният електронен звук от отключване на колата, но тя не бързаше да отвори вратата.

— Какво? Какво искаш да кажеш?

Харпър се засмя развълнувано, но успя да преправи гласа си като на отегчен мачо.

— Преди аз да се захвана, имахме само един труп. А сега имаме три.

8.

Първите истории за зомбита тръгнаха два дни след катастрофата, но се превърнаха в истинско цунами чак на четвъртия. Истории от този тип имат нужда от време, за да наберат скорост, помисли си шериф Уебстър Гейл. А от един миг нататък вече нямат спиране.

На втория ден се разпространяваше само една история — за едно забелязано зомби. Да речем — забелязано, макар че това бе последната дума, която можеше да се употреби в този случай. Силвия Галос, вдовицата на един от загиналите в полет 124 на „Коустъл Еърлайнс“, се събудила през нощта и чула шум от долния етаж. Колкото и да била съсипана от мъка, все пак проявила здрав разум, преровила чекмеджето на нощното си шкафче и намерила 22-калибровия пистолет, който съпругът ѝ Джек ѝ бил купил. Често му се налагало да пътува по работа и се тревожел за безопасността ѝ.

С оръжие в ръка, сравнително спокойна, госпожа Галос слязла тихо по стълбите и видяла, че къщата е празна, а вратата — добре заключена. Но телевизорът работел, на масичката имало недопита чаша уиски с вода, а във въздуха се носел ароматът от любимия одеколон на покойния ѝ съпруг — черно „Булгари“.

Това се случи на втория ден и получи голяма публичност, въртя се много в новините, обикновено след по-сериозните репортажи. Властите все още не знаеха кого да обвинят за катастрофата, още не бяха намерили черната кутия, макар да я търсеха под дърво и камък. Мненията за случилото се разделиха. Дали беше терористичен акт? Или може би закъснял ефект от вулканичните боклуци във високите пластове на атмосферата, изхвърлени от Исландия преди около година? Или най-лошото от гледна точка на въздухоплаването — технически дефект, което означаваше, че всички самолети от този вид („Ембраер Е-195“, само на четири години) щяха да бъдат спрени в обозримото бъдеще.

На третия ден по новините съобщиха, че част от истината вече е установена. Все още нямаше и следа от черната кутия, но застрахователите и хората от Федералната авиационна администрация

бяха прегледали по-голямата част от останките и бяха стигнали до логична, макар и все още непълна хипотеза. Една от вратите се бе отворила във въздуха и това предизвикало внезапна фатална декомпресия. След това цялата редица от плочки за домино се срутила: налягането спаднало и някои хидравлични тръби се скъсали, след секунди вертикалните стабилизатори били отрязани. Двигателите се задавили, въздушният поток се нарушил и самолетът, който без товар тежал 32 тона, от този миг нататък бил толкова аеродинамичен, колкото торба желязо. Гравитацията си свършила работата и стиснала машината в смъртоносната си прегръдка.

Пийзън все още беше в шок и скърбеше за мъртвите непознати, изсипали се от небето, но за нацията като цяло случката престана да бъде толкова интересна, след като получи обяснение. Затова на третия ден човешките истории надделяха над репортажите за самата катастрофа. Фокусът се измести върху жената, която летяла за Ню Йорк, за да се види със сестра си след двайсетгодишна вражда; мъжът, който се канел да предложи брак на първата си детска любов; тримата пътници, които, макар и да пътували поотделно и никой от тях не подозирал за близостта на другите двама, били от един випуск на гимназия „Нортридж“.

И сред тези евтини сапунки се появиха и историите за живите мъртви. На четвъртия ден те нахлуха мощно в новинарския поток.

Чиновник от нюйоркската служба за комунално строителство, който с полет 124 се връщал у дома от гуляй в Мексико Сити, влязъл в кабинета си, изпратил няколко имейла, погледал малко порно и без да бъде забелязан от охраната или рецепцията да излиза, изчезнал без следа. През цялото това време тялото му лежало на маса в моргата на Пийзън, но очевидно навикът е страшна работа.

Жена от Ню Джърси, жертва на същия полет 124, взела колата от гаража си и отишла с нея до местния супермаркет, където изтеглила петдесет долара от сметката си и си купила играчка за куче и консерва аншоа, които били намерени в багажника ѝ, когато супермаркетът затворил, а колата все още си стояла на паркинга. Приятелят ѝ потвърдил, че винаги купувала на бирманския си котарак Феликс такива лакомства, преди да замине.

А най-зловещата от всички беше историята за госпожа Анджелика Савил, която се обадила на брат си в Скенектади, за да му

се оплаче, че самолетът обикалял от часове в такава гъста мъгла, че нищо не се виждало през прозорците. Това се случило цели шейсет и един часа след катастрофата.

— Чете ли това? — попита Уебстър Гейл Айлин Могс по време на редовния им обяд в средата на седмицата в „Уест кафе“ на три километра извън града по шосе 93. Показа ѝ историята за жената от Ню Джърси, а тя примигна, сякаш ѝ причини физическа болка.

— Това го пускат на всеки десет години — каза Могс. Физиономията ѝ стана кисела и Гейл съжали, че е повдигнал въпроса. Смяташе набръчканото ѝ тържествено лице с грубовати черти и ореол от червена коса като подпален нискостеблен храст за удивително красиво и приятно за гледане. — Изчакват да мине достатъчно време, за да се забрави, и пак публикуват историята. Стара традиция. От времето на Бостънското наводнение с меласа.

Гейл помисли, че не е чул добре.

— На кое?

— Бостънското наводнение с меласа от 1919 година. Спри да се хилиш, Уеб. Било е истинска трагедия, загинали са дващестина души. Спукал се контейнер и хората се удавили в меласа, което сигурно е ужасна смърт.

Гейл кимна разкаяно и се съгласи с нея. Могс беше много убедителна.

— Седмици след това вестниците писали, че мъртвите мъже и жени продължават да ходят на работа. Или по-точно техните призраци. Цитирали оцелели, колеги, роднини, които потвърждавали тези истории и разказвали подробности. Да, това беше ризата на Джон, Мери винаги сядаше на този стол и т.н. Само дето те никога не били казвали тези неща. Или може би само един-двама. След това журналистите продължили да си измислят, а разни откачалки и измамници им пригласяли. Винаги така става.

Шериф Гейл каза, че ѝ вярва, както обикновено, когато говореха за нещо извън неговата тясна компетенция, което на практика значеше извън границите на окръг Коконино. Но малко послъгваше. Подсъзнателно се чувстваше привлечен от историите за завърнали се от отвъдното духове. Много хора бяха загинали за един миг, внезапно и по ужасен начин. Толкова ли беше трудно да си представиш, че част от тях бяха могли да възкръснат? Че може би душите им са излетели

толкова бързо, та дори не са разбрали, че са мъртви, затова са продължили да вършат обичайните си неща, докато не осъзнаят промяната и не избледнеят? Образът беше натрапчив. Не го сподели с Могс, но продължи да го премисля отново и отново.

На петия ден историите за живите мъртви вече се споменаваха съвсем накратко в по-големите медии, но милиони подобни се появиха в интернет. С помощта на Кони, която не беше толкова скептична като Могс, той започна да ги издирва и да си съставя база данни. Не го тревожеше, че част от тях бяха анонимни и че подробности като имена и възраст на героите варираха от една история в друга. Няма дим без огън, казваше си той. И тъй като метафората навяваше ужасен неизличим спомен за самата катастрофа, на него му се струваше, че в нея има някаква извечна истина. Не всичко е видимо, нито на небето, нито на земята. Човек никога не знае, после внезапно нещо му се случва и той проумява всичко.

Междувременно хората на окръжния шериф се занимаваха с разследването на катастрофата само като поддържащ екип. Първия ден държаха тълпата настрана от мястото на падането на самолета, контролираха достъпа на линейките и медицинските екипи. Не пускаха журналистите да припарят, с изключение на Могс, на която винаги бе позволено да ходи навсякъде, стига да не пречи. Никой не ѝ се сърдеше за тази привилегия. Шериф Гейл беше много уважаван и повечето му подчинени се чувстваха стоплени от мисълта, че някой пуска на началника им.

Когато пристигнаха експертите на авиокомпанията, Федералната авиационна администрация и застрахователите, Гейл и хората му се заеха да търсят черната кутия, която можеше да се окаже игла в купа сено, ако бе поверена на външни хора. Устройството издаваше сигнал и локаторите бяха модерни джаджи, настроени само на тази единствена честота. Бяха толкова чувствителни, че почти усещаш как ти подръпват ръката като ловджийски кучета. Но въпреки това трябва да познаваш местността, за да разчетеш какво ти казват. Ако само следваш посоката им, след някой друг километър можеш да се озовеш пред плато или пресъхнало речно корито, които трябва да заобиколиш. И тогава ще изгубиш следата, ще поемеш в друга посока, а колата ти може и да затъне някъде. Затова четирима от хората на шерифа тръгнаха с търсещите групи, за да им помогнат да се справят с терена.

Освен това официално отговаряха и за всичко, което пристигаше и заминаваше. Усърдно описваха физическите доказателства. Не беше от най-славните полицейски задачи — а и малко от тези, които попадаха в ръцете на Гейл, бяха такива — но държеше ума му във форма и му даваше възможност всекидневно да контактува с хората, провеждащи истинско разследване.

Използваше възможността да повдигне темата за живите мъртви пред всеки, който имаше търпение да го изслуша. Хората намираха историите за забавни или зловещи, ала и в двата случая смятаха, че са пълна глупост. Но една служителка на Федералната авиационна администрация се оказа по-възприемчива от останалите. Тя беше висока нервна жена на име Сандра Лестрайър и бе спиритуалистка. Изрично уточни, че не вярва изцяло в тази доктрина. Спиритуалистите не били неудачници, а хора, които контактували с още едно измерение от многообразието на живота. Но нямаше обяснение за призраците. Отначало не беше много ентузиазизирана, но впоследствие се съгласи да сподели интереса му. С впечатляващия си ръст и грубовати черти Гейл винаги беше правил впечатление на жените, но никога не злоупотребяваше с чара си. Вече бе преминал петдесетте, косата му бе посребряла, но все още беше гъста. За негово съжаление чарът му беше станал малко пенсионерски, безопасен. Жените с удоволствие разговаряха с него. Само Могс показваше желание да отиде по-далеч и да скочи в леглото му.

— Призраците са раните на света — каза Сандра Лестрайър на Гейл. — Ние смятаме, че светът е нещо голямо с физически измерения, но това е само малка част от цялото. Светът е жив и ражда живот. А когато нещо толкова голямо е живо, може да се очаква, че има и голяма душа, нали? Когато светът кърви, от раните му се излива духът. Точно това са призраците.

Гейл беше потресен. Религията не бе на почит в семейството му, но той имаше вкус към нея и знаеше, че бива три вида: обикновена, която си бе в реда на нещата; юдейска, която също донякъде беше в реда на нещата, защото Бог се явил пред евреите и им дал, така да се каже, генерално опрощение; и мюсюлманска, която беше гнилата ябълка. Досега не си бе давал сметка, че религията, както всичко останало, може да се развива, че в нея има моди, които идват и си отиват.

Помоли госпожица Лестрайър да му разкаже повече за раните на света, но подробностите се оказаха малко объркващи и безинтересни. Ставаше въпрос за упоритостта на живота в долината на смъртта, няколко различни вида човешки души, които си имаха имена и място в йерархията. Колкото по-технически ставаше разговорът, толкова повече Гейл се отегчаваше. Накрая в главата му остана само една метафора и почти нищо друго. Но метафората му харесваше.

Междувременно всички бяха започнали леко да полудяват. Черната кутия на самолета все още не бе намерена, а това си беше жив срам за федералните. Сигналът вече се губеше и бе трудно да го уловят, макар да бяха докарали някакъв шпионски сателит за издирването. Хората от Федералната авиационна администрация прехвърляха с готовност вината върху неадекватната помощ на шерифския екип и Гейл си размени тежки думи с един от важните клечки, който пристигна в участъка да се прави на важен.

Работата загрубяваше и се пропиваше с политика. Гейл мразеше политиката и искаше да намерят кутията, преди да се появи някой от кабинета на губернатора. Започна сам да ръководи издирването, а така неочаквано получи и облагата да прекарва повече време с госпожица Лестрайър и да слуша разказите за новата ѝ религия. Но беше сам, когато се срещна с бледите хора. Следваше малък поток с множество притоци — силно пресечен терен, който федералните вече бяха претърсили, но не бяха открили нищо. Беше късен следобед, но все още припичаше силно. Един от онези безоблачни дни, когато сенките са черни като мастилени петна, а слънцето е застинало в средата на небето като увиснал на клон плод, който можеш да се протегнеш и докоснеш.

Гейл остана в колата с климатик колкото се може по-дълго, но се наложи да слезе и да повърви, когато брегът стана прекалено висок. По това време на годината в коритото нямаше много вода, само малки локви тук-там с по няколко гущерчета край тях като почетен караул.

Наоколо не се виждаше жива душа. Никой нямаше причина да идва по тези места в горещината. Гейл слиза още пет-шест пъти, ходи до коритото на потока, изритваше няколко камъка, за да докаже, че е бил там, после се качваше обратно.

Но веднъж, след като почти се беше пребил, докато слизаше по стръмния бряг, се озова лице в лице с двама напълно непознати. Не се

криеха, не му изскочиха от засада. По-скоро беше потънал в мислите си и когато забеляза присъствието им, те се оказаха на педя от носа му и се взираха в него.

Бяха мъж и жена. И двамата млади, може би на около двацет и пет години. Високи и стройни като хора, които цял живот са прекарвали в усърдни тренировки във фитнеса или на пистата. Имаха невероятно бледа кожа, почти като на албиноси, но бузите на мъжа бяха пламнали от слънцето. Косите им бяха гарвановочерни, на мъжа беше дълга и пусната, а на жената — прибрана на тила в делови кок с размера на юмрук. Очите им също изглеждаха черни, макар вероятно да бяха тъмнокафяви.

Но това, което веднага се наби в очите на Гейл, беше симетрията. Еднакви ризи с пясъчен нюанс, светлокафяви панталони, обувки в същия цвят — сякаш се опитваха да се слоят с пустинята наоколо. Идентични погледи на идентични лица, сякаш пред теб стои една и съща личност, клонирана в различен пол, а двамата дори не си приличаха. Спомни си за калейдоскопа от детството си, в който всяка картинка беше всъщност две от различните страни на огледалото. Сега имаше същото усещане и за миг почти се уплаши да ги заговори, за да не му отвърнат в зловец унисон.

Но не стана така. В отговор на закъснелия му поздрав, жената кимна, а младежът му отвърна с неочаквано официален тон. След това и двамата отново се възряха безмълвно в него, без да помръдват.

— Търся черната кутия на катастрофирания самолет — обясни ненужно Гейл. — Ей толкова голяма.

И той направи жест, който привлече вниманието им към колана му, на който в износен кожен кобур висеше 45-калибровото му оръжие. Осъзна го малко късно и спусна непохватно ръце отстрани, но двамата непознати не помръднаха. Гейл не можеше да разбере защо се чувства толкова тревожен.

— Не сме виждали нищо такова наоколо — отвърна мъжът.

Гласът му беше дълбок, с някаква странна нотка в него, която Гейл не можеше да определи откъде идва. Нямаше акцент, макар че донякъде звучеше като чужденец. Беше заради ритъма на речта му, която звучеше напевно, все едно четеше книга. Говореше малко по-провлечено и акцентираше върху думите, макар че нямаше нужда да го

прави при такова обикновено изречение. Освен това едва забележимо наблегна на „наоколо“, което Гейл забеляза и му се стори странно.

— Е, ще се радвам на всякаква помощ — каза той. — Да сте виждали следа от кутията някъде?

Мъжът се намръщи, сякаш за миг се притесни или раздразни, след това отвърна с въпрос:

— Защо я търсите? Важна ли е?

— Би могла да бъде. В нея е цялата информация как самолетът е паднал на земята. Много хора я търсят под дърво и камък.

Жената кимна, но мъжът изобщо не реагира.

— Е, за всеки случай си дръжте очите отворени — каза Гейл просто за да запълни мълчанието.

— Ще се постараям — обеща жената. Произнесе го премерено и натъртено, също като придружителя си, сякаш четеше предварително написани реплики. И отново този неуловим акцент, който със сигурност не беше местен.

За Гейл всичко местно бе мярка за съвършенство и този непознат говор му причиняваше известен дискомфорт.

Младият мъж вдигна ръка, за да избърше окото си от някаква прашинка. Когато пак я свали, на лицето му, точно под окото, имаше размазано червено петно. Гейл беше в шок. Забрави доброто си възпитание и посочи.

— Имате нещо тук — каза вдървено — на бузата...

— Плача за свидетелите — отвърна мъжът. Или поне така прозвуча.

— За какво? — попита Гейл. — Да не сте... се порязали или нещо такова? Струва ми се, че кървите.

— Може би трябва да потърсите там — обади се жената, без да обръща внимание на тревогата на Гейл. — При сипея. Ако кутията е паднала там, сигурно се е плъзнала надолу към коритото. Няма как да я видите, освен ако не се приближите.

Този път премереният ѝ говор прозвуча като пледоария в съда. Подбираше внимателно всяка дума, за да избегне нещо, което не искаше да признае. Гейл се почуди дали тези двамата знаят нещо, което се опитват да скрият. Нямаше за какво да ги задържи, но нещо във вида им продължаваше да кара косъмчетата на тила му да

настръхват. Очакваше с нетърпение срещата да свърши и се канеше да им кимне, да благодари любезно и да продължи.

Но непознатите тръгнаха преди него. Действаха в синхрон, без да си дават никакъв очевиден сигнал. Макар да говореха бавно, се движеха като капки вода по мазен тиган. За части от секундата преминаха покрай Гейл, разделиха се, за да го заобиколят от двете страни. С омекнали крака и срамно бавен, той се обърна и ги изгледа как се отдалечават. Видя ги да минават покрай колата му, да излизат на пътя с бърза и лека стъпка и да крачат в крак като войници.

Най-близката сграда — бензиностанцията — беше на 7–8 километра и никой не би тръгнал доброволно към нея пеша в тази горещина. Но по всичко личеше, че непознатите се канят да направят точно това. Така ли бяха стигнали и дотук? Просто са дошли пеша отнякъде? Как е станало, без слънцето да направи лицата и ръцете им на мехури?

Гейл отвори уста да извика след тях. Човек можеше да умре от топлинен удар, ако се разхожда без шапка. Но думите се изпариха някъде по пътя между мозъка и устата му. Загледа се след двата силуета, които изкачиха малко възвишение и се изгубиха от полезрението му.

Той с мъка върна мислите си обратно на задачата.

Този малък участък от потока бе празен, но беше видно, че двамата чудаци се бяха разходили доста по коритото. Имаше много стъпки и следи от тътрене на крака в пясъка и по тъмната мокра част от потока. Бяха изтръгнали няколко стръка градински чай по пътя си. Сякаш бяха правили точно като него: слизали са от пътя, приближавали са се до близкия бряг, доколкото им е било възможно, а когато са стигали до препятствие, което не могат да преминат, са се връщали обратно.

Може просто да се бяха разхождали за удоволствие. Да са дошли тук за сделка с наркотици. Да платят подкуп. Сексуална среща. Не, това последното — не. У тях имаше нещо, което навеждаше Гейл на мисълта, че са роднини, и то много близки, а неговото въображение се бунтуваше срещу представата за стерео онанизъм, която се надигаше в главата му. Прогони я и се опита да забрави страховитата двойка. Не бяха направили нищо неподходящо. Бяха изключително любезни и

добронамерени и нямаше нужда да обясняват на властите какво правят тук, в този пресъхнал поток в горещината.

Изкачи се по брега и изведнъж осъзна, че се поти като прасе. Докато вървеше към колата, чу гласа на Кони по радиостанцията. Приканваше го да се обади, ако е там.

Взе слушалката през отворения прозорец и натисна разговорния бутон.

— Тук съм, Кони — каза той. — Аз съм край Хайуош на пет километра от шосе 66. Придвижвам се по пътя. Трябвам ли ти?

— Хей, Уеб — отвърна Кони. Гласът ѝ потъваше под пукането на връзката, която се прекъсваше от високите скали в далечината. — Можеш да се връщаш. Приключихме с черната кутия.

Гейл преглътна информацията с тъжно примирение. Бе изгубил много време с тази задача.

— Добре — каза той. — Къде я намериха?

— Не са.

— Какво? — мушна Гейл глава през прозореца, за да се изолира от шума на вятъра, който бе задухал в неподходящия момент. — Какво каза?

— Не са я намерили. Просто спря да излъчва и се отказаха. Но жената от Федералната авиационна администрация, с която ти все си говориш, каза, че са разбрали всичко необходимо от мястото на катастрофата. Целият цирк си събра багажа и се изнесе. Жената помоли да ти предам, че ти казва „довиждане“. Край.

Гейл върна слушалката на мястото ѝ и се почувства по-скоро объркан, отколкото огорчен, макар да трябваше да признае, че и ядът му не беше малък. Отказали са се просто ей така? В един миг е много важно, а в следващия няма никакво значение?

Гейл беше упорит човек и не можеше да приеме това.

Нищо не можеше да приключи, преди той да каже, че е приключило.

9.

Една от допълнителните привилегии на това да си ченге, беше, че можеш да задръстваш безнаказано движението, да не спазваш правилата за паркиране в централен Лондон и ограниченията на скоростта. Кенеди се връщаше в Лондон по шосе А23 с отворени прозорци. Не летеше, но пък се движеше достатъчно бързо, за да охлади разпаленото си въображение.

Трима мъртви историци, присъствали на една и съща конференция. Както би се изразил Оскар Уайлд, това изглежда доста надвишаваше средната норма, която статистиката бе определила за ориентир. Можеше нищо да не означава и вероятно наистина не означаваше нищо. Все още изглеждаше по възможно да е някакво невероятно съвпадение, отколкото безмилостен методичен убиец, преследващ и избиващ хора с категорични мнения за Скоросмъртницата и архаичните християнски секти.

Но смъртта на Стюарт Барлоу не бе настъпила при нещастен случай. Това беше очевидно както от аутопсията, така и от уликите. Кенеди изпитваше смесени чувства към аутопсиите. Понякога те се правеха повече по политически причини, отколкото заради фактите, а политиката бе изкуството на възможното. При уликите тя разчиташе на инстинктите си и продължаваше ужасно да съжалява, че никой не бе повикал криминалисти вечерта, в която Барлоу се е подмятал по стълбите. Сега можеше да има ДНК, влакна, отпечатьци от пръсти, всякакви полезни улики, вместо да се лута в тъмното и да търси посока.

Може би подсъзнателно ѝ се искаше този случай да не бе изскачал точно сега. След нощта, в която бе прострелян Маркър Дел, живееше като в анимационен филм на забавен каданс. Или по-скоро след нощта, в която уби Дел. Граматиката трябваше да се използва правилно. Хедър е подлог. Като в изречението „Хедър дръпна спуська“. Дел е допълнение, като в „Куршумът прониза Дел в сърцето и го уби“.

Разрешително за оръжие се получаваше след много тестове, най-вече за психическа устойчивост. Наричат я по много начини — способност за справяне в стрес, емоционална интелигентност, индекс на паника, психологически интегритет и т.н. Но всичко се свежда до един-единствен въпрос: ще превъртиш ли, ако се наложи да стреляш по някого или ако някой стреля по теб?

И откровено казано — никой не знаеше този отговор. Кенеди постигна максимални резултати на всички тестове. Беше вадила оръжие три пъти и бе стреляла в два от тях: първия път по въоръжен банков обирджия на име Ед Стайлър, когото свали на земята с изстрел в рамото. Преживя го много добре и не си загуби съня дори за една нощ.

С Дел беше различно. Знаеше защо, но все още не искаше да мисли за това. Тази мисъл беше кутия на Пандора и ако веднъж я отвореше, нямаше спасение. Затова си вършеше работата без оръжие. Беше облекчена всъщност да се освободи от него за известно време, докато не се оправи цялата бъркотия. Но имаше и по-голям проблем, който караше цялото разследване да изглежда незначително като през обърнат телескоп. Може би беше загубила още нещо заедно с правото да носи оръжие — желязната вяра в собствената си преценка, която преди й даваше това право.

Откри Харпър в столовата, извлече го оттам и го вкара в стая за разпити. Нямаше начин да говори с него, ако някой друг от участъка можеше да ги чуе. Затвори вратата и се облегна на нея. Харпър седна на бюрото все още с половин сандвич с пилешко в дясната ръка и фантата в лявата. Беше четири следобед и той най-накрая беше намерил време да обядва.

По лицето му позна колко е щастлив от развитието на случая. Стаята миришеше на пикня и мухъл, но на него не му пречеше.

— Разказвай от самото начало — каза Кенеди.

Харпър продължи да дъвче, махна с ръка, но не каза нищо. Кенеди трябваше да почака, затова събра цялото си търпение, докато той преглътне и отпие от безалкохолното.

— Получих списъка и започнах да звъня — проговори партньорът й най-накрая. — Доникъде не стигнах с преследвача. Никой не го беше видял. Никой дори не си спомняше Барлоу да е говорил с подобен човек.

— Каж ми за трупoвете — прекъсна го безцеремонно Кенеди.

— Ами точно тогава става интересно. Катрин Хърт и Самир Девани. И двамата са участвали в конференцията по история, а след това и двамата са умрели. Страхотно, нали? И знаеш ли кое е дори още по-хубаво? Хърт е загинала същата вечер като Барлоу, а Девани на следващата.

Кенеди млъкна и се замисли върху съвпадението. Както и да го погледнеш, периодът си беше съвсем кратък. Изневиделица си спомни неточно няколко реда от „Хамлет“: някой питаше Смъртта за какъв пир се готви, че в една нощ е избила тъй много първенци^[1].

— Как са умрели? — попита тя.

— И двамата при нещастни случаи. Или поне така е записано. Но същото беше и при Барлоу, нали? — Харпър вдигна лявата си ръка и започна да свива пръстите си, докато изброява: — Катрин Хърт, блъсната с кола, извършителят избягал. Девани, токов удар от неправилно заземен компютър.

— Видя ли делата им?

— Има папка само за Хърт. На бюрото ми е, но честно казано, няма кой знае колко в нея. Никакви свидетели, никакви записи от охранителни камери, нищо.

Последното силно изненада Кенеди. От документален филм на Би Би Си бе научила, че в Обединеното кралство функционират 20% от всички охранителни камери в света, но един от тъжните факти на полицейската работа от XXI век беше, че те никога не се оказваха там, където има нужда от тях.

— Само тези двамата ли са, или още не си приключил със списъка?

— Прозвънил съм около две трети. Чакам и доста хора да ми върнат обаждане, така че съм говорил с малко по-малко от половината. Преди да попиташ, опитах се да намеря връзка между трите жертви, но досега не съм стигнал до нищо. Е, освен самата конференция. Те дори всичките не са историци. Девани е изключението, бил е преподавател по съвременни езици в общинския колеж в Брадфорд. Хърт е била асистент в университета „Де Монфърт“ в Лестър. Ако напишеш имената им заедно в търсачка, не получаваш никакви резултати.

Кенеди бе изненадана от това. От опит знаеше, че каквато и произволна комбинация от имена да напишеш в Гугъл, винаги

получаваш милиони резултати. Може би самата липса на връзка бе подозрителна и показваше аномалия.

— Имаш ли нещо против да продължиш да работиш по списъка? — попита тя Харпър.

По лицето му се изписа тъга.

— Имаме две нови жертви — отбеляза той. — Не е ли време да свършим малко работа на местопрестъпленията?

— Евентуални жертви. А и местопрестъпленията са замърсени като това на Барлоу. Утре ще отидем да огледаме. Първо нека се уверим, че не пропускаме никого.

— А ти какво ще правиш? — поинтересува се Харпър с подозрителен тон.

— Ще се върна в „Принс Рийджънтс“ да огледам пак кабинета на Барлоу. Някой е проникнал в къщата му неотдавна. Чудя се дали не е ровил и из нещата му в колежа.

— И какво ще докаже това?

Кенеди действаше по инстинкт — онова необяснимо чувство, че е пропуснала нещо първия път — но не искаше да си признае. Трудно можеше да се обоснове.

— Като начало — отвърна тя — ще докаже, че преследвачът съществува. И може да ни даде насоки за възможния мотив. Стари артефакти, ръкописи, нещо такова. Може да е искал да ги изнесе контрабандно, да ги подправи, да ги открадне. Не знам. Барлоу е мислел, че някой го следи, и сигурно е предполагал по каква причина. Може да поразпитам и за другите двама, да видя дали някой в „Принс Рийджънтс“ знае за евентуална връзка между тях и Барлоу. — Млъкна. — Ще направиш ли и още нещо за мен?

— О, каквото кажеш. Иначе ще си седя тук и ще си клатя краката — отвърна Харпър.

— Обади се в един хотел — „Прайд Корт“ в Уест Енд. Някъде около „Блумсбъри“. Попитай дали не могат да ти дадат координати на един техен скорошен гост. Майкъл Бранд.

— Да, добре. Кой е той?

— Членувал е заедно с Барлоу в някакво интернет общество. Наричат се „Знаещите“. Всъщност няма да е зле, ако можеш да ми намериш отнякъде списъка на всички членове. Ако се окаже, че някой

от двамата мъртъвци е бил част от същата групичка, може и да надушим следа.

Харпър я накара да му каже още веднъж името на клуба, за да си го запише.

— Кога ще отидеш при Самърхил? — попита я той, когато тръгнаха по дългия коридор.

— Когато разберем с какво си имаме работа. Още е рано. Шефът ни възложи разследването, защото не иска да има нищо общо с него. Ако избързаме, първото, което ще си помисли, е, че се опитваме да го прехвърлим обратно към него. Трябва да изградим някаква хипотеза и да съберем улики.

— Трима мъртви историци и ти нямаш хипотеза?

— Ще имам, ако са били убити. Засега не сме сигурни.

— О, със сигурност са убити. — Харпър звучеше почти радостен. — Поздрави ме, Кенеди.

— За какво?

— Това е първият ми случай в този отдел. И още в него попадам на сериен убиец.

Кенеди не споделяше ентузиазма му. Все още се тревожеше, че може да става въпрос за съвпадение на нещастни случаи. Убиец, който трепе по списък? Не й се струваше вероятно. Никак даже. Трябва да извадиш голям късмет или безупречен план, за да убиеш трима души за два дни и да се измъкнеш чист. Сериийните убийци често са манияци и много ги бива да си намират жертви, които отговарят на нуждите на специфичната им психоза, но най-често се отнасят към всяко убийство като към отделен проект. А масовите убийци просто експлодират на място и във време, които сами си избират. Ако с Харпър си имаха работа с убиец, то той не попадеше в нито една от двете категории.

Тя се спря два завоя преди общата стая, за да пощади репутацията на Харпър. Обърна се към него. Той я гледаше очакващо. Протегна ръка, за да я подкани да говори.

— Добре. Поздравления, Харпър.

— Да бе, точно пък от теб!

Тя го удари по рамото.

— Добра работа, Крис. Страшен си. И само започваш, човече.

— Благодаря. Това ми е наградата, задето прекарах деня на телефона.

— Утре ще е различно.

Тя си спомни това обещание по-късно и се зачуди дали той ѝ е повярвал.

---

[1] Думи на Фортинбрас от 5-о действие, 2-ра сцена на пиесата „Хамлет“ на Уилям Шекспир. Превод на български — Валери Петров:

*„... О, смърт,
за пир ли в своя вечен дом се готвиш,
та безпощадно със едничък удар
избила си тъй много първенци?“*

— Б.пр. ↑

10.

Соломон Куутма беше истинска загадка дори за самия себе си. Ценеше честността и прозрачността, но живееше далеч от хорските погледи и криеше най-дълбоките си тайни на закътани места. Смяташе живота за свят, но убиваше без угризения и нареждаше и на други да убиват. Единственото, което го тревожеше, бе, че отстрани тези противоречия приличаха на чисто лицемерие. Някой можеше да не си направи труда да проумее парадоксите и да не стигне до простата истина в сърцевината им. Можеше да го осъди нечестно и макар мнението на другите да не значеше нищо за него (най-вече това на жените), чисто хипотетичната възможност за несправедлива преценка го тревожеше.

Затова бе замислил да напише мемоари, които да бъдат публикувани след смъртта му. Всички имена и конкретни подробности ще бъдат променени, но много ясно ще бъде обяснено как един свестен човек е принуден да прави компромиси със съвестта си, за да се промуши през иглени уши. И читателите с широко отворени очи, умове и сърца ще го разберат.

Но това си беше лудост. Мемоарите никога нямаше да бъдат написани, обяснението нямаше да се появи на бял свят. Дори без имена истината щеше да е очевидна и всички дългогодишни усилия щяха да се обезсмислят с едно щракване на пръсти. Господарите му щяха да са ужасени, ако само дочуят, че Куутма обмисля подобна идея. Можеха дори да го отзоват, и то без почести, а тази перспектива му се струваше непоносима. Тя щеше да превърне и най-великата радост в изгаряща болка.

Но въпреки това на скрито място в съзнанието си Куутма имаше обяснение за действията си. Рецитираше си ги наум, но не като молитва, а профилактично, за да се предпази от злото, защото човек, който върши това, което вършеше Куутма, винаги бе в опасност да залитне към злото, без дори да се усети. Докато седеше на покривната тераса на кафенето в Монмартър, а под него като покорна любовница бе полегнал Париж, той обмисляше ситуацията, възникнала в резултат

от действията на Лио Тилмън, и обясняваше само на себе си и може би и на Бог какво смята да направи, за да я разреши.

„Най-великото ми умение, мислеше си той, най-великият ми дар е любовта. Не мога да победя враг, ако не го опозная и не го обикна, ако не накарам ума си да се слее съчувствено и безмълвно с неговия. След като изпълня тази херкулесова задача, ще съм винаги една крачка преди него, и то без никакво усилие, ще мога да му изскачам от засада по всичките му житейски пътища.“

Но Куутма нямаше как да обикне Тилмън. И може би точно това бе причината Тилмън още да е жив. Куутма следваше бившия наемник още от Турция, опитваше се да реши кой би бил най-правилният подход, след като Тилмън вече бе убил Картоев и вероятно преди да го умъртви, беше говорил с него.

Това бе динамичен процес, който се развиваше в четири измерения, докато наемникът прекосяваше континента. Тилмън се движеше твърде бързо, но това само по себе си не представляваше проблем. Много повече трудности създаваше фактът, че той нарочно се движеше хаотично. Така усложняваше преследването и караше Куутма да се отдръпва и да предислоцира екипите си многократно. Хващаше такси до някъде, след това вървеше пеша, купуваше си билет за влака, после крадеше кола. И макар на този етап да изглеждаше невъзможно, като че ли знаеше за американския провал и никога не летеше.

Тилмън остана в Ерзурум само няколко часа, недостатъчно за Куутма да накара екипа си да го обгради. Дори нямаше време да се преоблече, избръсне и евентуално да провери източниците си за отзвук и последствия от атаката срещу Картоев в Ингушетия.

Смъртта на Картоев създаваше проблеми на Куутма. Руснакът беше само доставчик и не заслужаваше никакво внимание, защото това, което продаваше, служеше за удовлетворяване на най-низките човешки страсти. Въпреки това беше ефективен и полезен и отдавна се бе научил да си знае мястото в голямата схема. Картоев не задаваше въпроси. Доставяше трудни за намиране стоки, и то без следа към получателя. Успяваше да държи алчността си в приемливи граници.

Сега трябваше да намерят нов Картоев, и то по вина на Тилмън. Или пък отговорността бе на самия Куутма, задето не се беше справил навреме с уникалните проблеми, които наемникът създаваше.

„Въздържах се да те убия, защото трябваше да съм напълно сигурен, че се налага да го направя. Че преценката ми е безупречна. Въздържах се не от страх, а от угризения. Но това не ме принизява.“

В Ерзурум Куутма задържа положението още малко. Дори и най-черните му предчувствия да се сбъднат, имаше време. Достатъчно, за да се придвижи внимателно към синтеза от възможности в сърцето на загадката; да осъзнае и да прости всичко, а след това да действа.

От Ерзурум Тилмън отиде в Букурещ, вероятно през Анкара. Сигурно беше взел влака или по-скоро поредица от влакове, като се бе придвижил пеша през планините на север от Бурса. Там имаше място, където две железопътни линии минаваха на няколко километра разстояние, а след това рязко завиваха на север и на запад. Трафикът по западната линия беше предимно товарен. За Тилмън щеше да е относително лесно да скочи в някой бавнодвижещ се вагон или пък да насили вратата на купе, а след това да пропътува петстотин километра по раздрънканите релси през немарливо пазените граници и да стигне до румънската столица.

В Букурещ си взе стая в хотел „Калеа Викторей“ със собствения си паспорт — един от многото, който обаче бе ползвал и преди и можеше да се свърже с него. Куутма много прецизно обмисли възможностите си. Все още не беше никак наясно какво знае Тилмън и какви са целите му, а в такива редки, обвити в мъгла мигове правилото на Предвестниците беше с две лица като Янус. *Не прави нищо несигурно. Направи всичко необходимо.*

Убийството на Картоев, помисли си Куутма, избута Тилмън над невидимата, размита граница във втората от тези категории. Налагаше се да бъде премахнат и в идеалния случай преди това трябваше да бъде разпитан. Куутма лично щеше да се погрижи за разпита.

Свърза се с местното подразделение на Предвестниците и в „Калеа Викторей“ бе изпратен екип от четирима души, които да задържат Тилмън достатъчно дълго, за да има време Куутма да пристигне там.

Но въпреки че Тилмън се бе регистрирал в хотела и бе платил за три нощи предварително, по всичко личеше, че това е една от онези фалшиви следи, които обичаше да оставя, където и да ходеше. Когато Предвестниците пристигнаха, намериха празно легло и недокосната

стая, ако не броим бележката, която успя да стигне до Куутма. На нея пишеше: „Нож с две остриета“.

Куутма беше сигурен, че бележката не бе предназначена лично за него, макар да приличаше на игра на думи с името му. Тилмън нямаше как да знае името му. Познаваше само един човек, който би могъл да му го каже, но Куутма беше сигурен и нямаше никакви основателни, та дори и неоснователни поводи да се съмнява в него. Не, бележката целеше да ги подразни и затова бе детинска грешка от страна на Тилмън. Искаше да им каже, че Куутма и интересите, които той представлява, не могат да му противодействат, без да разкрият картите си и да улеснят неговото издирване.

Щеше да разбере, че ножът няма две остриета. Само в последната ера от човешката история, когато и неверниците щяха да бъдат помазани, ножовете имаха две остриета.

От Букурещ Тилмън замина за Мюнхен, а от там — за Париж. Направи го по сложен, параноичен начин, ползва и крадена кола. Или избягваше напълно граничните пунктове, или представяше фалшиви паспорти, които източниците на Куутма още не бяха успели да свържат с него. Нямаше официални следи от пътуването му, нямаше и неофициални, по които да го търсят. Картичката щеше да е подобна, ако самият Куутма бе предприел същото пътуване.

В Париж вече бе пратен екип, защото Куутма имаше ясно предчувствие за къде пътува обектът. Тримата Предвестници, избрани лично от него след внимателна преценка на същността на задачата и мишената, прихванаха Тилмън на булевард „Монпарнас“ и се задействаха бързо. Предположиха, че се движи към метростанцията, и вече бяха решили да го убият там. Но той влезе в подземния гараж на небостъргача „Тур Мен“ и когато екипът се приближи, за да го премахне, вече беше изчезнал. След щателно претърсване на района от него нямаше и следа. Тогава екипът извърши огромно нарушение на протокола. По заповед на ръководителя си се разпръсна и се върна в квартирата си по три различни маршрута. Решението беше правилно и се налагаше от обстоятелствата. Но не спазиха системата за заблуда на противника, наложена от Куутма, която им гарантираше, че никой от тях няма да бъде проследен.

Когато следващия път излязоха от квартирата си, тя бе преобърната с главата надолу. Тилмън беше обърнал жилото на Куутма

обратно към него, и то много елегантно. За щастие в квартирата не държаха никакви документи. А и какви документи им трябваша на Предвестниците? Тилмън им се изплъзна, но с празни ръце.

Куутма чувстваше, че се учи от неуспехите си. Тилмън се бе прехранвал като наемен войник девет години и имаше опит във водене на война в градски условия. Чувстваше се удобно в градовете, знаеше как да стане невидим в тълпата и намираше изход там, където другите виждаха задънена улица. Беше ясно, че когато следващия път се опитат да затегнат примката около него, трябва да го направят някъде, където тези умения щяха да му бъдат безполезни.

Магас. Ерзурум. Букурещ. Мюнхен. Париж. Вече беше напълно ясно, че Тилмън се движи на запад, и беше неизбежно пътуването му да свърши на най-неудобното място, където не бива да го оставят да отиде. Куутма също можеше да се държи параноично. Използваше всичките си ресурси, които не бяха многобройни, но напълно достатъчни, за да следи основните гари на север от Париж и фериботните пристанища от Кемпер до Хук ван Холанд.

Междувременно си преговаряше всичко известно за човека, превърнал се в най-префинения дразнител на и без това неспокойното му съществуване. Без съмнение изпитваше най-силен интерес към онзи период от живота на Тилмън, започнал в деня, в който се бе прибрал у дома и открил, че семейството му е изчезнало, а къщата му е празна.

Тилмън спокойно можеше да се върне към предишното си заспало битие, да се укроти благодарение на вродения си мързел и свинското си доволство. Да намери друга жена и да бъде също така щастлив и с нея, защото за един сериозен мъж всички жени са еднакви. Но той не бе направил нито едно от тези неща. Беше тръгнал в напълно противоположна посока и бе придобил нови умения. Погледнато в контекст, това беше крайна, но не невиджана реакция на скръбта и загубата: да стане боец, човек, който убива, без да влага чувства, след като нищо в неговия живот вече не предполага проявата им. Да, крайна реакция. Но от дистанцията на времето това решение можеше да се изтълкува и по друг начин.

Дванайсет години служба, първо в редовната армия, а след това и като наемник. За първи път Тилмън изглеждаше напълно погълнат и отдаден на нещо. Произведоха го в ефрейтор, а после и в сержант.

Предложиха му и офицерски чин, но той премина в платените войски, а там беше по-добре да си независим от ранга си. Тилмън избра да си остане сержант, за да се задържи на бойното поле, и работодателите му с удоволствие се съгласиха, защото там беше най-добър. Войниците, които служеха заедно с него, мълчаливо му се възхищаваха и му лепнаха прякора Въжеиграча заради способността му да се измъква от всяка ситуация невредим като по чудо, без да застрашава никого около себе си.

Тилмън сякаш бе намерил нов център на живота си, ново семейство. Но като имаше предвид всички факти, Куутма подозираше, че това е илюзия. Тилмън не се интересуваше от ново семейство. Той все още бе твърдо решен да намери онова, което беше изгубил. През всичките години се бе подготвял точно за тази задача: усвояваше умения, които щяха да му трябват, когато се откаже от военната служба и се хвърли неочаквано и без предупреждение в сегашното си търсене.

Куутма си спомни тревожно ясно един разговор. Последният път... не. Не последният път. Имаше и още един след това. Но близо до ужасния край, до неизбежния миг.

— *Ще те забрави ли?*

— *О, боже? Какво ти пука?*

— *Ще те забрави ли?*

— *Никога.*

— *Тогава е глупак.*

— *Да.*

Отправната точка на Тилмън беше едно име: Майкъл Бранд. Ребека Тилмън се беше срещнала с някой си Майкъл Бранд в деня на изчезването си, и то след предварителна уговорка. За нещастие си бе записала името, часа и мястото на срещата в бележник до телефона в кухнята и въпреки че беше откъснала листа и го бе взела със себе си, Тилмън успя да разчете буквите по отпечатъка върху долния лист.

Името, разбира се, не водеше доникъде. Хотелът, в който Ребека Тилмън се бе разбрала да се срещне с Бранд, не беше станал арена на плътски или престъпни действия и криминално разследване не би открило нищо там. Това беше просто мястото, на което й съобщиха за необходимите приготовления. Времето, в което трябваше да й кажат, бе изтекло, а в тези дела закъснението трябваше да се избягва. Може би

ако Бранд беше по-внимателен при изпълнение на задачата си... Бранд беше тъп и несигурен инструмент, но нямаше как да го прескочат.

Все пак това си оставаше задънена улица. Тя би трябвало да е началото и краят на похода на Тилмън. Той имаше име, но не можеше да свърже нищо с него. Знаеше, че срещата се е състояла, но нямаше хипотеза каква може да е причината. Би трябвало да се откаже.

Тринайсет години по-късно той все още не се беше отказал. Изгази кървавото море на световните бойни полета, след като се запозна отблизо с насието и смъртта, и поднови с неочакван ентузиазъм търсенето, което очевидно никога не бе зарязвал напълно. Търсеше жена си, която след толкова дълго отсъствие можеше дори да не е жива. Търсеше децата си, които дори нямаше да познае, ако види. Опитваше се с усилие на волята да възкреси единствения кратък миг чиста радост, който някога бе изпитал в живота си.

За Куутма и хората, които му се бяха доверили и го бяха наели, беше от изключителна важност Тилмън да не успее. В известен смисъл това беше важно и за съдбите на още двама милиона души.

Ако Тилмън дори се доближеше до истината, точно толкова хора щяха да умрат.

11.

Административният директор Елис не беше на разположение, когато Кенеди пристигна в „Принс Рийджънтс“: всъщност нямаше никого. Сградата на историците изглеждаше напълно пуста, ако не броим тъжния мъж на рецепцията, застанал на фона на таблото за съобщения с безбройните предложения за концерти от миналата година: „Дрезден Долс“, „Танг“, „Ърлис“. Попита го дали не може да й отключи кабинета. Това било извън правомощията му. И няма никого друго наоколо? Няма. Ами в главната сграда? Тя също била извън правомощията му.

Показа си значката.

— Веднага ми доведете някого — каза му тя строго. — Не ви искам удължаване на срока за домашното, а разследвам смъртен случай.

Тъжният мъж вдигна телефона и заговори по него малко припряно. След две минути през вратата влезе раздразненият и смутен административен директор.

— Инспектор Кенеди — каза той. — Не очаквах да ви видя толкова скоро.

Физиономията му казваше повече и посланието й никак не беше ласкателно.

— Бих искала да огледам отново кабинета на професор Барлоу, господин Елис. Дали ще е възможно?

— Сега?

Липсата на ентузиазъм беше осезателна.

— В най-добрия случай — да. Сега.

— Само че ни предстои церемония по връчване на дипломи и имаме много работа в аулата, ако искаме да сме готови навреме. Ще е най-удобно, ако изчакате до другата седмица.

Тя не си направи труда да повтори речта, че разследва смъртен случай.

— Нямам нищо против да взема ключа срещу подпис и сама да се оправям — каза му тя. — Знам, че сте зает човек. Но ако вече е

прекалено късно за днес, мога да се върна утре сутринта.

По време на шибаната ви церемония.

Директорът изведнъж се разпъргави. Накара тъжния мъж от рецепцията да вземе ключа на чистачката от заключения шкаф зад него.

— С това можете да си отворите всички врати по онзи коридор — каза ѝ Елис. — Но разбира се, трябва да ме уведомите, ако имате намерение да влизате и в други стаи. Въпрос на неприкосновеност на личното пространство.

— Интересувам се само от един кабинет — отвърна Кенеди. — Благодаря.

Елис се извърна, но Кенеди го задържа, като го докосна по ръката. Той пак се обърна към нея с напрегнато изражение.

— Господин Елис, исках да ви питам и още нещо, преди да тръгнете. Професор Барлоу е бил член на интернет общество или клуб. „Знаещите“. Имате ли някаква информация за това?

— Малко — призна с неприязън Елис. — Не е от моята област, както вече ви казах, но — да. Знам с какво се занимават.

— С какво?

— Превеждат документи. Много стари и трудни са превод документи. Зле запазени книги, фрагменти без контекст, такива неща. Някои от тях, като Стюарт, са професионалисти, но мисля, че мнозина от тях се занимават с тази дейност като хоби. Това е място за обмен на идеи, предлагане на хипотези и обратна информация. Стюарт се шегуваше, че когато ЦРУ разберат колко са добри, или ще ги наемат всичките, или ще поръчат да ги убият.

Кенеди не разбра шегата. Елис продължи, след като видя недоумяващото ѝ изражение.

— Разбиване на кодове. Някои от най-ранните книги са толкова повредени, че трябва да се опиташ да отгатнеш цялото съдържание по нещо като една трета от символите. Използват се рентгени, анализ на влакната и подобни средства, за да се отгатне липсващото.

— Откъде идва името? — попита Кенеди. — „Знаещите“?

Сега пък Елис се озадачи.

— Нямам представа. Сигурно защото знаят връзките между малките детайли, които съединяват, за да открият по-голямото значение. А може и да значи нещо друго. Не мога да кажа.

— Да познавате някои други членове на това общество? Или да ми кажете как бих могла да се свържа с тях?

Ентусиазмът на директора, който в интерес на истината и от самото начало не беше голям, видимо започна още повече да бледнее.

— Предполагам, че трябва да се свържете с администратора на форума — отвърна той. — Не вярвам да е прекалено трудно.

После му хрумна нещо и вдигна вежди.

— Разбира се, при условие че сървърът и модераторите са тук, в Обединеното кралство — разсъждаваше той на глас. — Може да се окаже по-сложно, ако са в Съединените щати, да речем, или някъде другаде в Европа. Ще има проблеми с юрисдикцията.

— Вероятно. Благодаря ви, господин Елис. Много ми помогнахте.

Тя взе ключа и тръгна към стълбището. Чу зад себе си тихото, но свирепо хленчене на тъжния мъж. Очевидно административният директор смяташе, че положението е можело да се овладее и без личната му намеса.

Кабинетът на Барлоу си беше точно както го бе оставила, само дето сега беше по-късно през деня и слънчевите лъчи се процеждаха през щорите под по-малък ъгъл. Тя постоя на прага, като се опитваше да си спомни какво бе видяла предния път; какво се отличаваше в обстановката, и то достатъчно, че да се запечата в подсъзнанието ѝ. Беше линия, реши тя. Линия, която не си бе на мястото и се намираще под плоскостта на погледа ѝ. Сега сякаш липсваше, но пък това можеше да се дължи на променената светлина.

Взе с две ръце поставената в рамка изрезка от вестник с остъклената част навън. Улови с нея лъчите от прозореца и освети с тях стаята. Със слънчевото зайче се опита да пресъздаде светлината от сутринта.

Отне ѝ известно време, но накрая откри каквото търсеше. Една от плочите на пода стърчеше над другите и хвърляше сянка по ръба. Сякаш бе вдигана и върната обратно, но не беше успяла да се намести на старото си място.

Кенеди коленичи. Пъхна пръсти под ръба на плочата и внимателно я повдигна. Под нея върху прашните дъски лежеше незащитено правоъгълно парче — гланцирана картичка или дебела хартия. На нея имаше само една дума: ТУК? Бе написана със син

химикал и подчертана с две линии. А в долния десен ъгъл се виждаха няколко комбинации от знаци, написани по-прилежно и внимателно с черен писец.

„P52
P75
NH II-1, III-1, IV-1
Eg2
B66, 75
C45“

Обърна картичката и видя, че е снимка.

На нея имаше сграда, фотографирана отдалеч: фабрика или по-скоро склад. Беше масивна постройка. Бетонните ѝ стени бяха боядисани в сиво и имаше поне шест етажа, които се издигаха над напукания асфалт на обрасъл с бурени паркинг. Виждаха се няколко малки прозореца под покрива, но иначе фасадата ѝ бе монолитна. В ъгъла на снимката имаше тесен път. Телената ограда изглеждаше сравнително запазена, но иначе навсякъде цареше разруха: натрупан до оградата боклук, плевели, провиращи се между плочите на пътеките, а в единия край се виждаше изкорубен автомобил без гуми, поставен на трупчета. Цялото изображение бе замъглено, а ъгълът на снимане малко крив: беше щракната от неудобна гледна точка или набързо от кола или влак. Като онези снимки, с които хората си нагласяят контраста и цветовете в началото на нова лента. Но кой снимаше на филм в днешно време?

Кенеди отново обърна фотографията и разгледа знаците на гърба ѝ. Някакъв код ли бе това? Посланието не изглеждаше дълго. Освен ако с буквите и цифрите не се означаваха откъси от книга, предварително уговорен ключ към кода, нещо такова. Или пък бяха комбинация за дигитално заключване, или парола за отключване на файл. Нямаше как да разбере без още някаква следа, която да ѝ покаже посоката.

Постави снимката в плик, който надписа. Записа в бележника си къде е намерила уликата. След това вдигна съседните плочи, за да се увери, че не пропуска нещо. Под тях нямаше нищо.

Не възнамеряваше да претърси обстойно кабинета, а само да поразгледа, но въпреки това започна да проверява за други скривалища: зад картините по стените, дъната на чекмеджетата на бюрото, долните страни на мебелите. Нищо друго не изскочи, а огромното количество хвърчащи листове и книги я уплаши. Параноикът вътре в нея вече беше напълно събуден и като си спомни за човека, влязъл с взлом в дома на Барлоу, реши този път да провери и вратата. Ключалката беше стандартна, вградена в топката. Около процепа имаше малки, но ясно виждащи се драскотини и много повече в самата ключалка. Някой се беше опитвал да отключи с шперц, а след това да превърти със специален инструмент.

Това си имаше своите предимства и недостатъци. От една страна — този, който бе влизал, не беше намерил снимката.

Но от друга, нямаше как да разбере какво беше взел.

12.

Крис Харпър мразеше рутинните и монотонни задачи, а още повече мразеше това, че беше добър в тях. След като се обади на всички участници в Лондонския исторически форум, без да стигне до нов труп, той се зае с останалите две точки от списъка на Кенеди.

Администраторът му съобщи, че за съжаление Майкъл Бранд е напуснал хотел „Прайд Корт“. Тръгнал си преди няколко седмици, на 30 юни. Това беше три дни след смъртта на Барлоу и Хърт и два след кончината на Девани. Сестрата на Барлоу се оказа права: Бранд е бил в Лондон през цялото време, докато неговите приятели от форума на „Знаещите“ са измирили при живописни и съмнителни обстоятелства. След това е изчакал няколко дни и е отлетял към нови хоризонти. Може би беше дошъл да предупреди Барлоу, или да му донесе или вземе нещо от него. Може да познава убиеца. А може и той да е убиецът. Но всички тези хипотези някак си не се връзваха с факта, че е останал в този евтин лондонски хотел цели два дни след трагедиите.

— Остави ли домашен адрес? — попита той.

Администраторът се дърпаше, но спря, след като Харпър му спомена за провежданото разследване. След това, без да се пазари, му съобщи адрес в Хихон, Испания, заедно с телефонен номер.

Харпър му благодари, затвори и набра номера. Чу сигнал, който му даде да разбере, че не се е свързал, последва тракване и един дразнещо надменен глас заяви: „Съжалявам. Номерът ви не бе разпознат. Съжалявам. Номерът ви не бе...“.

Харпър влезе в избирателните списъци на Испания през системата на Интерпол и въведе адреса: „Кампо дел Хардин“ 12. На него се водеха три имена — Хорхе Игнасио Архиз, Роса Изабела Архиз и Марта Пачеко. Нямаше никакъв Майкъл Бранд, а телефонният номер бе различен от онзи, който Бранд беше оставил. Харпър го набра и Хорхе Архиз вдигна на първото позвъняване. Дали познава Майкъл Бранд? Хорхе говореше достатъчно добър английски, за да увери детектива, че и представа няма кой е този човек.

Харпър отместа данните за Бранд настрани и започна да търси „Знаещите“.

Първият резултат, който търсачката извади, беше интернет форум със същото име, зад чиято достопочтена лъскава първа страница бяха скрити стотици неразбираеми дискусии за тълкувания и разпознавания. Тълкувания и разпознавания на какво? Май нямаше как да разбере. Темите във форума обикновено носеха заглавия като „Варианти на попиване на пигмента 1–100, NH папирус 2.2.1 — 3.4.6“; „РН 1071 изображение в инфрачервения спектър — с филтър 1000nm!“; „Проблеми със заин^[1] в DSS 9P1, ред 14, позиция 12“. На Харпър му изглеждаше като санскрит. В някои от постингите наистина имаше санскрит и авторите им дори не се извиняваха за това.

Харпър намери формуляр за контакт в менюто, но имейл адресът, към който водеше, беше в домейн за безплатна поща, което означаваше, че сигурно не е бил променян с години и най-вероятно не работеше. Въпреки това Харпър изпрати съобщение, но не се надяваше някой да го прочете. А и не можеше да напише нищо във форума, без да се присъедини към общността, а това щеше да отнеме много време.

Върна се към резултатите от търсенето и стесни избора си, като прибави и името Барлоу в полето. Първите два нови резултата бяха безполезни автоматични комбинации от думи. „Четете Знаещите Барлоу истории и вижте Знаещите Барлоу снимки и видео!“ Но третият беше кратък постинг в друг форум, в който се съобщаваше за награда, присъдена на доктор Сара Опи за научни постижения. Сред многото отговори имаше и един от Стюарт Барлоу, в който пишеше „Напълно го заслужаваш, Сара!“. Беше отпреди година и половина. Постингът се беше появил в резултатите от търсенето на Харпър, защото сред интересите в профила на доктор Опи бе записано и членството ѝ в „Знаещите“. А доктор Опи работеше на щат в Университета на Бедфоршър, но не в историческия факултет (какъвто там май нямаше), а в този по компютърни науки и технологии.

Харпър набра номератора на учебното заведение и поиска да говори с доктор Опи. Когато секретарката го помоли да остави съобщение, той се представи и обясни, че става въпрос за разследване на убийство. Само след секунди вече говореше със самата доктор Опи.

— Много се извинявам, че ви притеснявам — започна той, — но съм в екипа, който разследва смъртта на професор Стюарт Барлоу. Доколкото знам, двамата сте били част от една и съща организация, която се нарича „Знаещите“.

От другата страна на линията настъпи дълго мълчание. Харпър тъкмо се канеше да го наруши, когато доктор Опи най-накрая му отговори, но с въпрос:

— Кой сте вие?

Гласът ѝ беше на доста по-млада жена, отколкото бе очаквал, но също така беше напрегнат и рязък, изпълнен с недоверие. Вече ѝ беше казал кой е, но го повтори.

— Казвам се Кристофър Харпър. И съм детектив в Агенцията за тежки и организирани престъпления на Лондонската полиция...

— А аз как да съм сигурна? — прекъсна го тя още преди да е приключил официалното си представяне.

— Затворете и проверете — предложи ѝ Харпър. С това нарастващо с всеки ден количество трупове параноята ѝ изглеждаше съвсем оправдана. — Обадете се в Ню Скотланд Ярд, поискайте оперативния отдел и попитайте за детективите. Дайте им името ми и им кажете, че аз съм ви помолил да ми се обадите. Аз ще съм все още тук и тогава ще можем да поговорим.

Очакваше да му затвори, но тя не го направи. Все още чуваше приглушените звуци от движенията и дишането ѝ, което значеше, че е на линията.

— Казахте, че става въпрос за Стюарт.

— Ами не само. Има и още две неща.

— Какви неща?

Харпър се поколеба. „Съставям списък на мъртви историци. Да познавате някого?“ Звучеше му като преднамерен въпрос дори само като си го помисли.

— Вижте — каза той, — защо не затворите и не ми се обадите вие? Мисля, че ще ви е по-лесно да говорите, ако се уверите, че не ви лъжа.

— Искам да знам за какво става въпрос — каза гласът от другата страна на линията, който се бе вдигнал с половин тон от напрежение.

Харпър пое дълбоко дъх. Когато още бе униформен, което беше допреди само една година, завиждаше на детективите за авторитета

им, за естествения начин, по който успяваха да всяват респект. Но може би това се учеше с времето.

— Става въпрос за подозрителни смъртни случаи, които си приличат — каза той и се опита малко непохватно да замаже ефекта. — Евентуално. Евентуално подозрителни.

Чу се глухо тупване, сякаш слушалката беше паднала от ръката ѝ на пода или се бе ударила в нещо, докато жената се е извъртала.

— Ало? — каза Харпър. — Там ли сте още?

— Какви смъртни случаи? Кажете ми? Какви смъртни случаи?

— Стюарт Барлоу. Катрин Хърт. Самир Девани.

Доктор Опи издаде полусподавен стон.

— О, господи! Значи не са били... не са били нещастни случаи?

— Почакайте — каза Харпър. — Всичките ли ги познавахте? Доктор Опи, това е важно. Откъде ги познавахте?

Отвърна му тракване от другата страна, последвано от бръмчене. Почака минута и половина, не беше сигурен какво да прави. Ако се обадеше пак на номератора, телефонът му щеше да дава заето, докато го препратят до факултета, а после и до нейния вътрешен номер. Ако тя сега го набираше, а не просто му беше треснала слушалката, нямаше да може да се свърже с него.

Точно когато се отказа и посегна към телефона, той извънтя. Харпър вдигна.

— Външен разговор за теб — каза телефонистката. — Някоя си доктор Опи.

— Давай я — отвърна Харпър. — Свържи ме.

Шумът от телефонната централа се смени с тишина от другата страна на линията.

— Доктор Опи?

— Да.

— Откъде познавахте тези хора?

Знаеше какъв ще е отговорът, което донякъде обясняваше усещането му за дежавю, когато тя каза:

— Бяха от „Знаещите“. Членуваха в това общество. И...

Той почака. Но тя не каза нищо.

— И?

— Работеха по един и същ превод.

[1] Седмата буква в семитските консонантни писма (финикийско, арамейско, иврит, сирийско и персийско-арабско). От нея са произлезли гръцката зета, латинското Z и З в кирилицата. — Б.пр. ↑

13.

Тилмън се появи в Кале и си запази билет за ферибота през Ламанша за Дувър. Разбира се, че така ще направи, ще мине по най-късия път по море, ще рискува максимално кратко да е в затворено пространство, в което е уязвим. Но все пак Куутма не приемаше нищо за даденост. Държеше своите хора нащрек по цялото северно крайбрежие, а къртицата му във френските железници беше в пълна бойна готовност, докато не получи визуално потвърждение, че Тилмън се е качил на ферибота.

Куутма продължаваше да действа методично и педантично. Беше последният курс за деня. Фериботът тръгваше в 23:40, но пристанището на Кале беше все още пълно с хора. Предвестниците — пак бяха трима като в Букурещ и Париж — се качиха последни и останаха край изходите. Не ги изпускаха от очи, докато вратите не се затвориха и плавателният съд не се откъсна от брега.

Куутма беше на кея и наблюдаваше. Дали Тилмън нямаше да се появи на палубата в последния момент и да заяви, че е забравил нещо и трябва да слезе? И това ли щеше да се окаже поредният блъф?

Като че ли не. Нямаше тревога на тръгване, нито безредици или паника за отвличане на вниманието, нито фалстартове. Фериботът потегли без произшествия с Тилмън на борда. Тилмън и тримата, които щяха да го убият. Куутма им даде знака с примката на тръгване, призова благословията на обесения за своите Предвестници.

Изпита малко закъсняло, но силно желание да е при тях. Отново се улови, че се терзае излишно: анализира собствения си мисловен процес, и то безплодно и дори опасно. Не беше хубаво да се отделя така от съзнанието си. Пред свършен факт бе готов да признае, че мразеше Тилмън и беше чакал прекалено дълго да се изправи срещу него, защото се съмняваше в чистота на мотивите си. Повече нямаше да направи тази грешка.

Не бе останал човек, заради когото да я направи.

Тилмън гледаше със смесени чувства как френският бряг се отдалечава.

Картоев бе потвърдил това, което той вече знаеше. Даде му няколко следи и най-важното — посочи му точно следващата дестинация. За първи път усещаше, че се приближава до Майкъл Бранд; че ако някога беше гонил едно име, а след това призрак, сега преследваше истински човек, когото почти виждаше как бяга пред него.

От друга страна, трябваше да обмисли някои нововъзникнали проблеми. На първо място — наркотиците. Досега никога не бе откривал връзка между Бранд и търговията с дрога. Участвал беше в тайни операции в Колумбия и общо взето, имаше представа как работи този пазар. Бранд се движеше по земното кълбо не като дилър, а като купувач; като човек, който се опитва да наложи нещо — но какво? И ако наистина бе част от пазара на наркотици, защо ще ходи толкова далеч за съставки, каквито лесно се намираха в повечето страни? Тилмън бе сигурен, че базата му не беше в бившия Съветски съюз: Бранд оставаше там прекалено кратко и контактуваше с много тесен кръг хора.

Значи това беше димна завеса. Купуваше химикали от Ингушетия, защото не искаше да оставя следа, която води до истинската му оперативна база. И бе отказал на предложението на Картоев да купи готови метамфетамини с аргумента, че иска да си ги приготви сам. А сега се канеше да произведе партида, която беше десет пъти по-голяма от обичайните му.

Тилмън си отбеляза да помисли върху това по-късно. Имаше по-неотложни въпроси, чиито отговори трябваше да намери начаса.

Докато пътуваше на запад през Европа, той за първи път си даде сметка като никога преди, че е не само преследвач, но и преследван. В Букурещ се бе спасил заради чист късмет. Докато се разхождаше из Матасари, където всички непрекъснато се оглеждаха, от реакцията на случаен минувач на улицата му се стори, че може би някой го следи. Не се обърна, но провери дали е така, като мина през оживен уличен пазар, където преследвачите му се доближиха до него, защото нямаха друг избор. Тилмън вървеше безразборно от сергия на сергия, запомняше лицата около себе си и след половин час вече бе сигурен за единия, а за другите двама имаше предположения. След като се увери,

че е набелязан, остана само да избере най-подходящия момент, за да им се изплъзне. Нямаше никаква представа кои са и какво искат.

В Париж вече ги очакваше. А това е най-лошото, което може да се случи на един таен преследвач. Затова успя да им отнеме предимството и да последва един от тях до базата. Но не постигна почти нищо. Къщата им на булевард „Периферик“ беше необзаведена, на голия дървен под лежаха един до друг само три спални чувала. Очевидно тези хора бяха аскети като раннохристиянските светци, които прекарвали години в пустинята, за да укротят плътта си. Тилмън се разтревожи, когато разбра, че преследвачите му бяха способни на такова безрадостно и строго отдаване. (Освен това се притесни, че са толкова много. Нямаше представа защо такава голяма и организирана структура ще отвлича жени и деца от лондонските улици.)

Но вероятно думата „преследване“ беше малко пресилена. Може би просто искаха да видят колко далече ще стигне; дали най-накрая е поел по вярната посока, или все още се върти в кръг. Вече беше прекалено късно за това, но му се искаше да бе минал през Белгия и Холандия, да се бе постарал повече да остави фалшиви следи. Но в края на краищата начините да стигнеш до Великобритания, ако не искаш да летиш, не бяха толкова много. Дори с умерени ресурси беше възможно да се проследят всичките.

А той трябваше да отиде във Великобритания. Остана в Париж достатъчно дълго, за да се свърже с някогашни приятели и познати от частния бизнес със сигурността. Мнозина от тях все още работеха в този подземен, полулегален свят и успяха да му дадат някои много интересни и актуални информации за Майкъл Бранд. Копелето от тринайсет години не си бе показвало главата на повърхността. Но сега беше сбъркало и Тилмън трябваше да е там, където щеше да се появи. Просто нямаше друг избор.

Той се извърна от парапета и тръгна през пръските вода по пасажерската палуба към двойната врата, която водеше към вътрешното помещение за пътници. Погледна си часовника. Прекосването на Ламанша траеше само деветдесет минути и той със задоволство отбеляза, че двама от тях вече бяха изтекли.

Вътре беше доста по-многолюдно, отколкото на палубата. Семейства се бяха скупчили на групи и оградени личното си пространство с чанти и раници. Повечето изглеждаха мрачни или

уморени, но на стените зад тях имаше плакати със снимки на щастливи семейства, така че кармичният баланс бе възстановен. Поради липса на свободни места някои седяха на пода, облегнати на стената, други се бяха подпрели на бара в дясната половина на помещението. Единственият барман им поднасяше наливна „Стела Артоа“ от единствения работещ кран за бира. На съседния за „Гинес“ имаше табела „Не работи“. Барът постепенно преливаше в щанд за храна, пред който хората се редяха за багети и пържени картофи. Във въздуха се носеше леко тръпчив мирис на застояла бира и многократно използвана мазнина за пържене.

Тилмън не чувстваше глад и предпочиташе уискито пред бирата. Зад бара бяха наредени бутилки „Белс“, „Грантс“ и „Джони Уокър“, всичките ставаха за пиене. Но докато беше в армията, пиеше само ако търсеше забрава, и от доста време не си беше позволявал този лукс. Изкуши се за секунда-две, забави крачка, но после се отказа и продължи нататък. По-късно, когато пристигнеше в Лондон, можеше да намери бар и да си припомни пак мимолетната химическа ласка на алкохола. Но засега предпочиташе да остане трезвен и нащрек.

Търсеше място за сядане, което да отговаря на обичайните му критерии: видимост към всички изходи, стена зад гърба и нещо като прикритие наблизко, което да блокира гледката към него при нужда. Очевидно бе невъзможно да намери такова кътче в претъпканото помещение. Освен това си даваше сметка, че е малко абсурдно да удовлетвори тези критерии на подобно място, където нападението срещу него би било затруднено от моментално настъпване на паника и където нямаше път за бягство за евентуалния убиец, дори и да успееше. А пък и нищо не му даваше основание да смята, че хората, които го бяха следили в Букурещ и Париж, искат да му навредят.

Дали не се поддаваше на параноя? Не преминаваше ли обичайната му предпазливост границата с манията и психозата? Или пък реагираше на нещо, което още не си бе пробило път от подсъзнанието към логичната му мисъл? Обикновено се доверяваше на инстинктите си, но от доста време беше под напрежение. Умората се стоварваше върху него с такава тежест, че я усещаше почти физически. А с нея идваше и отвращението от съприкосновението му с хората наоколо — бърбенето им сякаш бе израз на объркването и раздвоението в собствените му сърце и душа.

Тилмън отиде в далечния край на помещението за пътници и от там влезе в доста по-малко пространство с покер автомати от едната страна на вратата и тоалетни — от другата. Бръкна в сака си за един от многото пликове с пари, които носеше, по-точно онзи, в който имаше няколко монети в евро. Първо напипа господин Снежко, еднорога, и затыкна едната предна лапа на пухкавата, безжизнена и горчиво-сладка играчка в джоба на джинсите си. Тя увисна като талисман, загубил магическата си сила, а Тилмън пъкна четирийсет-петдесет евро в едноръкия пират: дръпна ръчката и натисна бутоните безразборно. Изразходи платеното време, без да се съсредоточава в това, което прави, не спираше да наблюдава минаващите и просто мотаещите се. Те го подминаваха и се мотаеха много убедително. Нямахше нищо необичайно, никакви предупредителни сигнали. Но пък и в Букурещ нямаше. Не беше възможно да стигне до целта, ако подценява враговете.

Когато монетите му свършиха, той погледна часовника си. Пътят от Кале до Дувър отнемаше само деветдесет минути, а повече от половината вече бяха изтекли. Върна се в помещението за пътници, постоя малко на опашка, за да си купи кафе, но шумът и клаустрофобията отново го потиснаха. Избяга още преди да е отпил и две глътки от блудкавата отвара.

Не бяха му останали много места, на които да отиде. Реши да прекара последния половин час от пътуването отвън на палубата. Но умората започваше да го надвива. При липса на достатъчно кофеин можеше да се ободри, като наплиска лицето си със студена вода. Тръгна към врата с нарисуван на нея мъж, чиито ръце бяха разперени настрани като на каубой, отиващ на дуел.

Тоалетната представляваше кутийка без прозорци с писоари по цялото продължение на едната стена, мивки срещу тях и три кабинки в дъното. Подът бе залят с вода, част от която идваше от запушена с тоалетна хартия мивка точно зад вратата. Депресиращата картинка се осветяваше от една-единствена потрепваща неонова лампа.

Тилмън метна якето си върху автомата за кондоми и пусна сака в краката си. Източва дълго чешмата, докато се увери, че няма да потече студена вода. Но въпреки стайната ѝ температура, си наплиска лицето с нея, след това натисна копчето на машината за сушене и наведе глава

под струята въздух. Вратата зад гърба му се отвори и затвори с въздишка.

Изправи се и ги видя. Бяха двама и вървяха един до друг към него. Ослепително красиви мъже, спретнати и сериозни, облечени в костюми — приличаха на онези, които чукат на вратата ти, за да те питат дали си открил Исус или дали могат да разчитат на гласа ти за кандидата на Консервативната партия. Тилмън имаше време само да забележи естествения синхрон в движенията им, който сигурно бе резултат от безкрайни упражнения под ръководството на един треньор или командир. След това вдигнаха ръце и късите остриета в тях проблеснаха на различни места по траекторията, която описаха, щом отразиха светлината от неоновата лампа над тях.

Тилмън дръпна якето си от автомата за кондоми с лявата си ръка и го размаха във въздуха пред себе си. Отстъпи два-три метра назад, колкото пространството му позволяваше. Зад този подвижен щит успя да измъкне тежкия револвер от обичайното му място на колана и освободи предпазителя.

Надяваше се, че размаханото яке ще им отвлече вниманието, но двамата мъже сякаш очакваха да направи така. След като вдигна оръжието, единият се извърна и ритна във въздуха — перфектно йоко гери^[1]. Тилмън усети накъде бе насочен ударът, но мъжът се движеше толкова нечовешки бързо, че всяка съпротива беше безсмислена. Петата му се удари във вътрешната страна на китката на Тилмън, преди той да успее да се отдръпне. Ударът изби револвера и той изтрака на пода. До този миг балансът на силите беше в негова полза, но сега определено се обърна в полза на остриетата.

И двата ножа се издигнаха със свистене във въздуха, единият се насочи към сърцето на Тилмън, а другият към лицето му. Хванат натясно, той се престори, че ще отскочи надясно, като в същото време размаха якето надолу и го уви около китката на мъжа вляво. Острието в ръката на другия нападател направи дълбока и дълга прорезна рана над лакътя му, но той пренебрегна болката. Издърпа с якето единия мъж в обсега на дясната си ръка. Удари го в лицето и след като видя, че онзи не падна, го заобиколи. Другият вече се приближаваше, за да замахне отново, но полезрението му бе ограничено, което даде на Тилмън глътка въздух.

Двамата мъже реагираха и се движеха като един. Този, който беше оплетен в якето, падна на колене, а другият се наведе над него и атакува с острието. Тилмън се наклони назад, прегъвайки колене като танцьор на лимбо, и ножът профуча на сантиметри от гърдите му.

Нападателят му прескочи коленичилия и отново се хвърли върху отстъпващия Тилмън, като размахваше ножа на нивото на корема му. Тилмън инстинктивно свали ръка, за да блокира движението, което заплашваше да го изкорми. И този инстинкт замалко да го убие. Ножът проникна през защитата му без никакво усилие, сякаш ръцете му бяха неподвижни, а докато се дърпаше встрани, усети и дори чу свистенето на преминаващото покрай лицето му острие.

Другият мъж вече се бе изправил на крака зад него и нещата вървяха от зле на по-зле. Тилмън прецени ситуацията. Уменията по карате не го впечатляваха. И двамата мъже бяха по-слаби от него и дори ножовете им не им даваха кой знае какво предимство в ограниченото пространство на тоалетната. Това, което му пречеше да ги победи, беше, че са двама и се движеха отвратително бързо. При равни други условия вероятно щеше да е мъртъв до десет секунди. Единствената му надежда бе да наклони везните в своя полза. Посегна нагоре и вкара юмрук в средата на неоновата лампа.

При липсата на прозорци флуоресцентната лампа беше единственият източник на светлина в помещението. Когато стъклото се разби под незащитените му кокалчета, тоалетната потъна в непрогледен мрак.

Тилмън падна на пода и се претърколи. Заопипва за оръжието си, чието местонахождение се бе постарал да запомни. Нищо.

Стъпки и разплискана вода. Нещо се движеше вдясно от него. Той изрита, докосна го с крак и пак се претърколи. Този път пръстите му напипаха познатия студен метал на револвера. Сграбчи го и го вдигна, след това се изправи и започна да стреля в широк обхват: веднъж, два пъти, три пъти, обиколи четвърт от помещението.

Рискът беше пресметнат. Стрелбата на сляпо показваше къде се намира. В абсолютната тъмнина нямаше нищо по-лесно от това някой от тях да хвърли смъртоносно острия нож към светлината от дулото. Но револверът му бе зареден с патрони „Касул“, калибър 454, които надвишаваха по мощ дори куршумите на „Магнум“. Дори нападателите му да носеха защитни жилетки под елегантните си

костюми, това нямаше да ги спаси. Само едно точно попадение щеше да ги извади за дълго от строя.

Тилмън вдигна револвера на височината на главата си и започна да се движи в осморка. Отстъпи към вратата. Неговата почти фотографска памет му помогна отново и само след три стъпки той почувства дръжката на вратата да се опира в кръста му.

Усети ново движение, този път вляво. Стреля в тази посока. В револвера му остана само един патрон. След това ритна вратата зад себе си. В помещението нахлуха светлина и шумът от покер автоматите. И двамата мъже бяха настъпвали към Тилмън в тъмното. Единият си държеше ръката, там където куршумът го беше облизал. Другият се хвърли върху Тилмън и замахна с ножа към него.

Без тази непредвидена светлина острието щеше да се забие право в гърлото му. Но тъй като бе предупреден в последния момент, веднага се задействаха уменията му по Крав Мага^[2], които бе усвоил като наемник от едно хитро старо копеле на име Винсът Лес. Когато двамата полетяха навън в коридора, той използва дясната си ръка, която още стискаше оръжието, за да отклони удара настрани, след това хвана китката на мъжа със свободната си длан и я изви така, че той изпусна ножа. Вкара отново ръката с пистолета в обсега между двете тела и удари нападателя с приклада в лицето. Отдръпна се от него, когато той падна. Успя да запази равновесие, обърна се и побягна. Единият му враг бе повален, другият беше ранен, но му бе останал само един патрон и независимо дали щеше да победи или загуби, не можеше да си позволи да стане обект на официално разследване.

Тилмън не мина през общото помещение за пътници. Те сигурно бяха чули изстрелите и паниката беше направила тълпата непроходима. Намали скоростта и тръгна с бърза крачка — ако бе продължил да тича, щеше да привлече повече внимание. Зави покрай първия изпречил му се ъгъл в коридора и веднага се смеси с друга тълпа, която се бе насъбрала около безмитния магазин. Очевидно изстрелите се бяха чули и дотук, но хората все още не бяха разбрали от коя посока са дошли и се чудеха накъде да побегнат. Тилмън си проправи път през развълнуваното множество възможно най-бързо. Точно в момента най-голямата опасност за тях идваше от неговата близост.

Намери едно стълбище, качи се по него и се озова на горната палуба. Тя беше пуста, когато той пристигна, но скоро от друга врата в далечния ъгъл се появи жена. Тя се спря, когато го видя, и се взря в него объркана и разтревожена.

— Влизайте вътре! — извика ѝ той.

Отиде до парапета и погледна през него. Все още не бяха изминали и половината път през протока, но плавателният съд вече не беше надежден и той нямаше друг избор. Ако останеше на него, щяха да го разпитват и да го арестуват, най-малкото за незаконно притежаваното оръжие.

Повечето от документите му бяха в якето, което бе зарязал в тоалетната. Това също вещаеше неприятности, тъй като сега пътуваше под истинското си име. Но тази беда можеше да се отложи във времето. Свали си обувките и ги изрита далеч от себе си.

Внезапната болка отстрани го свари напълно неподготвен: тъп удар, последван от неочакван взрив на чиста агония. Обърна се и видя, че жената се приближава към него, вади втори нож от ножница на кръста си и се прицелва. Първият стърчеше от бедрото му, където се бе забил чак до дръжката.

Жената беше рядко красива и много приличаше на мъжете, с които се беше бил в тоалетната: бледа кожа, тъмни очи и тъмна коса, на лицето ѝ бе изписана тържественост като на дете в класната стая, накарано да се изправи и да рецитира.

Нищо не можеше да направи, за да я спре да не хвърли следващия нож. Ръката ѝ вече бе отметната назад и когато вдигна пистолета, той знаеше, че в оставащите секунди няма време да се прицели и да стреля. Въпреки това насочи оръжието към ръката ѝ и натисна спусъка точно когато тя замахна. Ножът се движеше толкова бързо, че не се виждаше във въздуха, освен в краткия миг, когато в него се отрази светлина от сигналната колонка и го огря в нелепи златни отблясъци.

Чу се остър звук, когато куршумът се удари в острието и го запрати със свистене в друга траектория над главата му. Беше по-скоро късмет, отколкото добра преценка, и Тилмън осъзна, че не може да го повтори в следващите един милион години, дори пистолетът му да не беше вече празен.

Той скочи през парапета. Трети нож прелетя много близо над рамото му и го придружи в дивия му скок. Главната палуба стърчеше четири метра извън горната. Ножът я прескочи с лекота, а Тилмън замалко не се удари в нея.

Студената вода го обгърна и той продължи да пада през още по-гъсти, студени и враждебни дълбини. На три метра под повърхността се спря и започна да се издига.

С огромни усилия, защото кракът му бе започнал да се схваща, той се преметна във водата и заплува надолу. Нямаше никакви ориентирани в черната като мастило вода, затова не можеше да е сигурен къде се намира по отношение на ферибота. Най-добрият начин да се отдалечи от него бе под вода.

Когато дъхът му свърши, той спря да плува и се издигна. С празни и агонизиращи за въздух дробове зърна нещо да пада от него към дълбините, в които не можеше да се гмурне: нещо чисто бяло, в което се отразиха слабите отблясъци от лампата на кърмата на ферибота и което приплясна като крило на птица. Беше господин Снежко.

Тилмън изскочи на повърхността много зад ферибота. Не видя хора по палубата, които да го сочат с пръст. Нощта щеше да го скрие и нападателите му едва ли щяха да докладват на властите, че е скочил. Вероятно нямаше да има издирване. Леденостудената вода щеше да спре кървенето от раните му и той със сигурност нямаше да пропусне южния бряг на Англия, като се имаше предвид колко беше голям.

Освен това най-накрая бе получил отговор на въпроса си. Хората, които го следяха, наистина искаха да го убият. Вероятно това означаваше, че Майкъл Бранд се бои от него. Или поне така се надяваше.

Но нямаше надежда, че ще намери господин Снежко в черната смразяваща дълбина. Нуждаеше се от всяка капчица сила, ако искаше да оживее и да стигне до сушата.

— Съжалявам — прошепна Тилмън, докато вълните го люлееха и заливаха. Не на играчката, а на дъщеря си, която бе загубил преди толкова много години. Почувства се, все едно предава Грейс. И че е загубил връзка с нея. Не можеше да си го позволи.

Оцеляване. Сега само това имаше значение. Използва следата, оставена от ферибота, за да се ориентира на север, но брегът беше на

петнайсет километра от него.

---

[1] Страничен ритник — един от най-силните в каратето. — Б.пр.
↑

[2] Система за самозащита, основана на естествени реакции, прости движения и агресивни защитни принципи, създадена в Израел. — Б.ред. ↑

14.

Кенеди се обади от „Принс Рийджънтс“, за да провери докъде е стигнал Харпър, и той ѝ каза с известно простимо самодоволство, че е намерил връзката между тримата мъртви учени. Това бе забележителна новина, но след като я изговори, значението ѝ започна да се свива, защото Кенеди не спираше да го обсипва с въпроси, които той трябваше да е задал на Сара Опи, докато все още е била на линията. Дали тримата мъртви „Знаещи“ са контактували помежду си през уебсайта, или са се познавали от другаде? Откога са се занимавали с един и същ проект и кой още е знаел за това? Дали им е сътрудничил някой друг, който не е участвал в Лондонския исторически форум? Тя не се опитваше да омаловажи постижението му, просто така работеше мозъкът ѝ, както Харпър се бе убедил от краткото им познанство. Събираше цялата информация наум и преценяваше с какво разполагат и от какво се нуждаят.

— Мислех, че това може да почака, докато не отидем да се срещнем с нея — каза раздразен той. — Искам да кажа, че това е пробив, нали? Имаме връзка. А това значи, че сме много близо до откриването на мотива. Но знаех, че се нуждаем от показанията ѝ, и не исках да ѝ внушавам нищо предварително.

— Добре си се справил, Харпър. Но ми кажи какво са превеждали.

— Скоросмъртницата — отвърна той. — Някаква легенда сред археолозите. Повечето смятат, че книгата е фалшива. Но Барлоу бил стигнал до нова гледна точка, така каза доктор Опи. Открил нещо, докато изследвал някакви ранни християни... акростици.

— Гностици.

— Няма значение. Така че пак се връщаме на Барлоу. Той се опитвал да преведе тази Скоросмъртница и увлякъл и останалите двама.

— Само тях? Искам да кажа — никой друг ли не е участвал? Който трябва да бъде предупреден, че незнаен враг иска да го убие?

Харпър вече се чувстваше по-уверен.

— Няма други участници в проекта. Освен един-единствен човек, към когото Барлоу се обърна, защото бил голям специалист по онези ранни исторически документи. Казва се Емил Гасан. Работи някъде на север, в Шотландия. Но той отказал директно да работи с Барлоу. Общо взето, го пратил по дяволите.

— Ами Опи? Тя как е научила за това?

— От съобщения във форума? — каза Харпър с въпросителна интонация. — Добре, признавам, че е само предположение. Попитах я няколко пъти направо, но тя винаги се измъкваше. Приятелка е на Барлоу. Е, познавали са се поне, защото той е написал бележка под съобщението за наградата ѝ. Но тя заяви, че не е участвала в този проект. Беше много ясна. Нямала нищо общо с него. Каза го два пъти.

— И въпреки това е знаела с какво се занимава Барлоу? — попита Кенеди.

Харпър усети подтекста: че е идиот и не може да разпита заподозрян.

— Това не е било тайна — припомни той на Кенеди, като се опитваше да звучи по-категорично. — Тази жена е активна участничка във форума на „Знаещите“, така че не виждам нищо странно, че е знаела за проекта. Както и да е, ти можеш сама да си я попиташ. Да уредя среща?

Докато произнасяше последното изречение, си погледна часовника. Минаваше шест, което значеше, че няма да успеят да хванат доктор Опи в университета. Той трябваше да намери домашния или мобилния ѝ телефон и да се опита да се свърже с нея по път. Това нямаше да ѝ се хареса. Настроението ѝ се бе развалило още по време на много внимателния разговор с Харпър. Тя се страхуваше, беше разлюляна, защото подозираше, че трима нейни познати са станали жертви на един и същ убиец. Отговорите ѝ ставаха все по-троснати и кратки, но не защото отказваше да съдейства. Харпър подозираше, че по-скоро ѝ е трудно да се изправи лице в лице с проблема. Физическата травма води до състояние на клиничен шок, а психологическата кара колелата на мисълта да клеясат и да спрат да се въртят. Това беше истинската причина да не притиска прекалено Опи за подробности. Боеше се, че може да я вкара в някаква криза, върху която няма да има контрол от разстояние.

— Не тази вечер — каза Кенеди за негово облекчение. — Мисля, че първо трябва да се върнем при шефа. Когато ни възложи случая, нямаше представа за какво става въпрос. Трябва да знае какво е изскочило, за да вземе решение за ресурсите, които ще използва за него.

Харпър беше шокиран.

— Имаш предвид да го даде на друг екип? Няма начин, сержант. Това си е моят сериен убиец. Нашият, имам предвид. Даже вече съм му измислил име за пред медиите.

— Харпър, дори не искам...

— Историка. Трябва да се мисли и за тези неща, Кенеди. Ако искаш гръмки заглавия, трябва да дадеш на пресата нещо, което да й хареса. Нямам търпение за първата пресконференция.

— Хубаво, Харпър. Но ако има пресконференция, най-вероятно ние с теб няма да присъстваме на нея.

— Нищо не може да ме спре да отида.

Въздишката ѝ отекина гръмко по линията. Беше като въздишка на майка към вироглавото ѝ дете.

— Вероятно няма да поискат да се вдига шум около случая заради издънката с разследването на смъртта на Барлоу първия път. Ако обаче решат да направят цирк в медиите, бъди сигурен, че Самърхил ще обсеби микрофона. Нас могат да ни пуснат да седим отстрани и да мълчим тържествено. Оформил ли в писмен вид всичко, което научи дотук?

— Да — излъга Харпър. Имаше само нечетливи записки, които си беше водил по време на разговорите. Нищо не бе напечатал и попълнил.

— Остави всичко на бюрото ми. Аз ще добавя и моята информация и ще дам документите на Самърхил тази вечер. Утре сутринта ще отидем при него да видим какво е решил. Когато има висящ разпит на ключов свидетел, шефът се активизира. Няма да иска да задържа разследването, особено пък ако неговото протакане е документирано. Обаче ми дай телефона на другия човек, онзи от Шотландия, който отказал на Барлоу. Аз ще му се обадя и ще видя за какво точно става въпрос.

— Добре.

Харпър ѝ продиктува номера на Емил Гасан и Кенеди си го записа. Но партньорът ѝ остана неспокоен:

— Нали не мислиш, че Самърхил ще ни махне от този случай?

— Тебе може би не. Но със сигурност ще назначи друг главен разследващ.

— И защо?

— Защото ако се окаже, че не е някаква глупост, която само губи времето на полицията, тогава престава да бъде по моята тясна специалност. Сега като размислих — не си оставяй доклада на бюрото ми. Изпрати ми файла и аз ще разпечатам всичко заедно.

Кенеди не го каза, но той знаеше, че тя си мисли за Коумс и неговите хора. Нямаше да се посвеният да вземат нещо от бюрото ѝ и да го прочетат, независимо дали за да ѝ навредят или от чисто любопитство. Ако видеха случай, който им харесва, щяха да направят всичко, за да го получат, и тогава двамата с Кенеди щяха да се окажат атакувани от два фронта. Или поне така си мислеше Харпър. За него тази купчина трупове (тройно убийство му звучеше още по-добре) беше като узряла ябълка, паднала в скута му и доказваща природния закон, който се надяваше някой ден да кръстят на негово име: че великите детективи магически привличат разследвания, достойни единствено за техните неподражаеми способности.

След като Кенеди затвори, той осъзна, че е забравил да ѝ каже за фалшивите адрес и телефон, дадени от Майкъл Бранд. Разкритията на доктор Опи бяха отмили напълно тази малка подробност от паметта му. Може би Кенеди щеше да се впечатли повече, ако бе започнал с новината, че вероятно имат заподозрян. Е, ще го разбере от доклада и след това ще му каже какви въпроси е можел да зададе на испанеца.

Набра записките си на компютъра — досадно задължение, към което той имаше малко срамно пристрастие — и започна да си събира нещата, за да си ходи. Но не бе затворил файла. Стануик се приближи и започна да чете отворения документ през рамото му. Харпър извъртя монитора далеч от него.

— Мамка му, просто исках да погледна — изсумтя Стануик. — Все едно, мислех си, че случаят ти е лайно, което водата от казанчето не може да отмие. Затова го дадох на теб и Джейн Белята. Защо е толкова таен?

— Убиецът е някой от отдела — каза Харпър. — Може да е шефът. Може и да си ти.

Стануик се взря в него озадачен.

— Какво значи това?

— Ами — започна Харпър, пресегна се и дръпна щепсела на компютъра с все още отворения файл — значи да си гледаш собствената работа.

Тръгна си, като очакваше ръка да се стовари на рамото му, едрият мъж да го обърне и да му фрасне един в лицето. Но Стануик само подсвирна изненадано. Харпър не бе направил добро впечатление, като отказа да се присъедини към тормоза над Кенеди. А сега това подсвирване ясно подсказваше, че вече всички в отдела се чувстваха в правото си да го ползват за писоар.

На Харпър наистина не му пукаше. Беше амбициозен, но по-скоро лаком за опит, отколкото за издигане в кариерата. Искаше да види и да участва в необикновени неща. Работата му на униформен полицай беше тясна за душата му, а сега и детективският отдел можеше да се окаже също толкова ограничителен. А той просто копнееше за приключения.

След като Харпър си тръгна, раздвижването в ранната вечер довя още няколко души в общото помещение, но по-скоро на приливи и отливи. Детективите се бяха изнизали на малки групи, когато Кенеди пристигна там към осем. Стаята беше празна. Тя нямаше абсолютно нищо против.

Отне ѝ малко време да опише работата си от деня. Не че бе свършила кой знае какво. Колкото и сензационни да бяха находките, можеха да се поместят в няколко експлозивни абзаца. Просто си подсигуряваше гърба. Макар издънките по този случай да бяха станали преди нейното включване, това нямаше да ѝ осигури защита, ако трябваше да се търколи нечия глава. А когато има три, а не само едно проспано убийство, обезглавяването за назидание ставаше все по-вероятно. С Харпър бяха спазили педантично всяка буква на протокола, бяха се държали безкрайно любезно със свидетелите и им бяха обяснили и най-малката подробност, водеха си дълги и обстойни записки. Накратко — бяха истински светци на полицейската работа.

Докато четеше доклада на Харпър, се натъкна на бомбата с Майкъл Бранд и изруга на глас. Фалшив адрес? Измислен телефонен номер? Мамка му! Защо Харпър не беше проверил това през Опи и не я бе попитал за какво пише във форума на „Знаещите“ Бранд? Дали все още участваше в дискусиите? Дали модераторите на сайта имаха някакви негови контакти? Щом Бранд беше излъгал за адреса си, за какво ли друго е заблуждавал? А Розалинд Барлоу каза, че брат ѝ се е срещнал с него вечерта, преди да умре. Той можеше да е техният човек или пък много важен свидетел, а е имал три седмици преднина.

Тогава какво им оставаше? Онзи от Шотландия. Емил Гасан. Набра телефона, който Харпър ѝ беше дал, но откри, че е номератор на университет. Казаха ѝ, че доктор Гасан си е тръгнал, и след обичайната досадна церемония по легитимацията тя накара телефонистката да ѝ даде личния му номер. Звънна на домашния му телефон, но никой не ѝ вдигна, а мобилният му беше изключен. Нямахше друг избор, затова остави своя номер на гласовата му поща и обясни, че много иска да говори с него във връзка с течащо разследване. Отбеляза си наум пак да му се обади на домашния и мобилния.

Разтревожена и потънала в мисли, разпечата записките на Харпър и ги прибави към своите. Мразеше тази игра на догонване, необходимостта да компенсира гафовете на други полицаи. Бяха закъснели с три седмици за всичко. Препрати докладите по имейла на Самърхил, след това тръгна по коридора към бюрото на секретарката му и остави разпечатката и останалите документи по случая най-отгоре в кутията, която той щеше да прегледа на другата сутрин.

Готово. Вече нямаше какво да я спре да се прибере у дома. Нямахше повече основания да отлага.

Взе си връхната дреха от общата стая и забеляза, че металният капан бе изваден от кошчето ѝ за боклук. Този, който го беше донесъл, за да я сплаши, си го бе взел обратно. Или пък можеше утре да го намери в чекмеджето или шкафчето си. Но в сравнение с това, което я очакваше, тези провокации ѝ изглеждаха като детска игра.

15.

Беше десет часа, когато Кенеди стигна до апартамента си в евтината част на Пимлико точно навреме, за да чуе как Изи говори мръсотии пред баща ѝ за четвърти пореден път. Това означаваше, че се налага да се извини на Изи, въпреки че ѝ е бясна. А този коктейл от емоции обикновено я правеше саркастична. Изи живееше в апартамента отгоре и можеше да комбинира основната си работа с грижите за бащата на Кенеди и за децата на съседите отдолу. А основната ѝ работа бе оператор на секстелефон и смяната ѝ започваше в девет вечерта. Ако Кенеди закъснееше, Изи просто си вадеше телефона и започваше да засича време. А Питър трябваше да слуша всичките сто и няколко варианта на „Бейби, искаш ли да ми го вкараш?“.

На Изи ѝ пукаше далеч по-малко, отколкото на Кенеди. Нямаше никакви задръжки да си играе представлението пред един старец. Дори твърдеше, че това я поддържало във форма, защото се опитвала да изтръгне някаква реакция от него. Знаеше, че шефът ѝ понякога прослушва разговорите, за да е сигурен, че момичетата му дават всичко от себе си, докато клиентите се пипат. Не искаше да я хокат за качеството на работата ѝ и дори най-малкото раздвижване в дзенбудисткото спокойствие на Питър за нея беше признание, че се справя добре.

На Кенеди това ѝ се струваше притеснително по много причини и се чувстваше още по-объркана, защото намираще Изи за умопомрачително привлекателна. Беше дребничка брюнетка с тънка талия и заоблено дупе, почти напълно олицетворяваше идеала на Кенеди за красота. Но тъй като ѝ бе много удобно тя да се грижи за баща ѝ, а и беше почти десет години по-млада от нея, не можеше да си позволи да я сваля. Затова всеки път, когато я чуеше да прави телефонен секс със самотни мастурбатори, се чувстваше едновременно възбудена и разстроена.

Но нямаше друг избор. Преди баща ѝ се нуждаеше от грижи от време на време, а сега тази необходимост възникваше все по-често.

Кенеди се извини надълго и нашироко на съседката си. Изи махна с ръка, без да сваля телефона от ухото си, макар да бе приключила разговора с клиента.

— Той вече се нахрани — каза тя и прибра малката пачка банкноти, която Кенеди ѝ подаде. — Спагети болонезе, готвих за малките чудовища долу. Но не му дадох спагети, защото не може да се справи с тях. Само сос с месо. Провери дали не иска препечена филийка да си дояде.

Кенеди я изпрати до вратата и изслуша с половин ухо доклада ѝ: какво е ял ипил Питър през деня, какво е било настроението му, колко пъти се е изпуснал в гащите. Изи вярваше, че предаването на точна информация е част от споразумението им, затова Кенеди винаги я изслушваше или поне стоеше пред нея, докато тя си казваше рецитацията.

Накрая Изи си тръгна и Кенеди отиде сама да провери как е Питър. Лампата бе угасена, но телевизорът работеше — излъчваша документален филм за последната масова истерия около имунизациите. Той стоеше пред приемника и общо взето гледаше, макар от време на време погледът му да блуждаеше по стените и пода. Бе облечен в риза и панталони, защото Изи изпитваше ужас от старци по пижами. Тя му избираше дрехите и му помагаше да се облече. Бялата му коса стърчеше във всички посоки, по изсеченото му лице се отразяваха непрекъснато сменящите се образи от екрана като бърз каданс на пълзящи по планина сенки на облаци.

— Здравей, татко — каза Кенеди.

Питър погледна към нея и кимна.

— Добре дошла у дома — отвърна разсеяно. Рядко я наричаше по име, а когато го правеше, шансовете му да познае как се казва бяха едно към четири. Викаше ѝ Хедър точно толкова често, колкото и Джанет (майка ѝ), Криси (сестра ѝ) или Джанин (племенницата ѝ). От време на време я наричаше Стийв (по-големият ѝ брат), макар никой от семейството да не го беше виждал, откакто навърши осемнайсет и напусна дома.

Кенеди светна лампата и Питър премигна няколко пъти заслепен.

— Искаш ли препечена филийка, татко? — попита го тя. — Или чай? Може би бисквита?

— Ще почакам до вечеря — каза Питър и върна вниманието си върху телевизора.

Тя въпреки това му препече ръжена филийка. Нямаше да си спомни, че е отказал, и въглехидратите щяха да му се отразят добре, щом е вечерял само сос за спагети. Сложи филийката на поднос пред него заедно с чаша разтворимо кафе. После се прибра в стаята си, където имаше телевизор, стереоуредба и бюро. Останалата част от жилището ѝ приличаше на бабешки апартамент, само тази стая беше нейна територия. По-малка беше от онези, в които бе живяла като студентка, но в нея имаше всичко, от което се нуждаеше, а това на този етап от живота ѝ звучеше повече като присъда, отколкото като нещо, с което да се похвали.

Почувства се зле, че е оставила Питър сам, след като се бе прибрала толкова късно. Знаеше, че е нелепо. Представи си как сестра ѝ чете лекция до ухото ѝ: „След всичко, което това копеле ни причини...“. Нямаше как да се защити, тя беше права. Питър беше ужасен съпруг и баща. В сегашното си състояние бе несравнимо по-поносим. Тялото му беше просто вместилище на един мъглив мозък. Неговите жестокости и провали я бяха формирали, но същото бяха направили и личният му пример и очакванията му. В края на краищата, нищо от това нямаше значение. Всичко се свеждаше до това дали можеш да го отминеш с лека ръка, а очевидно тя не можеше.

Затова си взе кафето и се върна във всекидневната, за да изгледа филма заедно с баща си. Когато той свърши и започнаха рекламите, Кенеди загаси телевизора.

— Е, как мина денят ти? — попита тя.

— Много добре — отвърна той. — Много добре.

Винаги даваше един и същ отговор.

Кенеди му разказа за убийството, което разследваше, с толкова подробности, колкото бе разумно. Питър слушаше притихнал, кимаше или възкликваше, но когато тя млъкна, не коментира и не попита нищо. Просто се взираше в нея и чакаше да види дали има да му каже още нещо. Тази реакция не беше очаквала. От време на време чувстваше нужда да се държи с него като с човешко същество, макар никой друг да не можеше вече да се отнася така с него. Отиде до стереоуредбата и пусна музика: легендарни цигански певци с техните „Звуци от отминали епохи“. Майката на Кенеди — Джанет, чиито

твърдения, че има циганска кръв, Питър винаги бе обявявал за пълни глупости, през последната година от живота си слушаше само „Фанфаре Чокарлия“^[1], нищо друго. Питър ѝ се присмиваше за това, докато беше жива, както се присмиваше на почти всичко, което правеше тя, и над мотивите ѝ, но когато почина, плака за втори път през живота си, доколкото на Кенеди ѝ бе известно. И после сам започна да си пуска често този албум късно вечер или в първите утринни часове. Слушаше го мълчаливо, като хипнотизиран. След това започна да си купува промишлени количества записи с балканска циганска музика. Кенеди нямаше представа дали му харесват. Подозираше, че понякога, когато преминат през него в подходящ момент и под подходящ ъгъл, тези албуми възстановяват в съзнанието на Питър образа на мъртвата му съпруга. Музиката бе способна поне временно да го променя, докато я слушаше и малко след като спре.

Тази вечер като че ли се получи същият ефект. Очите на Питър придобиха по-ясен фокус, когато пронизителната цигулка и натрапчивият акордеон се сборичкаха кой да овладее мелодията. Тя му пусна само три песни, защото яснотата на ума беше нож с две остриета: ако си спомнеш, че Джанет е мъртва, настроението му щеше да стане по-мрачно и непредвидимо и вероятно нямаше да спи цяла нощ.

— Изглеждаш уморена, Хедър — каза Питър на Кенеди, докато последните ноти на сибрата^[2] все още висяха във въздуха. — Работиш прекалено много. Трябва да проявиш малко егоизъм. Да се грижиш повече за себе си.

— Като теб — отвърна му тя. Нямаше как да не бъде саркастична. Когато той ставаше себе си, тя изпитваше повече болка, отколкото доволство. Тогава започваше да ѝ липсва, но също така го намразваше, след като виждаше личността му частично възстановена. Вече нямаше извинение за прегрешенията си и отново можеше да бъде презиран.

— Работех заради теб — промърмори Питър. — Заради теб и децата. А ти за какво работиш?

Добър въпрос, макар формулировката му да показваше, че пак я обърка с майка ѝ. Отговори му с клише:

— За благо на обществото.

Питър изсумтя.

— Да, да. Благото на обществото ще ти се отблагодари като на всички, миличка. Както го направи и с мен.

Потупа гърдите си, когато произнесе „мен“. Някога този жест беше характерен за него, сякаш думите „аз“ и „мен“ се нуждаеха от допълнителен акцент, когато ставаше въпрос за Питър Кенеди.

— Всеки прави това, в което го бива — каза тя.

Този отговор беше по-добър и Питър го прие със смях и кимване. Очите му отново се промениха, светлината в тях угасна, докато мозъкът му напускаше малкия остров на ясното съзнание и се връщаше в морето от объркване и хаотични шумове, в което обикновено плуваше.

Кенеди автоматично вдигна ръка и му помахаше за сбогом.

— Гледай си работата, татко — каза тя нежно. И премигна бързо и отсечено пет-шест пъти, твърдо решена да не позволи на сълзата да се търколи.

По-късно от стаята си Кенеди пак опита да се свърже с Емил Гасан. Този път извади късмет: някой вдигна домашния му телефон. Имаше писклив, хленчещ глас и говореше напълно правилно, без акцент, а не като шотландец.

— Емил Гасан — каза той.

— Доктор Гасан, казвам се Кенеди и съм детектив от Лондонската полиция.

— Полиция? — Гасан звучеше едновременно разтревожен и леко възмутен. — Не разбирам.

— Разследвам смъртта на ваш бивш колега, професор Стюарт Барлоу.

— Продължавам да не разбирам.

— Възможно е да има нещо подозрително около смъртта му. Особено в светлината на нещастните случаи с други учени, с които професор Барлоу е поддържал връзка.

— Мили боже! Да не би да намеквате, че този Барлоу е бил убит? Мислех, че е паднал по стълбите!

— На този етап нищо не намеквам, доктор Гасан. Просто събирам информация. Чудех се дали няма да ми отделите малко време да поговорим за преводаческия проект на професор Барлоу.

— Проектът на Барлоу? Господи, да не би да имате предвид Скоросмъртницата?

— Да. Скоросмъртницата.

— Е, едва ли бих удостоил това магарешко упорство с определението „проект“, детектив...

И зачака да му подсказже името си.

— Кенеди.

— А като стана въпрос, колебая се дали бих могъл да нарека и Стюарт Барлоу колега. През последните две десетилетия не е написал почти нищо. Знаехте ли това? Изказва гръмки хипотези в онзи негов форум на... как се наричаха? „Знаещите“. Но няколко имейла не са сериозна научна работа. А що се отнася до идеята му, че може да се открие нещо ново в Скоросмъртницата на този етап... И по-светли умове от Барлоу са удряли на камък с тази книга.

И се изсмия кисело и надменно.

— Значи когато се е обърнал към вас — започна Кенеди — и ви е попитал дали искате да станете част от екипа му...

— Отказах. Категорично. Нямам време за губене.

Кенеди реши да рискува. Целият случай се крепеше на факти, с които тя не се чувстваше никак удобно, а и арогантността на този човек трябваше да се основава на някакви истински познания.

— Имате ли време да ми обясните какво точно е Скоросмъртницата, доктор Гасан? Чух най-различни версии, но все още не ми е ясно.

— Ами прочетете книгата ми. „Палеографски текстове: Смисъл и скрито значение“. Издадена от университетското издателство на Лийдс, 2004 година. Има я в „Амазон“. Мога да ви пратя ISBN номера, ако искате.

— Не съм специалист, доктор Гасан. Вероятно ще се объркам в научната материя. А пък и след като мога да говоря директно с вас, така да се каже...

От другия край на линията настъпи напрегнато мълчание.

— Какво искате да знаете? — попита най-накрая Гасан. — Нямам време да ви провеждам пълен курс по палеография, детектив Кенеди. Не и така, от първо ниво. А дори и за въведение в материята очаквам да ми бъде заплатено.

— Ще ми се да можем да си го позволя — каза саркастично Кенеди. — Но наистина не ми трябва много специални познания. Просто искам да знам какво според вас се е опитвал да направи професор Барлоу и защо това би имало значение за него и някой друг негов колега. Очевидно смятате, че е допускал елементарни грешки. Искан ми се да знам нещо за контекста, за да разбера къде е бъркал, защото в момента действам на тъмно.

Отново колебание. Дали не бе прекалила с ласкателствата? Гасан вероятно не беше глупак, както и да звучеше.

Глупак или не, ухапа стръвта.

— За да ви обясня Скоросмъртницата, трябва да ви разкажа някои основни неща за изучаването на Библията.

— Щом така смятате.

— Но ще е съкратен курс. Защото наистина си имам и друга работа.

— Съкратен курс да бъде. Имате ли нещо против да ви запиша? Искан и колегите ми да могат да се възползват от знанията ви.

— Стига да споменете авторството ми — каза предпазливо Гасан.

— Без съмнение!

— Много добре, детектив. Какво знаете за Библията?

---

[1] Известен цигански оркестър от Румъния. — Б.ред. ↑

[2] Румънски народен танц. — Б.ред. ↑

16.

Показания на доктор Емил Гасан, 23 юли, начало 22:53 ч.

ЕМИЛ ГАСАН: Много добре, детектив. Какво знаете за Библията?

ДЕТЕКТИВ КЕНЕДИ: Не много, струва ми се. Знам, че има два завета.

ЕГ: Така е. И разбира се знаете, че Новият завет е написан много по-късно.

ДК: Разбира се.

ЕГ: Колко по-късно?

ДК: О. Сигурно хиляда години по-късно, нали? Новият завет е написан точно след събитията, които са описани в него — точно след смъртта на Исус. А другият... ами предполагам, че е писан по времето на фараоните.

ЕГ: Част от него — да. Но сглобяването на Библията в сегашния ѝ вид е отнело доста време. Част от материала в нея е от XIII век преди Христа, така че сте права: много е стара. Преди Рим. Преди Атина. Дори преди Микена. Но пък други нейни части са писани хиляда години по-късно, само няколко века преди Христос. И непрекъснато се е променяла. Това, което включвали в нея и смятали за Божие слово, било различно за различните поколения.

ДК: Това има ли връзка със Скоросмъртницата?

ЕГ: Едва започвам, детектив Кенеди. Та Старият завет е създаван в продължение на хиляда години. Новият завет е подобен в някои отношения и различен в други. И на него му е трябвало време, за да се оформи в сегашния си вид, но същинското му написване е станало относително бързо. Повечето ключови текстове са били написани до края на II век. Или поне така се смята. А колко евангелия има?

ДК: Четири?

ЕГ: Благодаря ви за отговора. Правилният обаче е близо шейсет.

ДК: Хм... Матей, Марко, Лука, Йоан...

ЕГ: Тома, Никодим, Йосиф, Мария Магдалена, Филип, Матиас, Вартоломей... И ви говоря само за книгите, които сами се наричат

евангелия. Защото думата, в края на краищата, няма кой знае какво значение. За полицай тя би означавала свидетелско показание. Свидетелско показание на човек, видял невероятни събития.

ДК: Интересна аналогия.

ЕГ: Благодаря. Ще я използвам отново. Та съществуват още близо сто книги, които са включвани в Библията по различно време или от различни църкви, но вече не се квалифицират като част от нея. Макар някои все още да се смятат за достойни да останат в светите книги на други християнски учения: например гърците и православните славяни имат много по-различни библии от Католическата църква. В тях са включени много допълнителни книги.

ДК: Говорите за апокрифните текстове.

ЕГ: Да. Точно така. Отчасти. Но също така твърдя, че това, което е апокриф за едни, е канон за други. Спорът кое наистина е свето писание и кое не е продължил чак до Средновековието. И е трудно да се каже кой го е спечелил. Различните църкви твърдели, че техните книги са най-правилните. А апокрифни обикновено се наричат текстовете, които никой не е пожелал. Но дори и те понякога били официално въздигани или обратно — книги, които били част от Библията, били изключвани от нея. Като например текста на Пастира на Ерм. Църковните първоотци са го включили в Деяния на апостолите. А сега почти никой не си спомня за него.

ДК: Скоросмъртницата апокрифна книга ли е? Нещо, което е изпаднало от Библията?

ЕГ: Нямате търпение да стигнете до същността, нали, детектив Кенеди? Напирате. Но се боя, че пътят дотам ще е дълъг. За ранната християнската църква въпросът кое е от Бога и кое е от човека е бил наистина на живот и смърт. Воювали са заради него. Избивали са се един друг, за да докажат кой има по-добрата версия на истината. И имам предвид не само убийства, но и екзекуции и мъченически смърти. Арий от Александрия бил отровен и умрял в агония, защото поставил под съмнение доктрината за Светата Троица. А и повечето религиозни текстове от онова време, достигнали до нас, са всъщност полемични. Те казват: „Не вярвай в това, вярвай другото“. Или: „Стой далеч от хора, които говорят по този начин“. Чували ли сте за Иринея?

ДК: Боя се, че не.

ДК: Епископ Иринеј Лионски, който по-късно става св. Иринеј. Живял е в края на II век след Христа в някогашна Галия. Написал влиятелния труд *Adversus Haereses* — „Против еретиците“. Всъщност тя е атака срещу другите вярвания, списък на това, което е позволено и забранено на един добър християнин да чете. Повечето текстове, които той напада, са принадлежали към така наречената гностическа традиция.

ДК: За която Стюарт Барлоу е пишел книга.

ЕГ: Цяла вечност. Да. Макар да не съм срещал човек, който да е виждал готови глави от нея.

ДК: И твърдите, че Скоросмъртницата по някакъв начин обединява тази традиция?

ЕГ: О, да.

ДК: Моля ви, продължете, доктор Гасан.

ЕГ: „Против еретиците“ на Иринеј е нещо като предупреждение към ранните християни. Казва на вярващите какво да избягват. В книгата се говори за всички идеи, витаещи наоколо, и които според добрия епископ били бомби със закъснител: за предполагаеми свети люде, които всъщност имали любими жени и лоши намерения. С особена ярост атакувал движението на гностиците, които формирали нещо като тайни общества в рамките на християнството — мистериозни религии, предаване на секретна информация за живота и делото на Христос. Информация, която била напълно противоположна на ученията на официалните църкви.

ДК: А дали Скоросмъртницата е сред текстовете, които Иринеј напада?

ЕГ: (смее се) Не точно.

ДК: Добре, очевидно пропускам нещо тук.

ЕГ: Скоросмъртницата е от петнайсети век, детектив. Нарича се така, защото португалски капитан я разменил срещу буре с ром. Това е английски превод на евангелие.

ДК: Апокрифно евангелие?

ЕГ: Никак даже. Евангелието на Йоан. Цялото, немного добре преведено, но много близо до оригинала. Но има и нещо друго, което го прави толкова интересно и противоречиво. Няколко реда от друго евангелие. А то е много апокрифно, защото никой не го е намерил. Този текст не се е появявал никъде другаде. Седем реда от различно

евангелие, което започва с много странно твърдение. Знаете ли какво е кодекс, детектив?

ДК: Наскоро научих. Първите книги, нали?

ЕГ: Точно така. Но те само приличали на книги по това, че са съставени от съшити една за друга страници. За разлика от книгите в тях често се събирали различни текстове, които нямали нищо общо помежду си. Понятието за книга на хората от онова време не било като днешното — хомогенен текст между две корици. А просто страници, подвързани в едно цяло. И ако свършиш да пишеш това, което си замислил, преди да си стигнал до края на страницата, много често просто започваш да пишеш нещо съвсем различно.

ДК: И така е и в Скоросмъртницата.

ЕГ: Точно така е в Скоросмъртницата. Допълнителните редове накрая не са от Йоан. Не са от нито едно евангелие, което познаваме. Едно от най-интересните сред тях е това на Юда Искариотски и Иринея говори за Евангелието на Юда като за нещо в обращение по времето, по което живял — евангелие, съдържащо много порочни идеи.

ДК: Значи казвате, че след евангелието на Йоан в Скоросмъртницата има и част от друго евангелие? Евангелието на Юда?

ЕГ: Вероятно. Вероятно е Евангелието на Юда. Със сигурност е евангелие, в което Христос говори на Юда, и то тайно.

ДК: Значи Скоросмъртницата...

ЕГ: Ами не знаем. Не знаем. По всичко личи, че Скоросмъртницата е превод на кодекс — книга, в която се съдържа Евангелието на Йоан, последвано от Евангелието на Юда. Но ако е наистина така, то тогава оригиналът — истинският кодекс, написан на арамейски, от който е направен този частичен превод на английски — никога не е намерен или поне не е идентифициран.

ДК: Това е малко разочароващо.

ЕГ: Нали? Капитан Де Верозе е трябвало да си запази рома. Купил си е таралеж в гащите.

ДК: Чакайте. Може би не ви разбирам добре, доктор Гасан. Мислех, че Барлоу прави нов превод на Скоросмъртницата.

ЕГ: Не, няма как да стане. Скоросмъртницата е превод. Написана е на английски. Доста лош английски, но въпреки това — английски.

ДК: И какво тогава Барлоу е предлагал да се направи с нея?

ЕГ: Боя се, че само той може да ви отговори.

ДК: И не ви е казал какво е намислил, когато сте разговаряли за всичко това?

ЕГ: Каза, че имал нов подход. Че може би в Скоросмъртницата има много повече, отколкото някой някога е предполагал. Но не беше готов да ми каже повече, ако не се съглася да работя заедно с него, а аз нямах никакво намерение да го правя.

ДК: А дали сте склонен да предположите?

ЕГ: Разбира се. Предполагам, че каквото и да е било намерението му, е щяло да бъде пълна загуба на време. Ако ми беше казал, че възнамерява да хвърли нова светлина върху живота на Христос чрез анализ на текста на мюзикъла „Исус Христос суперзвезда“, щях да се заинтригувам повече от работата му. Мога ли да направя още нещо за вас, детектив Кенеди?

ДК: Докторе, нямате представа колко много ми помогнахте. Благодаря ви.

ЕГ: За нищо. Лека нощ.

17.

Кенеди заспа и сънува Юда. Не беше много щастлив. Седеше напред полето под дърво без листа, от което висеше примка, така че тя разбра кой момент от живота му вижда: малко преди самоубийството. Обаче изглеждаше погълнат от броенето на парите в дланта си.

После и той я забеляза. Вдигна глава, срещна погледа ѝ със своите тъжни тъмни очи и ѝ показа монетите. Трийсет сребърника.

— Знам — каза Кенеди. — Знам, че е сериозно.

Беше стих от песента на „Смитс“ — „Момиче в кома“, и ѝ се прииска да се извини за него. Но Юда вече висеше от дървото и се поклащаше бавно напред-назад като най-грозната камбана на света.

Беше изпуснала момента.

18.

На Тилмън му трябваше много време да се съвземе и да поеме отново по пътя си, след като най-накрая изпълзя на брега при Фолкстоун. Беше мокър до кости, умираше от студ, напълно изтощен от физическото усилие и загубата на кръв, но знаеше, че не може да си позволи лукса да постъпи в болница. Трябваше да продължи да се движи, ако иска да остане жив. Иначе преохладането и шокът щяха да го победят.

В едно отношение извади късмет: във Фолкстоун в три през нощта можеше лесно да си набави всичко необходимо. Проникна в една аптека за превръзки и сулфадин и претърси найлоновите чували пред магазин на благотворителна фондация за сухи дрехи. Мъжката тоалетна край парка с каравани се превърна в съблекалня и операционна.

Раните на рамото и бедрото му кървяха доста обилно и сулфадинът дори не забави процеса. Тилмън подозираше, че ледената вода, която бе свила артериите му, му беше спасила и живота. Но някакво вещество, вероятно намазано по остриетата, не позволяваше на кръвта му да се съсери. Разби още една ключалка — този път на магазин за хранителни стоки, където дълго търси запалки и накрая се задоволи с кибрит. С няколко клечки успя да запали клонче, отчупено от един жив плет, след това захапа мократа си тениска и обгори краищата на раните. Омайният мирис на иглолистната смола се смеси отворително с този на овъглена плът. Когато приключи, сложи с леко треперещи ръце дезинфектант и превърза раните възможно най-добре.

Сега оставаше да стигне до Лондон. За щастие портфейлът му беше още у него, защото го държеше в джоба на панталона си, не в якето, което бе зарязал на ферибота. Тилмън се отказа от железопътния транспорт, защото знаеше, че изглежда зле и някой може да се изкуши да се обади в полицията, ако се опита да си купи билет. Нощният автобус му се стори по-добра идея. Почти беше сигурен, че във Фолкстоун има автогара. Градският център бе малък и той с лекота я откри. Първият автобус тръгваше преди изгрев-слънце. Купи си билет

от малката будка до огромния паркинг и изчака далеч от светлината на уличните лампи, докато не видя шофьора да се качва. Нареди се на късата опашка в последния възможен момент. Не предизвика никакви коментари, привлече само няколко плахи погледа. Приличаше на алкохолик в много добра физическа форма и вероятно от него се носеше миризма като при пожар в аптека. Добре. Никой нямаше да иска да среща погледа му, още по-малко да го заговаря. Можеше да поспи, стига болката в раните да намалее.

На „Виктория“ вече започна да му просветва пред очите. Поръча си огромна английска закуска в кафене на Бъкингам Палас Роуд, чийто собственик бе свикнал да обслужва бездомници от близките общежития и не му пукаше как изглежда или мирише Тилмън. Храната го накара да се почувства много по-добре, а и силната болка от раните започна да намалява. Поне достатъчно, за да се движи и мисли ясно.

Налагаше се да си намери база, докато не му се обади Вермюленс. Трябваше да разбере какво е правил Майкъл Бранд в Лондон и дали още е тук. Беше важно да е готов да действа, и то бързо, ако има срещу кого и какво.

Тилмън още бе собственик на къщата в Килбърн, където беше живял с Ребека и децата, но дори и не си помисляше да се върне там. Тези, които се опитаха да го убият на ферибота, определено знаеха доста за последните му движения, които бяха сложни и прикрити. Не се и съмняваше, че са наясно и с миналото му, което беше прозрачно и на показ.

Затова след като мина през складовото помещение на гара „Сейнт Панкрас“, едно от многото му резервни скривалища, той отиде с метрото до Куинс Парк и се регистрира в пансион. Плати в брой и показа фалшив паспорт на името на Крудър — един от последните, които бе купил от Осигуровка, преди тя да го отреже. Внезапно се почуди дали паспортът е още безопасен. Може би не, ако се наложеше да го проверяват в база данни. Преди отново да се качи на самолет, ще трябва да си набави няколко нови самоличности.

Докато разглеждаше малкото си оцелели вещи и съставяше списък на нещата, които трябваше да намери или замени през близките дни, се сети как господин Снежко се удави. Споменът беше като въдица с огромна бяла акула на кукичката. Тилмън я подръпна, усети съпротивлението и бързо и отчаяно насочи мислите си към друго.

Свали си дрехите и превръзките и си взе студен душ. Не искаше да рискува да се къпе с гореща, дори с леко топла вода заради изгорялата кожа на едва затворилите се рани. Набра номера на Вермюленс и му остави съобщение на гласовата поща — даде му новия си мобилен телефон.

Навън беше ясна слънчева утрин, но пердетата бяха дебели и спираха по-голямата част от дневната светлина. Тилмън легна по корем, така по-малко го болеше рамото, и спа непробудно осемнайсет часа.

Събуди го телефонът. Заопипва за апарата, докато се опитваше да си събере мислите и да си спомни къде е.

— Ало — каза дрезгаво в слушалката и млъкна, за да разбере кой му се обажда.

— Ное gaat het met jou^[1], Лио?

— Бени.

— Да, Бени е. Изчезна за известно време от радара. Обаждах ти се на обичайния номер, но ми вдигна непознат мъж. Каза, че ти е приятел. Реших да не му вярвам.

Телефонът му беше останал в джоба на якето. Мъжете с ножовете и техният женски Петкан сигурно го бяха прибрали. Проверили са за запаметени контакти или списък с обаждания, но Тилмън винаги ги триеше. А сега държаха телефона включен с надеждата приятели или познати на Лио да се обадят. Тромава стратегия, разчитаща на късмета, която нямаше да ги отведе много далеч. Само пет-шест души имаха този номер и не бе вероятно никой, освен Вермюленс да му звънне без предварителна уговорка.

— Не ми е приятел — потвърди Тилмън.

— А пък така държеше да разбере дали си добре. Или по-скоро, дали не си зле и къде може да те посети.

Тилмън се засмя.

— Да бе! Сигурно щеше да ми прати и цветя. Най-вероятно бели лилии.

— Разстройваш хората, Лио. Знам го, защото обикалят слухове за теб, които не ми се струват верни.

— Мактийл.

— Да, Мактийл. И не само. Търгуваш с наркотици и партньорите ти били два пъти арестувани при полицейски акции. А ти все си се

измъквал. Очевидно си открил в продаването на информация за свои хора доходоносна странична дейност.

— Не търгувам с наркотици, Бени. Нито съм предател.

— Не. Разбира се, че не. Това е далеч от твоята работна етика. Но подобни слухове струват пари, Лио. Някой иска да ти вгорчи живота и да те отреже от приятелите ти.

— Както и от кислорода. Наскоро скочих от ферибот, на който се опитаха да ме накълцат като пуйка. Професионална работа.

— Професионална — съгласи се Вермюленс. — И то много. Точно това имах предвид. Че са професионалисти и имат доста добри връзки, както и достъп до пари и канали. Трябва да внимаваш.

— Затова ли ми се обаждаш?

— Не, Лио. Не за това ти се обаждам. Макар да сме приятели, не съм чак толкова загрижен за теб, че да ти звъня и да ти казвам да си слагаш шал в студените зимни вечери. А и най-вероятно там, където си, е лято.

— Откъде знаеш къде съм, Бени?

Тилмън усети как в гласа му се прокрадна параноя, хаотичен страх, скрит под агресията. Нещо се беше променило в ума му, в целия му свят. Сякаш наклонът не беше вече същият, плоската повърхност се бе превърнала в склон, а той стоеше на него и трябваше непрекъснато да балансира, за да остане на крака.

— Телефонът, Лио. Номерът ти е английски. Кое то най-вероятно означава, че си се върнал във Великобритания, но ако забелязваш, не те питам. А сега да си дойдем на думата — Майкъл Бранд.

Тилмън седна на леглото.

— Какво за Майкъл Бранд?

— Бил е недискретен. И то много.

— Какво означава това?

— Търсят го за убийство, Лио, По-точно за много убийства. Мисля, че късметът най-накрая ти се усмихна.

---

[1] Как си (холандски). — Б.пр. ↑

19.

На следващата сутрин те чакаха цели четирийсет и пет минути пред кабинета на Самърхил, но той не се появи. Диспечерката Рол каза, че пътува към участъка, но закъснява. Накрая им призна:

— Наложил се да се отклони. Трябваше първо да отиде до Уестминстър и да говори с някаква комисия за финансиране. Ще се бави там поне час.

Кенеди и Харпър обмислиха и обсъдиха това. Аргументът да оставят Опи неразпитана, за да упражнят натиск върху шефа си, все още им се струваше добър. По-вероятно бе да им позволи да работят по случая, ако има нещо, което трябва незабавно да се свърши. От друга страна, разпитът на Опи наистина бе наложителен и колкото по-скоро приключе с него, толкова по-добре.

— Закусвала ли си? — попита Харпър Кенеди.

— Не — призна тя. Рядко закушваше.

— Тогава да си вземем нещо. И ще уточним въпросите, докато ядем. Ще се върнем след половин час. Ако още го няма, тръгваме.

Кенеди се съгласи, прикривайки неохотата си. Работният ѝ ден приличаше повече на спринт. Яденето, както всичко в живота на нормалните хора, не беше съществена част от него.

Но някой наскоро бе отворил отново кафенето „Кралица Ан“ на ъгъла на „Бродуей“, странно местенце, за което Кенеди винаги успяваше да намери време. Затова се съгласи и двамата отидоха там.

Заведението беше много по-претърпано, отколкото тя очакваше, и не беше уместно да обсъждат подробности от разследването в присъствието на толкова много потенциални подслушвачи. Опитаха с евфемизми, но убийството си остава убийство, както и да го завоалираш. Отказаха се, когато пристигнаха огромната английска закуска на Харпър и препечената филийка с масло на Кенеди.

— Нали знаеш, че закуската е най-важното хранене за деня? — каза Харпър, поглеждайки към аскетичната ѝ чиния.

— За мен е вечерята — отвърна тя.

— Значи на вечеря изяждаш още една филийка? Или кифличка? Ягодово сладко?

Кенеди си мислеше да му каже, че не му влиза в работата какво яде, но вдигна очи към лицето му и разбра, че с тази шега той се опитва да стопи леда, нищо повече. Все още не знаеше как точно да разговаря с нея, на какво се основават професионалните им отношения. Преди по-малко от двайсет и четири часа тя му беше предложила да се катапултира.

— Конфитюр от портокали — каза тя. — С корички в него.

Той ядеше бързо и вече приключваше с наденичката и яйцата с бекон, докато Кенеди още мажеше маслото.

— Винаги ли си искала да станеш детектив? — попита я между хапките.

— Да — каза тя. — Винаги.

Не беше пълната истина, но бе доста близо до нея и засега нямаше нужда да казва повече. Винаги беше искала да спечели одобрението на баща си, да се измъкне от отровната, пагубна, омагьосана страна на неговото презрение.

— Ами ти? — отклони инстинктивно разговора от тази територия.

— Какво за мен?

— Кога реши, че искаш такъв живот?

— В седми клас — отвърна Харпър, без да се колебае.

Номерирането на класовете бе променено от времето, когато Кенеди ходеше на училище, затова се наложи да сметне наум.

— Първата година в гимназията — каза тя. — Трябва да си бил дванайсетгодишен.

Харпър сложи в устата си последната хапка от наденичката, след като попи с нея част от жълтъка на пърженото яйце. Това за известно време отне цялото му внимание, макар по всичко да личеше, че обмисля и думите, които се кани да произнесе.

— Бях кльоцаво хлапе — каза той накрая. — И си падах малко мечтател. От тихите. И честно казано, бях смотан. Толкова, че не можех да си вържа обувките, както казваше майка ми, когато изпаднеше в онези нейни отвратителни настроения. В началното училище ме тормозеха, но не много жестоко. Учителките се грижеха

нещата да не излизат от контрол и аз се криех зад полите им. Изобщо не се срамувах да го правя.

Бутна чинията си настрана.

— След това отидох в гимназията на Бърнт Хил и всичко отиде по дяволите. Маминото синче беше хвърлено право на кучетата.

Усмихна се на Кенеди, сякаш я приканваше да се позабавлява с нещастията му.

— Очите ми се отвориха, когато видях за първи път момче да вади нож при сбиване. Разбрах, че преди все пак е имало някакво равновесие, а сега то изведнъж беше изчезнало. Готовността на хлапетата край мен да нараняват — и умението им да го правят — се бе увеличила на N-та степен от предишната ми среда, а N беше наистина голямо число. А системата на контрол не се бе променила особено. Пак ни плашеха със задържане след уроците, намаляване на поведението, загуба на привилегии. На малки двойници на Ал Капоне, зли малки копеленца с извратени мозъци и смъртоносни оръжия, им казваха, че ако не спрат да се държат така, ще ги оставят след часовете като наказание. Тогава осъзнах какво правят ченгетата и поисках да стана един от тях.

Отново ѝ се усмихна.

— И осем години по-късно мечтата ми се сбъдна. Не обичаш ли истории с щастлив край?

Кенеди удостои разказа му с тържествено кимване.

— Добре — каза тя. — Благодаря. Вече те разбирам малко по-добре, Харпър. Строгийт възпитател, който държи под контрол палавите ученици. А във фантазията ти имаше ли униформи?

— Току-що свалих униформата — припомни ѝ Харпър. — За мен униформите не са секси. Обикновените дрехи, Кенеди, в тях е истината.

— Разбира се.

Той я гледаше предизвикателно. Тя срещна за кратко погледа му и това малко я подразни.

— Какво? За какво си се замислил?

— За теб. Чудя се нещо и може би ти ще ми го обясниш. Изглеждаш доста отдадена на работата си и си добра в нея. Познавам те само от около ден и вече си мисля, че си професионален полицаи.

Искам да кажа, че гледаш съвсем сериозно на това, което вършиш. Никога не би го описала като „просто работа“. Или греша?

— Какво значение има?

— Може и да няма. Питам те само защото би било добре да го знам. След като ще работим заедно.

— За мен не е просто работа. Е, и?

Харпър разпери ръце.

— Тогава как се озова в тази абсурдна шибана бъркотия? Сякаш сама си избрала да стане така. Все едно искаш да те тормозят и мразят. Защото си предпочела да постъпиш както смяташ за правилно, вместо да защитиш колегите си. Свидетелствала си срещу други полицаи по време на официално разследване. Това категорично е твой избор, нали?

Кенеди прехвърли няколко отговора наум. Най-вече обмисляше как да каже на Харпър да си завре теориите отзад. Накрая се спря на следното:

— Моите колеги бяха пуснали четири куршума в невъоръжен човек.

— Не това е най-важното, нали? Не е. Предполагам, че не е.

— И защо да не е? Или според теб Маркър Дел не заслужава внимание, защото е бил черен и надрусан?

— Господи! — разклати нервно рамене Харпър, сякаш думите бяха кацнали на тях и той се опитваше да ги отърси. Тонът му стана по-сериозен. — Слушай, подадох молба за носене на оръжие веднага щом ме прехвърлиха в детективския отдел. Чака се най-малко три години, знам това. Но не ме избраха, защото психологическите тестове са много строги, минаваш на косъм. Не показах добри резултати на изпитанията за контрол над импулсите. Затова си мисля, че който е успял да получи разрешително за оръжие, е доказал, че го заслужава. Чуваш ли какво ти говоря, Кенеди? Попаднала си в елитна група. Преминала си селекцията. Ти си на върха в професията. Затова след като се озovesh в подобна ситуация, смятам, че екипът е най-важен. Няма значение дали този тип Дел е имал или нямал оръжие. Изглежда е въоръжен и е нападнал полицай. И ти изобщо не даваш шанс на горките копелета, които е трябвало да вземат това решение, нали? За мен това е най-важното. Така че какво не разбирам?

Харпър млъкна и се взря очаквателно в нея. Можеха да си седят така до второ пришествие. Кенеди не смяташе, че му дължи обяснение,

нито ѝ пукаше какво мисли за нея. Но не харесваше тази погрешна логика, защото знаеше накъде води.

— Имаш ли представа за колко убийства са виновни полицаи, Харпър? — попита го тя. — Какъв е общият им брой още от 1829 година, когато са изритали биячите от Боу стрийт и са основали съвременната полиция?

Харпър изсумтя.

— Не. И ти също не знаеш.

— Точно така. Прав си. Но мога да ти кажа колко са средно на година. Имам предвид убийства. Не нещастни случаи, а когато полицаи стрелят на месо с намерение да убият.

Харпър се замисли, докато дъвчеше парче пържена филийка.

— Ами ще трябва да гадая, но знам, че са много по-малко от...

— Едно.

Харпър вдигна рязко вежди, после ги свали. Не каза нищо.

— Да — продължи Кенеди. — В някои години скачат до две и — да не дава господ! — три, но пък в други няма ни едно. Така че средно е само едно убийство.

Не добави: „А миналата година го извърших аз“. Нямаше нужда да го казва.

Харпър кимна в знак, че приема цифрата, и така подкани Кенеди да си каже какво я мъчи.

— В цялата страна — включително Уелс и Шотландия, най-лошата година за този век е 2005. Тогава наистина беше зле, брахме много срам, стана голям скандал. Три пъти повече трупове от предишната година. Тогава убийствата бяха шест. Шест прострелвания за една година. В цялата страна. Разбираш ли това, Харпър? Но може да свалим още малко летвата. Всички смъртни случаи при невъоръжен контакт с полицията — бой в ареста, агресивни техники за задържане, преследвания при висока скорост, които излизат извън контрол. Знаеш ли колко са? Някакви предположения?

— Не — каза Харпър и остави ножа и вилицата. — Никакви предположения, Кенеди. Но съм сигурен, че ти можеш да ми кажеш.

— По-малко от сто на година. Много по-малко. През повечето години са около шейсет. Има американски градове, и то дори не големи градове, в които смъртността в арестите е по-голяма, отколкото

на целия ни остров. Хората там се отнасят сериозно към работата, а тя е тежка. Кървава пот и кървави сълзи се леят.

— Добре.

Тонът на Кенеди беше толкова категоричен, че трябваше много смелост, за да ѝ се противопостави. Но Харпър нямаше намерение да го прави.

— Точно това имах предвид, преди ти да го формулираш. Че работата е тежка и че ако я вършиш достатъчно дълго, заслужаваш малко обич и уважение. Но ти очевидно си правиш различни изводи.

— Не просто различни, Харпър. Напълно противоположни. Ако ти се гордееш с тези цифри или си мислиш, че означават нещо, тогава надценяваш полицаите. Защото най-лошото нещо, което можеш да направиш, е да оставиш нещата просто така да се разминат. Ние тримата, моят екип, „моите хора“ и аз, убихме човек без основателна причина. Ако смяташ, че трябва да се измъкнем безнаказано, тогава стой и гледай как тези цифри ще започнат да растат и растат. Гледай как отговорността ще излети през прозореца, когато малоумни каубои като Гейтс и Лийки се върнат пак на работа и започнат да ги потупват по гърба, сякаш са препречили пътя на куршум с телата си в името на останалите!

Накрая повиши тон и няколко души от другите маси започнаха да я стрелкат нервно с погледи.

— Добре — каза Харпър. — Добре, Кенеди. Разбрах те. Предполагам, че точно това съм искал да чуя. И мисля, че знам какво преживяваш!

— Не, не знаеш — увери го мрачно тя. Защото не му беше казала най-важното от цялата история. А и нямаше намерение. Когато стигна до него, откри, че ѝ е най-трудно да го формулира с думи.

Но Харпър все още я гледаше и чакаше същината. Затова му я каза, без да знае защо.

— Преди да има Кенеди, Х., сержант детектив 4031, имаше Кенеди, П., сержант детектив 1117. Той служи дванайсет години в униформа и двайсет и осем като детектив. Получи разрешително за оръжие през 1993 година, въпреки че тогава не го наричаха така, а разрешително за носене — американски израз, който по това време беше в обращение и звучеше много готино. На 27 февруари 1997 година със законното си оръжие сержант Питър Кенеди преследвал

въоръжен мъж, Джони Макелвой, който бягал от мястото, на което се разиграла гангстерска престрелка. Гонитбата го отвела до една алея и там в тъмното той си помислил — както се оказало после, погрешно — че му правят засада, затова стрелял три пъти по бременна жена от пет метра. Жената оживяла като по чудо. Но куршумът преминал през матката ѝ и раздробил съдържанието ѝ, а след това се забил в долната част на гръбнака ѝ и я парализирал. Питър Кенеди бил съкрушен. Приятелите му обаче застанали зад него и се разбрали да дадат показания, които щели да спестят много срам и наказания на полицията. Казали, че Макелвой се прикрил в алеята и започнал да стреля по тях. Кенеди отвърнал на огъня, а жената изпаднала в паника и изскочила на пътя на куршума му.

Кенеди млъкна. Харпър се взираше в нея, като очевидно очакваше още, но точно тук всичко стана сложно, грозно и трудно за обяснение.

— Прикриха го — обобщи тя.

— Разбрах това — каза Харпър. — Но е било нещастен случай, нали? Просто ужасен нещастен случай.

— Харпър, това е бил нещастен случай, който е опропастил един живот и е прекъснал друг още в зародиш.

— Е, и?

Кенеди се ядоса, че не я разбира.

— Да прикриеш другарчето не е най-добрата реакция в подобна ситуация. Ако е била неволна грешка, тогава истината ще те защити. Ако е издънка, тогава това трябва да излезе наяве и ченгето да загуби разрешителното си за оръжие, защото не е достойно да го носи.

Харпър се облегна назад и впери в нея пълен с несъгласие поглед.

— Добре — каза той. — Какво премълчаваш?

— Нищо — отвърна Кенеди.

— Глупости. В едно съм съгласен с теб: стореното от баща ти е ужасно. Наистина е ужасно. И разбирам защо те е белязало. Но то не те е спряло да станеш полицай, да стигнеш до детективска длъжност и да кандидатстваш за разрешително за оръжие. Каква е травмата ти, Кенеди? От кое те боли?

Кенеди не отговори. Сложи на масата десетачка, за да си плати закуската и да остане и за бакшиш, после двамата излязоха на двора.

Тя мълчеше, докато вървяха, Харпър — също. Изглежда притежаваше онова умение за разпит, при което мълчанието започва така да те измъчва, че имаш нужда да направиш нещо, за да го запълниш.

— Добре — обади се накрая Кенеди. И му каза кое според нея е най-лошото. Дори след толкова много време не можеше да говори за това спокойно. Питър Кенеди строил жена си и двете си деца и ги обучил в тънкото изкуство на лъжата, в случай че някой — приятелче от училище, журналист или случайно срещнат в супермаркета човек — ги попита нещо. Защото, да не дава бог, може да се появи пукнатина, в която някой да пхне лост и да преобърне камъка, зад който той в момента се криел. Хедър, Стийв и малката Криси заедно с майка си трябвало да повтарят инструкциите му в правилния ред отново и отново и когато се обърквали, той им крещял гневно, защото наистина дълбоко в себе си бил уплашен, а когато казвали всичко както трябва, ги прегръщал с гореща любов.

— Това до голяма степен разби семейството ни — каза Кенеди. След като вече изплака болката си, можеше поне да я анализира безстрастно. — Между нас се настани трайно една огромна проклета лъжа. Вървахме на пръсти около нея или изобщо не я споменавахме. И какво спаси той с това? Така и не стана нищо повече от сержант, защото каквото и да пишеше в досието му, всички знаеха какво наистина се бе случило, всички го смятаха за белязан. Започна да пие много, а според мен това отключи болестта на Алцхаймер рано. Стресът може би не причини рака на майка ми, но като че ли я накара да се предаде много по-бързо. И вече никой от нас не изпитва нищо към другите. Не съм виждала брат си Стийв от десет години. С Криси се срещаме от дъжд на вятър. Ние направо... спряхме да бъдем семейство, разпаднахме се. Край на играта.

— И баща ти е мъртъв?

Кенеди се замисли за маниерната развалина, с която споделяше апартамента си.

— Да — каза тя. — Баща ми е мъртъв.

— Да не би да си станала лесбийка, за да му го върнеш?

Кенеди се стегна, спря се и се обърна с лице към Харпър, готова да къса смешното му малко его парченце по парченце. Но той се хилеше насреща ѝ и вдигна ръце в знак, че се предава.

— Опитвах се да разведря атмосферата — каза той.

— Шибан идиот.

— Не е точно така. Зигмунд Фройд твърди...

— Все някога ще си върна разрешителното за оръжие, Харпър. Имай го предвид.

Той кимна, все още ухилен, и прекрати веднага шегата.

Самърхил не се беше появил. Рол каза, че дори още не е влязъл при комисията.

Кенеди се отказа. Можеха да тръгнат за Лутън и да се върнат преди обед. Вероятно щяха да успеят да приключат, преди Самърхил да се появи. Тя отиде да си вземе папката с документите по случая, за да добавят и показанията на Опи, ако каже нещо интересно, и да остави написана на ръка бележка за Самърхил, в която да му обясни какво правят. Междувременно накара Харпър да поиска от Интерпол международно издирване на Майкъл Бранд. Можеше пък и да имат късмет, кой знае.

Колата, която бяха ползвали предния ден, не беше на разположение, затова се забавиха още, докато се подпишат за друга от автопарка и я намерят в гаража на Какстън стрийт: тъмнозелено „Волво“ S60 в добро състояние, ако не се броеше дълбоката драскотина по цялата дължина на предната дясна врата.

През отворените врати ги лъхна ужасна застояла миризма на фасове, което накара Харпър да изругае, а Кенеди да примигне. Но не си струваше усилието да се връщат и да попълват още два комплекта документи.

Часът пик беше към края си, когато излязоха на шосе M1, но трафикът още пълпеше. Харпър искаше да сложат буркана на покрива и да пуснат сирената, но след като вече бяха пропилили толкова време от сутринта, Кенеди не виждаше смисъл да го правят.

За разлика от колежа „Принс Рийджънтс“, в Парк Скуеър се виждаха целеустремени студенти, въпреки че бе лято, а паркингът беше доста пълен. Обиколиха го два пъти заедно с един бял ван „Бедфорд“ зад тях, който също си търсеше къде да спре, докато накрая Харпър паркира на служебно място, върху което с големи жълти букви пишеше: „РЕЗЕРВИРАНО“. Ванът мина покрай тях и Хедър зърна шофьора: мъж в началото на средната възраст, със строга и благородна

красота. Ситно къдравата му черна коса бе късо подстригана и имаше средиземноморски вид — толкова лъскава, като намазана с олио. Лицето му обаче беше бледо като на древногръцка статуя, а когато срещна очите му за кратко, през нея премина неприятното усещане за нещо познато. Гледаше като баща ѝ, щом се отнесе в селенията на деменцията си: поглед, който никога не успяваше да стигне до външния свят или просто се плъзгаше безцелно през него. Тя се извърна разстроена.

20.

От главния вход ги насочиха към факултета по компютърни науки от другата страна на повехналата полянка, а след това към лабораторията на третия етаж, където стотина студенти се взираха тихо в стотина чисто нови лъскави монитора. Не, тихо не беше точната дума. Помещението бе изпълнено с шум от тракаци по клавишите пръсти като писукане на стотина скрити птици. Сара Опи седеше пред компютър, който не изглеждаше по-различно от останалите, освен че беше обърнат срещу тях, а над главата ѝ към него с кабел бе свързан огромен LCD екран. Екранът бе изключен; вероятно го ползваха, когато преподавателят искаше да покаже нещо на целия курс.

Доктор Опи беше по-млада, отколкото Харпър бе очаквал, както и много по-привлекателна. Беше на около двацет и пет години, с червеникаворуса коса. Ако се съдеше по възрастта ѝ, беше станала доктор съвсем скоро, а студентите, на които се очакваше да преподава и да надзирава, приличаха повече на нейни връстници, отколкото на хора, за които е поела отговорност. Опитваше се да се отличи от тях с официалния си вид, но тъмносиният костюм на тънки райета ѝ стоеше твърде елегантно, като на стриптийзърка, играеща роля на делова дама.

Опи ги очакваше, от рецепцията бяха ѝ казали, че са пристигнали. Изправи се и без да каже дума, влезе в кабинета в дъното, отделен от лабораторията със стъклена стена. Изчака с ръка на дръжката на вратата, докато те я настигнат, след това затвори след себе си. Някои от студентите вдигнаха очи от мониторите, когато детективите пристигнаха, и сега продължаваха тайничко да ги наблюдават. Доктор Опи се обърна с гръб към залата и с лице към двамата полицаи, скръстила ръце на гърдите.

Първо погледна към Харпър.

— Казах ви всичко, което знам — започна тя тихо.

— Това е детектив Кенеди — каза Харпър. — Тя ръководи разследването и иска също да чуе историята ви. А аз имам някои

допълнителни въпроси след разговора ни вчера. Надявам се, че нямате нищо против.

По лицето на доктор Опи бе ясно, очевидно имаше нещо против, но тя кимна леко и миг по-късно седна на един от двата стола в кабинета. Кенеди се настани на втория, а Харпър нямаше друг избор, освен да се облегне несигурно на една от алуминиевите колони между стъклените панели.

— Имаме три смъртни случая — започна Кенеди веднага щом пусна записващото устройство и след като получи от доктор Опи разрешение да го ползва. — Стюарт Барлоу. Катрин Хърт. Самир Девани. Всички са се интересували от история, или поне от старинни документи, и са членове на вашата група, която обича да обсъжда разни неща. Вие казвате, че всички са работили по един и същ проект.

— Да — отвърна само Опи.

— И са обсъждали този проект във форума, така ли? — продължи Кенеди.

— Да.

— Става въпрос за исторически форум. Но вие очевидно не сте историк.

— Не.

Този път Кенеди изчака, взряна очаквателно в доктор Опи. Харпър знаеше какво прави и не се намеси. Кратките отговори бяха хубаво нещо, защото бяха ясни и точни, но ако не внимаваш и свидетелят не е много разговорлив, може да влезеш в коловоз от едносрични отговори и да се окаже, че гониш собствената си опашка. Мълчанието се проточи няколко секунди, но накрая постигна желания ефект.

— За мен това е хоби — каза Сара Опи. — В училище съм изучавала класически езици и съм доста добра по древногръцки. Хората си мислят, че това е странно за компютърен специалист, но аз обичам езиците. И лесно ги усвоявам. Някога имах приятел евреин, който ме научи на малко иврит, а чрез него аз сама стигнах до арамейския. Много е интересно как арамейските и древногръцките букви са подобни на тези в съвременните езици, но тъй като е станала фонетична промяна, едни и същи знаци означават различни звуци. Разбира се, в някои случаи ние дори не знаем как са звучали тези езици, докато са били живи. Обикновеното срещу назалното

произношение на мю плюс пи — как се е случило това? Древни текстове, произнасяни от съвременни хора — не е лесно да...

— Можете ли да ми кажете какво знаете за работата на Стюарт Барлоу по Скоросмъртницата? — прекъсна я Кенеди.

Харпър почти се ухили. След като бе изманипулирала Опи да спре с едносричните отговори, сега вече ѝ държеше юздите. Този метод или зрелищно се проваляше, или даваше много сериозни резултати.

— Професор Барлоу се включи във форума, за да търси сътрудници — отговори Опи. — Така започна всичко. Каза, че иска да анализира Скоросмъртницата от нов ъгъл, и попита дали някой няма желание да се включи. Така беше озаглавил и постинга си: „Има ли някой желание за нов поглед към Скоросмъртницата?“.

— И кога беше това?

Доктор Опи поклати глава, но въпреки това отговори:

— Преди поне две години. Може би три. Ще трябва да се върна назад и да прегледам дискусиите. Все още са публикувани на сайта.

— И кой му отговори? — попита Харпър.

Докато доктор Опи изброяваше имената, гласът ѝ леко трепереше:

— Кат. Катрин Хърт. Сам Девани. Стюарт се целеше в Емил Гасан, защото е много добър специалист по арамейския от Новия завет, но Гасан не искаше и да чуе.

— И защо?

— Смяташе, че на Стюарт му липсва академичен авторитет. Както и на останалите от екипа му. Не искаше да го свързват с тях.

— Значи са били тези тримата — обобща Кенеди. — Барлоу. Хърт. Девани.

— Да. Само те тримата.

— Някой друг, когото сте забравили?

Доктор Опи не скри раздражението си:

— Не. Никой.

— Ами Майкъл Бранд?

— Майкъл Бранд... — повтори името му без особено вълнение.

— Не. Никога не е бил част от този проект.

— Но го познавате?

— Не точно. Мисля, че съм виждала името му един-два пъти в дискусиите. Но никога в тези, в които аз съм участвала. А аз пиша само в интернет, не ходя на симпозиумите. Не съм историк, както виждате, затова не мога да си осигуря финансиране за исторически конференции, а не мога да си позволя да си платя сама с моята заплата.

— Странно, нали? — не се отказваше Кенеди. — Да пишете в един форум и да не се познавате?

Доктор Опи сви рамене.

— Не е точно така. Колко са регистрираните членове на „Знаещите“? Последния път, когато проверих, бяха над двеста. На предната страница има брояч, така че се вижда, когато някой нов се присъедини. Има и секция, в която новите се представят. Не всички пишат редовно. Това важи и за мен. Само когато работя по някакъв проект. Познавам добре около двайсет-трийсет души, мога да ви спомена и още двайсетина имена. Псевдонимите им в интернет, имам предвид.

— Казахте: „Когато работя по някакъв проект“... — започна Харпър, но Кенеди очевидно нямаше желание да слуша как доктор Опи говори за себе си. Искаше да знае повече за групата на Стюарт Барлоу и за това, с което са се занимавали. Тя отсвири въпроса на Харпър, което леко го ядоса, но беше по-старша от него и имаше право да води разпита както сметне за добре.

— Професор Барлоу споделял ли е някога какво точно се опитва да направи? — попита Кенеди. — Какво е имал предвид под „нов подход“?

— Ами да.

Доктор Опи изглеждаше озадачена.

— Разбира се, че е споделял.

— Защо да се разбира?

— Със Стюарт бяхме много добри приятели. Казах, че не съм ходила на конференциите им, и наистина е така, но когато те се провеждаха в Лондон, понякога хващах влака и отивах да се видя с един-двама от участниците след края на официалната програма в петък или събота. Ходехме да пийнем по нещо, понякога на вечеря. Така се запознах с Кат и със Стюарт. Той беше много смешен, като карикатура на разсеяния професор. Но също така беше един от най-интелигентните хора, които съм срещала. Мисля, че затова никога не

публикуваха трудовете му. Трудно му беше да се съсредоточи върху едно нещо. Хрумваше му някоя невероятна идея, но докато работеше по нея, му хрумваше нова невероятна идея и той зарязваше предишната, преди да я довърши. По същия начин и говореше.

Тя се усмихна, може би си спомни някой конкретен разговор, но бързо стана сериозна.

— Така че няма начин да не е споменал за нещо толкова значимо пред мен. Вероятно ми го е казал, преди да го сподели с когото и да било другиго.

— Бихте ли ни представили накратко проекта? — помоли Кенеди и върна Опи обратно в пътеката, в която ѝ трябваше. — Може да се окаже много полезно на този етап.

Опи погледна през стъклото към студентите и в погледа ѝ като че ли се прокрадна копнеж. Някои от младежите все още хвърляха погледи към кабинета, но повечето си работеха тихо. Всичко бе кротко, дори в този миг да гледаха порно или да играеха компютърни игри, правеха го дискретно.

— Ами — започна Опи примирено, — Стюарт казваше, че иска да използва груба сила.

— Какво означава това?

— Не знам дали беше наясно какво означава, когато го каза, но подходът му се свеждаше до цифровизация. Искаше да дигитализира Скоросмъртницата и след това да я анализира с наистина сложен софтуер, който трябваше да се напише от нула. Затова му трябваше помощ от компютърен специалист. Смяташе, че най-добрият начин да открие оригиналния документ, е да...

— Чакайте малко — прекъсна я Харпър. — Бихте ли повторили. Той е искал да...?

Опи примигна стреснато.

— Искаше помощ от компютърен специалист. Защото това, което беше намислил, щеше да му коства стотици часове...

— Вас ли е имал предвид? — попита Харпър, като отново я прекъсна. — Помощ от компютърен специалист значи ли помощ от вас?

— Разбира се, че имаше предвид мен. Аз написах и инсталирах програмата. Как иначе ще знам за това?

— Но казахте, че не сте част от екипа! — възкликна Кенеди, която вече бе скочила на крака.

Доктор Опи все още изглеждаше озадачена, но ѝ личеше, че е и уплашена и заема отбранителна позиция.

— Не съм част от екипа — каза тя и инстинктивно бутна стола си назад, далеч от Кенеди, която вече бе застанала права над нея и бе нарушила личното ѝ пространство. — Само им помагах със събирането и филтрирането на информацията. Имах подкрепяща функция. Стюарт, Кат и Сам бяха истинският екип. Те щяха да напишат монографията, ако се стигнеше до публикация. Нали разбирате, ако бяха намерили това, което се надявах да открият. Стюарт просто ме помоли да им помогна с техническата част и аз се съгласих. Това не ме прави...

— Това ви прави мишена — сопна ѝ се Кенеди и я прекъсна. — Ако някой избива членовете на тази група, защо да прави разлика между вас и останалите? Казвате, че само сте им помагали, но сте разговаряли с тях, работили сте заедно. Отвън изглежда, че сте част от екипа.

Доктор Опи поклати глава, отначало категорично, но после увереността ѝ рязко се стопи в три бързи стъпки.

Първа стъпка: вие сте луди!

Втора стъпка: но вече има много трупове.

Трета стъпка: да не би да казвате... о, боже!

Тя се изсмя невярващо и малко измъчено. На Харпър му дожаля за нея. Логично беше да не иска да повярва. Когато живееш в разредената атмосфера на мистериозни теории и академични главоблъсканици, вероятно започваш да се чувстваш като в абаносова кула, която те отделя от пълнокръвния живот на останалия свят. Но сега Историка беше в града и стените на кулата се срутواха. Почувства се гузно, че част от него се радваше на това развитие на нещата.

— Не съм — повтори доктор Опи. — Не съм част от екипа.

Но вече не звучеше толкова убедена, сякаш протестираше пред несъществуващия съд на вселенската справедливост.

— Техническа помощ — каза Кенеди, припомняйки ѝ собствените ѝ думи. — Професор Барлоу ви е помолил за помощ. Кой друг може да знае? Писали ли сте за това във форума?

— Разбира се!

Доктор Опи също се изправи и застана срещу Кенеди. Свиваше и разпускате юмруци, овладяна от непонятна, но силна емоция.

— Разбира се, че съм писала. Това не беше тайна. Аз само работех с програмите. Дори не съм чела разпечатките. За мен те не означаваха нищо.

Кенеди отвори уста да каже нещо, но размисли и млъкна. Обърна се към Харпър и го погледна въпросително. Той кимна: подробностите нямаха значение. Тя искаше да разбере от изражението му дали не трябва да преместят разговора на друго място и отговорът му беше — да. Възможно беше да бъркат за всичко: Хърт и Девани наистина да са загинали в нещастни случаи, а проникванията с взлом в къщата и кабинета на Барлоу в „Принс Рийджънтс“ да се окажат невероятни съвпадения. Неуловимият Майкъл Бранд (спомни си, че още не е споменал нищо за него пред Кенеди) можеше да е напълно невинен и да е объркал адреса си от разсеяност. Нямаше значение. Сега съществуваше само един приоритет и само един подход към него. Имаха причина да смятат, че съществува непосредствена заплаха за живота на свидетелката. Трябваше да я защитят.

— Да докарам ли колата пред входа? — попита той Кенеди.

— Да — отвърна му тя. — Благодаря, Крис. Направи го.

След това вдигна ръка, за да го спре, и се обърна към доктор Опи:

— Има ли заден вход?

— Моля? — попита доктор Опи. Очевидно не разбираше какво става.

— Има ли друг начин да излезем от тази сграда, освен през главния вход?

— Само през противопожарния изход.

Тя пак се обърна към Харпър.

— Ще излезем оттам, и то заедно. Доктор Опи, прибираме ви, за да ви защитим. Моля, съберете си нещата веднага. Със сигурност ще пратим някого до дома ви, за да вземе всичко, което ще ви е необходимо, може би ще се наложи да поостанете при нас.

— Но аз съм насред занимание със студенти — отбеляза доктор Опи, сякаш това още имаше значение.

— Освободете ги — каза Кенеди. — Или им кажете да останат да работят без надзор. Сигурно можете да им имате доверие за това?

— Да, но...

— Ще обясним на работодателите ви от колежа, че това не зависи от вас. Че ние сме взели решението. И съм сигурна, че ще намерят кой да ви замести, докато отсъствате.

Доктор Опи все още не изглеждаше доволна и продължи да спори, накрая Кенеди взе дамската ѝ чанта и я бутна в ръцете ѝ. Това едновременно я ядоса и я накара да млъкне. Събра си разни неща от бюрото — флашка, портмоне, няколко маркера за писане на бялата дъска в лекционната зала — и ги пусна в чантата си. След това хвърли към Кенеди укорителен и тревожен поглед, който вероятно искаше да отпрати към Бог или към Неизвестния враг, и пристъпи към вратата. Почти веднага след това хлъцна като ужилена и се върна бързо към бюрото си. Прелисти няколко страници, порови в червения пластмасов контейнер за документи и накрая намери сгънат жълт лист.

— Паролата — каза тя на Харпър и Кенеди. — За моите файлове. Сменям я всяка седмица.

— Записвате си паролата на лист? — попита Харпър леко скандализиран.

— Разбира се, че не — сопна му се Опи, раздразнена от неизказаното неодобрение. — Но си пазя подсказка, в случай че я забравя.

Влезе в залата. Харпър и Кенеди я последваха. Студентите вдигнаха глави, осъзнаваха, че се случва нещо необичайно, и се чудеха какво беше.

— Този път ще приключим по-рано заниманието — каза доктор Опи. — Който иска, може да продължи да работи до 12:30. Крайният срок за курсовата работа по бази данни си остава същият, така че моля ви, използвайте разумно времето си. Ще се видим следващата седмица.

Студентите отново се загледаха в екраните си, но от нервното им раздвижване стана ясно, че повечето започват да си събират нещата. Кенеди подбутна доктор Опи към вратата, искаше да изпреварят масовото напускане на младежите. Харпър се движеше след тях, трябваше да вървят в колона по един през тясната пътечка между масите. Прескачаха чанти и учебници, оставени от студентите по земята, затова напредваха по-бавно.

Кенеди внезапно се спря. Обърна се към Харпър, но като че ли погледна през него и се намръщи озадачена.

— Чакай — каза тя. — Тези мъже изглеждат...

Чу се стържене на стол по пода. Нещо помръдна до лакътя на Харпър. Той се обърна и се озова лице в лице с мъж, може би десетина година по-възрастен от него, с тъмна коса и бледа кожа, в свободна бяла риза и светлокафяв костюм, чиято груба материя изглеждаше тъкана на ръка. Мъжът току-що се бе изправил на крака. Изражението на лицето му беше странно хладнокръвно и спокойно, но зениците му бяха огромни. Наркотици, помисли си Харпър. Сигурно взима нещо.

Постави ръка на рамото на мъжа, за да го успокои и да го накара да седне отново. Онзи го хвана за китката, стисна я здраво като в менгеме и я изви внезапно и неочаквано. Харпър остана без дъх и коленете му се подгънаха от болка.

Чу как Кенеди извика, но не успя да разбере какво. Замахна тронаво към нападателя си с лявата ръка и успя да го достигне, но ударът се стовари в рамото му, а не в челюстта, където се целеше. Хватката върху ръката на Харпър остана все така желязна, когато мъжът му върна удара в стомаха и му изкара въздуха.

Едва си пое въздух, за да напълни отново диафрагмата си. Мъжът го пусна и изненадващо отскочи назад и бутна компютъра от масата зад него. Чуха се писъци и Харпър разбра на какво се дължат. Мъжът, който току-що го беше ударил, плачеше и сълзите му бяха тъмночервени.

Проехтяха нови писъци. Харпър се опита да се изправи, но краката му бяха омекнали и не го слушаха. Мъжът с кървящите очи имаше червени пътечки по бузите. Взря се за миг в него с пълно презрение, след това се извърна.

Заради писъците наоколо Харпър не чу как между краката му закапа кръв. Но накрая зърна локвата. Докосна корема си и усети лепкавата влага, която му подсказа нещо ужасно. Погледна червените си пръсти и от гърлото му се изтръгна невярващ смях. Целият свят потъна в червено. Стана му горещо като в ада и в устата си почувства вкус на желязо.

21.

Първото и единствено предупреждение за Кенеди беше това двойно усещане за дежавю.

Мина покрай мъжа и усети смътно, че го разпознава. Мина още веднъж покрай него и споменът се намести. Това беше същият човек, когото бе видяла на паркинга в белия ван „Бедфорд“. Но сега бяха двама. Спря се, като така принуди и Харпър да спре, и се обърна. Моментално осъзна, че първоначалното ѝ впечатление е било погрешно. Имаше разлики във външния вид на мъжете — единият беше малко по-висок и по-набит от другия. Не бяха и на една и съща възраст, дяляха ги поне десет години, а и израженията им се отличаваха. По лицето на по-слабия бе изписано нестабилно спокойствие, а по-грубите черти на другия бяха застинали в безразличие като на робот. Имаха еднакъв тен и цвят на косата, както и подобни зловещи погледи: ококорени очи, обърнати към света, без наистина да го виждат.

Харпър я погледна въпросително и тя отвори уста да каже нещо, но се поколеба. Опитваше се да си обясни усещането за заплахата, която дори не бе сигурна, че съществува.

Вторият мъж, който беше по-близо до тях, бутна стола си назад и стана. Стърженето по пода накара Харпър да се обърне към него. След това всичко се случи толкова бързо, че в ума на Кенеди то се запечата като поредица от статични, бързо сменящи се кадри.

Харпър докосна мъжа по рамото.

Ръката на мъжа се стрелна към стомаха на Харпър.

Проблесна метал, след това изчезна, защото беше скрит в плът.

Харпър падна върху една маса.

Докато тези картини се сменяха бързо, Кенеди успя да извика:

— Долу! Всички на земята!

Отиде да помогне на Харпър, който се бе свлякъл на пода. Приложи най-простите карате хватки, единствените, които някога беше тренирала: вдигна длан, издаде напред кокалчетата на показалеца и средния пръст и замахна с крак.

Дори не успя да го докосне. Мъжът се наведе настрани и пристъпи към нея. Движеше се с ужасна, нечовешка скорост, като в същото време изглеждаше съвсем спокоен, сякаш за никъде не бързаше. Кенеди застана за миг лице в лице с него и осъзна, че той плаче: червени сълзи като кръв се стичаха по лицето му. Незнайно защо, но от тази гледка ѝ се сви стомахът и това инстинктивно отвращение я спаси. Отдръпна се назад, сякаш водена от някакво атавистично желание да се предпази от зараза. Ножът, с който мъжът бе пробол Харпър и от чието острие зловецът се стичаха алени капки кръв, раздра въздуха пред гърдите ѝ и в края на траекторията си се заби в рамото ѝ. Беше толкова остър, че ризата, сакото, плътта и сухожилията дори не успяха да забавят скоростта му.

Около нея се надигнаха писъци, сякаш рок звезда бе влязла в зала, пълна с тийнейджърки. Мъжът загуби равновесие и Кенеди го изрита от посоката, в която беше тръгнал да пада, като стовари стъпалото си върху крака му. Той се олюля, центърът на тежестта му се измести извън опората му и тогава тя го удари със свит юмрук отстрани по челюстта, докато той падаше. Двойникът му, който толкова се различаваше и в същото време така зловецът приличаше на него, стоеше зад гърба му и също бе обърнат към Кенеди. Ефектът беше като от обелена люспа от лук, под която се появява същата. Само че вторият мъж бе протегнал ръка хоризонтално към Кенеди, но не я сочеше обвинително с пръст, а се целеше с пистолет с дълго дуло. Взираше се в нея над заглушителя, без да мига, очите му бяха сини и кървясали.

Никога преди това Кенеди не се бе смразява пред нечие дуло. Оръжията ѝ бяха познати: просто инструменти, опасни, но и полезни, които можеше да подчини на волята си. В чужди ръце те всяваха страх, но тя знаеше как да разчита езика на тялото на стрелеца и как да го изпревари. Не можеш да избягаш от пътя на изстрелян куршум, но докато това се случи, имаш достатъчно време за действие. Половин секунда между поставянето на пръста на спусъка и изстрела. В началото на тази половин секунда стрелецът взема решение. В промеждутъка може да се действа.

Но този път беше различно. Като видя оръжието, Кенеди изведнъж усети, че волята ѝ е пречупена и в главата ѝ няма и една

мисъл. Стоеше неподвижна не защото се бе вкаменила от страх, а защото не можеше да се застави да помръдне.

Мъжът каза нещо на непознат за нея език. Стреля три пъти толкова бързо, че звуците от трите изстрела се сляха. Кенеди потрепна и се стегна в очакване на смъртта, предполагаше, че тя ще мине през нея като вятър през царевично поле.

Сара Опи се замята в нечовешки танц, когато куршумите я улучиха, но тръгна да пада чак след третия.

Звукът дойде по-късно, прокрадна се над местопрестъплението като ленива гръмотевица след вече угаснала светкавица. С огромно закъснение Кенеди се хвърли напред. Оръжието рязко се извърна към главата ѝ, но този път ударът ѝ беше по-бърз и по-добре премерен и успя да го избие. Влезе в пространството на мъжа и се опита да го бутне, подкосявайки го с крак отзад, но бъркотията наоколо ѝ попречи: блъсна се в стърчащия ръб на една маса и залитна. Усети удар по слепоочието и падна. Стовари се тежко на земята и пред очите ѝ започнаха да се сменят светлина и мрак.

Опита се да помръдне, да се вдигне от пода. Когато отново започна да вижда ясно, но в неестествени цветове, от които ѝ се повдигаше, се озова очи в очи с доктор Опи. Устните на жената бяха бледи като лицето ѝ и помръдваха, без от тях да излиза звук. Треперещите ѝ пръсти дращеха по плочите на пода.

Письците за кратко замлъкнаха и Кенеди чу като насън част от това, което доктор Опи казваше.

— Гълъб... гълъбът има...

Слаба светлина предупреди Кенеди и я накара да вдигне веднага поглед нагоре. Мъжът с пистолета се бе надвесил над нея. От центъра на гърдния ѝ кош изригна болка и заля всичките ѝ сетива като фойерверк. Ритникът я повдигна и отново я хвърли на пода с изкаран въздух. Едва мъждукащото ѝ съзнание започна да се въздига около невероятната болка, подпирайки се на нея като на голям твърд предмет.

С премерени и овладени движения убиецът — или по-скоро атентаторът, защото той беше точно такъв — помогна на падналия си другар да се изправи. Двамата прекрачиха Кенеди, изчезнаха от полезрението ѝ и тя чу отдалечаващите им се стъпки. Или усети вибрациите им с бузата си, докато лежеше на пода. Письците отново се извисиха с пълна сила и беше трудно за друг звук да проникне в

наситения с тях въздух. А ако тя успееше да си поеме дъх през парещата болка в гърдите си, може би щеше да се присъедини към паническия хор.

Преобърна се по гръб и с много усилия, борейки се със световъртежа и заплахата да изпадне в безсъзнание, успя да се изправи на крака. Поемаше кислород на малки глътки и всеки път я болеше, все едно дъвчеше бодлива тел.

Няколко студенти не бяха успели да стигнат до вратата и просто се бяха свили в ъглите от ужас, докато се бе разигравала страховитата пантомима.

— Повикайте полиция — каза им Кенеди. Произнесе думите неправилно или ги чу погрешно. Езикът ѝ бе надебелял и тялото ѝ се олюляваше, сякаш не можеше да разбере накъде го дърпа земното притегляне.

Въпреки това побягна. Убийците сигурно се връщаха към белия ван. Още имаше време да ги спре или поне да запише проклетия номер на колата. Замалко да падне по стълбите, защото се движеше прекалено бързо и изгуби равновесие. Или така и не успя да го възстанови след удара. Времето подскачаше в пицкато, секундите се откъсваха като от опънати струни под неравните удари на сърцето ѝ. Ръкавът ѝ бе подгизнал от кръв, която изглеждаше по-скоро черна, отколкото червена. Във фоайето студентите се разбягаха от тази олюляваща се като пияна луда жена с окървавено и подуто лице. Кенеди се хвърли към двойната врата, отвори я и изскочи на дневна светлина.

Веднага видя вана, който стърчеше един метър над обикновените коли, запълнили всяко свободно място на паркинга. Единият мъж се качваше зад волана, другият беше отворил срещуположната врата и също се канеше да влезе, но се обърна към охранителя, който, както Кенеди предположи, му бе подвикнал нещо. Ръката на мъжа се придвижи към вътрешността на сакото. Охранителят беше намръщен дебелак, който всеки миг щеше да умре.

— Полиция! — извика Кенеди. Или някаква подобна дума със същите гласни. — Арестуван си!

Атентаторът се обърна към нея, когато тя тръгна между паркираните коли. Двамата се намираха на тясна пътека, на която нямаше нищо друго. Той се взря в Кенеди и изведнъж стана

безпомощен, като че ли имаше нужда от контекст, за да разбере какво му казва. Охранителят бе временно забравен, а това си беше постижение. Кенеди тръгна към нападателя и той продължи движението, което вече бе започнал, към вътрешността на сакото си. Тя очакваше да измъкне оттам пистолет, но се оказа нож. През нея премина необяснимо облекчение: ножът можеше да я убие, но нямаше да я унищожи така, както кръстът унищожава вампир. Дори не изглеждаше толкова страшен, макар тя вече да знаеше на какво е способен. Имаше странна асиметрична форма, изпъкнала от едната страна. Продължи да напредва към него, а охранителят отстъпи със сподавена ругатня.

Атентаторът разтвори ръце с едно елегантно движение. Ножът се озова точно в плоскостта на погледа ѝ и тънкото му острие стана невидимо.

— Арестуван си — повтори Кенеди, този път малко по-убедително, макар да ѝ ставаше все по-трудно да говори. — И свали ножа, защото се кълна в Господ, че ще те скопя с него и така на съкилийниците ти ще им е по-лесно да си представят, че си жена.

Мъжът отговори нещо. Същите неразбираеми думи бе произнесъл и вътре в сградата. Замахна, за да хвърли, и Кенеди се стегна като вратар преди дузпа, който вече е решил към кой ъгъл да скочи. Ако той я пропуснеше, щеше да има около секунда, която тя смяташе да използва.

Изведнъж от всички посоки се разнесе глух тътен. Ножът избухна в ръката на атентатора като стоманен фойерверк.

Мъжът не извика, не издаде никакъв звук. Притисна ръка към гърдите си, пръстите му се свиха по странен начин. Погледът му се плъзна вляво от Кенеди. Вторият изстрел попадна в гърдите му и върху светлото му сако се появи ярък червен кръг.

Тогаваш стрелецът изскочи напред, идваше някъде от портала, тичаше и стреляше едновременно. Куршум разби задното стъкло на вана, друг се удари в нещо, което Кенеди не можа да види.

Атентаторът приклепна — или може би падна — в превозното средство през вече отворената врата. Двигателят изръмжа, задави се и пак изръмжа.

Новопристигналият беше едър мъж, дори по-едър и набит от двамата убийци. Беше само на метър от вана, когато шофьорът тръгна

рязко на задна и го принуди да отскочи. Колата се стрелна през тясната пътека, удари се в задницата на друго паркирано возило и се завъртя неконтролируемо, след това пое към портала. Новопристигналият се прицели внимателно и пусна още два куршума. Първият не улучи нищо. Вторият се удари в задния калник, но не уцели гумата. Ванът отнесе пуснатата бариера. Портиерът прилекна и примигна, когато парченцата от нея се разхвърчаха във въздуха. След това колата изчезна. Стрелецът свали странния си револвер и се обърна към Кенеди.

Беше от онези мъже, които веднага ще арестуваш, ако те повикат да прекратиш сбиване в бар, макар типът до него да има татуировка с разярен тигър и да размахва отчупен стол от маса. С пясъчноруса коса, груби черти, доста над метър и осемдесет, с широки рамене и месести ръце — роден да се бие по баровете и да работи тежък физически труд. Трудно беше да си представиш, че подобен човек може да стреля толкова точно.

Воднистите му сини очи не гледаха Кенеди, а раната ѝ, която посочи с безцеремонно кимване.

— Погрижете се бързо за това — каза той. Имаше тих басов глас, който никак не отиваше на изсечените черти на лицето му. — Наистина. Най-добре веднага.

И след това потегли след вана. Портиерът си върна куража и застана на пътя му, но отстъпи веднага, когато видя, че онзи няма намерение да намали скоростта. Само след миг стрелецът също изчезна. Сякаш цялото това нещо беше халюцинация. Като че ли Кенеди бе заспала и сънувала, докато седи пред кабинета на Самърхил заедно с Харпър, който подсвирква фалшиво до нея.

Харпър.

Тя влезе, олюлявайки се, в сградата и тръгна нагоре. Стълбището и коридора бяха пълни със сновящи хора, които се отдръпваха от пътя ѝ, като видеха кръвта. Все още държеше значката си в ръка и я показваше, когато искаше да избегне разговор. Ушите ѝ пищяха отвратително и монотонно като при микрофония.

Най-голяма тълпа се бе насъбрала пред компютърната лаборатория. Състоеше се основно от студентите, побягнали, след като започнаха неприятностите. Сега се връщаха да видят какво е станало, но към тях се бяха присъединили и няколко мъже в костюми, които се

опитваха да възстановят реда, издавайки заповеди на висок глас. Кенеди сграбчи един от тях за рамото и изкрещя в лицето му:

— Обадете се на 911! Повикайте линейка! Повикайте полиция и бърза помощ!

Дебелият плешив мъж се взря глуповато в раненото ѝ лице, после в значката ѝ, след това пак в лицето ѝ, а накрая тя не издържа и го бутна. Думите ѝ бяха станали още по-неразбираеми, челюстта я болеше ужасно при всяка дума, но Харпър все още лежеше там, където бе паднал, и изглеждаше зле. Едва успяваше да остане в съзнание и притискаше корема си, от който се лееше кръв.

Кенеди коленичи до него, после седна и се облегна на падналата маса, защото усети как и последните сили я напускат. Харпър извърна глава и я погледна безмълвно.

— Дръж се, Харпър — каза му тя. Но от устата ѝ излязоха неразбираеми звуци.

Тъй като не можеше да говори, тя направи нещо, което я изненада дори наред това масово кръвопролитие. Вдигна главата на Харпър, неумело, но внимателно, и я постави в скута си. Започна да го гали по косата и бледото потно чело, докато очите му окончателно се затвориха.

По-късно ѝ казаха, че раната му не е била животозастрашаваща, макар да беше дълбока. Острието не бе засегнало нито един важен орган и беше минало на милиметри от коремната аорта. Съществуващ бе риск от перитонит, както при всяка рана в коремната кухина, но с бърза операция и широкоспектърни антибиотици Харпър е щял да се възстанови напълно.

Умря в ръцете ѝ, докато кръвта му шуртеше като фонтан.

ВТОРА ЧАСТ
ГЪЛЪБАРНИКЪТ

22.

Шест дни изминаха като в мъгла. Раната на рамото на Кенеди бе закърпена с много шевове, но през първите три дни от нея не спираше да тече първо само кръв, а след това и прозрачна лимфа. Лекарите ѝ казаха, че по острието е имало антикоагулант. Затова Харпър бе умрял толкова бързо от рана, която не би трябвало да го убие. Все още не можеха да определят какво е веществото и затова им беше невъзможно да го неутрализират. Можеха само да чакат да се изчисти от организма ѝ, а междувременно ѝ преливаха кръвна плазма и сменяха превръзките.

Долната половина на лицето ѝ беше подпухнала и отекла до такава степен, че ѝ бе невъзможно да говори до четвъртия ден, но много по-трудно понасяше гротескния си изкривен вид, отколкото болката, която бе успокоена с морфин. Най-големи поражения бе нанесъл последният ритник, който ѝ беше спукал две ребра. Лекарите ги превързаха в стегнат корсет, от който не можеше да помръдне.

Докато лежеше в болничното легло и се опитваше да изплува през мъглата на болкоуспокоителните, тя се опитваше да попълни белите петна в паметта си. Спомняше си как седи облежната на падналата маса с главата на Харпър в скута си. Ръката му притискаше раната, нейната длан беше отгоре и също се опитваше да спре кръвенето. Сигурно бяха останали в това положение с часове, а може и да са били няколко минути. Всички студенти се разбягаха и компания им правеше единствено трупът на Сара Опи, в чийто изцъклен поглед не се виждаше упрек, а неверие.

Спомни си как говореше на Харпър, а той ѝ отвръщаше. Но когато се опита да се сети какво ѝ беше казал, осъзна, че чува не неговия глас, а този на баща си.

— Защо искаш да станеш полицаи? Не дадохме ли достатъчно?

— Кое е достатъчно, татко? — промълви тя неразбираемо заради подутата челюст.

— Точно така, дръж ми тон, Хедър. Сега ще дойда при теб.

После следваше нова празнина в паметта ѝ.

А след това ръката ѝ падна от корема на Харпър, защото вече нямаше нужда от нея, но Кенеди не можеше да разтвори юмрука си, пръстите ѝ се бяха вдървили от дългото и здраво стискане.

— Той е детектив — каза тя на санитарите от Бърза помощ. — И двамата сме детективи.

Гласът ѝ, процеждащ се през зъглчето на устата ѝ, звучеше като мучене, все едно говореше уродливата асистентка на Виктор Франкенщайн.

— Обадете се в полицията.

— Можете ли да се изправите? — попита я някой. — Можете ли да вървите?

Сигурно беше направила и двете. Помнеше как се качи в линейката, седна на носилката и се взря в трупа на Харпър, положен срещу нея в полупрозрачен грозен найлонов чувал метър на два.

Ново бяло петно. Пред очите ѝ се появи лицето на Харпър. Сигурно някой беше дръпнал ципа на чувала.

— Хей, не бива... — каза един глас.

Харпър изглеждаше измъчен. Очите му бяха здраво стиснати, челото — набръчкано, сякаш току-що си бе спомнил нещо.

Тя го погали по бузата. Кожата му беше студена и безжизнена като восък.

„Съжалявам — каза му наум. — Съжалявам, Крис.“

И след това добави, без да знае дали ще успее да изпълни това обещание: „Ще ги пипна“.

На седмия ден Господ си почива. Кенеди не беше Господ, затова се върна към задълженията си и застана пред комисията по инцидентите.

Неин председател беше шефът Самърхил, който имаше изражение на съдия, канещ се да произнесе смъртна присъда чрез обесване, но през първия половин час ѝ задаваше стандартни въпроси и я прекара през цялата фактология на случая. След като уточни за служителката от „Човешки ресурси“ Брукс и за наблюдателката от Независимата комисия за оплаквания срещу полицията, старата бойна пушка Ан Ладброук, че става въпрос за разследване на три евентуални

убийства, той премина с неестествена хладна враждебност към скорошната касапница.

— Защо с Харпър тръгнахте без подкрепление? — попита Самърхил. — Трябва да е било очевидно, че доктор Опи е в риск.

— Не, господине — отвърна Кенеди. — Изобщо не беше очевидно.

Челюстта още я болеше докато говореше, но имаше много за казване и нямаше да позволи това да я спре.

— Тримата, за които ни беше известно, че са мъртви, бяха работили заедно със Стюарт Барлоу по изследователски проект за Скоросмъртницата. Доктор Опи категорично бе отрекла да има пряка връзка с тях. Чак когато започнахме да я разпитваме, разбрахме, че също е била член на екипа на Барлоу, нещо, което, както ще чуете и на записа, тя продължи да отрича.

В стаята беше горещо, нямаше климатик. Помещението служеше за склад и с всеки дъх Кенеди вдишваше и острата миризма на тонер за принтер. Когато говореше за тези неща, те изникваха ясно в съзнанието ѝ, но с напластени върху тях мисли от дните, прекарани в болничното легло. С течение на времето от всичките ѝ спомени щяха да набъбнат такива метастази, докато започне да си спомня само емоциите от всяко поредно връщане към тях.

— Чак когато сте я разпитали... — повтори Самърхил. — Можехте да го направите още предния следобед. Защо изчакахте?

Кенеди се взря в безизразните му очи.

— По същата причина, господине — каза тя. — На пръв поглед нямаше нужда да действаме бързо, защото доктор Опи бе идентифицирана като полезен свидетел, но не и като потенциална жертва. Ако беше по-откровена с полицај Харпър, ако му беше казала, че е осигурила софтуера и техническата помощ за Барлоу и хората му, щяхме да стигнем до различни изводи и да процедираме по-бързо.

— Значи вината е донякъде в погрешната тактика на полицај Харпър при първоначалния разпит — обобщи Самърхил с отровно безразличие. — Но като ръководещ разследването би трябвало и вие да понесете отговорност.

Жената от Независимата комисия за оплаквания срещу полицията си записа нещо.

„Точно така, продължавай да ме притискаш, копеле. Притисни ме в ъгъла, но внимавай да не те ухапя.“

— Не приемам, че детектив Харпър е допуснал грешки при разпита на доктор Опи... — каза тя и след кратка пауза добави: — ... господине. Както знаете и както бяхте наясно още когато ми възложихте тази задача, случаят дойде при нас сгрешен. Разследването беше подновено, след като резултатите от аутопсията не успяха да потвърдят първоначалното заключение, че става въпрос за смърт при нещастен случай. След това намерихме доказателства за влизане с взлом и преследване, които имат отношение към случая. И двата инцидента са докладвани на полицията, но информация за тях не бе приложена към делото. Това натрупване на грешки ни затрудни да направим правилните изводи. Въпреки това детектив Харпър успя да открие още два подозрителни смъртни случая и да ги свърже с кончината на професор Барлоу. И то само за един ден. Според мен той се справи блестящо с работата си.

Самърхил се престори, че преглежда купчината листове пред себе си, след това отново погледна към Кенеди.

— Може би имате по-ниски стандарти от останалите, сержант.

— Може би, господине — отвърна Кенеди, без да се бави.

— В Парк Скуеър — започна Самърхил и отново се зачете в документите — установявате, че доктор Опи е потенциална жертва, но въпреки това не викате подкрепление.

— Решихме сами да я приберем. Сметнахме, че е важно да се действа възможно най-бързо.

— И че стандартните оперативни процедури могат да се пренебрегнат.

Кенеди помисли, преди да отговори.

— Преди малко ме питяхте за неуместното забавяне, господине — започна тя и срещна погледа на Самърхил. — Да не би сега да казвате, че като сме прибрали доктор Опи, за да я защитим, не сме се бавили достатъчно? Ако е така, моля да си спомните, че убийците вече бяха в сградата. Подкреплението нямаше да стигне при нас преди тях, освен ако не се бе телепортирало. Решихме, че нямаме време, и се оказа, че сме били прави.

— Можете да останете в кабинета на доктор Опи — отбеляза Брукс. — И да заключите вратата.

— И да заключим вратата? — повтори Кенеди без никаква емоция.

— Да.

— Стените бяха от стъкло, а убийците бяха въоръжени.

Чела си ли изобщо доклада, тъпа кучко?

— Въпреки това — намеси се троснато Самърхил — можем да предположим, че е имало и други кабинети в сградата, чиито стени са били от тухли и хоросан. В ретроспекция всичко винаги изглежда идеално, сержант Кенеди, но сега говорим за способността ви да взимате решения, която накрая е довела до смъртта на колега и на цивилно лице.

Настана тежко мълчание. Кенеди изчака някой друг да го наруши. На Самърхил като че ли му свърши вдъхновението и това ѝ се стори лош знак. Показваше колко малко усилия полага, за да прикрие желанието си да се отърве от нея.

Брукс се обади отново:

— Имало е и друг инцидент. Имам предвид още един сблъсък. Последвали сте двамата мъже, убийците, до паркинга навън.

— Да.

— Където се е появил трети стрелец. И очевидно е ранил един от своите хора.

— Не мисля, че бяха заедно. Той действаше срещу тях, не заедно с тях.

— Значи е бил много лош стрелец.

— Изби с куршум ножа от ръката на единия бандит. Улучи го още веднъж, преди той да успее да се качи в превозното средство, с което се канеха да избягат, а след това простреля и самата кола, докато тя се движеше. Бих казала, че беше доста добър.

Брукс удостои този отговор само с шумолене от събирането на листове.

— И той остана, след като ванът замина?

— Да. За кратко. След това тръгна да ги преследва.

— Опитайте ли да извършите арест, сержант?

Кенеди си прехапа устните, за да не каже първото, което ѝ хрумна.

— Както ще видите от доклада ми — отговори тя накрая, — вече се бях опитала да арестувам двамата убийци. Намесата на третия мъж

дойде в момент, когато те се канеха да ме нападнат за втори път. Освен това не бях вържана. От полицаи без оръжие, действащ съвсем сам, не се изисква да задържи заподозрян, освен ако не е напълно сигурен, че може да го обезвреди.

Особено когато той току-що ми е спасил живота.

— Значи се връщаме до липсата на подкрепление.

— Предполагам, че да.

— Описанието, което дадохте на третия мъж, е много схематично.

— Сигурно съм се разсеяла от счупените ребра и раната на рамото ми.

Брукс вдигна вежди в невинна почуда, направи се на безукорна жертва на незаслужен сарказъм.

— Тонът ви никак не ви помага, сержант — каза Самърхил.

— Сигурна съм, че е така.

Търпението ѝ бе на привършване. За щастие и техните въпроси бяха на привършване. Шефът ѝ обаче си бе оставил най-сладкото за края.

— Нека се върнем към събитията в компютърната лаборатория — каза той. — По-специално, стрелбата срещу доктор Опи. Детектив Харпър вече е бил ранен, когато откриват огън по нея, нали?

Кенеди кимна предпазливо.

— Да.

— Но мъжът с ножа, който е нападнал първо него, а след това и вас, е бил на земята.

— Точно така.

— Когато вторият мъж е извадил пистолета и се е прицелил в доктор Опи, вие къде се намирахте спрямо двамата мъже?

Вече разбираше накъде водят въпросите му, но нямаше как да го избегне.

— Бях между тях — призна тя.

— На, да речем, на три метра от стрелеца?

— Горедолу.

— Кое от двете? Горедолу или долу?

— Долу, вероятно. На около два метра и половина.

— Значи две крачки. И оръжието е било насочено покрай вас срещу някого друго. Според вас дали е имало възможност да се

опитате да обезоръжите стрелеца, преди да натисне спусъка?

Кенеди си спомни онзи миг на смразяващ ужас, в който се изпариха способностите ѝ да мисли, да се движи и да действа. Причината да застине тогава се коренеше в друг спомен: как Маркър Дел се втурва към нея и я стиска за гърлото, как след това пистолетът ѝ се озовава в ръката ѝ и тя пуска 40-калибров куршум на кратко, но изпълнено със събития пътуване през гръдната кухня на Дел.

Някои рани бяха болезнени и не би си позволила да ги отваря отново с лъжа.

— Стана много бързо — каза тя, като си даде сметка, че не е много уверена и гласът ѝ трепери. — Вероятно... вероятно за миг се поколебах. Трудно ми е да си спомня. Но стрелецът беше много бърз. Беше професионалист.

— Стрелял е три пъти. Това му е отнело няколко секунди.

— Предполагам.

— Но не сте имали достатъчно време, за да се намесите?

— Казах ви, че не помня.

Самърхил започна да си събира книгата и ги пхна обратно в папката.

— Е — каза той, — ще обмислим решението си. Моля да останете на разположение през остатъка от деня. Ще ви съобщим резултата, преди да си тръгнете тази вечер.

Беше толкова внезапно, че мозъкът на Кенеди все още бе пълен с образи, които ѝ противоречаха и я обвиняваха. Очаквала беше този миг, но се оказа неподготвена, когато дойде.

— Това ли е всичко? — попита тя и гласът ѝ прозвуча глупаво и кисело в собствените ѝ уши.

— Засега — да — отвърна Самърхил. — Може би ще искате да говорите с „Човешки ресурси“ за механизмите на процедурата. Госпожа Брукс ще е на ваше разположение до края на деня.

Сега или никога, настъпи решителният миг.

— Всъщност, господине — каза Кенеди, — бих искала да говоря с вас. Насаме.

Шефът ѝ точно затваряше папката с документите, а заедно с това и нейната кариера. Затова вдигна изненадано поглед.

— Мисля, че разполагаме с цялата информация, която ни е необходима, сержант — каза той.

— Това е информация за разследването — настоя Кенеди с равен и любезен тон. — Но е поверителна и мога да я обсъждам само с полицаи, които работят по него.

По лицето на Самърхил се изписаха последователно множество емоции, прикрити с прозрачната маска на професионалната сдържаност.

— Много добре — каза накрая. — Ще я обсъдим в моя кабинет. А след това — обърна се той към Брукс и Ладброук — ще дойда при вас.

Когато затвори вратата на кабинета му, Самърхил се тръшна на стола си и демонстративно не покани Кенеди да седне на другия. Въпреки това тя седна.

— Какво искаш да ми кажеш? — попита той.

— Имам циганска кръв — каза тя. Гласът ѝ още не се беше успокоил.

Самърхил се взря в нея леко учуден.

— Какво?

— Стегни се, Джими. Мога да ти предскажа бъдещето. След два месеца, може би три, те виждам как си опразваш чекмеджетата на бюрото и тръгваш към залеза. А навън вали. Вали като из ведро.

Физиономията на Самърхил показваше, че смята думите ѝ за пълни глупости.

— Каза, че имаш информация по случая — припомни ѝ той хладно.

— За разследването — поправи го тя. — Да. Имам. И вече е в пощата ти, седи там от цяла седмица. На пощенския сървър на отдела също и бог знае къде още. Централната поддръжка пази копия от всичко, нали? Значи който иска, може да я види. Заглавие: „Разследване за Стюарт Барлоу“. Моля, заповядай, погледни.

Самърхил наистина намери имейл от нея предната седмица. Сви рамене.

— Е, и?

— Провери датите. Съобщението е от вечерта, преди да отидем до Лутън, за да се видим със Сара Опи. Беше в кутията ти и когато дойде на работа на следващия ден, само че ти закъсна. Знам, защото те

чакахме повече от час, преди да се откажем и да тръгнем да разпитаме свидетелката.

Самърхил ѝ направи нервен знак с ръка да каже каквото има да казва.

— Ти изобщо прочете ли имейла, Джими? В него ти казвах, че случаят е придобил страховити измерения. Предлагах ти да преразгледаш бройката на екипа, който работи по него, и обхвата на разследването. Искях от теб спешно да определиш приоритетите.

— Всичко това — прекъсна я Самърхил — не променя фактите. Ти си отишла без подкрепление и едно цивилно лице е загинало. Както и твоят колега, който беше нов и чакаше заповеди от теб.

Кенеди кимна.

— Да — каза тя мрачно. — Така беше. Той умря в ръцете ми, Джими. Никога няма да забравя това. Но доколкото си спомням, първият ти въпрос в онази стая беше защо сме чакали толкова дълго.

Самърхил вече клатеше глава.

— Не, не, сержант. Съжалявам. Това няма да мине. Нямахме ме, защото бях в Уестминстър по служебни дела. И в мое отсъствие от теб се изисква да намериш друг висшестоящ.

Кенеди го беше измислила дотук. Останалото беше предположение, за което или щеше да се окаже права, или да сбърка. Спомни си как Харпър бе положил глава в скута ѝ и кървеше до смърт. Ужасът на онзи миг, все още жив в съзнанието ѝ, ѝ послужи като отвес, който ѝ позволи да запази равновесие.

— Може би — позволи си да каже тя. — Може да си бил в Уестминстър. Но за пети или за шести път чувам тази история с комисията по финансиране и първият път беше през януари, още преди да свърши ваканцията на парламента. Ти някога имаше проблем с алкохола, нали, Джими? Няколко порицания, веднъж дори се стигнало до дисциплинарна комисия, или поне така се говори. По очевидни причини аз вече се откачих, но не мисля, че такъв проблем се преодолява лесно. И така, моята теория е, че полицаи Рол носи два тежки кръста. Единият е да те прикрива, когато закъсняваш, а вторият е пълната ѝ липса на въображение.

Млъкна. Ако таванът щеше да падне върху нея, сега беше моментът. Самърхил мълча дълго, преди да проговори. Гласът му, бе доста по-овладян, отколкото тя се беше надявала, и много по-

агресивен. Посрещна откоса ѝ изправен, а не клекна и не започна да търси зад какво да се скрие.

— Детектив — каза той, — ти изглежда си мислиш, че можеш да отклониш вниманието от себе си, като атакуваш мен. Нека повтора, ако не си ме чула първия път. Заради теб загина полицај. Опитите ти да ме изнудваш не биха повлияли...

— Освен това ще те съсипя — каза Кенеди.

Самърхил продължи да говори едновременно с нея, затова тя не беше сигурна, че я е чул, но посланието бе изписано и на лицето ѝ.

— ... на решението на независимата комисия, от която аз съм само...

— Рол те прикрива. Ще ти разкажа играта.

— ... една част. Решението е на всички ни.

— Тогава искам викингско погребение — каза Кенеди през стиснато гърло. — Давай. Защото това е всичко, което имам. Но се кълна в Бога, Джими, че ако ми направиш мръсотия, дори ако просто се опиташ да ме държиш настрана от това разследване, ще накарам адвоката ми да крещи от всички покриви, че Харпър е умрял, защото си бил прекалено пьян, за да дойдеш на работа. Ако се окаже права, ако не са те викали в парламента в онзи ден и не намериш нито един депутат да го потвърди, тогава вписването на обяснението на Рол в регистъра ще е достатъчно, за да докажа, че си излъгал. Ще те разпънат на кръст. Това няма да върне Крис Харпър от мъртвите, но ще ми донесе усещането, че през обичайните лайна си е проправила път и малко справедливост.

Накрая и двамата се бяха изправили на крака и стояха лице в лице. Неговите думи свършиха преди нейните.

— Уведоми ме, каквото и да стане — промълви тя и изведнъж се почувства отвратена от него и от себе си.

Излезе от кабинета на Самърхил без да поглежда назад, отиде в общата стая, за да изчака решението, но атмосферата там беше толкова гъста, че с нож да я режеш. Всички знаеха за комисията и защо е свикана. Заради нея бе загинал детектив. Никой не искаше да я погледне в очите. Дори не беше сигурна, че и самата тя би искала да го направи в този миг, ако наоколо имаше огледало. Обективно знаеше, че Харпър вече беше ранен, когато тя застина пред дулото на пистолета.

Ако беше действала по-бързо, нямаше да го спаси, но щеше да спаси Сара Опи.

Толкова пъти го беше премисляла, че спомените се бяха разпаднали на парчета и се съединяваха неправилно, под грешни ъгли, ставаха размазани и неразбираеми. Но въпреки това тя успяваше да се справи с тях.

23.

Куутма беше далеч от Лондон, когато получи обаждане от групата на Авидан. Всъщност беше в Москва и оправяше комуникационните мрежи, разкъсани, след като Тилмън уби руснака Картоев. Седеше в преддверието на руския министър на икономиката, което бе с размерите на половин стадион. Пътуваше под обичайната си самоличност и чакаше да види дали ще го приемат.

Когато Авидан му каза за мистериозния стрелец, който се появил прекалено късно, за да саботира мисията, Куутма веднага разбра по описанието на височината, телосложението, косата — светлокафява или бледочервена — и разбира се, по точността на стрелбата, че това е бил Тилмън. Притесненията му се оказаха съвсем основателни: Тилмън се бе позабавил, но след смъртта на Картоев наистина целта му беше само Лондон. А сега бе намерил и връзката между Майкъл Бранд и последните смъртни случаи, които вече се разследваха като убийства.

Предвестниците имаха много сериозен проблем с начина, по който работеха, винаги бяха работили и трябваше да продължат да работят, докато не изтекат трийсетте столетия (а крайт вече приближаваше, можеше да се спори за летоброенето, но то със сигурност приключваше). Взимаха веществото келалит и то ги благославяше със сила и бързина, беше част от свят ритуал. Но също така беше невротоксин и накрая или ги убиваше, или ги водеше до лудост. Затова Куутма все беше зает с обучението на нови Предвестници, а и намирането на нови ръководители на екипи с достатъчно опит му бе непрестанна грижа.

Имаше много пропуски в проектите със Скоросмъртницата и полет 124. Останаха недовършени неща и пропуснати възможности, използваха се сложни методи там, където всичко можеше да се свърши просто. И сега Куутма трябваше да оправя ситуацията и да я доведе до успешен край. Той беше честен човек, затова призна и собствените си грешки. Тилмън все още беше жив, Куутма носеше отговорност за това ужасно обстоятелство и трябваше да се погрижи и за него.

Имаше сериозен аргумент срещу директното си влизане в бойните действия. Силата на желанието му да се включи беше предупреждение, че не бива да го прави. Водеше се от емоциите си и затова на преценката му не можеше да се вярва. Но екипът на Авидан беше ударен лошо. Хира бе прострелян в гърдите и ръката. И двете рани вече бяха частично заздравели — още един страничен ефект на келалита, но веществото колкото даваше, толкова и взимаше. Гърдите на Хира бяха добре, но костите и мускулите на ръката му бяха зараснали неправилно и тя стана практически неизползваема.

Куутма се замисли и стигна до решение.

— Върнете Хира в Гинат Дания — каза той на Авидан. — Има нужда да си почине и да прекара малко време със семейството си. Така травмите в тялото и душата му ще зараснат по-бързо.

Авидан бе потресен.

— Но, Танану — каза той, — мисията...

— Знам, Авидан. Има много работа за вършене. Доста неща ни се струпаха, след като този Тилмън се намеси.

— Тилмън?

— Мъжът, който простреля Хира. Ето това е той.

В тона на Авидан се прокрадна страх и може би малко паника.

— Но Тилмън... Лио Тилмън... беше човекът, който...

— Авидан.

Куутма накара Предвестника да млъкне с укорителната си интонация.

— Да, Танану?

— Върни се в Гинат Дания. Вземи екипа си със себе си. В тази страна вече съм пратил друга група. Те гонят Тилмън от Франция и с радост отново ще се захванат с него.

— Може ли да попитам, Танану, коя е тази група?

Авидан говореше предпазливо, но си личеше, че не е доволен. Болеше го, че го изваждат от строя, и Куутма много добре разбираше това.

— На Мариам Данат. В нея са още Озия и Цефас^[1]. Върви, Авидан, и се гордей със стореното от теб.

Затвори телефона и се взря в стената срещу себе си. На картината, висяща на нея, бе нарисувано отстъплението на Наполеон от Москва, така както си го е представял съветският художник,

подписал се с неразбираеми букви в ъгъла на платното. Наполеон се бе привел на седлото си и се вираше с празен поглед в безкрайния сняг. Зад него, докдето поглед стига, се виждаха умиращи победени френски войници с почти еднакви изражения: унижението на завоевателя бе увеличено и размножено магически по лицата им като в огледална зала.

На Куутма му се прииска да види тази физиономия на лицето на Тилмън.

— *Ще те забрави ли?*

— *Никога.*

— *Значи е глупак.*

— *Да. И трябва да се боиш от него. Прекалено глупав е, за да осъзнае кога е загубил. Ще пренебрегне предупреждението. Няма да се спре. Някой ден ще те погледне в очите, Куутма, и един от вас ще мигне.*

Екипът на Мариам. Ще ги инструктира лично. И въпреки че няма да ходи до Великобритания, ще ги наблюдава изкъсо и ще ги направлява: не директно към Тилмън, защото ситуацията със Скоросмъртницата беше проблемна и изискваше незабавни мерки. Но очевидно Тилмън се канеше да пресече пътя на Скоросмъртницата.

Все някога този сблъсък щеше да го унищожи, независимо дали ще се опита да го избегне.

---

[1] Мариам, Озия, Цефас, Хира, Авидан са все имена на библейски личности. — Б.ред. ↑

24.

Беше частична победа и ако Кенеди имаше какво да губи в отдела, можеше да се нарече и пирова. Ако преди Самърхил се задоволяваше да оставя вятъра да я брули, като от време на време леко увеличава напрежението с надеждата, че тя ще скочи, преди да я бутнат, сега вече Кенеди бе белязана по напълно различен начин. Ако намереше начин да я прецака, без да навреди на себе си, той щеше да я сравни със земята.

Комисията по инцидентите я оневини и я остави да работи по случая, но разследването вече не можеше да се ръководи от прост сержант. Самърхил се самоназначи за водещ офицер, което означаваше, че тя трябва да изпълнява неговите заповеди. Щеше да му е на мушката ден и нощ.

Вместо просто да сложи нов човек на мястото на Харпър, той увеличи екипа с още пет души. За да ѝ натрие възможно най-злобно носа, взе като втори сержант Джош Коумс. Останалите трима бяха обикновени детективи. Тя познаваше всички много добре. Стануик беше чисто и просто кученцето на Коумс; Макалиски беше компетентен, но дребнав и на два пъти отказваха да го повишат в сержант; Къмингс беше ексцентричен, биваше го във всичко друго, освен да споделя.

Кенеди разпечата събраната информация по случая и я занесе вкъщи вечерта. Взе си дълга гореща вана, след това седна по халат на дивана. Мократа ѝ коса бе увита в хавлиена кърпа. Отвори папката, която не беше набъбнала много от миналата седмица, и започна да чете. Следващата оперативка — или надвикване, както наричаха тези събирания в участъка — бе насрочена за девет следващата сутрин. Самърхил щеше да търси начин да я подхлъзне, а всички останали щяха да наблюдават с удоволствие представлението.

Появи се баща ѝ и погледна през рамото ѝ, което бе необичайно за него. Отдавна не беше отварял книга, дори списание. Не можеше да задържи вниманието си достатъчно, за да прочете средно дълго изречение. Но през седмицата, в която я нямаше, той стана тревожен.

Сестра й Криси бе поела неохотно грижите за него. Беше дошла с колата да го вземе и да го откара в дома си в Съмърсет, където нищо не беше както той го помнеше, и където желанията му за гледане на телевизия се изпълняваха последни, след тези на побъркания по крикета съпруг и дъщерята тийнейджърка. Сигурно се беше чувствал доста нещастен, макар че добрата страна на болестта на Алцхаймер беше, че нещастieto преставаше да бъде нещастие в мига, в който го забравиш.

— Разследване на убийство, татко — каза тя с ледена физиономия. — Много убийства. И то какви. Четирима цивилни и един полицай.

Мислеше си, че ще реагира на смъртта на полицай, но той сякаш не я чу. Не се опитваше и да чете през рамото й. Просто стоеше близо до нея и я гледаше съсредоточено. Може би му беше липсвала и искаше да се увери, че се е върнала. Каквото и да беше, никак не й харесваше.

— В кухнята има швейцарски рулца, татко — каза тя.

Той обичаше малките рула, опаковани поотделно в целофан, действията му като на кучето на Павлов. Отиде да си вземе и остави Кенеди да си чете папката.

Работната хипотеза за трите първоначални смъртни случая — на Барлоу, Хърт и Девани — вече беше убийство. Колата, блъснала Катрин, бе намерена случайно, изоставена на сто и петдесет километра, чак в Бърнли. Оказа се, че е била открадната от улица през няколко пресечки от мястото, на което Хърт е била убита. Вонеше на дезинфектант и в нея нямаше абсолютно никакви отпечатъци от пръсти или влакна. Охранителните камери бяха записали пътуването на север, но резолюцията им не бе достатъчно висока, за да се види шофьорът.

Влакната от дрехи, които с Харпър бяха намерили в „Принс Рийджънтс“, съвпаднаха с дрехите, които Барлоу бе носил в часа на смъртта си и така хипотезата, че е влачен в безсъзнание по стълбите нагоре, започна да изглежда много достоверна.

В балистичния доклад пишеше, че Сара Опи е убита със „Зиг Зауер Р226“, популярен пистолет във всички армии и полиции по света. Амунициите бяха купени в Германия и са били част от голяма доставка, предназначена за израелската армия. Но контейнерът, с който

били пренесени от Любек за Хайфа, изчезнал по пътя и така и не бил разтоварен.

Емил Гасан вече беше под полицейска закрила. Когато чу какво се е случило в Парк Скуеър, дори не протестира. По-скоро беше в шок, че работата на Стюарт Барлоу може да предизвика нещо повече от леко презрение. Започнаха издирване на Майкъл Бранд, но още не го бяха открили. В хотел „Прайд Корт“ беше платил в брой, бе показал фалшива лична карта и се бе представил като преподавател в Астурийския университет в Хихон, където, разбира се, никой не беше чувал за него. Коумс беше вдигнал на крак всички да го търсят, но засега без успех. Бяха разпространили и описанията на двамата мъже, убили доктор Опи и Крис Харпър, и на човека, изникнал от нищото на паркинга в Парк Скуеър, за да се разправи с тях. Засега нищо. Стъпки. Регистрационни номера. Блокиране на пътища. Претърсвания. Никакви отпечатъци от пръсти и идентифициране на заподозрените. Все едно се опитваха да хванат призраци. Но Кенеди не можеше да подложи на съмнение методите на Самърхил. Той правеше всичко възможно, тя би действала по същия начин на негово място.

Телефонът извънтя и прекъсна мислите ѝ, които се лутаха в тесен и отчаян кръг. Вдигна и затисна разсеяно слушалката на рамото си. Вероятно беше някой от отдела и сигурно щеше да ѝ съобщи някаква гадост от решенията на комисията по инциденти.

— Кенеди — представи се тя накратко.

— Хубаво име — отвърна мъжки глас. — Имате ли ирландци в семейството?

Познаваше този глас, но не можеше да си спомни откъде. Накара я да се изправи и да разпилее листовите в скута си по дивана и пода.

— Кой се обажда? — попита тя. Знаеше отговора още преди мъжът да ѝ каже.

— Видяхме се в Парк Скуеър. Преди седмица. Аз съм онзи, който не се опитваше да ви убие.

Мълчеше и обмисляше как, по дяволите, да отговори на това. *Започни с очевидното.*

— Какво искате?

Той също помълча известно време.

— Да поговорим.

— За какво?

— За разследването.

— Какво разследване?

Мъжът издиша шумно, беше раздразнен и нетърпелив.

— Като дете бях добър католик — каза той. — Но отдавна никой не ме е карал да рецитирам катехизиса. Много добре знам с какво се занимавате, детектив. Затова и бях в Парк Скуеър и ви гледах как без оръжие се опитвате да арестувате двама професионални атентатори. Знам за убийството на Барлоу и че е част от по-сложна схема, макар още да не сте успели да откриете мотива, нито връзката между жертвите, освен очевидната — че всички са се познавали. Знам, че на главата ви са се изсипали неприятности, защото партньорът ви загина и вече не командвате парада. Но предполагам, че сте много по-наясно какво се случва, отколкото онези, които се присъединиха към разследването миналата седмица. Освен това ми се ще да вярвам, че вече сме разчупили леда помежду си, и затова ми се стори разумно да се обадя първо на вас.

Сега пък Кенеди въздъхна шумно.

— Вижте — каза тя, — благодарна съм ви за това, което направихте. Спасихте ме в тежка ситуация. Но с цялото ми уважение, всичко, което знам за вас, е, че се оправяте добре с оръжията и не си правите труда да извикате или да произведете предупредителен изстрел. Това подсказва много неща за вас, но със сигурност не и че сте ченге.

— Не съм ченге. Но имам добри приятели, които са. И много повече приятели, които са били.

— И какъв сте тогава? Частен охранител?

— Не.

— Военен?

— Неточно.

— Нечия горила?

— Отново се върнахме на катехизиса. Ако искате да говорим, най-добре да не го правим по телефона.

— Така ли? А къде?

— Има едно кафе до станцията на метрото. „Костела“. Ще бъда там след пет минути. А след седем ще съм си тръгнал.

— Не ми давате много време.

— Не. Така няма да ви стигне и да ми устроите изненада. Сериозно, детектив, можем да си направим взаимно много големи услуги, но не ви моля да ми имате доверие и не съм толкова глупав, че да ви се доверя. Чакайте ме пред кафето, бъдете сама и си носете мобилния телефон. Аз ще се заема с останалото.

Чу се изтракване и връзката прекъсна.

Докато се обличаше, Кенеди обмисляше как да постъпи. Нахлузи джинси, пуловер и равни обувки. Нищо не можеше да направи за косата си, която беше още мокра и разбъркана като кошница слама. Прибра я под бейзболна шапка и затича нагоре към апартамента на Изи. Както и очакваше, Изи говореше по телефона.

— О, харесвам големите — каза тя. Погледна Кенеди, но продължи да реди в слушалката. — Харесвам ги много големи. Кажете ми, че се пипаш, любовнико.

Кенеди вдигна двете си ръце с разперени пръсти. Десет минути. Изи поклати отривисто глава, но Кенеди вече вадеше банкнота от двайсет паунда. Изи спря да клати глава и си промени решението. Сграбчи парите и махна: „Бягай!“.

И Кенеди побягна.

25.

Стигна до кафене „Костела“ в края на седмата минута. Заведението беше празно и достатъчно малко, така че нямаше как някой да седне в него и да не може да бъде видян от улицата. А вътре не я чакаше никой. Завъртя се бавно на тротоара и огледа всички наоколо, но не видя едрия силует на мъжа, с когото се бе срещнала за малко миналата седмица.

Мобилният ѝ иззвъня точно когато правеше пълен оборот.

— Кенеди.

— Знам. Виждам ви. Тръгнете по улицата. В дъното ѝ има църква. Влезте вътре. Купете си свещ и я запалете.

— Наистина сте добър католик.

— О, излъгах за това. Свещта просто ще ми даде време да обиколя сградата два пъти и да видя дали някой не ви следва.

— Не се опитвам да ви устроя капан. Пък и така да беше, бих предпочела подслушвателно устройство, а не опашка.

— Стига да имате такова устройство у дома. Склонен съм да ви вярвам, детектив. Но хората, от които се притеснявам в момента, не са колегите ви от отдела.

Кенеди отиде до църквата — невзрачна съвременна сграда от жълти тухли — и изпълни точно инструкциите. Запалването на ритуална свещ и поставянето ѝ в металния свещник в страничната алея за нея беше безсмислен акт. Никога не бе вярвала в Бог или някаква друга висша сила. Но за своя изненада установи, че се чувства леко погнусена от това, което прави. Смъртта на Харпър беше прекалено прясна в съзнанието ѝ и тази религиозна пантомима ѝ се струваше проява на лош вкус, като шега на негов гръб или за нейна сметка.

След като постави свещта на мястото ѝ, се извърна с очакването да види едрия мъж да стои тихо зад нея, но все още беше сама в църквата. Докато го чакаше, се почувства малко глупаво. Телефонът ѝ повече не звънна и никой не се появи. След пет минути тя излезе през същата врата, през която бе влязла. Едрият мъж се бе облегал на стената точно до входа, бръкнал дълбоко в джобовете на черното си

късо палто. Сега не приличаше толкова на ангел отмъстител, а по-скоро на строител или моряк, напълно безобиден въпреки масата и ръста си. По обруленото му лице не се четеше никаква емоция. Трудно ѝ беше да повярва, че е същият човек, който бе нахлул така категорично в нейния свят преди седмица.

— Добре — каза ѝ той. — Изглежда сме сами.

— Страхотно — отвърна Кенеди. — И сега какво?

— Ще пийнем по нещо — отвърна едрият мъж. — В някоя много шумна кръчма.

„Короната и котвата“ на Съри стрийт се пукаше по шевовете, така че напълно отговаряше на описанието. Питието се оказа уиски с вода. Едрият мъж, който най-накрая се представи като Тилмън, ѝ го купи, без да я пита. Тя не го докосна, но и той не докосна своето. Чашите бяха просто за камуфлаж. Шумът също, както ѝ обясни Тилмън.

— Не можеш да направиш кой знае какво срещу високочувствителните микрофони — каза той, — нито срещу устройствата, които четат устни. Но и на двете машинки ще им е трудно на такова място. Трябват им чист въздух или добра видимост.

— Значи все още си мислиш, че ме следят? — попита го Кенеди, донякъде впечатлена, но и малко слисана. Спомни си какво ѝ беше казала Роз Барлоу за параноята и кога се прекриваше границата ѝ с лудостта.

Тилмън поклати глава.

— Не. Сигурен съм, че не те следят. В Лутън също не те следяха, нали? Следяха компютърната специалистка, последната в списъка им. Аз бях единственият, който следеше теб, и го правех, защото си мислех, че ти следиш друг човек. Някой, когото гоня от дълго време.

Кенеди го изгледа косо.

— Каза, че Сара Опи е била последната в списъка. Чий списък? И откъде знаеш?

— Чисто предположение — каза Тилмън. — Не сте потърсили друг човек, което значи, че няма друг застрашен. Не казвам, че сте прави, а че според вас засега всичко е приключило и няма да има повече убийства.

Той се взираше очаквателно в нея, за да види дали ще потвърди или отрече думите му. Тя не направи нито едното от двете, а просто срещна погледа му и остави топката в неговото поле.

— За какво е всичко това? — попита я той най-накрая. — Барлоу е първият, или поне първият, за когото знаете. Работел с другите по нещо и то ги е убило. Това е работна хипотеза.

— Чуваш само моето мълчание — каза му хладно Кенеди. — Ти имаш предимство, Тилмън. Разказваш ми подробности от моето разследване, които не би трябвало да знаеш, които не са излизали публично и за които никой извън отдела не е чувал. Няма да кажа и дума, преди да ми признаеш как си ги научил. И със сигурност не смятам да се съглася, че след като вече си изминал половината път, аз съм длъжна да те изтегля на буксир през другата половина.

Тилмън кимна сдържано.

— Добре — каза той. — Изглежда справедливо. Майкъл Бранд.

— Какво за него?

— Ти го издирваш. Аз също. Разликата е, че ти го търсиш от десет дни. А аз го гоня вече тринайсет години. Нали си виждала по шпионските филми как оставят косъм на вратата или пъхват кибритена клечка между стената и касата, за да видят дали някой е влизал в стаята им? Правила ли си някога подобни неща?

— Досега не — отвърна Кенеди. — Но мога да опитам и да ми хареса.

— Е, аз ги правя от години, детектив. Косми, кибритени клечки, парчета картон, консерви, канапчета. Градя своя собствена малка мрежа, която хвърлям във всички посоки, за да бъде предупреден, ако Майкъл Бранд изскочи отнякъде. Имам приятели, те също имат приятели в най-различни точки на земята, които следят всичко в големия информационен поток. Като вируси в компютърна система са. Мониторинг на пресата по старомодния начин с изрезките в двайсетина страни, където компютрите са още рядкост. А може би просто искам да се подсигурия допълнително. Майкъл Бранд е моята фикс идея. Не си показва често главата над повърхността, но щом го направи, искам да знам. Така че когато името му изскочи в твоето разследване, аз също се появих. Това е краткият отговор.

Кенеди беше като гръмната. Нищо в това обяснение не звучеше нормално, макар Тилмън да го произнесе със спокоен и разумен тон.

Тя не отвърна. След няколко секунди вече се беше разсеяла достатъчно, затова взе автоматично чашата си с уиски и отпи. Изобщо не беше приятно, но го предпочиташе пред това да се взира в Тилмън, който в момента ѝ напомняше на откачалка в градски автобус.

Той се засмя малко тъжно, като че ли прочете всичко по лицето ѝ.

— Добре — каза, — може би трябва да ти дам още малко контекст. Преди години загубих жена си и децата си.

— Съжалявам — отвърна Кенеди. Безсмислен клиширан отговор. — Как...?

— Как загинаха ли? Не са. Изгубих ти. Прибрах се една вечер у дома и тях ги нямаше. И къщата бе изпразнена. Това стана преди тринайсет години. Още ги търся.

Разказа ѝ набързо всичко. Как се бе озовал пред непреодолима стена, за отказа на полицията да започне официално разследване, скръбта, страха и объркването му, безплодното търсене, измъчването и осъзнаването, че му е необходим напълно нов подход, ако изобщо иска да постигне нещо.

Докато го слушаше, Кенеди предположи, че Тилмън все още е влюбен в жена, която вече не го обича. Но непоколебимата му вяра накрая започна да ѝ въздейства. Тринайсет години са доста време, не може през всички тях да е живял в самозаблуда. Пък и не може толкова дълго да се укриват три деца. Сама жена може по-лесно да изчезне. Но жена с три деца ще трябва да се регистрира при лекари, зъболекари, училища и още куп услуги, по които много лесно може да бъде открита. Освен, разбира се, ако всички не са мъртви. Не спомена тази възможност пред него, но той сякаш прочете мислите ѝ.

— Тя ми остави бележка — каза на Кенеди. — С която ме молеше да не я търся. А и в багажа, който беше изнесен, имаше някаква логика, или по-скоро почерк. Казах, че къщата беше изпразнена, но не беше точно така. Бяха оставили някои дреболии без значение. Книги, играчки, дрехи. Но какво от това? Бяха все неща, които нямаше да липсват на децата. Любимите им книги, любимите им играчки, дрехите, които харесваха и все още им ставаха — всичко това беше взето. Такъв е бил изборът на Ребека и тя бе свършила всичко както трябва, освен...

Той млъкна.

— Освен какво?

— Нищо. Нищо важно.

Кенеди сви рамене.

— Добре. Но какво ти говори това, Тилмън? Че си е тръгнала по своя воля, нали така?

— Не — отвърна той веднага. — Че е знаела, че ще оцелеят и ще останат заедно. Взела е всичко, от което са имали нужда за живот на друго място. Но аз не вярвам... Не мога да повярвам... че тя е искала да живее без мен. И дори и да греша за това, детектив, пак искам да я намеря и да я попитам защо го е направила. И каквато и да е истината, искам да видя децата си. Но не греша. Ребека е тръгнала, защото не е имала друг избор. И ми е оставила бележка да не я търся, защото не е вярвала, че ще успея да я намеря и да я върна. Опитвала се е да ми спести част от болката.

Млъкна и се вгледа внимателно в Кенеди. За него беше много важно тя да приеме думите му като чиста монета.

— Майкъл Бранд — напомни му тя, сменяйки темата.

Тилмън кимна неохотно, но одобрително. Това беше важният въпрос, към който трябваше да се придържат. Заради който изобщо разговаряха в момента.

— Ребека се е видяла с Бранд — каза той. — Уредила си е среща с него или пък той с нея. По-вероятно е Бранд да ѝ се е обадил и да ѝ е казал къде да отиде. В хотел от веригата „Холидей Ин“ на пет минути пеша от къщата. Бил е регистриран там като гост. В деня, в който са напуснали дома ни. И тя е отишла. Отишла е на срещата. Администраторът си спомни как изглежда Бранд. Каза, че е мъж на трийсет и няколко години, с бръсната глава и много строга външност, като на полицай или бивш военен. Показах му снимка на Ребека и той потвърди, че я е виждал с него. Не знам какво се е случило между тях. Какво ѝ е казал той. Но каквото и да е било, са тръгнали заедно. Предполагам, че са се върнали в дома ни и Ребека е започнала да събира багажа. И повече не я видях. Нито нея, нито децата.

Тилмън разказа всичко това със съвсем спокоен глас. Кенеди не можеше и да предположи какво усилие му костваше. Щом продължаваше да ги търси и след тринайсет години, значи всички тези събития бяха като отворена рана, погълнала целия му живот. Тя знаеше, както и Тилмън сигурно разбираше, че дори да е прав по всяка

точка, това не означава, че семейството му е все още живо и здраво, нито дори че е оцеляло и час след като е напуснало къщата. Означаваше само, че Ребека е вярвала, че ще останат живи. Може би гонеше призрак: четири призрака или пет — ако броим и Майкъл Бранд.

И като се замисли, Бранд се оказваше най-слабото звено в тази къща от карти.

— Не може да е същият човек — каза тя. — Твоят Майкъл Бранд, нашият Майкъл Бранд...

— Защо да не е?

— А защо да е? Твоят Майкъл Бранд се среща тайно с омъжени жени в евтини хотели. Моят Майкъл Бранд пише по академични интернет форуми. Появява се на исторически семинари като... — опита се да се усмихне тя — онази комета, която ще видим преди края на света. Убива много хора, след това изчезва. Няма много общо, Тилмън. А и името му се среща често. Не, сериозно, каква е вероятността твоят човек да е нашият човек?

Тилмън въртеше чашата си с уиски в ръка, но все още не беше отпил.

— Приблизително? — попита той с ледена физиономия. — Бих казал сто процента. Дори и след това, което ти току-що каза. Същият начин на действие. Появява се, регистрира се в хотел, свършва това, за което е дошъл, и изчезва. Очевидно целите му са напълно различни, но подходът му към тях е един и същ.

— Все пак...

— Нека довърша, детектив. Сигурен съм, че ще харесаш разследването ми. Започнах да залагам капани на Майкъл Бранд много отдавна. Това значи, че съм имал възможност да свърша някои неща, които ти не си. Записал съм цялата история. Нещо като база данни, само дето те са на компютър, а аз не се оправям добре с компютрите. Записки, които съм си водил по време на търсенето. Например на стари пликове за писма. Факт от тук, факт от там.

Наведе се през масата към нея и я погледна тъжно и мъдро като Стария моряк от поемата на Колридж.

— Не е само името. Има и други неща, които не променя. Дава винаги един и същ фалшив адрес. Гардън стрийт или Гардън Роуд,

Гардън Кресънт, Гардън авеню, Гардън Мюз, Гардън Терас — винаги има градина в него. Къде е казал, че живее твоят Майкъл Бранд?

— „Кампо дел Хардин“^[1] — промълви Кенеди. — Може да си го прочел в документите по случая.

— Не съм ти чел документите. Но бях готов да се обзаложа. Както и да е, има и още. Срегнах се с познат на Бранд в Русия. Извинявай, в бившия Съветски съюз. Та той ми каза, че човекът, когото гоня, е заминал за Лондон. Така стигнах до вашето разследване. Но си права, може да е друг Майкъл Бранд. Пълно съвпадение. Затова порових тук-там и открих адреса на хотела, в който е бил отседнал.

— „Прайд Корт“. Блумсбъри.

— Точно така. Огледа ли стаята?

— Не — призна си Кенеди. — Не лично. Един от колегите ми я претърси.

— И намери ли нещо?

— Доколкото знам — не.

— Не. Но аз намерих. Ето това.

Тилмън бръкна в джоба си и измъкна оттам нещо малко и лъскаво, което държеше между палеца и показалеца си. Остави го на масата. Беше сребърна монета.

Кенеди се взря в нея. Сякаш един от сребърниците от съня ѝ се беше материализирал, а това дълбоко я разстрои. Овладея се с усилие, като се надяваше Тилмън да не е забелязал нищо, протегна се към монетата, но се спря и го погледна въпросително.

— Разбира се — каза той. — Заповядай. Никога няма отпечатъци от пръсти. Никакви следи никъде, след като Бранд е почистил. Освен това.

Монетата изглеждаше много стара и изтъркана. Познаваше се, че е монета само по това, че беше малко плоско парче метал с очертания на човешка глава. Далеч не бе кръгла и формата ѝ беше доста неправилна. Изображението на главата бе толкова изтрито, че не беше ясно дали е на мъж или жена, но по челото имаше множество малки издатини, които говореха за някакво украшение. Може би лавров венец. Тя преобърна монетата. Обратната ѝ страна беше още по-неясна. На нея имаше фигура, която можеше да е на птица с прибрани криле или просто клас пшеница, както и няколко символа, сред които К и Р.

След като много пъти я превъртя в ръцете си, Кенеди най-накрая забеляза нещо странно. Среброто се окислява бързо и върху него се образува черна патина, която трудно се маха. Ако тази монета бе толкова стара, защо тогава беше така лъскава? Вероятно беше копие. Но със сигурност тежеше много и показваше, че е от благороден метал.

— Беше в тръбата на мивката — каза ѝ Тилмън. — Колегата ти е трябвало да търси по-добре. Моята версия на Бранд, Бранд 1.0, винаги оставя такава монета след себе си навсякъде, където отсяда за повече от един ден. Преди ги оставяше на очевидни места, като например над касата на вратата или зад таблата на леглото. Все още постъпва и така, но напоследък е започнал да проявява повече въображение...

Кенеди поклати глава.

— Не разбирам — промълви тя. — Щом си прави труда да оставя фалшиви адреси, тогава защо си разхвърля визитките навсякъде?

— А защо ползва едно и също име? — попита я Тилмън. — Това е големият въпрос и аз не знам как да му отговоря. Но наистина е така. Преди си мислех, че си играе игрички с мен. Дразни ме по някакъв начин. Все едно казва: „Мога да се държа колкото си искам недискретно и ти пак никога няма да ме откриеш“. Но после се уверих, че допреди две години дори не е подозирал, че го търся, а не е спирал да постъпва така. Значи е нещо друго. Нещо, което ще проумеем, когато разберем с какво се занимава.

С какво се занимава? Здравият разум на Кенеди се разбунтува за последен път.

— Няма как мисията му да включва едновременно отвличането на жена ти и децата ти преди тринайсет години и убийството на четирима преподаватели по история наскоро.

— Трима преподаватели по история. И един по компютърни науки.

— Няма значение. Не искам да ти разрушавам илюзиите, Тилмън, но убийците в Парк Скуеър бяха двама. А не един. Възможно е нито един от тях да не е Майкъл Бранд.

— Не — каза Тилмън. — Сигурен съм, че нито един от тях не е Майкъл Бранд. Не мисля, че убива със собствените си ръце.

— Тогава какво прави?

— Ще ти кажа. Но няма да е безплатно. Днес ти дадох много информация. Споделяй с мен какво изскача в разследването ти — това, което имаш дотук, и това, което ще откриеш в бъдеще — и ще ти дам всичко, което имам.

Кенеди дори не се замисли. Поклати глава.

— Не.

— Защо не?

— Защото съм детектив от полицията, Тилмън, а ти си никой. Наистина съм ти благодарна, че се намеси, когато онзи мъж се канеше да ме накълца на парчета, но нямам право да обсъждам текущо разследване с хора, които не са част от екипа ми. Още повече с такива, които дори не са полицаи.

Тилмън помълча известно време, като се взираше в лицето ѝ.

— Ама ти сериозно ли? — попита я накрая.

— Да. Напълно сериозно.

— Тогава приключихме.

Протегна ръката за монетата. Кенеди не му я даде.

— Това е улика — каза тя. — Свързана е с разследване на убийство и ти нямаш право да я задържиш.

— Дай ми монетата, детектив. Не може да взимаш, без да даваш. Дойдох с предложение, което ти отказа. Връщаме се в изходно положение.

Тя отвори чантата си и пусна монетата вътре.

— Кенеди...

Тя го прекъсна:

— Не. Според правилата трябва да те прибера като свидетел, ако не и като заподозрян. Няма да го направя, защото съм ти длъжница и защото и без това си преживял достатъчно гадости и не ми се иска да ти причинявам нови. Но няма да ти върна това. Съществува граница, Тилмън. Аз съм от едната ѝ страна, а ти си от другата. Аз имам право да преследвам престъпници. Това ми е работата. Ти нямаш. А това, което направи с мъжа, който се канеше да ме намушка, те прави престъпник.

Тилмън направи нетърпелив жест.

— Вманиачаваш се във формалностите — каза той. — Мислех, че си човек, който вижда отвъд тези неща.

— Не, изобщо не съм такъв човек.

Сметна, че е нужно да му обясни, макар да ѝ се струваше, че това се подразбира и дори няма нужда да говорят.

— Мога да престъпя някои правила и изобщо да не си загубя съня после, но този случай не е такъв. Не мога да споделям информация с теб, Тилмън. Не и ако все още се чувствам полицаѝ. Това значи да прекрача границата, която значи много за мен.

Сега си даде сметка, че това наистина означава много за нея. Гласът ѝ трепереше. Когато заговори за това, в ума ѝ изплуваха онези сложни чувства и тревоги, които се бяха обвили около стореното от нея с Маркър Дел. Това, което Тилмън беше направил с убиеца на Харпър, бе различно. Но в този миг разликата ѝ се стори малко размита.

Тя стана и Тилмън си прибра ръката.

— Добре — каза той, — задръж монетата. Имам и други. Много ще ти е трудно да обясниш откъде я имаш и дори още по-трудно да я заведеш като улика. Съжалявам, че не се споразумяхме, сержант Кенеди. Ако размислиш, имаш номера ми на мобилния си, нали? Но не ми се обаждай, ако не си готова да споделяш. Това е последното безплатно нещо, което ти давам.

Погледът му, докато произнасяше тези думи, се запечата в ума ѝ, защото напълно се разминаваше с казаното. Говореше като корав мъж от филмите, а изглеждаше като човек, висящ от ръба на небостъргач, чиито пръсти вече не го държат и всеки миг ще полети към гибелта си.

Тръгна си, без да докосне уискито.

Кенеди допи своето на екс.

Когато се прибра, благодари на Изи, сложи баща си да си легне и се върна към папката. Зарови се в мрачните ѝ дълбини за около час, ала не откри и една златна пращинка.

Но имаше неща, които можеше да провери, цели три.

Последните думи на доктор Опи, преди да умре. Кенеди ги бе споменала в доклада си, но те като че ли не водеха наникъде и бяха пренебрегнати. Разследващите бяха сметнали, че не им вършат работа.

Снимката, която намери в кабинета на Барлоу. На разнебитената сграда в някакво забутано неизвестно място с безсмислени комбинации от знаци на гърба. Барлоу я беше скрил. Убиецът му — или някой друг — бе претърсил дома и кабинета, но не я беше

намерил. Или я беше намерил, но бе сметнал, че е маловажна, и не я беше взел. Последната хипотеза не ѝ помагаше много, но трябваше да я има предвид.

А също така и ножът.

Дълго не можа да заспи. Непрекъснато мислеше за налудничавия поглед на Тилмън, преди да си тръгне. И за тринайсетгодишния му поход през пустинята, без да е сигурен дали той ще го отведе до обетованата земя. При случаите на отвличане повечето детективи определят шансовете за успех с правилото за трите дни. През първите три дни вероятността жертвата да се появи жива беше петдесет на петдесет. На всеки три дни този шанс намалява двойно.

Дали Тилмън наистина вярваше в откачената си мисия, или чрез нея се опитваше да не мисли за почти сигурната възможност жена му и децата му да са мъртви?

И в двата случая тя подозираше, че само преследването го държи още жив. Беше като акулите, които умират, ако спрат да се движат.

---

[1] Jardin (исп.) — градина. — Б.ред. ↑

26.

Сутрешната оперативка беше изпитание за мъжкия дух, както и за женския. Самърхил я откри, като обяви едната им посока на търсене за напълно закрыта.

— Както знаете — започна той, — иззехме всички компютри на професор Барлоу. Двата в колежа и единият в дома му. Дадохме ги на компютърните ни специалисти, да видим какво могат да изкопчат от тях. Оказа се, че нищо. В машините няма файлове, имейли, снимки, дори интернет история. Някой ги е преинсталирал и е изтрил каквото е имало. И от трите компютъра. Барлоу е имал няколко външни твърди диска, но и те са празни. Намерихме и пет-шест компактдиска, но и на тях нямаше нищо, дори не бяха формирани. Друго нямаше. В момента проверяваме архива му на хартия, но и в него засега не откриваме нищо ново, което да ни върши работа.

Кенеди си спомни влизанията с взлом в дома и кабинета на Барлоу. Може би точно това е била целта им: изтриването на информацията, а не кражба. Щом компютърните специалисти, които не просто изстискаха кръв от камък, ами те питаха и в каква кръвна група я искаш, не са успели да намерят нищо, значи работата бе свършена професионално. Повечето хора си мислят, че като натиснат бутона за изтриване, се отърват от даден файл, а всъщност не знаят, че така просто го маркират и позволяват върху него да се пише. Убиецът на Барлоу е бил много по-прецизен.

— Ами останалите жертви? — попита тя. — Техните компютри и книжа също ли са иззети? Ако предположим, че мотивът по някакъв начин е свързан с проекта на Барлоу за Скоросмъртницата...

Коумс само въздъхна и поклати глава, но Самърхил я прекъсна:

— Изобщо не предполагахме нищо подобно, сержант — каза той. — Ако мотивът е свързан с проекта, то е по косвен начин. Проектът е събрал жертвите, макар преди това да са контактували през форума на „Знаещите“. Но след като са сформирали екип, са се замесили в нещо, което е привлякло вниманието на много професионална и организирана група убийци. Вероятно са купили документ или друг

артефакт от черния пазар и без да искат, са ядосали престъпния картел, който им го е продал. Има много вероятни сценарии, които биха могли да обяснят смъртните случаи, но малко от тях са в пряка връзка с изследването на Барлоу. Хората обикновено не стават убийци заради научни разногласия.

— Ако поне знаехме...

— Не изключваме нищо.

Тонът на Самърхил този път беше по-остър и сякаш казваше: „Престани да люлееш лодката, когато трябва да си благодарна, че изобщо те пуснахме в нея“.

— Разбира се, че претърсихме компютрите и на другите жертви. Особено този на Опи, тъй като нейните файлове имат резервни копия на сървъра на колежа, и успяхме да се върнем много назад. Не намерихме никаква кореспонденция с Барлоу, нито споменаване на името му. Също така не успяхме да открием никакви файлове или папки, в които да е спомената Скоросмъртницата, проектът или каквото и да е свързано с тях. Могат да се приложат и други методи, но на този етап не искахме да стигаме толкова далеч. По предварителни данни става въпрос за хиляди страници, десетки хиляди имейли, вероятно милиони думи. Докато не получим някакъв ориентир, четенето на всяка написана от нея дума ни се струва неприемливо.

Самърхил премести поглед от Кенеди на Коумс.

— Да чуя какви сте ги свършили — каза той. — Джош, ти започни.

Коумс ги информира за търсенето на неуловимия Майкъл Бранд. Изпратил запитване до всички големи хотелски вериги в Обединеното кралство и Испания дали човек с такова име е отседнал при тях. Разпространил устно описание и фоторобот, съставен по данни на администратора от „Прайд Корт“: мъж на средна възраст, с гола глава, среден на ръст, кафяви очи, бледа кожа и чуждестранен акцент, без да е ясно какъв.

Не било кой знае какво и засега нямало никакви отговори. Междувременно Коумс разпоредил и проверка в базите данни на авиолиниите, железопътните компании и фериботите за следи от Майкъл Бранд до идването му в „Прайд Корт“ и след напускането на хотела. Паралелната проверка на полицейските архиви вече била приключила без резултат. Никъде във вселената нямало информация за

Майкъл Бранд. Не съществувала личност с досие, чието описание да съвпада с това на техния човек.

Коумс в момента работел по останалите членове на форума на „Знаещите“, за да види дали някой от тях не се е срещал с Бранд или не е водил лична кореспонденция с него.

Стануик и Макалиски бяха събирали показания от студентите, станали свидетели на убийството на Сара Опи. Освен това бяха проверили записите от охранителните камери на колежа с надеждата, че са запечатали двамата убийци в компютърната лаборатория или на път към нея. Но нямали никакъв късмет. Камерите записвали на дискове, а точно този, който им трябвал, имал грешка във форматирането, което означавало, че бил недостъпен. Намерили компютърен специалист, който можел да успее да спаси записа, но процесът бил бавен. Също така разпространили описанията на двамата мъже по регионалните участъци и неправителствените организации за борба с престъпността и създали специална телефонна линия, на която да се обаждат всички, които са ги виждали. Шестима униформени полицаи вече преглеждали стотиците обаждания, които били постъпили.

Къмингс се бе занимавал със Самир Девани, единствения, за когото все още можеше да се смята, че е загинал при нещастен случай. След разглобяване и преглед на компонентите на фаталния компютър тази възможност била изключена. Кабелът за хранване бил откъснат от машината и след това някак си се върнал обратно и се докоснал до кутията. Кабелът бил подпъхнат под остър ъгъл, за да не падне. Когато компютърът бил включен от копчето, хубавата стара метална кутия светнала като крушка. Сега Къмингс се опитвал да установи кой е оставал насаме с машината в шестнайсетте часа между последното ѝ използване и фаталното натискане на копчето.

Самърхил ги изслуша до един, като от време на време вмъкваше въпроси и предложения. Наложил бърз ритъм, създавал усещане за неотложност и целенасоченост. Когато стигнал до Кенеди, млъкнал за малко.

— Нещо от теб, детектив? — попита той с подозрителна любезност.

Нищо не ѝ бе възложено, а и беше излязла от болницата преди ден. Може би този блясък в очите му значеше, че очаква отрицателен

отговор.

— Искам проучване на оръдието на убийството — каза Кенеди. — Имам предвид другото оръдие на убийството. Разполагаме с данни за пистолета, но нямаме нищо за ножа, с който бе убит Харпър. Според мен си струва...

— Острието е широко седем сантиметра и половина — каза Коумс. — Много остро. Вероятно завито на върха. Нещо друго да искаш да знаеш?

Говореше през рамо, без да я поглежда.

— Според мен си струва да го проучим по-добре — продължи Кенеди към Самърхил. — Този Майкъл Бранд е имал чужд акцент според показанията на един от свидетелите. А в Лутън нападателят ми говореше на някакъв непознат език. Може би и тримата са от един и същ регион или от една и съща страна. Ножът имаше много странна форма. Възможно е тя да е характерна за някоя географска област. Ако е така, можем да съберем достатъчно данни, за да разберем към коя национална полиция да се обърнем.

Самърхил не изглеждаше впечатлен, но не отхвърли веднага идеята.

— Огледа ли ножа достатъчно добре? — попита я той. — Наистина ли? Достатъчно ясно, че да го разпознаеш, ако го видиш?

В ъгъла имаше дъска за писане със сменящи се листове и няколко маркера, останали от друга оперативка. Кенеди кимна към тях.

— Може ли?

— Моля, заповядай.

Тя отиде до дъската, взе маркер и започна да рисува това, което бе видяла.

Зад нея някой промърмори:

— Става ли ти ясно какво е това?

А някой друг се изсмя в отговор. Тя не им обърна внимание, опитваше се да си спомни точната форма на онова странно грозно острие. Беше дълго колкото дръжката, но по-широко и асиметрично. Към върха се разширяваше от едната страна като половинка шапчица на гъба. Изглеждаше неудобно и неподходящо за целта, но беше остро като бръснач и уби от раз Крис Харпър.

Кенеди остави маркера и се обърна към останалите от екипа.

— Нещо такова — каза тя и тръгна обратно към мястото си.

Останалите се възряха в рисунката.

— Добре — каза лаконично Макалиски. — Доста е характерно.

— Изглежда като нож на скулптор — отбеляза Къмингс. — Или за рязане на торта. Не прилича на оръжие за убиване.

— Искам да говоря с някого от Кралския оръжеен музей — каза Кенеди на Самърхил. — Освен ако не ти трябва за нещо друго. Искам и да прегледам архива на форума на „Знаещите“, за да видя няма ли някаква информация какво се е опитвал да направи Барлоу със Скоросмъртницата.

— Няма — каза Коумс. — Вече го прегледахме. Барлоу не е писал нищо за това след първоначалния си призив, в който е търсил сътрудници. Никой не е разбрал какво е искал от тях, с изключение на тези, които са се съгласили да влязат в екипа му. Опа! Тях май вече ги няма, нали?

— Достатъчно, сержант Коумс — изръмжа Самърхил. — Да. Добре. Направи го, Кенеди. Адресите и паролите са в делото.

— Освен това искам да говоря отново с Роз Барлоу.

— Сестрата на професора? Защо?

— Защото той ѝ е разказвал за Майкъл Бранд, а сега Бранд се оказва ключова фигура в разследването, независимо дали го разглеждаме като свидетел или като заподозрян.

Почувства се неудобно, когато направи това уточнение, защото ѝ беше ясно, че се оправдава. След разговора ѝ с Тилмън вече смяташе Бранд за главния злодей. Трябваше да внимава.

— А и ако Барлоу не е споделял за проекта си пред форума, то си струва да проверим дали не е говорил за него у дома.

Самърхил кимна, но към Коумс.

— Провери това, Джош — каза той.

Коумс също кимна и си записа нещо.

— Тя вече ме познава — отбеляза Кенеди, като се опитваше да си сдържи нервите.

— Да не си заплюваме територии, сержант Кенеди — събра ръце Самърхил, все едно призоваваше всички да започнат да се молят, след това ги раздалечи и обърна дланите си нагоре. — Обадете ми се, ако научите нещо. Иначе очаквам докладите ви на бюрото си до шест. Какво чакате, господа? Специална покана?

Събраха си нещата и се разпръснаха. Значи Самърхил ще я държи настрана, помисли си Кенеди, докато вървеше обратно към общата стая. Или поне ще се опита. Но не можеше да й нареди да не напуска сградата. А само да дава по-обещаващите следи на останалите.

Което означаваше, че през това време тя можеше да провери други улики.

Обади се в Кралския оръжеен музей. Вдигна й стажант, който я остави дълго да чака, докато я свърже с някоя си госпожица Каръл Савандра, отговорничката за новите придобивки в колекциите. Савандра беше много официална. От тона ѝ стана ясно, че има много задачи, сприхав нрав и никакво търпение за необичайни молби, идващи по странни канали. Кенеди не хранеше големи надежди, но все пак ѝ описа ножа.

— Нищо не ми хрумва — каза Савандра.

— А да ви пратя ли рисунката по факса? Може да се сетите нещо или да я покажете на други свои колеги.

— Разбира се — отвърна Савандра, но не ѝ даде номер, докато Кенеди сама не го поиска, а и все избягаше да даде ясен отговор кога ще може да ѝ върне обаждането.

— Честно казано, антиките са все по-малка част от нашата дейност.

— Този нож е използван при скорошно убийство.

— Наистина ли? Е, пратете ми го. Може пък като го видя, да се сетя нещо.

Кенеди нарисова отново ножа на лист А4 и го изпрати по факса.

След това звънна в „Шефилд Найвс“ и разговаря с някой си господин Лапотер, главния им проектант. Той се оказа доста полюбезен, но никога не беше чувал за ножа, който Кенеди му описа. Обади ѝ се много скоро след като получи факса, но само за да са потвърди, че скицата не му говори нищо.

— Произвеждаме много ножове с асиметрични остриета — каза той. — Но такъв виждам за първи път.

— Не ви ли напомня за някакъв вид, произвеждан в определена част на света? — попита Кенеди отчаяно.

— Не ми напомня за абсолютно нищо. Ако намерите скелет на птица, ще знаете, че е на птица, защото костите ѝ ще са си на местата

като при всички останали от този вид. Но това не прилича на нищо. Не попада в нито една категория, която аз познавам. Съжалявам.

Кенеди се надяваше на по-добър резултат в Британската гилдия на колекционерите на ножове и Американското управление на стратегическите служби, което на сайта си се хвалеше, че организира търговете за въоръжението на американската армия, но на нито едно от двете места не получи нужната помощ.

Обезкуражена, тя се върна към другата си задача за деня: старите съобщения във форума на „Знаещите“, които колегите ѝ вече бяха прегледали безрезултатно. Влезе в сайта и въведе паролата, за да получи достъп до архивните директории. Веднага осъзна каква огромна работа е това и че колкото и категорично да се бе изказал Коумс, той не беше прегледал всичко. Ставаше въпрос за седем хиляди страници, или по-скоро за седем хиляди теми. Десетки хиляди съобщения. Щяха да ѝ трябват поне два месеца само за да ги прочете по веднъж.

Може би имаше начин да ги сортира. На сайта нямаше търсачка, но тя знаеше как да ползва служебната, която бе писана по поръчка на Министерството на отбраната. Псевдонимът на Барлоу във форума бе записан в документацията под паролата. БАРЛОУ ПРК — фамилията и инициалите на колежа му. Очевидно обществото на „Знаещите“ се състоеше от малко хора и нямаше нужда да си измислят сложни идентификации.

След първото търсене видя, че Барлоу бе писал коментари само в двеста и осемнайсет теми. Седемдесет и една от тях беше започнал самият той. Насочи вниманието си първо към тях.

Веднага се натъкна на същия проблем, от който се бе оплакал и Харпър. Заглавията в повечето случаи бяха толкова неясни, че не даваха никаква информация за съдържанието.

„АWМС Чаталхъюк пропуск/преглед?

Грешно положение на медиална сигма по периоди
стат 905

Грийнсмит 2В не става

Предложение за производни на Бранч Кодекс в
M1102“

Кликна на последната тема, само защото съдържаше думата „кодекс“. Нищо не разбираше. Барлоу имаше теория за горните и долните половини на отделните страници. После се караше с някого, който също имаше теория. Страниците се идентифицирали само с цифри, а спорът се въртеше около местоположението и идентификацията на това, което професорът наричаше „изолирани знаци“. Каквото и да казваше, то беше противоречиво, защото много други участници във форума не бяха съгласни и спореха настървено. Но и от техните аргументи нищо не се разбираше, така че не й вършеха никаква работа.

Намери темата, която търсеше. Заглавието, както Опи вече им беше казала, бе: „Има ли някой желание за нов поглед към Скоросмъртницата?“. И отдолу Барлоу беше написал няколко кратки изречения: „Мисля да погледна Скоросмъртницата от нов ъгъл — за забавление, а и заради книгата, която пиша, не за да намеря финансиране. Тежка работа, безкраен анализ на данни, вероятна слава и пари: някой да се интересува?“.

Коментарите отдолу бяха малко, повечето бяха груби и подигравателни. Защо ще се връща към Скоросмъртницата? И то без финансиране? Сигурно не говори сериозно. Няма да открие нищо ново вътре, а и това вероятно не било превод, а фалшификат. Положителните отзиви бяха от ХЪРТ ЛДМ и ДЕВАНИ (без уточнение на учебното заведение). Нищо от Сара Опи. Барлоу обещаваха да се свърже с желаещите по телефона и след още няколко недобронамерени отговора от други скептични членове на форума обсъждането приключваше. Но почти две години след започването на темата и само три месеца преди смъртта на Барлоу се появяваше ново съобщение от БРАНД АУИ. „Много съм впечатлен от това, което сте постигнали досега. Бихте ли искали да поговорим и може би да ви подсказва нещо много важно?“

След това — нищо.

А после — фатални падания по стълби, компютри под високо напрежение, шофьори убийци, които бягат след катастрофата, и размахване на ками посред бял ден.

Как ли е отговорил Барлоу на Бранд, почуди се Кенеди. Не е написал нищо в темата, дори не е поискал телефон за връзка. Може би

е влязъл в профила на Бранд и е взел оттам негови координати. Тя влезе в профила на Бранд, но там нямаше нищо, само име, нищо друго.

Откри, че АУИ е съкращение за Астурийския университет в Испания. Но ако Барлоу е тръгнал по тази следа, тогава сигурно беше открил, че Бранд е измамник. А по-вероятно е да беше решил, че в исторически форум биха влизали само историци, и изобщо да не е проверил.

Значи му е изпратил лично съобщение. Паролата за лични съобщения беше различна, но модераторът на „Знаещите“ им беше дал и нея. Кенеди отвори този архив в друг прозорец. Под името на Барлоу имаше около двайсет и пет съобщения, но те не бяха до никого от членовете на екипа, работещи по проекта.

Имаше съобщение до Сара Опи, изпратено малко по-късно от останалите: „Сара, помниш ли разговора ни на вечерята на Основателите? Мислиш ли, че ще е възможно да направиш това, за което те помолих, като използваш собствената си система или компютъра си в работата? Обади ми се да го обсъдим“. Другото съобщение беше до Майкъл Бранд от същия ден като неговия постинг във форума. „Господин Бранд, заинтригувахте ме. Знам, че Девани е разговарял с вас на Франкфуртския панаир на книгата, но също така знам, че не ви е казал нищо. Как разбрахте за нас? Моля, не отговаряйте във форума. Предпочитам да не вдигаме шум около това. Вътрешният ми номер в колежа е 3274.“

След това — нищо, което да има връзка с проекта. Кенеди реши да разгледа личните съобщения и на други „Знаещи“, за да види дали някъде не споменават Скоросмъртницата. Може би нарушаваше заповедта за влизане в личните данни, но това щеше да има значение само ако пипа нещо, а тя не го правеше. Скоросмъртницата не беше много популярна тема. Никой не клюкарстваше за големия проект на Барлоу, нито изказваше предположения с какво точно се занимава. Изглежда на никого не му пукаше. Заглавията на темите, които тя разбираше, се отнасяха за пари — изследователски грантове, бюджети на катедри, дневни, финансираня от лотарията, прехвърляне на капитали, монети, намерени зад възглавниците на дивана. Парите все не стигаха и никой не беше сигурен дали следващия месец ще има доходи.

На всички им беше трудно, с изключение на Стюарт Барлоу и малката му компания. Те работеха за удоволствие. А сега бяха мъртви.

Денят премина в търсене без посока, мъчително бавно и досадно. Кенеди се отърси от скуката, когато отиде до бюрото на Харпър, за да прибере свързани със случая документи, които той евентуално беше забравил. Под някакви ненужни книжа за вътрешна употреба откри молбите до Интерпол, които беше попълвал, за да иска информация за Майкъл Бранд. Това бяха оригиналите, които бе изпратил по факса. Тя ги прегледа и откри, че Харпър е допуснал елементарна грешка. Поискал беше да го уведомят само за случаите, по които Бранд е посочен като заподозрян или потенциален свидетел. Имаше много други възможности това име да изскочи в показания на други хора и тя искаше да провери и тях. Изпрати поправена молба — същия формуляр, но с повече отбелязани кутийки. И тъй като не се наложи да попълва нова, нямаше защо и да я носи при Самърхил за одобрение. Само написа името и номера си в дъното на листа и с болка задраска името на Харпър.

Обади се на още няколко места да пита за ножа, но не получи никакви резултати и си тръгна от работа точно в пет следобед — нещо, което правеше за първи път от седем години.

Изи се учуди, като я видя да се прибира преди шест. Изглеждаше почти възмутена.

— Никога не си се връщала толкова рано — каза тя, докато си събираше нещата. — Какво, да не би днес да не са станали никакви престъпления?

— Работя в отдела по тежки престъпления — отвърна Кенеди. — Днес имаше, но всички бяха леки.

Както винаги я изпрати до вратата.

— Той е в гадно настроение — докладва Изи. — Плака и слуша онази ужасна циганска музика. Говореше за майка ти.

Кенеди се учуди и се разтревожи.

— Какво каза за нея?

— Че съжалявал. „Извинявай, Каролайн. Съжалявам, че те нараних.“ Ей такива работи.

Кенеди можеше да каже, че вече не изпитва никакви чувства към баща си, освен онази смесица от болезнена обич и полупретръпнало презрение, с която така беше свикнала. Но я заболя. И то силно,

защото стана след други случки, които бяха отворили нови рани. Затаи дъх и Изи осъзна, че някъде е сбъркала.

— Какво? — попита тя стреснато. — Извинявай, Хедър. Какво казах?

Кенеди поклати глава.

— Добре съм — отвърна тя. — Само дето...

Трябваше дълго да обяснява.

— Името на майка ми беше Джанет — промълви тя.

— Така ли? А коя е Каролайн? Любовницата му?

— Не. Една жена, която той уби. Лека нощ, Изи.

И затвори вратата.

На другата сутрин нямаше оперативка. Самърхил беше в сградата, но си стоеше в кабинета, а останалите детективи се пръснаха отрано, без да се посъветват помежду си. Оставиха Кенеди в общата стая да звъни на своите експерти по ножовете, което тя правеше без особен ентузиазъм.

Нищо не бе пристигнало и от Интерпол, но тя можеше да влезе в интернет архива им и да види дали няма да открие някаква информация в старите приключени случаи, за които не ѝ трябваше специално разрешение.

Дигиталната база данни на Интерпол имаше сложен интерфейс, който изискваше попълване на хиляди, често ненужни данни, преди да те пусне да разпиташ системата. Но Кенеди имаше време и бе натрупала достатъчно агресия в себе си, за да си проправи път през електронната гора и да открие това, което ѝ трябва.

А когато най-накрая успя да влезе, стана интересно. Откри двама на име Майкъл Бранд, единия — обвинен в дребна кражба, а другият — в изнасилване, но възрастта и описанието им не пасваха никак на този, когото тя търсеше. Когато пусна името в търсачката, се появиха два случая с изчезнали хора — преди десет години в северната част на щата Ню Йорк и преди седем години в Нова Зеландия, Саут Айлънд.

Кенеди прочете наличната информация и бе потресена от това, което откри.

Случаят в Ню Йорк: жена на име Тамара Кели и трите ѝ деца са обявени за изчезнали от съпруга Артър Шокрос. Той бил търговски представител на компания за канцеларски материали. Прибрал се след цяла седмица по пътищата и намерил къщата празна, а жена му и децата били изчезнали като дим. Предния ден в дома се бил обаждал някой от номер, който Шокрос не разпознал. Оказало се, че той е регистриран на името на Майкъл Бранд, но разследването не успяло да стигне до такъв човек.

Нова Зеландия: Ъруин Гаскел, дърводелец и строител, заминал за два дни на гости на майка си, която се възстановявала от сърдечна

операция. Когато се прибрал, намерил дома си изгорял до основи. Съпругата му Саломе и трите им деца били изчезнали. Имало подозрение, че пожарът е предизвикан умишлено, затова били разпитани живеещите в близкия мотел. Един от тях, Майкъл Бранд, не бил разпитан, защото не се върнал в стаята си, за да си вземе багажа, който бил оставил вътре. Но в деня на изчезването на семейството видели госпожа Гаскел да разговаря с него — или поне с човек, който отговарял на същото описание. То било доста общо: гола глава, тъмни очи, това били запомнили хората.

Всеки път — жена и три деца. Какво, по дяволите, означаваше това? Поне беше сигурно, че този Тилмън не е толкова откачен, колкото изглеждаше. Освен това Майкъл Бранд си падаше по жени с деца повече, отколкото бе подозирала.

Сексуално робство? Но защо всеки път цели семейства? И защо винаги семейства с една и съща конфигурация? И защо тези жени се съгласяват да говорят с него, както беше направила Ребека Тилмън, а и другите две? Как успяваше да ги убеди?

Сериен убиец? Дали Бранд не беше психопат, който многократно пресъздава някакъв важен момент от собственото си минало? Изглеждаше абсурдно, ако е същият Бранд, успял да събере цяла армия убийци, които да премахнат Стюарт Барлоу и нещастния му екип.

Кенеди чувстваше, че идеите ѝ се изчерпват, освен това я налегна и клаустрофобията, затова започна смело да импровизира. Направи нещо подобно на проучването си за ножовете, обади се в музеи и архиви и им прочете поредиците от букви и цифри от гърба на снимката, която Барлоу така внимателно беше скрил.

„P52
P75
NHII-1, III-1, IV-1
Eg2
B66, 75
C45“

Никой не знаеше какво означават те.

Кенеди смени метода и се допита до интернет търсачките. Оказа се безполезен ход, защото поредиците от букви и цифри се появяваха навсякъде — в серийни номера на стоки и резервни части, номера на коли и влакове, на какви ли не места. Нямаше как да ограничи търсенето.

Реши да провери в служебната база данни записките на останалите детективи по случая, за да види дали няма нещо ново. Но не успя да влезе с паролата си.

Огледа се. Никой от другите ѝ колеги още не се беше върнал, но Макалиски бе оставил компютъра си включен и не бе излязъл от системата — което си беше дисциплинарно нарушение, стига някой да си направеше труда да го докладва. Кенеди отиде до бюрото му и отвори папката оттам.

Това, което видя, я накара да започне да ругае монитора с широко отворени от учудване очи.

Не си падаше по грубостите, но измина доста заплашително пътя от общата стая до кабинета на шефа. Рол се учуди, като я видя.

— Той... не приема... — започна тя.

— Няма да се бавя — отвърна Кенеди и я подмина.

Самърхил говореше по телефона. Вдигна очи, когато тя влезе, но това беше единствената му реакция.

— Да — каза той. — Да, господине. Знам това. Ще направим всичко възможно. Благодаря ви. И на вас.

Остави слушалката, погледна Кенеди през бюрото и вдигна вежди, за да я подкани да говори.

— Отрязал си ми достъпа до материалите от разследването — каза тя.

— Не точно.

— Не мога да вляза с моята парола. Как така „не точно“?

— Това е просто технически проблем, Хедър, нищо повече. Ти си обект на разследване, всичките ти оперативни файлове трябва да бъдат щателно прегледани от „Човешки ресурси“ и Независимата комисия за оплаквания срещу полицията. Това неминуемо означава, че паролата ти вече не е толкова сигурна. Ще получиш нова до ден-два.

— А междувременно искаш от мен да ви купувам чай.

— Не разбирам какво...

Кенеди хвърли разпечатката на бюрото му. Той се взря в нея известно време, докато разбере какво е: страница от бележките на Коумс от предния ден, добавени в папката в 19:30 часа.

— Коумс се е видял с Роз Барлоу вчера следобед и тя му е казала да си гледа работата — обобщил Кенеди.

Самърхил кимна.

— Да. Струваше си да я попитаме дали брат й е говорил някога за работата си, както ти предложи. Но тя не е оказала никакво съдействие.

— Джими, тя е питала за мен.

— Знам това.

— Отказала е да говори с Коумс и изрично е поискала да говори с мен. Кога смяташе да ми кажеш?

Той я погледна, но в очите му нямаше извинение.

— Ако прочетеш и останалото от доклада на сержант Коумс, ще видиш, че според него Розалинд Барлоу е нямала какво да добави към показанията, които вече е дала. Той препоръчва повече да не бъде посещавана.

— Глупости! — избухна Кенеди. — Поискала е аз да говоря с нея. Дали това означава, че няма какво да каже, или че Коумс се е държал като пълен задник и е приличал на анимационен герой с писклив глас, а тя предпочита да се среща с човешки същества?

— Кенеди, посъветвах те да внимаваш с острия си език. Няма да толерирам обиди към колеги.

Тя сви безпомощно рамене.

— За бога — каза с измъчен глас, — работя ли по случая или не? Ако не ми дадеш да върша нещо съществено, Джими, какъв е смисълът да стоя тук?

При тези думи Самърхил като че ли се покопити, сякаш ги чакаше отдавна и се радваше, че най-накрая ги чува.

— Да не би да искаш прехвърляне? — попита я той. Бутна стола си назад към шкафа. Кенеди знаеше, че в него се пази цялата документация на отдела, включително и формулярите за личностна несъвместимост, какъвто бе посъветвала Харпър да попълни. *Полицаят иска прехвърляне по лични причини, които се отразяват на ефективността на работата.*

Изсмя се.

— Не — каза тя и ръката на Самърхил се върна обратно в скута му. — Съжалявам, че ще те разочаровам, Джими. Не искам да ме прехвърляш. Мислех, че приключихме този разговор и че се разбрахме. Но май съм много наивна, нали? Добре, продължавай в същия дух. А междувременно кажи на Рол да ми даде временна парола. Може да ме държиш на каишка, щом искаш, но само да си посмял да ми вържеш очите.

Стана и го изгледа с подозрение и неприязън.

— Няма да говориш с Роз Барлоу, Хедър — каза ѝ той. — Ще си загубиш времето, а враждебността ѝ към нашия отдел и към разследването я прави ненадежден свидетел.

— А пък аз си мисля, че това я прави сродна душа, но ти си шефът, ти знаеш по-добре.

— Да. Опитай се да не го забравяш.

— Сигурна съм, че ако стане така, ти ще ми го припомниш.

Излезе много бързо, защото се боеше, че ако желанието ѝ да фрасне някого надделее над самоконтрола ѝ, Самърхил не трябва да бъде толкова изкушаващо близо.

Седна на бюрото си и обмисли всичко отново.

Самърхил беше твърдо решен да я държи в неведение. Вероятно в неговата морална координатна система имаше оправдание да постъпи така: тя получи шанс да работи по случая и в Парк Скуеър доказа, че не може да се справи, след нея остана труп на полицаи. Игра ва банк в последния момент след заседанието на комисията по инцидентите и така успя да се върне в екипа, но шефът ѝ показваше по своя си грубоват начин, че повече няма да ѝ позволи да му се налага.

Оставаха ѝ само три възможности.

Можеше да си затваря устата и да се превърне в наблюдател на събитията, седнала удобно зад бюрото си. Предпочиташе да умре.

Можеше да изтупа от праха ултиматума си и да се опита да извие ръцете на Самърхил още малко. Първия път не беше блъфирала, но сега щеше да го направи. Вече имаше какво да губи, след като бе получила работата си обратно.

Или...

Взе мобилния си телефон, отвори капачето и избра архива с проведените разговори. След това натисна бутона със слушалката.

— Ало?

— Тилмън.

— Сержант Кенеди.

Не звучеше изненадан, но в гласа му имаше някакво напрежение, премълчан въпрос.

— Сделката не е от вида „всичко или нищо“, нали?

— Не знам какво имаш предвид. Сравняваме си информацията, това е всичко. Не те моля да работиш с мен, а просто да ми казваш каквото знаеш. Да се разберем за едно правило обаче. Никакви лъжи, дори премълчавания. Не се опитвай да ме държиш, като криеш информация.

— А ти ще направиш ли същото за мен?

— Имаш думата ми.

— Добре.

Тя се обърна към бюрото на Макалиски, където все още стоеше отворена папката с докладите.

— Имам нещо за теб. Безплатно е, защото ми се струва, че съм ти длъжница.

Каза му за другите две жени — имена, места, дати, часове. Чу го как си записва всичко подробно, вероятно можеше да ги провери през собствените си контакти. Не реагира на новината или поне по телефона не си пролича.

— Добре — каза тя. — Записа ли?

— Да — отвърна Тилмън. — А сега какво?

— Двайсет въпроса. Ти си пръв.

Той я разпитва цял час. Започна със Стюарт Барлоу, продължи с известните жертви: причина за смъртта, връзките им със „Знаещите“, тайния проект на Барлоу (който звучеше наистина абсурдно като претекст за масово убийство), непознатия преследвач и състоянието на разследването до този момент. През цялото време Тилмън задаваше целенасочени и адекватни въпроси, каквито би задало ченге. Какво ги е накарало да смятат, че Барлоу е бил убит? Дали убийците са оставили отпечатъци или следи от ДНК по някое от местопрестъпленията? Щом не са, има ли някакви материални улики, които да доказват връзката, или просто изхождат от факта, че всички

смъртни случаи са подозрителни? Кенеди му отговаряше и признаваше, когато не знаеше нищо. Щом въпросите му се изчерпаха и млъкна, тя сама му предложи допълнителна информация.

— Все още сме в пълно неведение за мотива, но смятам за важно, че Барлоу и екипът му са били толкова потайни за откритията и целите си.

— И защо да е важно?

— Нямам представа. Но понякога законното историческо проучване и търсенето на съкровища се припокриват. Миналата година имаше големи англосаксонски находки — викингско злато, което струва милиони. Ако го обявиш, следват облаги. Откривателите и собствениците на земя взимат компенсации, а държавата получава съкровището. Ами ако Барлоу се е натъкнал на нещо подобно? И някой е разбрал?

— Би могло да бъде мотив за убийство — допусна Тилмън.

— Не звучиш много убеден.

— Нито ти, сержант.

— Хедър. Казвам се Хедър, Тилмън. Хедър Кенеди. В момента с теб не разговаря ченге. Направих каквото можах като полицай. Сега говориш със загрижена гражданка.

— Добре, Хедър. Аз съм Лио.

— Знам. Проверих те. И си прав, не вярвам, че става въпрос за пари. Мотивът е по-голям, по-универсален, за който някой би направил всичко. А тези двамата в Лутън си бяха като от филм на Джеймс Бонд. Изглеждаха и се държаха като воители. И убиха трима души само за два дни, и то по три различни начина. Имат умения и са много тренирани.

— Картелите на организираната престъпност се държат като армии.

— О, сигурна съм, че е така. Но поправи ме, ако бъркам — не се ли държат и като корпорации? Внос-износ, дистрибуция, търговски отдели, добро финансиране и големи обороти. Ако нещата, които продават, не бяха незаконни, щяха да са в списъка на списание „Форчън“. Дали се интересуват от откраднати антики? Не мисля. Сигурно става въпрос за друг вид престъпници, които нямат световна инфраструктура.

— И това докъде ни води?

— Дотам, че продължавам да се чудя за Майкъл Бранд, Лио. Това е една от причините да ти се обадя. Мисля, че няма да разрешим този случай само с индуктивна логика като Шерлок Холмс. Може би имам нужда от това, което ти си събрал.

— Една от причините? А другите?

— Ще стигна и до там. Разкажи ми за Майкъл Бранд.

— Ако преди това ти ми кажеш нещо.

— Питай.

— Забелязах, че не смяташ Бранд за преследвача на Барлоу. Говориш за тях като за две отделни личности. Защо?

— А, да.

Трябваше да си помисли, преди да му отговори. Направила беше това предположение доста рано и отдавна не се бе връщала към него.

— Най-вече защото Барлоу се е запознал с Бранд в интернет. Срецнали са се малко преди да бъде убит. Очевидно има вероятност Бранд да е преследвачът, но защо ще си прави труда да си създава фалшива самоличност на заинтригуван учен и едновременно с това ще следи Барлоу като някакъв треторазреден детектив?

— Два различни подхода към един и същ проблем — каза Тилмън.

— Да — потвърди Кенеди. — Мисля, че е точно това. Знаем, че някой е ровил в нещата на жертвите — в домовете, кабинетите, компютрите им. Търсили са нещо, но не са го намерили. Майкъл Бранд се е сприятелил с Барлоу. Това е лигавата, подхлъзваща част от уравнението. Но може би е накарал един от хората си да следи професора по петите и да види дали няма да намери това, което търсят, по този начин.

— И когато и двата подхода са се провалили, са избили всички.

— Точно така. И внимателно са преровили вещите им.

— Добре.

Тилмън помълча известно време. Кенеди чакаше. За него Бранд беше центърът на всичко. Нямаше друг начин след това, което ѝ разказа предишния път. Предполагаше, че това, което се кани да ѝ каже сега, ще докосне болезнения възел, стегнал живота му. Но изобщо не беше подготвена за онова, което накрая чу.

— Бранд е купувач.

— Какво!?

— Или доставчик. Някой, който намира и придобива нещо за друг.

— И какво е това нещо?

— Може да бъде всичко. Каквото си пожелаеш. Няма конкретна тясна специалност. Оръжията и лекарствата са постоянни величини, но също така и други неща. Компютри, части за компютри, софтуер, инструменти, електронно оборудване за наблюдение, дървесина, витамини. И... наред с всичко останало...

Кенеди реши да запълни наелектризираното мълчание:

— Жени с точно три деца.

— Да.

— Добре. Да предположим, че случващото се сега е част от същия модел. Бранд се опитва да се сдобие с нещо, което Барлоу и неговите хора са намерили или създали, или пък знаят къде се намира. Влиза в играта. Настанява и хората си по местата им. Омайва Барлоу, след това го убива и претърсва къщата му. Но не намира каквото търси. Екипът му още не си е тръгнал, още търсят.

Чу как Тилмън диша тежко от другата страна на линията.

— Все още търсят — съгласи се той. — Но твоят сценарий е недостоверен.

— И защо?

— Защото не се опитаха да говорят със Сара Опи, а просто я застреляха. Не мисля, че това е доставка. Не мисля, че е като обичайния му бизнес. Според мен е нещо друго и това ме кара да смятам, че този път имам шанс. Бранд е много добър в това да се появява отникъде, да взима каквото му трябва и да изчезва. Никога не се задържа на едно място и никога не оставя следи. Но вече минаха — колко? — почти два месеца от убийството на Барлоу, а хората на Бранд още са тук. Значи той не владее напълно ситуацията, а...

— ... е ограничен заради понесени щети — довърши вместо него Кенеди.

— Така мисля. Да. Спомена, че искаш да ме питаш и още нещо.

Тя му разказа за ножа и провалените си опити да го идентифицира. Той с радост се зае с този проблем. Накара я да затвори, да снима скицата си и да му я прати през телефона. След това пак ѝ се обади.

— Съвсем наскоро видях такъв нож — каза той.

— Видял си? Как?

— Хвърлиха го по мен.

— Сигурен ли си, че е бил със същата форма?

— Трябваше да обгоря раната си, защото кръвта не спираше да тече.

— Добре — призна Кенеди. — Значи е същият.

— Не ми беше хрумвало да проверявам какъв е ножът — каза Тилмън, малко нездраво превъзбуден. — Виждаш ли? Две глави мислят по-добре от една.

Кенеди се засмя, без да иска.

— Но и двамата нямаме представа какво търсим — отбеляза тя.

— Съгласен съм. Но познавам един човек. Инженер.

— Инженер? Тилмън, идеята ми е, че произходът на ножа може да...

— Той е инженер, много добре запознат с оръжията. Странна птица. Казва се Партридж. Нека му се обадя и пак ще ти звънна.

Тилмън затвори и Кенеди си събра нещата. Точно тогава усети някаква странна връзка с мистериозния Майкъл Бранд. Ако наистина беше ограничен от понесени щети и се опитваше да се измъкне от трудна, объркана и неподдаваща се на разрешаване ситуация, значи беше в нейното положение. Тя също компенсираше и поправяше грешките на други хора, както и своите собствени; опитваше се да намери безопасна пътека през минното поле, което сама бе натъпкала с взривоопасни устройства. А дори можеше да няма спасителен път.

Но поне знаеше откъде трябва да започне.

28.

— Не искам да създавам проблеми — каза Роз Барлоу. — Просто имам непоносимост към глупостта. Вашият колега не спря да ме лъже дори когато го помолих направо. Затова му казах да си тръгва.

Наряза пастата на резени и на Кенеди ѝ се стори, че ги нареди маниакално прецизно. Върху чинията бе изрисувано логото на ресторанта, в който двете се бяха разбрали да се видят. Намираха се в Ситито, на стотина метра от Краставицата^[1], където Роз работеше, а заведението се казваше „Караваджо“. Изборът му се оказа лош по много причини: цените, неприятното напомняне за ножове.

— Не мисля, че сержант Коумс би ви излъгал безцеремонно — отвърна куртоазно Кенеди. — Но сигурно не ви е описал цялата картина.

Роз изсумтя.

— Дори не ми даде предварителните скици. Излезе ми с някакви глупости как сега разследването било много по-обемно отпреди и било важно да провери предишните ми показания, за да е сигурен, че не съм пропуснала да кажа нещо... каква дума използва? Нещо съществено. Но когато го попитах какво се е случило, за да се промени така всичко, не ми даде ясен отговор. Казах му, че според мен вие ръководите разследването, а той се изсмя и каза, че не е вярно. Само това, но ми се стори, че има още какво да добави, стига да иска. Попитах го какво значи това, а той се опита да ме баламосва като ученичка: че не било моя работа, той бил дошъл само да провери показанията ми и нямал много време. Но чашата преля, когато ми каза, че ако искам да хванат убиеца на брат ми, трябва да правя каквото ми казва и да го оставя да си върши работата. Тогава се запънах.

Кенеди кимна. Беше ѝ много приятно да си представи тази сцена.

— Вярно е, че разследването стана по-обемно — каза тя, като внимателно подбираше думите си. Разказа на Роз за другите смъртни случаи, поне за повечето. Но нямаше сили да ѝ каже какво се е случило с Харпър.

Роз обаче беше прочела във вестниците и имаше представа какво премълчава Кенеди.

— Вие бяхте ли там? — попита тя. — Когато другият мъж загина? Онзи полицай Харпър?

— Бях — каза Кенеди. — Да. Сара Опи беше последният жив член от екипа на брат ви. Не знаехме това, когато пристигнахме при нея. Но то стана ясно, докато говорехме. Решихме да я поставим под полицейска закрила, но тръгнахме прекалено късно. И я убиха.

— Пред очите ви — каза Роз и се взря проучвателно в нея.

— Пред очите ми — потвърди Кенеди. Знаеше, че това е съчувствие, а не обвинение, но все още ѝ беше трудно да говори спокойно и емоциите я блокираха.

Роз видя под какво напрежение е и повече не спомена за Харпър.

— Но защо ще искат да убият доктор Опи? — попита тя. — Имам предвид, след толкова време? Мислех, че другите смъртни случаи са...

Тя се поколеба и остави Кенеди сама да каже думата:

— ... накуп? Да, така е. И мисля, че отговорът е: тя умря, защото ние отидохме при нея. Не може да е съвпадение, че убийците пристигнаха по едно и също време с нас. Те са ни следили — или за да разберат колко знаем, или за да попълнят празнините в собствената си информация.

— Или и двете.

— Да. Или и двете.

С възхитителна сдържаност Роз изяде половината паста — три парченца, всяко на една хапка, почти както се ядат стриди, наведнъж. После събра лепкавите върхове на пръстите си.

— Значи са повече от един — каза тя. — Убийци, множествоно число, не само един убиец.

— Аз видях двама — каза Кенеди. — Но има и трети човек, който изскача непрекъснато във фона. Този, когото брат ви е познавал под името Майкъл Бранд. Все още не знаем каква е ролята му, но е трудно да се повярва, че е напълно невинен.

— И не знаете защо са го направили? Защо са убили Стю и останалите хора?

— Все още не.

— Мислите ли, че ще търсят и мен?

— И това не знам — призна си честно Кенеди. — Но не мисля. Не ви потърсиха след последния път, когато разговаряхме. Ако се окажем прави и последният проект на брат ви е ключът към загадката и истинската връзка между жертвите, то единствената причина, поради която може да сте застрашена, е ако си мислят, че знаете нещо. Но поне засега по всичко личи, че не смятат така. Разбира се, все още нямаме представа какво се опитват да постигнат и какъв е мотивът им. Докато разберем, няма как достоверно да определим риска.

Роз обмисли последните й думи.

— Добре — каза тя накрая. — Ще поема своя дял от опасността. Тези копелета ги искам обесени. Какво ви интересува?

— Всичко, което бихте могли да ми кажете. Каквото ви хрумне за работата на брат ви.

— Стю не говореше за работата си. Но както знаете, вашият колега грубиян взе компютъра му.

— Да — отвърна Кенеди. — Вътре обаче нямаше нищо.

— Нищо интересно, имате предвид? — попита Роз.

— Абсолютно нищо. Твърдият диск е бил почистен напълно.

Роз вдигна вежди.

— Тогава защо все още се чудите за мотива? — поинтересува се тя. — Те се опитват да задушат книгата му. Това трябва да е.

— Това все още не е обяснение, Роз. Не и докато не разберем защо. Сама казахте, че в неговата книга няма нищо, което да засегне нечия репутация. Скоросмъртницата е на този свят още от петнайсети век, нали? И е просто превод на евангелие, което е съществувало в различни версии.

— Стю казваше, че точно там е работата — отвърна Роз.

— Какво имате предвид?

— Че Скоросмъртницата е толкова похабена, че е безполезна. Защо капитан Де Вероезе ще дава цяло буре с ром за нещо, което не е древно, не е необикновено и не е рядко?

Кенеди сви рамене.

— Какво се опитвате да ми кажете? — попита тя.

Роз сви рамене.

— Не знам — призна тя мрачно. — Просто си спомних какво каза Стю на някакъв човек, с когото спореше.

— На кого? Кой е бил този човек?

— Говореха по телефона. Нямам представа. Беше преди месеци. Най-вероятно е бил някой от екипа.

Кенеди се замисли над информацията.

— Може да има нещо в самия документ — предположи тя. — Нещо отвъд текста. Материалът, върху който е написан, подвързията или скрито послание, което другите са пропуснали...

Млъкна и осъзна колко малко знае за този кодекс, заради който бяха загинали пет души, а вероятно и шести. Тази мисъл я накара леко да се засрами.

— Роз, къде е Скоросмъртницата? Имам предвид — оригиналът?

— В скриптория в Авранш — отвърна веднага Роз. — Бретан. Или Нормандия. При всички случаи в Северна Франция. Но в Британската библиотека имат хубаво фотокопие: всяка страница е снимана с много висока резолюция. Стю използваше него през повечето време. Само два пъти ходи да види оригинала.

Кенеди реши да повдигне и другия въпрос, който я мъчеше.

— Казах ви, че компютърът на брат ви е бил изтрит — започна тя. — Сара Опи е копирала всичките си файлове в мрежата на колежа и оттам могат да бъдат напълно възстановени. Но в тях няма нищо, свързано с проекта.

— Възможно ли е някой да е бъркал и в тях? — попита Роз.

— Не мислим така. Да се премахне и последният от цяла поредица от файлове от голям сървър, без да се остави никаква следа... възможно е, но изисква много големи познания и умения. А щом могат да направят това, то тогава грубото изтриване, което са направили в компютъра на брат ви, няма обяснение. Можеха и в двата случая да влязат на пръсти и незабелязано да излязат.

— Какво ме питате, сержант Кенеди?

— Ами смятам, че брат ви е знаел, че го следят, и сигурно е бил наясно, че това е във връзка с проучването му. Възможно ли е да е имал скривалище в къщата или в Лондон, в „Принс Рийджънтс“, където да е държал разпечатки или дискове, свързани с проекта? Ако е имал подобен резерв на сигурно място, може да е казал на другите да изтрият всичко, в случай че някой проникне в машините им.

— Това са много предположения — отбеляза Роз.

— Знам. Но дали е така?

— Ако е имал такова скривалище, никога не е споделял с мен.

Кенеди се почувства обезкуражена. Това беше последната ѝ надежда или по-скоро — последните ѝ две надежди.

— Добре — каза тя, като се опита да звучи неутрално и безстрастно. — Бих искала да проверим заедно някои неща. Ако отключат каквато и да е асоциация, моля да ми кажете.

— Добре — отвърна Роз.

Кенеди извади от чантата си снимката, която бе намерила под плочата в кабинета на Стюарт Барлоу. Беше я поставила в прозрачен найлонов плик за улики със стандартен етикет с датата, часа и мястото на откриването ѝ долу вляво — зле прикрит опит да замаскира незаконния начин, по който я бе придобила. Постави я на масата и я бутна към Роз. Роз дълго се взира в нея и накрая поклати глава.

— Не — каза тя. — Съжалявам. Никога не съм виждала това преди. Не знам къде е правена тази снимка.

— Прилича на изоставена фабрика — опита се да ѝ помогне Кенеди. — Или склад. Знаете ли брат ви да е имал връзка с подобно място или да е ходил на посещение?

Когато Роз отново поклати глава, Кенеди обърна снимката и ѝ показва поредицата от знаци на гърба.

— Ами това? Да ви напомня нещо?

— Не — отвърна Роз. — Съжалявам. Има ли друго?

— То е дори още по-мъгляво — призна Кенеди. — В последния си миг доктор Опи каза нещо, което не разбрах. Спомена гълъб.

Роз вдигна очи от снимката, която още държеше в ръката си.

— Гълъб?

— Чух само няколко думи. Каза „гълъб, гълъбът има...“. Ако след това е добавила нещо, аз не съм го...

Млъкна. Роз се взираше напрегнато в нея. Или напълно се беше объркала, или внезапно бе станала подозрителна.

— Ще приема, че е истина — каза тя, — а не някаква зловеща шега. Защото не ми приличате на човек, който си прави подобни зловещи шеги.

— Истина е — увери я Кенеди. — Защо? Знаете ли какво се е опитвала да ми каже?

Роз бавно кимна.

— Не е било „гълъбът има“, а „Гълъбарникът“. Или може би е искала да каже „в Гълъбарника“.

Имаше и още. Трябваше да има още. Кенеди не я притискаше. Просто чакаше и наблюдаваше Роз, която отпи от кафето си. Остави чашата, която леко издрънча в чинийката, сякаш ръката ѝ потрепна.

— Извинявайте — каза Роз. — Но ме засипаха спомени. Често ходехме там като деца.

Отново млъкна, поклати глава и погледна Кенеди право в очите.

— Родителите ми имаха два имота — продължи тя. — Къщата и фермата. Фермата се казваше „Гълъбарникът“. Намира се в Съри, близо до Годаминг. До шосе А3100, няма как да я пропуснете, защото татко постави навремето един ужасен знак. Беше голям почитател на дирижаблите на „Гудиър“. На буквата „Г“ от „Гълъбарника“ имаше крило, като на шлема на Хермес. Отвратително, но той го смяташе за прекрасно.

Кенеди помълча малко, защото не искаше да ѝ проличи, че се вълнува.

— Казахте, че Стю е бил малко параноичен през седмиците преди да умре — проговори тя накрая.

— Оказва се, че не е бил достатъчно параноичен — отбеляза горчиво Роз.

Кенеди кимна мрачно след тази констатация.

— Значи е възможно да е провеждал срещите с членовете на екипа във фермата. Сякаш е усещал, че в колежа го следят, а след като са проникнали и в къщата...

— Звучи логично — съгласи се Роз.

— Имате ли ключове за фермата?

— Всичките са у мен. И четирите. На един и същ ключодържател са, който се намира в чекмеджето в кухнята у дома. Като че ли никой не ги бе доближавал от години. Искате ли да дойдете и да ви дам един от тях?

Кенеди мисли дълго върху това предложение.

— Всъщност — каза тя накрая малко неохотно — не, не искам. Наистина вярвам, че с Харпър ни проследиха до Лутън, а ние не видяхме опашката. Да си представим най-лошия сценарий. Ако все още ме следят, тогава ще знаят, че в момента разговаряме. Изглежда откачено, че ви го казвам, но вие сама отбелязахте, че параноята на брат ви не е била достатъчно голяма. Трябва да се погрижим да не се случи същото и с вас.

Роз не разбра веднага какво ѝ говори, но накрая проумя логиката.
— Добре — каза тя почти делово. — Тогава какво смятате да правите?

Подаде ѝ снимката през масата и Кенеди я прибра в чантата си.

— Ползвате ли куриер на работа? — попита тя, докато все още ровеше в чантата си и затова не гледаше Роз в очите.

— Непрекъснато.

— Занесете един от ключовете на работното си място утре. Поставете го в плик и го пратете на съседката ми от горния етаж Изабела Хейнс.

— Какъв е адресът?

— „Ийст Терас“ №22, Пимлико, апартамент 4 — каза Кенеди. — Две и две е четири, за да го запомните по-лесно.

— Работя в инвестиционна банка, сержант Кенеди — каза ѝ сухо Роз. — Налага ми се да помня курсовете на валутите до четвъртия знак след десетичната запетая всеки ден. „Ийст Терас“ №22, апартамент 4.

— В Пимлико.

— В Пимлико. Може да ми дадете и пощенския код, ако искате. Няма да го забравя. Или да го объркам с номера на апартамента.

Кенеди ѝ го даде, след това остави кредитната си карта на масата. Роз Барлоу я бутна обратно към нея.

— Вървете — каза тя. — Утре ще се свържа с вас. И ще оправя сметката тук. Но всичко това само при едно условие.

— Кажете — подкани я Кенеди. Вече бе на крака и си обличаше самото.

Роз вдигна глава към нея.

— Да ми съобщавате за всичко, което откриете. Когато можете.

Кенеди видя в очите ѝ все още неугасналата скръб и вина. Чудеше се дали и Роз вижда същото в нейния поглед.

— Добре — каза тя. — Обещавам.

Кенеди се върна в отдела и обзета от параноя, описа срещата си с Роз Барлоу, като изпусна всички подробности, които можеха да подскажат, че някоя от тях двете има достъп до ценна информация.

„Учиш се“, каза си тя, но не одобрително, а с някакво фаталистично задоволство. Всъщност това означаваше, че беше влязла

в заешката дупка като Алиса и се движеше към Страната на чудесата. Примири се, че се намира в свят, в който незнайни съзаклятници може би следяха информаторите ѝ с намерение да ги убият, преди те да ѝ кажат нещо полезно.

Полезно за какво? Отговорът, че всичко се случваше заради средновековен превод на напълно достъпно християнско евангелие, все още не ѝ се струваше логичен. Но когато си на дъното на заешката дупка, където стъкленици с надпис „Изпий ме“ можеха да променят живота ти завинаги, просто приемаш случващото се, без да протестираш.

Мобилният ѝ телефон, чийто звук бе изключила по време на разговора си с Роз, завибрира в джоба ѝ. Извади го и вдигна капачето.

— Кенеди.

— Тежък ден? — попита Тилмън.

— Тежък. Но не и продуктивен.

— Може би най-хубавото е запазено за края. Говорих с Партридж. И той откри нашия нож.

---

[1] Шеговито име на административна сграда в Лондон, наричана така заради специфичната си форма. — Б.пр. ↑

29.

Кенеди веднага забеляза Джон Партридж, който изглеждаше точно така, както Тилмън го бе описал — и беше пълна противоположност на представата, която си бе изградила от неуверения му възпитан глас. Мъж с огромен гръден кош и едро лице, като излязъл от реклама на свински наденички. И макар да носеше сиво поло и спортни панталони, а не престилка, и в ръката му да се виждаше мобилен телефон, а не сатър, Кенеди не успя да прогони от главата си образа на усмихнатия месар, докато се промъкваше през шумните ученици и японските туристи към Партридж, който я чакаше на стъпалата пред Британския музей с вид на монах в салон за масажи.

Тя се приближи и се наведе към него.

— Господин Партридж?

— Сержант Кенеди? — попита той и се здрависа бързо и предпазливо с нея. — Радвам се да ви видя. Радвам се да се запозная с приятел на Лио. Извинете, че ви пришпорих да бързате, но съм много зает и не ми е възможно да предвидя по-отрано кога ще ми се отвори свободно време.

— Вие ми правите услуга — припомни му тя. — Къде е ножът?

Партридж се усмихна.

— Наблизо — каза той. — В секцията за блискоизточни антики. Елате.

Поведе я и започна да ѝ изрежда дълъг списък с причини, които го правят най-неподходящия човек, когото би могла да попита за това.

— Трябва да ме разберете — каза той. — Вашият проблем е доста извън специалността ми и няма нищо общо с нито едно поле на познанието, в което съм дори минимално компетентен. Аз всъщност съм физик.

— Лио Тилмън каза, че сте инженер.

— В момента уча физика, но де факто съм инженер по професия. Завършил съм материалознание в Масачузетския технологически институт. Чувствам се най-удобно в сферата на физическите качества на предметите и веществата. Тясната ми специалност в тази област —

която е много по-обширна, отколкото изглежда на пръв поглед — е балистиката. Последната година от живота си — всъщност повече от година — посветих на забравеното балистично уравнение на Лагранж за налягането на разширяващите се газове в оръжието след взрива на капсулата. Но по отношение на хладните оръжия съм доста бос.

— И въпреки това успяхте да решите проблема ми за по-малко от ден — каза Кенеди с надеждата да отклони разговора от забравените уравнения на Лагранж. — Това е наистина впечатляващо.

— Дори по-впечатляващо, отколкото си представяте — каза самодоволно Партридж. — Защото е много далече от моята дисциплина, сержант Кенеди.

Обърна се към нея усмихнат, за да види каква ще е реакцията ѝ.

— Дори не е оръжие.

Кенеди се намръщи. Припомни си ужасната мъчителна смърт на Харпър.

— Виждала съм на какво е способен този нож — каза тя, след като се овладя.

— О, много е опасен — съгласи се Партридж, като продължи да се усмихва. — Дори смъртоносен. Но работата е там, че не е направен, за да убива.

— Обяснете ми — помоли го Кенеди.

Усмивката му се разшири още малко.

— Всичко с времето си.

Партридж спря пред една отворена врата. На табелката до нея пишеше: „ЗАЛА 57: ДРЕВЕН ЛЕВАНТ“. Кенеди зърна през вратата витрина с небоядисани глинени гърнета. Като дете точно това бе асоциирала винаги с Британския музей, затова предпочиташе Музея по естествена история, Природонаучния музей и дори Музея на декоративните изкуства „Виктория и Албърт“.

— Левант — каза Партридж бавно и прецизно, все едно четеше лекция — е областта, в която се намират днешните Сирия, Ливан, Йордания, Израел и окупираните територии до Израел.

— И преди колко време се е наричала Левант? — попита внимателно Кенеди. Почуди се дали не бе изпратена за зелен хайвер и колко време ще ѝ трябва, за да се отърве от този иначе добронамерен, но досаден човек.

— Не съм историк — напомни ѝ Партридж. — Мисля, че повечето от експонатите тук са отпреди осем хиляди до петстотин години преди рождество Христово. Най-добре би било да ви покажа по-късен пример на вашето асиметрично острие, но за тази цел би трябвало да ви заведе в Кралския оръжеен музей в Лийдс. Тук няма нито един нов екземпляр.

Влезе в залата и Кенеди го последва. Минаха покрай гърнетата, след това покрай множество плочи с барелефи, а най-накрая спряха пред витрина, пълна с метални инструменти.

— Втората полица — каза Партридж, но Кенеди вече го беше видяла. Направи го несъзнателно, макар да знаеше, че Партридж не се нуждае от потвърждение — вдигна ръка, докосна стъклото и посочи.

— Ето го — каза тя. — Това е.

Точно това оръжие нямаше как да прореже рамото ѝ и да отнеме живота на Харпър. То беше проядено от старост. Повърхността му бе мръсна и покрита с патина до такава степен, че дори не можеше да се отгатне от какъв метал е направено. Дръжката също беше износена. Но острието имаше съвсем същата форма, която се бе запечатала в паметта ѝ: много късо, почти толкова широко, колкото и дълго, с асиметрична издатина на върха, заоблена отдолу.

Сега, когато го гледаше в спокойна обстановка, ѝ се стори малко нелепо. За какво можеше да служи този смешен нож? И каква беше функцията на заоблената издатина на върха му? Докато се взираше в него, нещо се сви в гърдите ѝ и спря дъха ѝ. Не беше страх. Наистина се уплаши, когато убиецът от Парк Скуеър насочи пистолет срещу нея. Но към този нож, който уби Харпър и рани нея, изпитваше само омраза.

— Какво е това? — попита тя Партридж. С облекчение установи, че гласът ѝ е спокоен. Емоцията бе останала заключена дълбоко в нея. Щеше да се отърве от нея по-късно.

— Бръснач — каза Партридж. — С него мъжете се бръснали и оформяли брадите си. Този е от бронз и както виждате от придружаващия надпис, е открит в гробница в Семна^[1]. Но формата му се свързва предимно с по-късен период и с друга част на Близкия изток.

Обърна се с лице към нея и хвана ръце зад гърба си.

— По време на римската окупация на Израел и Палестина — започна той — на поробените евреи било забранено да носят оръжия. Но няма как да те арестуват за притежание на бръснарски принадлежности. Поне в началото. Затова борците за свобода започнали да ходят с такива бръснари, скрити в ръкавите на робите си. Когато минавали покрай римски войник или цивилен представител на властта, бръснарят можел да влезе в незабавна употреба и отново да се скрие в рамките на няколко секунди. Това е оръжие на атентатор, и то много ефикасно. Римският термин за този нож с късо острие е „сика“, а бунтовниците, които са го използвали, били наричани сикарии.

— Но това е било преди две хиляди години — каза Кенеди.

— Горедолу — съгласи се Партридж. — И ако искате да ме питате още нещо за историческия контекст на оръжието, боя се, че няма да мога да ви помогна. Вече изчерпах познанията си по този въпрос. Но все още не съм изчерпал познанията си за самия предмет. Да ви кажа ли как успях да го разпозная? И защо такъв древен нож има място и в съвременната оръжейна наука?

— Моля ви.

— Заради аеродинамичните му качества. Принадлежи към клас остриета, които могат да бъдат хвърляни в цел, без да се завъртят. Съвременният летящ нож е най-популярният пример. Създаден е от испанския инженер Пако Товар, който искал да избегне дразнещата склонност на някои ножове да удрят целта с дръжката. Неговото оръжие се върти по дължина за по-голяма стабилност и се хвърля по същия начин като топката за крикет. Ножът сика не се върти по дължина и не е направен, за да се хвърля, затова е истинска мистерия защо е толкова стабилен в полет. Оказва се, че това се дължи на странната форма на острието. Бях на симпозиум по тази тема през 2002 година в Мюнхенберг. Тогава за първи път бе демонстриран летящият нож. Замествах колега и се чувствах ужасно през цялото време, тъй като моите познания за ножовете са минимални, а интересът ми към тях — още по-нищожен.

— Е, мога само да съм благодарна, че въпреки това сте запомнили цялата тази информация — каза съвсем искрено Кенеди. — Господин Партридж, да не би да казвате, че това качество на ножовете да летят право напред се среща рядко?

— При хладните оръжия — да — отвърна той. — При тях обикновено има изисквания дръжката да е дебела и достатъчно удобна за хващане, за да се ползва лесно, а острието да е тънко и леко. При този дисбаланс няма как да не се получи завъртане.

— Това достатъчна причина ли е такива ножове да продължават да се използват?

Партридж сви устни, докато обмисляше въпроса.

— Би могло да се каже — допусна той. — Но предполагам, че летящият нож върши същата работа, и то доста по-добре, както и няколкото негови варианта, които се появиха по-късно.

— Но те са сравнително нови?

Мъжът кимна.

— От последните десет години.

— Благодаря ви, господин Партридж. Бяхте ми много полезен.

— За мен беше неописуемо удоволствие — каза ѝ той и кимна леко.

Кенеди го остави да разглежда ножовете, съсредоточен и със смръщено чело.

Срещна се с Тилмън на гробището в Лондонското Сити. Намери го седнал, облегал на една гробница, а в скута му лежеше онзи странен пистолет, който бе използвал и в Парк Скуеър. Беше се загледал в погребение в далечния край на гробището, близо до портала. Мястото, на което седеше, бе леко издигнато, така че от него се откриваше панорамна гледка.

— Би ли го прибрал? — помоли го Кенеди.

Тилмън се ухили мръснишки насреща ѝ.

— Кое да прибера?

Не понечи да върне пистолета в кобура и чак тогава тя осъзна, че го почистваше. Облегна се на надгробната плоча и се загледа в това, което той правеше.

— В добро настроение си — отбеляза мрачно.

— Така е.

Чистеше внимателно с четка дулото. На тревата до него имаше отворено шишенце разтворител №9 и из въздуха се носеше острият мирис на амилацетат.

— Всичко това ме кара да се чувствам много добре, сержант.

— Само смъртните случаи или бъркотията като цяло?

Тилмън се засмя силно и гърлено, но малко изкуствено, сякаш се насилваше да се прави на весел.

— Това, което постигнахме дотук. Трябва да ме разбереш. Търся Майкъл Бранд от дълго време. Може би по-дълго, отколкото ти си детектив. И никога не съм се чувствал толкова близо до успеха като сега. Срецнахме се в идеалния момент. Това, което двамата знаем, се съчетава перфектно. Много добре се справяме.

Пъхна напоено с почистващо вещество парцалче във всяка от шестте камери, без да им обръща много внимание.

— Много добре се справяме — промърмори пак, повече на себе си.

— Радвам се, че мислиш така — отвърна Кенеди. Въпреки волята ѝ шесткамерният револвер бе привлякъл вниманието ѝ. Най-накрая разбра какво в него ѝ изглеждаше толкова странно и едва се съдържа да не попита. Не искаше да показва, че изпитва какъвто и да е интерес към проклетото нещо.

Но Тилмън улови погледа ѝ и ѝ подаде оръжието да го разгледа.

— Не, благодаря — каза Кенеди. И после автоматично добави: — Дулото е изравнено с дъното на барабана. Какво, по дяволите, е това?

— „Матеба Уника №6“ — отвърна Тилмън. Отвори барабана, за да ѝ покаже. — Да, барабанът е качен над дулото. Което значи, че има много малък откат, който бута право назад, а не нагоре и назад. Върхът не отскача.

— Никога не съм виждала нещо такова.

— Това е единственият автоматичен револвер от този вид в производство. Подобен беше „Убли-Фосбъри“, но му мина времето. „Матеба“ произвеждат „Уника“, защото има достатъчно потребители, които искат тази комбинация: фантастична точност и тежки амуниции.

— Вярвам ти.

— Би трябвало. Знам какво говоря. Аз съм средно добър стрелец, но с това нещо обикновено улучвам.

Тя си спомни как бе прострелял ножа в ръката на убиеца в Парк Скуеър. Трудно беше да се спори срещу такъв факт.

Седна до него.

— Е — започна тя, — изнесоха ли ти лекцията за ножа?

— Партридж ми разказа. Интересно, не мислиш ли? Жертвите са се занимавали с много старо евангелие, а убийците са използвали много стар модел нож. И то с един и същ произход: Юдея и Самария, първи век след Христа.

— Да, интересно е. Но не знам накъде ни води.

— Нито пък аз. Разчитам на способностите ти на детектив да намериш логиката като истински Шерлок.

— Не е смешно, Тилмън.

— Не се смей. Това е възможно най-неподходящата тема за шеги. Но наистина смятам, че сме близо.

Млъкна и започна да разклаща пистолета, за да е сигурен, че почистващото вещество ще стигне до всяка малка цепнатина.

— Истината е... — започна той дълбокомислено. Когато този път млъкна, тя се обърна към него и се взря в лицето му. То беше замислено, по него не личеше никаква емоция. — Всичко това, включително и твоето разследване, стигат до мен в най-подходящия момент — каза той. — Бях на ръба да се откажа. Не смеех да си го призная, но губех инерция. След това някакъв човек на другия край на Европа ми даде тази следа, дойдох тук, срещнах теб...

— Няма съдба, Тилмън — каза Кенеди, обезпокоена от тона му.

Той вдигна очи към нея и поклати глава.

— Не. Знам го със сигурност. Не генерален план. Нито провидение. „Каквото сам си направиш, и Господ не може да ти направи.“ Въпреки това, радвам се, че сме заедно в това.

Кенеди извърна поглед. Не й харесваше да й се напомня по какъв тънък лед върви нейният неволен партньор. Така собственото й положение изглеждаше още по-отчаяно.

— Слушай — започна тя, — може би имам следа към проекта на Барлоу.

И тя разказа на Тилмън за подозрителната липса на каквито и да е документи за Скоросмъртницата в компютъра на Сара Опи и за фермата. Но не му каза името й.

— Струва си да се провери — отвърна Тилмън. — Искаш ли да отидем тази вечер?

— Не. Сестрата на Барлоу ще ми прати ключ утре сутринта. И искам да стоиш настрана, докато не го обработим като вероятно местопрестъпление. Ако влезеш преди нас, можеш да унищожиш

уликите или да оставиш собствени следи. Не желая останалите колеги да знаят за теб.

Тилмън не изглеждаше убеден.

— Какви улики? — попита я той. — Какво местопрестъпление? Нали сама казваш, че бледоликите убийци дори не подозират за това място?

— Надявам се да е така.

— Значи няма какви следи да се унищожават.

— Ако съм права, значи е така. Но нямаме представа на какво може да се натъкнем. И тъй като има връзка с разследването, искам да вляза първа там. Сама.

Той се изправи и застана с лице към нея. Изражението му беше съвсем сериозно.

— Сделката беше да споделяме всяка информация, до която се доберем — припомни й той. — Трябва да се придържаме към нея.

— Кълна се — заяви Кенеди, — че каквото и да открия, веднага ще ти го съобщя. Просто искам всичко да е по устав.

— Какво?

— Да е по устав. Да вляза много внимателно и да не разбърквам нищо. Може и нищо да не намеря. Тогава ще изляза и все едно не съм била там. Защото тук е замесена и Роз Барлоу. Ако тези... хора останат с впечатлението, че тя знае нещо, може да я убият също като Сара Опи.

— Тогава я постави под полицейска закрила. Както направихте с онзи Емил... как му беше името?

— Гасан. Емил Гасан. Ако можех, щях да го направя. Но вече не съм капитан на кораба. По-скоро съм юнга. Възложиха ми да стоя в отдела и да събирам вестникарски изрезки.

Тилмън я изгледа лукаво.

— Значи имаш нужда от мен, колкото и аз от теб — каза той.

— Ако така ще се почувстваш по-добре — да. Имам нужда от теб. И ще имам още повече, ако от това изскочи сериозна следа. Затова искам да стоиш настрана и да не си гърмиш патроните, докато не прегледам онова място.

Той кимна, очевидно доволен.

— Добре — каза. — Имам ти доверие.

— Така ли? — Кенеди бе озадачена. — И защо?

— Умея да преценявам хората. Особено сержантите. Бях известно време такъв, познавам десетки други. Лесно се различават добрите от лошите.

— А тези по средата?

— Те не са много. Другите чинове имат сива зона. Сержантите са много поляризирани.

През целия разговор се бе взирал внимателно в нея, но сега обърна поглед към портите, през които се изнизваха и последните опечалени от погребението, а гробарите довършваха работата си.

— Ако искаш да отдадеш почит — каза той, — сега му е времето.

— Почит ли? — проследи погледа му тя. — Защо? Чие е това погребение?

— На Сара Опи. Можеше и да е по-рано, но твоите хора не освободиха трупа, преди да му направят аутопсия.

Изведнъж тя усети, че губи ориентация. Сякаш я извадиха от нормално течащото време и я запратиха в различни периоди от живота ѝ, Тилмън кръжеше край нея като духа на проваленото ѝ минало.

— Какво правиш на погребението на Сара Опи? — попита тя.

— Не бях на погребението. А го наблюдавах отгук. За всеки случай.

— Защо?

— Ако нашите бледи приятели решат да нападнат. Мен, теб или някого другото, когото смятат, че са пропуснали. Огледах много добре преди това, а и по време на погребението. Никой не се появи.

Кенеди не знаеше какво да отговори. Нямаше какво да каже на гроба на Сара Опи. Поне в това отношение принадлежеше към школата, според която делата са по-красноречиви от думите.

---

[1] Град крепост, основан по времето на египетския фараон Сенусрет (1965–1920 г. пр.Хр.) на западния бряг на Нил. — Б.ред. ↑

30.

На следващата сутрин времето се точеше бавно. Кенеди прекара по-голямата част от него в общата стая. Препрочиташе записките от разследването и се опитваше да открие нещо важно в тях.

Единствената посока, в която отбеляза някакъв напредък, беше кръстосаната проверка на показанията от Парк Скуеър, взети от Стануик и Макалиски. Първия път бе пропуснала разказа на Филип Чърч, служителка на фирмата за коли под наем, от която убийците на Сара Опи бяха взели белия ван „Бедфорд“. (Още една обещаваща следа, която не водеше доникъде. Мъжете бяха използвали изключително добре направени фалшиви лични карти, бяха се представили за португалски търговци на вино, дошли в Лондон на изложение.)

Описанието, което Чърч даваше на двамата мъже, съвпаднаше с това на останалите свидетели: ситно къдрави черни коси, бледа кожа. Почудила се дали не са роднини, тъй като много си приличали. Но също така твърдеше, че единият бил ранен или поне кървял. Кенеди прочете три пъти показанията ѝ, като разсеяно си подчертаваше думи, докато се опитваше да ги осмисли.

Беше по-младият. Изтри си очите. Малко по-късно, докато ксерокопирях паспорта му, го погледнах и ми се стори, че плаче. Но беше кръв. От очите му капеше кръв. Съвсем малко. Както казах, все едно плачеше, но вместо сълзи, от очите му се стичаше кръв. Беше наистина зловец. Забеляза, че го гледам, и се извърна с гръб към мен. А другият му каза нещо на испански. Е, предполагам, че беше на испански. Не говоря този език. А по-младият излезе да изчака навън. Повече не го видях.

Тези думи ѝ напомниха нещо. Пред очите ѝ изплува образът на мъжа, който уби Харпър. Точно така, по бузите му се стичаха червени сълзи. В настаналия хаос и ужас бе забравила за това и сега си го припомни. Можеше и да е зрителна измама. Но не, когато другият мъж се обърна с лице към нея, за да се прицели с пистолета, и неговите очи

бяха налети с кръв. С това бледо лице и зачервени очи приличаше на паднал ангел, напил се с евтино вино.

Провери в интернет вродените болести и страничните ефекти от употребата на лекарства. *Кървясали очи, кървящи очи, кървене от слъзните канали, кървави сълзи, очни лезии*. Написа още много други неща в търсачката, но не изскочи нищо интересно. Почти всичко можеше да накара фините капилляри в окото да се спукат — от силна кашлица или кихане до високо кръвно, диабет или удар с тъп предмет. Промените в атмосферното налягане също можеха да дадат такъв ефект, дори най-малкото физическо усилие, даже при хора в добра форма.

Кървавите сълзи бяха друга работа. Явлението си имаше име — хемолакррия, и беше симптом. Изглежда бе рядък феномен и по-често се свързваше със статуите на Христос и Дева Мария, отколкото с болест. Злокачествен тумор на слъзните канали би могъл да го причини. Както и някои редки форми на конюнктивит. Кенеди реши за момент да приеме, че не е възможно и двамата убийци от Парк Скуеър да са страдали едновременно от някоя от тези болести.

В статия в неизвестно медицинско списание се описваше спонтанната поява на кървави сълзи у почитатели на екстатични религиозни култове по време на ритуали, с които призовавали боговете да слязат на земята. Оказа се, че няма официално потвърдени случаи. Статията се основаваше най-вече на слухове и предания от Карибския регион от деветнайсети век: вуду жреци твърдели, че Барон Събота и Властелина на кръстопътя ги обладавали и предизвиквали кървави сълзи и кървава пот. Най-вероятно магически измами. Още една задънена улица.

Обади се на Ралф Прентис от моргата, стар познат, с когото не бе говорила след стрелбата по Маркърс Дел и последвалото отнемане на разрешителното ѝ за оръжие. Той не спомена нито едно от тези неща, макар със сигурност да беше чул.

— Чудех се дали няма да ми помогнеш за нещо — започна Кенеди.

— Казвай — подкани я Прентис. — Знаеш, че съм златна мина за непотребна информация. А и трите трупа на масата ми тази сутрин са далеч по-непривлекателни от теб.

— Извадих късмет, а? — каза Кенеди.

— О, да. Но пък вчера имах голяма красавица.

— Като изключим сексуалния ти живот, Прентис, дали се сещаш за нещо друго, което може да накара хората да плачат с кървави сълзи?

— Еструс — отвърна веднага Прентис.

Нищо не ѝ говореше, но въпреки това застана нащрек.

— Какво?

— Еструс. Овулация. При някои жени се случва всеки месец. Ако искаш да забременееш, понякога е много надежден знак.

— Някои жени?

— Много рядко се случва. Може би при две-три на един милион.

— Добре, ами при мъжете?

— Още по-рядко. Предполагам, че може да се получи при инфекция на слъзния канал, при който да се наруши механично вътрешността му и да изтече кръв. Всъщност сигурен съм, че конюнктивитът може да има такъв ефект, макар че кървясалите очи са по-често срещаният симптом.

— А двама мъже едновременно? Дватама мъже, които убиха Крис Харпър миналата седмица.

— Аха.

От другата страна на линията настъпи дълго мълчание.

— Ами — проговори най-накрая Прентис — ако изключим възможността единият да е имал очна инфекция, която да е предал на другия чрез неразумно намигване в непосредствена близост, само два други варианта ми хрумват.

— Какви са те?

— Лекарства. Стрес. Вероятно комбинация от двете.

— Какви лекарства по-точно?

— Не и такива, за които съм чувал — призна си патологът. — Но това не означава, че няма подобни, Кенеди. Зад гърба ми има лекарствен списък, в който са изброени двайсет и три хиляди фармацевтични удоволствия, като хиляди от тях са се появили през последните дванайсет месеца.

— А изброяват ли се страничните ефекти?

— Винаги. Точно това е една от причините за съществуването на този справочник. За да знаят лекарите дали няма противопоказания при определен пациент. Няма да предпишеш венлафаксин на човек с високо кръвно, защото така ще му пръснеш сърцето.

— Разбрах те. Би ли проучил нещо за мен, Прентис? При кои лекарства хемолакрцията е описана като...

— Двайсет и три хиляди различни съединения, Хедър. Вече ти го казах, забрави ли? Съжалявам, но денят няма да ми стигне, нито седмицата. А си имам и моя работа.

Тя му отговори с разкаян тон:

— Ясно. Извинявай, Ралф, дори не помислих. Но има и лекарствени списъци в дигитален вид, нали? Където може да се пусне търсачка?

— Би трябвало — призна Прентис. — Но имай предвид, че списъците със страничните ефекти понякога са три-четири страници. Всяко усложнение по време на изпитанията, дори и само при един човек, трябва да се опише. Затова ще намериш стотици лекарства, които предизвикват появата на кръв в телесните секрети. Не бих разчитал на това, ако нямаш някакъв друг начин да стесниш търсенето.

Кенеди му благодари и затвори. Все пак влезе в интернет, намери там лекарствен списък в електронен вид, публикуван от борда на една болница в щата Ню Йорк в услуга на местните хипохондрици, и пусна търсачката. Прентис беше преувеличил — имаше само седемнайсет лекарства, при които хемолакрцията бе рядък, но познат страничен ефект. И всичките бяха производни на метамфетамин, предназначени за лечение на дефицит на вниманието или болезнено затлъстяване.

Точно по това време в общата стая влезе Стануик, последван от Коумс. Кенеди не копнееше за компанията им, очевидно и те за нейната, но тя чакаше Изи да дойде с ключа за „Гълъбарника“ и не искаше да напуска бюрото си. Запамети списъка и затвори файла. Останалото време използва, за да опише това, което бе научила за ножа от Джон Партридж.

Телефонът ѝ звънна и тя го вдигна.

— Здравсти.

Беше гласът на Тилмън.

— Здравсти — отвърна тя. — Можем ли да поговорим по-късно?

— Предпочитам сега. Преди да тръгнеш.

— За какво?

— За превъплъщението на Дейвид Бауи, Тънкия бял херцог.

Тя се поколеба.

— Къде си?

— В парка „Сейнт Джеймс“. От твоята страна.

— Ще се видим там.

Взе си сакото и тръгна.

Прекоси цялата „Бърдкейдж Уолк“, без да види Тилмън. Видя само гълъбите, които цапаха туристите. За общината гълъбите бяха врагове на държавата. Наемаха ястреби от частни стопанства, за да ги изгонят от Трафалгарския площад, където екскрементите им нанасяха щети, оценявани на осем милиона паунда годишно. Гълъбите просто се преместваха на километър и половина на юг и чакаха опасността да премине.

Беше адска горещина. Слънцето напичаше асфалта, дърветата в парка, тила на Кенеди. Тя усещаше как лъчите се забиват в него като дъжд от малки иглички. Ярката слънчева светлина винаги изглеждаше не на място в Лондон и общината би прогонила и нея, ако можеше.

Когато стигна до ъгъла с Грейт Джордж стрийт до масивната сива фасада на Музея на Чърчил, Кенеди се спря. Там имаше много хора. Хрумна ѝ, че всеки един от тях би могъл да я следи, да е приятел или колега на убиеца на Крис Харпър. Усети как инстинктивно оглежда всяко лице, преминаващо покрай нея, търсеше издайнически черти — бледа кожа и тъмна коса като на атентаторите от Парк Скуеър. Покрай нея мина млада двойка, мъжът бе притиснал глава към ухото на жената и нежно ѝ шептеше нещо, но прекалено тихо, за да го чуе някой извън омагьосания им свят. Може би ѝ казваше: „Целта е прихваната“. Мъжът по риза с ястребовите черти, който крачеше целенасочено до нея, се оказа, че проправя път за колона деца, тръгнали към музея.

Кенеди стоеше на кръстовището, обградена от неокласически сгради, които ѝ приличаха на високи стени на кошара. Слънчевите лъчи по тила ѝ бяха като ръка, която я притискаше и направляваше. Спомни си конвулсиите на Опи, предизвикани от кинетичната енергия на куршумите; как Харпър кървеше до смърт в скута ѝ; фаталният миг нерешителност пред насоченото към нея дуло.

Не можеше да живее така. Не успяваше да мисли трезво. Видя бъдещето си обвито в отровните пипала на страха и несигурността, които бавно проникват в ума ѝ и издигат мрачна стена между нея и останалия свят. Можеше да се случи. Виждаше се как деградира и

става по-безполезна и от баща си, как се парализира, все едно е мъртва.

Извърна се. Тилмън се беше облегал на една улична лампа на около метър от нея и я наблюдаваше с мрачно търпение. Тя отиде при него.

— Добре — каза той без предисловие. — Преди две вечери се настаних в долнопробен пансион в Куинс Парк. Вътре изглеждаше чисто, но когато се прибрах снощи, установих, че вече е замърсено.

— Чакай малко. Да не би да искаш да кажеш, че...

— Чакаха ме двама чаровни младежи, почти еднакви на вид. Бледа кожа, черна коса. Мисля, че са същите, на които се натъкнах на ферибота. Замалко да ме убият тогава и със сигурност щяха да ме убият снощи, ако им се бях мярнал пред очите. А когато се опитах да ги заобиколя, те изчезнаха като ланския сняг.

Кенеди осмисляше мълчаливо тази новина, а Тилмън не сваляше поглед от нея и очакваше реакцията ѝ.

— Еднаквите черти... — каза тя накрая. — Мисля, че са оптическа измама. Имат характерни движения и физиономии, които те карат да не забелязваш очевидните разлики във възрастта и телосложението им.

— Зарежи приликата — каза Тилмън без емоция, но достатъчно сериозно. — Сержант, те са по петите ми, което значи и по твоите пети. Ако си казала на някого за фермата или си докладвала за нея в отдела или си се чула с Роз Барлоу, която ти е казала, че ключът пристига — обзалагам се, че вече знаят къде е това място и са стигнали там преди теб.

— Не съм казала на никого — отвърна Кенеди.

— А да си го записала някъде? Не трябва ли да докладваш, когато попаднеш на нова следа?

— Да, трябва. Но не съм. Никой, освен нас не знае за това, Лио. И така и ще остане.

— Искам да дойда с теб.

— Не. Вече говорихме за това. Първия път ще съм само аз. След това ще ти кажа адреса.

— Добре — отвърна той с огромна неохота. — Ще ти трябва новият ми номер. Смених го за всеки случай.

Каза ѝ го и тя си го записа от вътрешната страна на китката.

— Да не ти дойде в повече, Кенеди — каза ѝ той.

Тя тръгна, без да му отговори. Беше ѝ в повече още откакто Крис Харпър умря и тя разбра колко дълбоко е затънал Тилмън, и то от доста отдавна. Въпросът беше дали ще успеят да изскочат на повърхността, преди белите им дробове да откажат.

На бюрото ѝ я очакваше куриерска пратка. Изи бе идвала, докато я нямаше, и я беше предала на рецепцията заедно с бележка:

„Имам голям пакет за теб, скъпа. Наистина голям пакет. Искаш ли да го пипнеш? Искаш ли? Искаш ли?

С много любов, И“

Кенеди силно се изчерви, донякъде от мисълта, че Коумс или някой от другите задници може да е прочел бележката; но най-вече защото ѝ се прииска да се обади на телефона, на който Изи работеше, и да ѝ говори мръсотии.

С усилие откъсна мислите си от тези низки страсти. Коумс и Стануик все още работеха по нещо в далечния ъгъл и изобщо не поглеждаха към Кенеди, сякаш не я забелязваха. Но дори да бяха разгледали пакета, на него не се споменаваха името на Роз Барлоу, нито имаше обратен адрес. Пишеше, че подателят е Инвестиционна консултантска фирма „Беримън Самптър“.

Кенеди отвори пакета и бръкна вътре. Върховете на пръстите ѝ докоснаха хладен метал. Извади ключа — беше стар и масивен, чийто златист цвят с времето бе потъмнял до кафеникав. След това за всеки случай откъсна етикета с адреса и го пхна в джоба на сакото си, преди да изхвърли плика в кошчето за боклук.

Трябваше ѝ още нещо. Излезе от общата стая и слезе в мазето при шкафовете с уликите. Не познаваше дежурния. Беше униформен полицаи, чиято значка с името бе закрыта от праметнатите на шията му слушалки. Видя го как ги свали набързо от ушите си, когато я зърна да слиза по стълбите. Току-що бе завършил обучението си. Изправи се като ученик. Пред него на бюрото лежеше отворен брой на „Емпайър“.

— Сара Опи — каза Кенеди и се записа в регистъра. — Дело номер 1488870. Аз съм водещият офицер.

Легитимира се, полицаят отвори вратата и я пусна вътре. След това взе кутията със съответния номер и я постави на голямата маса в центъра на помещението. Погледа известно време как Кенеди рови в джобовете на мъртвата жена, а след това си записва нещо в бележника. После вниманието на полицаия бавно, но безвъзвратно се отклони към рецензия на корейски филм с бойни изкуства.

Дело 1487860 беше на Маркърс Дел. Кенеди виждаше кутията на долната полица, беше на височината на коленете ѝ. Издърпа я леко и надникна в нея. Ето оттук животът ѝ започна да излиза от релси. Като кутията на Пандора тя съдържаеше всичките злини в света на Кенеди. Или поне техният източник.

Все пак я отвори. Тъй като не я бе записала в регистъра, това беше сериозно нарушение, което се наказваше с писмено предупреждение, но полицаят бе потънал в списанието си и сякаш бе забравил за съществуването ѝ. Кенеди коленичи и се взря във вещите на Маркърс Дел. Бръкна и извади счупения телефон, станал причина за смъртта му. Бе поставен в полиетиленов плик с етикет, връзката му със света беше прекъсната завинаги.

Кенеди взе решение без никакви вътрешни противоречия.

— Добре — каза тя след няколко секунди.

Полцията вдигна глава и видя, че тя вече е прибрала всички пликове и пакети обратно в кутията. Приблужи се и ги преброи, след това провери още веднъж дали номерата им отговарят на тези в списъка. Всичко си беше на мястото. Кимна, заключи кутията и я върна на полицаята.

— Намерихте ли каквото търсехте? — попита той Кенеди.

Тя кимна.

— Да. Благодаря.

Дежурният я пусна да излезе и тя се заизкачва нагоре. Коумс се беше облегал на стената наред стълбите след завоя, така че тя да не го види. Замалко да се сблъска с него. Той я изгледа дълго и неприязнено и започна направо без предисловия.

— Кажи ми какво си намислила, сержант — каза саркастично и натъртено. — Или ще те накарам да съжаляваш, че си се родила.

31.

По лицето на Кенеди не се изписа никаква емоция, когато се закова пред Коумс. Той блокираше доста сериозно тясното стълбище. Реши да го остави пръв да говори. Може би ще се разпищоли и ще й каже какво знае, а след това тя ще реши какво да му отговори.

Коумс изглеждаше много доволен от този сблъсък.

— Дошла си да разглеждаш уликите, а? — попита той.

— Е, и?

— Ако е свързано с убийствата заради Скоросмъртницата, съм упълномощен да те питам какво търсиш и защо?

— Убийствата заради Скоросмъртницата? — повтори Кенеди. — Така ли ги наричаме вече?

— Говоря ти сериозно. От теб се очаква да работиш по ножа и форума. Ако имаш нова информация или нов поглед към вече събрани данни, си длъжна да ги опишеш и да изпратиш копия до всички членове на екипа.

— Няма нищо ново — каза Кенеди. — Нищо значимо. Искан да проверя вещите от Парк Скуеър.

— Така ли?

Коумс дори не си направи труда да скрие агресията и скептицизма си.

— Просто ей така? И това няма нищо общо с пакета, който току-що получи?

— Не правя нищо просто ей така, Коумс. Не знам за какъв пакет говориш и защо си мислиш, че ти влиза в работата.

Тя осъзна, че Коумс през цялото време бе държал плика на куриерската служба зад гърба си. Сега го извади и го размаха пред лицето й.

— Говоря за този пакет — каза. — Спомни ли си го?

Погледът на Кенеди се премести от смачкания плик към свирепото лице на Коумс.

— Много любопитно поведение — каза тя. — Ровиш ми в боклука.

Коумс не се трогна.

— „Беримън Самптър“ — каза той. — Брокерската фирма, в която работи Роз Барлоу. Видях се с нея на работното ѝ място, Кенеди. Да не мислиш, че за два дена съм забравил?

— Не мислех, че това ти влиза в работата — каза му Кенеди. — И продължавам да не го мисля.

— Не си го описала в документацията по разследването.

— Което може би означава, че няма никакво отношение към случая.

— Но скъса етикета, за да не може някой да ти бръкне в боклука и да направи връзката.

Тук я хвана.

— Имам право да правя каквото си искам с личната си кореспонденция — каза тя, за да спечели време.

— А след това веднага се втурна тук долу, за да вземеш някаква улика. Какво невероятно съвпадение.

— Не, Коумс. Причина и следствие. И тъй като следствието е, че работя, а причината, че съм на щат тук, не е чак толкова съвпадение, нали?

Коумс не захапа стръвта и изражението му остана самодоволно нахилено.

— Намислила си нещо и това, което ти прати Роз Барлоу, е свързано с него.

— Имаш предвид — това, което ми пратиха от „Беримън Самптър“.

— А, да — отвърна той подигравателно. — Извинявай. Сигурно е било писмо от брокерите ти. Нов инвестиционен портфейл може би?

— Може би.

— Да, ама не! Не бяха листове хартия. Беше нещо малко и твърдо като флашка.

— Точно така — каза Кенеди. — Ама сега на викторина ли ще си играем? Ще ме пуснеш ли да мина?

Коумс не помръдна.

— Още не. Какво търсеше в кутията на Опи? И ако ми кажеш, че не ми влиза в работата, отивам направо в кабинета на шефа.

Кенеди наистина не искаше това да се случва. Най-добре беше да му каже истината или подборка от нея, защото Коумс можеше да слезе

долу и да провери регистъра.

— Разглеждах нещата, които намерихме в джобовете на Опи — каза му тя.

— Така ли? — Коумс дори не прикри злобата си. — И защо точно?

— Да видя дали не сме пропуснали нещо, което може да ни подсказе с какво се е занимавала в екипа на Барлоу.

— Значи просто така си ровеше в джобовете ѝ? Без цел? Страхотна полицейска работа.

— Е, някой ден се надявам да стана добра като теб.

— Прочетох какво си написала в делото след срещата със сестрата на Барлоу — изръмжа Коумс, без да обърне внимание на думите ѝ. — Не пише нищо за изпращане на пакет.

— Не — съгласи се Кенеди. — Не пише.

Нямаше нужда да крие повече факта, че Роз е подателят. Беше много лесно да се провери.

— Барлоу си спомни, че е забравила да ми каже нещо и ми прати бележка.

— По куриер? Чрез трети човек?

Коумс вече звучеше подигравателно.

— Майната ти, Кенеди, аз не съм идиот. И вече ти казах, че те видях как отваряш пакета. Вътре нямаше бележка. Затова признай си или отивам при шефа и му казвам, че не спазваш правилата за докладване. А сигурно и за работа с уликите, след като те намирам тук. Ще ми кажеш ли какво взе от кутията с улики?

Вместо да му каже, тя му показа. Отвори бележника си и го вдигна към лицето му. Той го взе и го прочете. Куплет от стихотворение.

*„О, що ти липсва, бледен рицар, де
скръбно твоят взор се рей? Повяхнаха тревы
и птица вече в леса не пей.“^[1]*

— Нищо не разбирам — каза Коумс и ѝ върна бележника. — Какво, по дяволите, е това?

— Когато казахме на Опи, че я поставяме под полицейска закрила, тя взе един жълт лист хартия от бюрото си. Беше последното, което прибра, преди да тръгне. Каза, че е подсказка за някаква парола, която защитавала файловете ѝ. И ето това пишеше на него.

Коумс поклати глава.

— Файловете в системата на колежа не бяха заключени — каза той. — Нямахме нужда от парола, за да ги отворим.

— Тогава сигурно е говорела за някакви други файлове.

— Проверихме всичките ѝ... — Коумс внезапно млъкна, когато Кенеди му показва ключа.

— Барлоу е наследила ферма от родителите си — каза тя. — Казва се „Гълъбарникът“. Когато умираше, Опи каза „Гълъбът има...“. Били са в „Гълъбарника“.

Коумс се взря съсредоточено в ключа. Кенеди видя, че направи връзките.

— Добре — каза той. — Значи си мислиш, че Барлоу е използвал фермата като резервно работно място? Че файловете от неговия проект за Скоросмъртницата са там?

— Да — каза Кенеди.

— Защо?

— Предсмъртните думи на Опи не ти ли стигат? Защото тя точно това каза, преди да умре, Коумс. А и защото убийците са почистили компютрите на Барлоу, но бяха нащрек, когато отидохме при Опи. Има нещо, което те не искат ние да видим и не са сигурни дали няма да го намерим. Може Барлоу да го е скрил във фермата „Гълъбарника“. Или пък Опи.

Коумс ѝ хвърли откровено презрителен поглед.

— И ти искаше да се измъкнеш под носа ни и сама да го намериш? — каза той. — Да заблудиш екипа и да обереш цялата слава?

Търпението на Кенеди се изчерпа.

— Сара Опи умря, защото разговаря с нас, шибан идиот такъв! — изкрещя му тя. — Искях да съм сигурна, че това няма да се случи и с Роз Барлоу. А що се отнася до екипа, вие ме блокирахте и ме оставихте да бездействам. Нямах друг избор, освен да седя горе на бюрото си и да гледам как животът си тече покрай мен.

Тя се бе навела напред, без да иска. Лицето ѝ беше само на два сантиметра от него. Той премигна бързо няколко пъти пред гнева ѝ. След това настъпи кратко мълчание. Накрая Коумс кимна.

— Имаш известно право — призна той. — Наистина си блокирана. Но ти си го изпроси. Дори преди Харпър да загине заради теб, си го просеше.

Кенеди не си направи труда да го опровергае.

— Виж, намира се в Съри, съвсем близо е с кола — каза тя. — Не те карам да идваш с мен. Ако съм сбъркала, какво губим?

— Аз не губя нищо — отвърна Коумс и протегна ръка с дланта нагоре. — Дай ми ключа.

— Какво? — Кенеди не го беше очаквала, въпреки че познаваше Коумс и би трябвало.

— Ето така ще стане — каза Коумс. — Аз ще отида до там и ще проверя фермата. Ти се връщаш горе и описваш пратката от Роз Барлоу. Докладът ти от вчера вече е в системата, нали? Добре, затова трябва да напишеш, че Барлоу се е сетила за фермата, след като се е прибрала снощи, и ти е пратила ключа, без да те предупреди. Имам предвид, че го е пратила на отдела. Не споменавай, че е бил за теб. Работата е там, Кенеди, че това не прилича на сериозна следа, но аз от добро сърце ще я проверя. Ще те прецакам по същия начин, по който ти прецака Джон Гейтс и Хал Лийки. Ако не ти харесва, оплачи се на Самърхил. Но не забравяй, че ако го направиш, той ще иска да знае защо си ходила при Роз Барлоу, след като ти забрани да го правиш.

Кенеди пак не му даде ключа и той се опита да го изтръгне от пръстите ѝ. Тя го плесна силно през ръката.

— Не подлежи на обсъждане, Кенеди.

Тя скръсти ръце и скри ключа.

— Прав си — каза. — Не подлежи. Обещах на Роз Барлоу, че няма да разправям за това. Нямам нищо против да те включа, щом това ще е цената. Но няма да шумим около случката. Ако намерим нещо — добре. Връщаме се и го споделяме с останалите, след това решаваме как ще продължим. Дотогава никой няма да чуе и дума. Няма да позволя да умрат още хора, Коумс.

Коумс въздъхна шумно и изнервено, почеса се по тила и се взря настойчиво в нея. Погледът му казваше: „Какво, по дяволите, да те правя?“. Кенеди едвам се сдържаше да не забие коляно в чатала му, но

със съжаление установи, че сега не е най-подходящият момент да го направи. Особено след като бяха потънали в неправомерен разговор как най-добре да фалшифицират доклада.

— Добре — каза той. — Ще направим така. Отиваме заедно, но преди това ще кажем на Стануик. Той няма да го описва официално, но ще знае къде сме, в случай че нещо се обърка.

Кенеди помисли върху предложението, особено върху частта с „ние“ и „заедно“. Заседна ѝ на гърлото като рибя кост, но си даде сметка, че няма как да разкара Коумс, след като вече знаеше за ключа и за фермата. Стори ѝ се, че той по неговия си надменен начин се опитваше да постъпи правилно. И за него първото лице множествено число беше толкова трудно, колкото и за нея.

— Добре — каза тя накрая. — Съгласна съм. Но Стануик трябва да си затваря устата. Ако отиде при Самърхил, щом ни види гърбовете, ще се подмаже и ще получи точка, ние ще бъдем наказани, а на Роуз Барлоу може да ѝ прережат гърлото или да ѝ пръснат черепа. Сигурен ли си, че можеш да го накараш да си мълчи?

— Стануик не би пръднал, без да му разреши — увери я Коумс. — Той е пълен гъзолизец. Не ми казвай, че не си го забелязала.

Тръгна пред нея нагоре по стълбите. Кенеди се изкуши да го попита защо той самият прилага тактиката на Стануик към Самърхил, след като толкова я презира, но не искаше да застрашава крехкото разбирателство помежду им.

Стануик все още беше в общата стая. Оказа се, че се бори с нов списък европейски хотели, които може някога да са приютявали Майкъл Бранд. Водеше шумен, вероятно двуезичен разговор по стационарния телефон, чиято слушалка беше затиснал с рамо.

— Има ли край вас някой, който...? Не, има ли някой, който говори английски по-добре от...? Какво? Не, разбрах, че говорите английски, господине, но акцентът ви... Може ли да говоря с...

Коумс му направи знак да затвори телефона. Стануик се поколеба само миг, след това постави слушалката обратно на мястото ѝ и ѝ показа среден пръст.

— Мамка му — изруга той. — Този човек всеки път си казва името по различен начин.

— Може пък и да извадиш късмет — каза му успокоително Коумс. — Слушай, Стануик, Кенеди е научила нещо ново от сестрата

на Барлоу. Иска помощ, за да го провери.

Кенеди никога не би поискала помощ от Коумс, но се загледа пред прозореца и се опита да не реагира, докато той обясняваше на Стануик за фермата „Гълъбарника“. Стануик нищо не разбираше. Очевидно смяташе, че ако Коумс ще ходи до Съри, за да проверява следа, то честта да го откара се пада на него. Не го каза, но от въпросите му си пролича, че го мисли. Не спираше да пита какво да обясни, ако някой се поинтересува, след като не знае за какво става въпрос.

— Нищо — намеси се накрая Кенеди. — Нищо няма да обясняваш. Все още не е описано никъде, ясно? Все още не съществува. Там е цялата работа. А ако се окаже, че там няма нищо — продължи с малко по-кротък тон, — доклад така и няма да се появи. И никой няма да пострада. Но ако намерим нещо, всички ще си поделим славата. По равно, по двайсет и пет процента на всеки.

— Три по двайсет и пет е само седемдесет и пет — протестира Стануик.

Коумс сви рамене.

— И шефът получава дял. Виж какво, Стануик, имаме нужда от подкрепление тук, това е всичко. След това ще го опишем по правилата и ще занесем съкровището на Джими. Всички ще са доволни. Но ако ни сполетят неприятности, ако нещо се случи с нас, ти знаеш къде сме.

— Да, но откъде знам? — протестира отново Стануик. — И как ще ми се отрази това?

— От бележка, която си намерил на бюрото си — каза Кенеди и започна да пише на един лист. — Дръж я в джоба си. Извади я, ако някой ни потърси, преди да се върнем.

Даде на Стануик бележката, на която пишеше: „Ферма «Гълъбарника». Проследяване на следа от граждански информатор“.

— Ясно? Така няма да загазиш, каквото и да се случи.

— Нищо няма да се случи — добави Коумс. — Най-вероятно там няма нищо. Просто трябва да го отметнем.

Стануик се предаде и успя да постави под известен контрол укорителния си поглед на кокер шпаньол, когато те тръгнаха да излизат. Взеха колата на Коумс, сива „Вектра V6“. Той й отвори предната врата с подигравателна любезност. Кенеди се направи, че не го забелязва, и се качи на задната седалка.

— Както искаш — каза Коумс.

— За първите няколко километра — отвърна му Кенеди. — Не ми пука дали изглежда глупаво, просто се опитвам да бъда максимално незабележима.

Легна на задната седалка и се зави с шлифера си, който бе донесла неслучайно. Ако някой наблюдаваше от улицата, тя щеше да изглежда като купчина мръсни дрехи или навита мушама.

Коумс запали колата и потегли. Кенеди затвори очи и се постара да остане неподвижна. Откри, че няма нищо против екстремните условия, но лежането по гръб събуди силни спомени. Отново се почувства дете, принудено да предприеме пътуване по решение на други, всемогъщи хора. След около десет минути се изправи до седнало положение и когато Коумс спря на един по-дълъг червен светофар, се премести на предната седалка.

Беше готова да се обзаложи за много пари, че Коумс е от онези фукльовци с високите скорости, които толкова презираше, но всъщност той се оказа доста разумен шофьор и почти през цялото време караше малко под ограничението, без изобщо да ползва сирената, дори и в случаи, в които тя би се изкушила да го направи. Никога не го беше виждала да се държи по-добре.

Не говориха много, докато излязат от града. Коумс бе съсредоточил вниманието си изключително върху провирането през задръстванията и когато трафикът намаля, сякаш потъна в мислите си. Кенеди нямаше нищо против това положение. Проверяваше по два пъти в минута в огледалото за обратно виждане дали някой не ги следва.

След като излязоха на АЗ, Коумс хвърли поглед към лампичката за горивото и я потупа с палеца си.

— Този кретен Стануик е оставил резервоара две трети празен — каза той. — Ще трябва да спра и да заредя.

— Добре — отвърна Кенеди. — А аз ще видя дали мога да намеря карта. Роз ни е написала указания, но не са много ясни.

Продължиха да пътуват в мълчание още няколко минути, а след това Коумс спря до една бензиностанция, над която имаше табела „Убежището на пътниците“. Гръмко име за една барака и три бензиноколонки. Докато той зареждаше, Кенеди отиде до малкия павилион и попита дали продават карти. Младежът веднага започна да

клати глава с ококорени очи, все едно го бе попитала дали има порно с деца и твърди наркотици.

Тя си купи дъвка и тръгна обратно към колата. Малко преди да се качи, Коумс закачи маркуча и се загледа в ръцете си, които бе вдигнал пред лицето.

— Можеш ли да повярваш? — попита я той. — Целият съм омазан. Това нещо капе.

Кенеди се върна до павилиона и подаде кредитната си карта през щанда.

— Номер три — каза тя. Точно въвеждаше ПИН кода си, когато шумът от двигателя я накара да се обърне. Коумс потегляше с пълна скорост и скоро се включи в движението по главния път.

— Кучи син! — извика Кенеди.

Затича се след него, но след това забави крачка и се закова на място. Нямахте как да го настигне. Колата вече се губеше от погледа ѝ и набираше скорост.

Коумс бе обмислил всичко и беше решил, че не му трябва ключът за „Гълъбарника“, а само адресът, който тя вече му беше дала. И тя също не му трябваше. Знаеше, че не може да се оплаче, че я е изоставил. Единственият начин да го натопи, беше да натопи и себе си. Нямахте дори на кого от отдела да се обади, за да ѝ си притече на помощ.

Но тогава тя се сети нещо друго.

Тилмън.

Набра новия му номер, който беше записан на китката ѝ. Тилмън не вдигна, нямахте и възможност да му остави гласова поща. Но докато Кенеди крачеше напред-назад пред бензиностанцията и се чудеше какъв резервен план да измисли, той ѝ върна обаждането.

— Извинявай — каза. — Работех по нещо. Какво има? Във фермата ли си вече?

— Дори не съм близо до нея.

И му разказа как Коумс я е изиграл, подготвяйки се да чуе саркастичния му коментар. Много добре разбираше колко глупаво е постъпила — първо, като се съгласи да отидат с колата на Коумс, а след това, като се върза на тъпата му лъжа като пале. Но Тилмън я прекъсна:

— Искаш ли да го оставиш той да свърши тази работа?

— Какво?

— Все пак е част от твоя екип, нали така? Ще ти съобщи за всичко, което открие там. Може би е най-добре наистина да го оставиш да се погрижи за това. Винаги можем да се върнем и да претърсим отново, ако решим, че е пропуснал нещо.

— Не.

Кенеди не се страхуваше да си признае колко се срамува, че така категорично беше отрязала Тилмън. Но знаеше, че е по-добра на терен, отколкото Коумс някога щеше да бъде, и не можеше да понесе мисълта, че той първи ще отвори съкровищницата в „Гълъбарника“.

— Не можем да го изпреварим, но наистина искам да огледам мястото още сега, докато е прясно. А при сегашната ситуация в отдела никога няма да ми разрешат да припаря дотам, след като случката бъде обявена официално. Това може да е единствената ми възможност.

Тилмън се отказа да си губи времето в спорове.

— Добре. Ще взема кола и ще дойда. Къде си?

Тя му обясни как да намери „Убежището на пътниците“ и затвори, след като каза набързо: „Доскоро“.

Разполагаше с достатъчно време да си помисли какво имаше Тилмън предвид, като каза, че ще вземе кола. Когато той се появи след четирийсет минути на камион с четиринайсет колела и брезент с жълто-зеленото лого на превозваческата компания „Еди Стобарт“, тя вече знаеше отговора.

Пътуваха към „Гълъбарника“ с краден камион.

---

[1] Джон Кийтс, „La belle dame sans merci“, превод — Гео Милев. Новите редове обаче са променени, не са като в оригинала. — Б.пр. ↑

32.

Четирийсет минути след като Кенеди и Коумс тръгнаха, телефонът на бюрото на Кенеди в общата стая започна да звъни.

Стануик все още бе там заедно с Макалиски и няколко други детективи, които бяха заети със собствените си задачи. Никой не обръщаше внимание на телефона и след малко той спря да звъни, а обаждането бе прехвърлено към телефонния секретар. След това отново започна. Същата процедура се повтори още пет или шест пъти.

Никой не проявяваше интерес да приеме съобщение за нея, но на Стануик му хрумна, че може да е самата Кенеди. Може би все пак имаха нужда от трети човек или пък щяха да го накарат да се обади на криминалистите или компютърните специалисти. Или пък искаха да им провери някой адрес или да им издейства някакво разрешение от шефа.

Затова накрая реши да вдигне.

— Ало?

Възпитан глас с лек чужд акцент каза:

— Искам да говоря със сержант Кенеди, ако обичате.

— А вие сте?

— От централата на Уайтхол. Сержант Кенеди може да провери идентификационния ми номер: АЗ 17.

Стануик беше впечатлен. Централата на Уайтхол най-вероятно значеше контраразузнаването, макар че можеше да е и някой от парламентарните секретари по разузнаването, който прави допитване от името на комисия или държавна агенция. Дори можеше да значи Даунинг стрийт. Както и да го погледнеш, все си беше сериозна работа.

— Сержант Кенеди не е на бюрото си в момента — каза Стануик. — Аз съм детектив Питър Стануик. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не мисля. Да не би сержант Кенеди точно в момента да работи по някой случай?

— Да.

— Убийството на Барлоу.

— Ами... Не съм упълномощен да ви отговоря на този въпрос, господине.

— Ако е убийството на Барлоу, в документацията по случая няма нищо, което да ни подсказва къде е в момента и какво прави.

Сега Стануик беше дори още по-впечатлен. Който и да беше този човек, имаше достъп до космическо ниво на секретност: възможността за влизане в реално време в базата данни имаха само няколко души извън отдела. За да я получиш, общо взето, трябва да си Господ или негов близък личен приятел. Изведнъж Стануик се уплаши от ролята си на посредник между Уайтхол и колегите си.

— Ами... изскочи нещо — каза той. — Стана внезапно. Тя и детектив Коумс решиха веднага да го проверят и аз... аз точно в момента допълвам информацията в базата данни.

— Моля, направете го — каза строго мъжът. — Възможно е сержант Кенеди и сержант... Коумс ли казахте? Възможно е двамата да се намесят в операция, която ние вече сме започнали. А това никак не е желателно и бихме искали да ги отклоним, докато не е станало късно.

— Веднага ще въведа данните — обеща Стануик. — Може да отнеме пет минути, докато се появят в системата, но...

— Не ме интересува обновяването. Благодаря ви за помощта, детектив Стануик. Ще се информираме от системата и се надявам да не се налага отново да се обаждам.

Стануик се надяваше на същото, и то горещо. Изруга наум Коумс, че го беше поставил в такова глупаво положение, и себе си, че се бе съгласил да играе смокинов лист на тъпите им индивидуални изпълнения. Записа в материалите по разследването, че са във фермата „Гълъбарника“ край Годалминг, Съри, след предложение от Розалинд Барлоу, изпратено с куриерска пратка, пристигнала в 11:20 преди обед. След известно колебание промени часа на 13:43. Копелетата вече можеха да го натопят, само да поискат. Но той беше далеч от окото на лайнната буря и ако се снижеше, можеше дори да не се намокри.

Куутма затвори телефона и се замисли.

Слава богу, че накара хората си да сложат наблюдателни устройства в детективския отдел в Ню Скотланд Ярд. Така имаха видимост и към бюрото, на което онази рака^[1] Кенеди прекарваше по-

голяма част от времето си. Когато изчезна от екрана, но не я видяха да излиза от сградата (назначените да я следят не докладваха нищо), подозренията му нараснаха. Изчака почти четирийсет и пет минути — можеше да е някъде другаде в сградата, макар местонахождението на всички останали от екипа да беше ясно. Накрая взе решение и се обади. И беше горещо благодарен, че го направи.

Звънна на Мариам и ѝ събщи радостната вест. След провала ѝ в предишната задача — да убие Тилмън на ферибота — тя беше тъжна и засрамена, а екипът ѝ падна духом. Част от задълженията на Куутма беше да преценява силата и остротата на оръдията, които ползва, и да ги заточва винаги когато може в грубите ръбове на живота.

Това щеше да им дойде добре. Щяха да го приемат като благословия, каквато си беше.

---

[1] На арамейски — глупав, празноглав. — Б.ред. ↑

33.

— Тук е — каза Кенеди. — Следващата отбивка вляво. Виж, ето го и знака.

Беше невъзможно да го пропуснат, дори в падащия мрак. Изглеждаше точно така, както Роз Барлоу го бе описала: златното крило на „Г“ в „Гълъбарника“ беше безумно мелодраматично и превръщаше целия надпис в жалка картинка. Ниската главна постройка и няколкото порутени хамбара зад нея бяха в пълен контраст с гръмкия надпис. Фермата спешно се нуждаеше самият бог Хермес да се спусне с вѐже от небето.

Чакълена пътека водеше до входа, но беше прекалено тясна за камиона. Сивата вектра на Коумс бе паркирана пред къщата в пълен разрез с правилата за обиск и здравия разум. Тѐй като пътеката беше непроходима, поне за такова голямо превозно средство като откраднатия камион, Тилмън зави надясно и пое през високите до кръста плевели към едно по-широко място до главната сграда, където спря. Кенеди се огледа за Коумс, но той май все още бе вѐтре. Което означаваше, че е намерил нещо. Имаше поне половин час преднина, а сигурно бе изминал и пътя по-бързо от тях с леката кола. По всичко личеше, че фермата „Гълъбарникът“ не беше задънена улица. Кенеди се опита да овладее вълнението си и слезе от кабината. Автоматично огледа наоколо, но с изключение на чакълената пътека цялото пространство между главната сграда и по-малките ѝ сателити бе обрасло с плевели и храсти. Ако имаше следи от гуми или стѐпки, те нямаше как да се видят. Ако почвата беше мокра, Кенеди можеше да коленичи и да разтвори растителността.

Вѐв фермата и околността беше напълно тихо. Бяха на пет километра от най-близкото село, което подминаха по пътя (на поляната играеха крикет, на едно дърво бе подпряна черна дѐска, на която пишеха резултата — сцена отпреди век), наоколо не се виждаха други къщи или селскостопански постройки. „Гълъбарникът“ имаше пет-шест запуснати хамбара и помощни сгради, струпани съзаклятнически около къщата. Барлоу много правилно беше избрал точно това място за

таен базов лагер на проекта си за Скоросмъртницата, ако наистина го беше ползвал с такава цел. Освен това не беше оставил следи. Сякаш те двамата — и Коумс, разбира се — бяха първите, наминали насам през последните десет години. Фермата изглеждаше порутена и пуста. Всички прозорци, освен един бяха заковани с дъски, а този, който не беше, бе счупен. Боята по дървената рамка беше олющена, а декоративният покрив на верандата пред входната врата се бе изсипал като коремна херния.

Тилмън също слезе от камиона и за миг остана като Кенеди на място. Но докато тя оглеждаше земята за следи, той обходи с очи външността на къщата — вероятно търсеше някакви признаци на живот. Погледна към Хедър, сви рамене, поклати много леко глава и тръгна към вратата. Тя го последва.

Вратата изглеждаше недокосната, но само на пръв поглед. Тилмън посочи безмълвно това, което Кенеди вече бе видяла и сама: нацепената на трески повърхност точно под бравата. Някой я беше насиллил с лост, за да я отвори.

Кенеди бутна вратата с крак. Тя се откряна на няколко сантиметра със силно скърцане.

— Казах ти, че ще стигне преди нас — обърна се тя към Тилмън. Той изсумтя незаинтересувано.

— Ще ни запознаеш ли, или да те изчакам в камиона?

— Влез. На този етап толкова сме се отклонили от оперативните правила, че вече няма никакво значение. Ще си споделим всичко, което открием, независимо дали на Коумс му харесва или не. А и той има интерес също като мен да си мълчи за подробностите.

Бутна за втори път вратата с крак и я отвори. Вътре в къщата цареше пълен мрак дори в такъв ясен ден, във вратата се очерта непрогледен черен правоъгълник.

— Коумс! — извика тя. Не последва отговор, нито се чу ехо. Гласът ѝ потъна в тъмнината.

Кенеди прекрачи прага и вдиша тежкия застоял дъх на помещението: напълно необезпокояван в мрака се носеше мирис на влажна хартия и мокър плат. Испита тревога, когато раменете ѝ се отъркаха в нещо твърдо от двете страни — сякаш пространството се стесняваше след вратата и преминаваше от тунел в коридорче.

Отново извика името на Коумс, този път по-силно. И отново гласът ѝ потъна притеснително в тъмнината.

Кенеди заопипва около вратата с надеждата да намери ключа на лампата. Пръстите ѝ докоснаха нещо меко, хладно, с неравни ръбове. Когато прошумоля, тя се досети, че е хартия. Очите ѝ започнаха да се адаптират и тогава видя купчина хартия на височината на раменете си точно до вратата. Ключът на лампата беше точно над нея. Натисна го и светлината от голата крушка освети пространството пред тях. Двамата с Тилмън замръзнаха на прага и се ококориха.

— Мамка му! — промълви Тилмън.

Не беше просто купчина хартия, а единствената, която не стигаше от пода до тавана. Коридорът пред тях беше дълъг около три метра, имаше по една врата вляво и вдясно и една в дъното. Покрай стените се издигаха купчини хартия, които оставяха място колкото един човек да мине между тях. На места се налагаше да се обърнеш настрана, за да не ги закачиш. Изглеждаха нестабилни, но никоя не се беше срутила, може би защото бяха затиснати между пода и тавана и натъпкани плътно.

В другата стая, която виждаха в дъното на коридора, имаше още струпани книжа във формата на зле построена пирамида, която заплашва да се срути. Сякаш някой бе пълнил стаята методично с листове, но после се беше отказал от подредбата и бе оставял следващите там, където му е било най-лесно.

Кенеди взе горния лист от най-близката купчина — онази, която стигаше до рамото ѝ. На нея имаше напечатани неразбираеми поредици от букви и цифри. Всички бяха главни в шрифт сан сериф. Изпълваха изцяло страницата без празни места помежду си, отстрани имаше полета от около сантиметър. Никакви прекъсвания на поредицата и никакви нови редове. Нищо не показваше дали това е един завършен документ или част от друг, по-голям.

Кенеди показа листа на Тилмън. Той го огледа набързо и вдигна очи към нея.

— Надявах се да намерим дискове — каза тя.

Тилмън се изсмя развеселено и недоверчиво.

Кенеди продължи напред, като внимаваше да не докосне кулите от листове. Вътре беше топло, носеше се остър мирис на застояло и тя изпита тревожното чувство, че влиза в нещо живо — сякаш някакво

същество я поглъщаше или преминаваше на обратно пътя през родовия канал. Не ѝ се искаше да изглежда нервна или разколебана до спокойния и непоклатим Тилмън. Затова избута в дъното на съзнанието си лошите си предчувствия и ги заключи с катинар.

— Взе правилното решение — каза Тилмън зад нея. — Предполагам, че това пред нас е проектът на Стюарт Барлоу.

— Не знам — промърмори Кенеди. — Все още не съм видяла нищо, което да ми прилича на евангелие.

И нищо, което да прилича на онова копеле — Коумс.

Продължи бавно и внимателно напред. Голите дъски скърцаха под краката ѝ и тежката застояла миризма ставаше все по-силна с напредването им към вътрешността на къщата. Зад първата врата вляво се откри друга стая, пълна с купчини листове. Първата вдясно беше празна, с изключение на малко строителни материали: наполовина пълна торба цимент и няколко купчини дъски. Последната врата водеше към нещо като коридор, от който към горния етаж тръгваше тясно, стръмно стълбище. Две други затворени врати в него се оказаха заключени.

Тилмън ѝ направи знак с ръка да се отдръпне и ритна вратите, отвори ги с лекота с по един удар, като вдигна крак на височината на кръста си. Едната се оказа нов склад за книжа, а другата — кухня. Кенеди се заинтригува от кухнята. Влезе в нея и се огледа. До мивката имаше чайник. Вдигна капака му и видя, че вътре има малко вода. До него имаше кана за чай, потънала в сива плесен.

През това време Тилмън се справи с хладилника. Отвори вратата, примигна и покри лицето си с ръка.

— Виж това — извика той към Кенеди.

Тя се приближи и погледна през рамото му. Вътре цареше пълно разложение: зеленясало мляко, мухлясало сирене, изгнили до кафяво ябълки.

— Колко време им трябва, за да се развалят толкова? — попита той. — Два месеца?

— Може би по-малко — промълви Кенеди. — Усещаш ли колко е топло вътре, Тилмън? Вече минаха шест седмици от смъртта на Барлоу. Може би е идвал тук редовно, докато го убият.

И ако е било така, помисли си тя, това значи, че е прикривал следите си по-добре от мен. Аз заведох смъртта със себе си в Парк

Скуеър. А този аматьор е успял да запази голямата си тайна въпреки всичко. И убийците му още не са я открили.

Тази мисъл повлече след себе си друга. Щом Коумс вече е влизал, защо онези врати все още бяха заключени? Нещо не беше наред. Освен ако още е тук и е намерил нещо толкова интересно, че продължава да се занимава с него. Или пък ги е чул да идват.

— Тук няма нищо друго — каза Тилмън. — Да огледаме горе.

— Дай ми секунда — каза му Кенеди.

Върна се до вратата, излезе и огледа хубаво на 180 градуса. Не се виждаше нищо и никой, тишината се нарушаваше само от глухо грачене на врана в далечината.

Влезе обратно и затвори вратата. Тилмън я гледеше очаквателно от другата страна на коридора. Тя му кимна и той тръгна нагоре. Като му пазеше гърба, Кенеди погледна зад всяка врата и в ъглите на складовете за книжа, където зад неравните купчини може да се бе скрил някой или нещо. Нямаше нищо. Когато изкачиха стълбите, се натъкнаха на златна мина.

Разбира се, и там имаше книжа: още убити дървета, превърнати в кубични метри разпечатки. Същите безсмислени поредици от букви и цифри на всеки лист, който Кенеди разгледа отблизо. Но когато светнаха лампата в голямата спалня, в която нямаше легло, сред кулите от листове А4 имаше друга купчина от сиви пластмасови кутии с логото на „Хюлет Пакард“.

— Прилича на стереоуредба — измърмори Тилмън.

— Сървъри — каза му Кенеди. — С такива машини правят триизмерните специални ефекти в киното. Някой е имал нужда от много мощен компютър.

Посочи към дървена маса до прозореца. На нея имаше монитор и клавиатура, свързани с кабели към сървърите. От тях пък тръгваха други кабели, които стигаха до разклонители, чиито продължения се кръстосваха сложно и се губеха в контактите на стените или излизаха от стаята. Един от тях се издигаше нагоре и преминаваше през капак на тавана. Очевидно в стаята нямаше достатъчно контакти, за да се захранят всички уреди, които имаха нужда от електричество. Дори с три-четири разклонителя пак се бе стигнало до контактите на другите стаи. От едната страна на масата върху други кутии беше метнат

набързо брезент — вероятно пак компютри, които още не бяха пуснати в действие или пък бяха заменени, защото не са вършели работа.

Това беше стаята с единствения незакован с дъски прозорец, върху който обаче от редица пирони висеше асиметрично голямо парче плат. Човекът, който беше работил тук, очевидно се бе разкъсвал от противоречия — от една страна, е искал светлина, но също така се е опитвал да не се разсейва с красивата гледка, която се откриваше през стъклото. Или пък е искал да се скрие.

На бюрото имаше само десетина листа — скромно количество в сравнение с останалата част от къщата. Виждаше се и пакет компактдискове, все още неразопакован.

Кенеди отиде до масата и включи компютъра. Чу се бръмчене и операционната система започна да се зарежда с тих звук, който барикадите хартия погълнаха.

Тя насочи вниманието си към листовите на бюрото. Очакваше същите безкрайни поредици от букви и цифри, но това, което видя, я накара да възкликне. Тилмън взе друг лист, за да види какво толкова я бе развълнувало. Текстът на него не беше форматиран, между буквите нямаше разстояния и те бяха разположени една до друга от началото до края на страницата. Разликата с другите листове, която бе накарала и Кенеди да извика, беше, че тук имаше изписани истински думи.

„ИСУСМУДАДЕБЛАГОСЛОВИЯТАНАРЪЦЕТЕС
ИКОЯТООТКАЗВАШЕНАДРУГИТЕДОРИТЕЗИКОИТОГ
ОСЛЕДВАХАИМУКАЗАНАРИЧАТМЕСПАСИТЕЛНОКО
ЙЩЕСПАСИМЕНБОЖЕИСКАРИОТМУОТГОВОРИЩО
МТАКАВАЕВОЛЯТАТИТОАЗЩЕТИСЛУЖАИИСУСКАЗ
АНАИСКАРИОТТИЩЕБЪДЕШНАЧАЛОТОИКРАЯТАЛФ
АТАИОМЕГАТАИДРУГИТЕСЕРАЗГНЕВИХАЧЕТОЙБЕН
ЕГОВЛЮБИМЕ“

Текстът, написан с главни букви без никакви разстояния между тях, им приличаше на пиянски брътвеж. Свършваше насред думата, все едно раздрънкалият се пияница току-що е осъзнал, че смисълът му бяга, и е решил да си легне.

Компютърът зареди и Кенеди се изправи пред интерфейс, какъвто никога не беше виждала. Върху черен фон се виждаха бели папки с имена като: „СИСТЕМА, БИОС, СИГУРНОСТ, УСТРОЙСТВА, ПРОГРАМИ, ПРОЕКТИ“.

Тя седна зад масата. Столът, направен от стоманени тръби, се клатеше, така че трябваше да се наклони, за да го задържи в стабилно положение. Кликна върху „ПРОЕКТИ“ и пред нея се появи нов списък. В него имаше само два записа: „ГЛАВНА ДИРЕКТОРИЯ и СКОРОСМЪРТНИЦАТА“.

Кликна върху „Скоросмъртницата“. Появи се очертана с червено кутийка, в която трябваше да напише парола.

Кенеди отвори дамската си чанта и извади оттам бележника. Отгърна на последната страница, където бе преписала думите от листчето на Сара Опи.

*„О, що ти липсва, бледен рицар, де
скръбно твоят взор се рей? Повяхнаха трев
и птица вече в леса не пей.“*

Написа цифрата 1, а след това бързо прибави 226652. Натисна „Enter“, но нищо не се случи, освен че кутийката, в която трябваше да добави паролата, примигна и отново остана празна.

— Какво беше това? — попита Тилмън.

— Преписах тези думи от лист, който беше у Сара Опи, преди да умре — отвърна Кенеди. — Каза ми, че са подсказка за паролата ѝ. Това е куплет от стихотворение на Кийтс — La Belle Dame Sans Merci. „Красивата дама без милост“. Всъщност оригиналният куплет е следният:

*„О, що ти липсва, бледен рицар,
де скръбно твоят взор се рей?
Повяхнаха трев и птица
в леса не пей.“*

— Тя си е поиграла с началото и края на стиховете и е направила така, че във всеки един да има точно седем думи. Добавила е и една дума.

— Значи смяташ, че паролата е от седем знака? — каза Тилмън.

— Да. И току-що опитах с първия стих, реших, че Опи е имала предвид броя на буквите във всяка дума.

Опита същото с втория и третия стих. Нищо. Кутийката всеки път примигваше, знаците изчезваха, щом Кенеди натиснеше „Enter“, и машината отново очакваше вярната парола.

— Първите букви — предложи Тилмън.

Кенеди опита и това, но без успех. След това пробва и двата вида комбинации от букви и цифри на обратно. Кутийката продължаваше да премигва загадъчно срещу нея и отказваше да я пусне. Тя тихо изруга.

— Трябва да е нещо очевидно — отбеляза Тилмън. — Няма смисъл от подсказка, която изисква толкова мислене.

Кенеди захапа долната си устна и се замисли дълбоко. Нещо очевидно, но не първите букви нито дължината на думите.

Защо има три поредици от по седем думи, а не само една? Щом са по седем на всеки ред, значи паролата е от седем знака, но може би и броят на редовете означаваше нещо. Въведе броя на буквите на всяка трета дума.

„ти-рицар-твоят-рей-и-в-пей
2-5-5-3-1-1-3“

Компютърът усърдно си мърмореше нещо известно време, после екранът стана напълно черен и след малко върху него се появиха имена, вероятно на файлове

„СКОРОСМЪРТНИЦАТА СУРОВО 1, 1–7
СКОРОСМЪРТНИЦАТА СУРОВО 2, 8–10
СКОРОСМЪРТНИЦАТА СУРОВО 3,11-14а
СКОРОСМЪРТНИЦАТА СУРОВО 4, 14b-17
СКОРОСМЪРТНИЦАТА ЧАСТИЧНО 1, 1–7
СКОРОСМЪРТНИЦАТА ЧАСТИЧНО 2, 8–10

СКОРОСМЪРТНИЦАТА ЧАСТИЧНО 3, 11-14a
СКОРОСМЪРТНИЦАТА ЧАСТИЧНО 4,14b-17
СКОРОСМЪРТНИЦАТА ПЪЛНО 1, 1-7
СКОРОСМЪРТНИЦАТА ПЪЛНО 2, 8-10
СКОРОСМЪРТНИЦАТА ПЪЛНО 3, 11-14a
СКОРОСМЪРТНИЦАТА ПЪЛНО 4, 14b-17“

Кенеди кликна на първия файл: „СКОРОСМЪРТНИЦАТА СУРОВО 1, 1-7“. Екранът примигна, чу се отново глухото потракване на твърдия диск и тогава пред нея се показа нов списък.

„Далат 2 подобни
Вав 3 подобни 1 с разстояние
Семкат 2 подобни 2 разстояния
Хе — точно съвпадение
Реш — точно съвпадение
Мим — 1 подобно 1 разстояние
Тау — точно съвпадение“

Тя плъзна мишката надолу, за да види колко записа има в този списък: бяха може би около няколкостотин.

Затвори файла и отвори един с надпис „ЧАСТИЧНО“. Той се оказа доста по-интересен.

„Той каза/наказа/показа недрата/небето (справка 7) нощем/още когато (справка 4) можеше (6,7,2) да дойде това (справка 21) воля/моля (в?)(справка 3) това/тези/този/ (21,4,6) той беше (вмъкни 2) дал (справка 5) на тях в/на/а получи/улучи (тях?) око/ако къде/където (те?) видяха душата/дъгата (справка 18) те/техния край/рай (пуснаха?) и него (справка 33)“

— Някакви идеи? — попита Кенеди Тилмън, като кимна към монитора.

Той досега беше чел през рамото ѝ.

— Превод — предположи Тилмън.

— В името на файла има думата „частично“ — напомни му Кенеди. — И всички тези варианти на думите показват, че на места не са били сигурни и затова изброяват алтернативи. Работили са по превод на документ.

— Скоросмъртницата.

— Най-вероятно. Не, чакай. Скоросмъртницата е превод, нали така? На Евангелието на Йоан. Тоест ръкописът, по който са работили, е на английски. Никой не знае кой е оригиналният документ и на какъв език е бил, така че това предположение отпада.

Кенеди взе отново най-горния лист и прокара поглед по непрекъснатата редица от букви.

„ТОГАВАНЕПОЗВОЛЯВАЙНАТВОЯСЛУГАДАСЕМ
ЪЧИНАПРАЗНОБОЖЕИБЕЗНАГРАДАНАГРАДАТАКОЯТ
ОЩЕИДАМЩЕЕПОГОЛЯМАОТВСИЧКОКОЕТОПОЗН
АВАШИСДУМИНЕМОЖЕДАСЕОПИШЕИСЛЕДТОВАГО
ПОВЕДЕКЪМОНОВАМЯСТООТКОЕТОСЕВИЖДАХАЗЕ
МЯТАИНЕБЕТОДАВАМТИТОВАКОЕТОДАДОХНААДА
МИНАСЕМЕТОМУИКОЕТОЩЕДАМНАНАЙВЕРНИТЕС
ИИСМИРЕНИХОРАЩЕСТОРЯТАКАЧЕДАТЕМРАЗЯТИП
РЕЗИРАТНОСЛЕДТОВАЩЕТЕНАПРАВЯ“

Долу имаше десетки хиляди листове с произволни комбинации от букви, а горе — няколко страници с истински текст. Не беше форматиран, нямаше препинателни знаци и разстояние между думите, но въпреки това написаното имаше смисъл и звучеше определено библейски.

— Било е код — каза развълнувано Кенеди. — И те са го разбили.

Обърна се и се взря в Тилмън. Той я гледаше, без да казва дума, и очакваше още нещо. Вече всички части от мозайката бяха в ума ѝ, но още ѝ беше трудно да ги подреди правилно. Сякаш се опитваше да

познае как би изглеждал един пъзел само като гледа разбърканите парчета от обратната страна, на която няма изображение.

— Барлоу е свидетелствал в съдебен процес — каза тя. — Преди години. Престъпна група е продавала фалшификати, за които твърдяла, че са част от една от най-големите библейски находки — тази от Наг Хамади.

— Е, и?

— Той е бил нещо лице. Призовали са го, за да отличи фалшификатите от оригиналите. Така е доказал, че на черния пазар се продават подправени евангелия. За него това е било голяма работа. Сложил си е изрезка от вестника в рамка и си я е закачил на стената в кабинета.

Тя отново погледна към екрана, към списъка с наименования най-вероятно на арамейски букви. Подобия. Разстояния. Точни съвпадения.

— Стотици учени и историци са проучвали тези неща. Може и да са хиляди. Но Барлоу ги е изследвал от различен ъгъл. Опитвал се е да ги проумее, да намери несъответствия. И...

Тя беше дотук. Нямаше представа какво е открил Барлоу, но беше сигурна, че е стигнал до повратна точка.

— Нещо не е било наред с текстовете от Наг Хамади. Нещо, което може да се види само ако си тръгнал да търсиш измама.

— Но нали каза, че оттогава са минали години — отбеляза Тилмън. Взе компактдискете, започна да ги премията в ръцете си и да се взира в тях ненужно съсредоточено.

Кенеди порови в паметта си.

— Петнайсет години — каза тя.

— Ако е открил нещо тогава, защо е чакал толкова дълго? Какво се е случило междуременно?

Тя не знаеше отговора, докато не го произнесе на глас. И тогава се получи: парченцата от пъзела се преобърнаха и тя видя какво има на лицевата им страна, осъзна как трябва да се подредят.

— Кодексът Скоросмъртницата. Ето това се е случило. Започнал е да пише книга за гностиците, отишъл е да види Скоросмъртницата в Авранш и всичко му е станало ясно. Все едно... е открил ключа, но не е знаел какво е заключено с него.

— Нищо не разбирам — отвърна Тилмън.

— Помисли си, Лио. Скоросмъртницата е средновековен превод на Евангелието на Йоан, който на пръв поглед е напълно незабележителен. Никой няма представа защо португалският капитан го е купил, защо е сметнал, че си струва да го притежава. Но Барлоу се вглежда по-внимателно в него и открива...

— Какво? — намръщи се Тилмън.

— Нещо. Кое то никой друг не е видял. Сигурна съм, че съм права. В Скоросмъртницата има код.

Но докато го казваше, осъзна пробойните в собствената си аргументация.

Пък и Скоросмъртницата е просто превод на Евангелието на Йоан. Мамка му! Къде може да се скрие код на реално съществуващ документ?

Тилмън не отговори. Хвърли компактдискете обратно към бюрото, но не го улучи. Те се удариха в ръба на плота и паднаха с трясък на пода, после се изтърколиха. Кенеди виждаше, че е гневен, но още не разбираше защо. Продължи да разсъждава на глас, докато всичко ѝ се изясни:

— Може би не става въпрос за думите. Или пък всичко се крие в промените им. Ако са започнали от съществуващата тогава официална версия, но са я променили до неузнаваемост, накрая може да се е получил код, който някой да трябва да разгадае. Мили боже, Лио! Права съм. Знам, че съм права. Барлоу се е усетил, че там има шифровано послание отпреди векове, и е събрал екип, с който да го разчете.

— Невероятно — каза мрачно Тилмън.

— Да, така е. Наистина е невероятно. Но са имали нужда и от компютърен специалист. Трима историци и един техничар. Така вече звучи логично. Търсели са скрития смисъл на Скоросмъртницата или нещо друго в този документ. Нещо, за което ти трябва статистически алгоритъм. Откачена работа. Но ето на кой въпрос трябва да си отговорим.

Тя взе листовите от бюрото и ги размаха.

— Тази информация е била закодирана през Средновековието. Защо някой ще е готов да убива за нея в днешно време?

И в този момент млъкна, защото изражението на Тилмън ѝ подсказа, че на него изобщо не му пука нито за въпроса, нито за

отговора. Той гледаше толкова лошо, сякаш досега не го бе замеряла с аргументи, а с кабарчета.

— Какво? — попита го тя.

— Това няма абсолютно никакво значение — каза той през зъби.
— Нищо от това не ме интересува, Кенеди.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма... — чудеше са какви по-силни думи да намери — ... никаква връзка. Дори не се доближава до това, което търся! Загубих семейството си. Мислех, че Бранд е убивал тези хора или е нареждал да ги премахнат, защото те са прозрели какъв е. Че са изровили всичките му малки мръсни тайни.

— Мисля, че точно това са направили, Лио. Открили са нещо, което той е искал да остане...

— Това е древна история! — направо изплю думите Тилмън. Юмруците му бяха стиснати, а лицето зачервено.

Кенеди се опита да потуши агресията му, като продължи да говори неутрално:

— Всички жертви са историци. Така пише на визитките им.

— Не е смешно, Кенеди. Поне на мен не ми е смешно.

— Не. На мен също. Но грешиш в едно: има връзка. Това е ключът към всичко и ако продължим да ровим в същата посока, ще открием каквото търсим.

Тилмън отвори уста, за да й отговори, но се отказа. Вместо това само изсумтя.

Изведнъж Кенеди долови мирис, който торможеше подсъзнанието й от около минута, но бе приглушен от вонята на влага и прах. Нещо гореше.

34.

Макар да беше единствената жена тук и цял живот да я бяха учили, че жените трябва да се съобразяват с мъжете, Мариам бе водач на групата. А това не беше нещо, което се решаваше от външни хора. То бе отговор на просто уравнение, в което имаше три неизвестни — личностните качества на тримата Предвестници: нейните, на Озия и Цефас. Никой, който ги познаваше, не би се усъмнил кой е правилният отговор.

Затова когато Куутма се обади, Озия вдигна телефона, подаде го безмълвно на Мариам и тя проведе разговора.

— Тръгваш след Тилмън — каза Куутма. — Мисля, че сте на прав път. Намерихте ли го?

Мариам се стараше изречението ѝ да остане неутрално и спокойно, защото Озия и Цефас я наблюдаваха, но усети как през нея премина горчиво-сладка вълна от емоции. Гордееше се с информацията, която беше събрала, но се чувстваше нещастна до отчаяние от развоя на операцията.

— Проучихме телефонен номер, записан в апарата на Тилмън — каза тя. — Този, от който получихме обаждане на ферибота. Оказа се, че е регистриран на човек, който ни е известен — Бенард Вермюленс. Говорих с групата на Давид в Омдурман и го помолих временно да подслушва телефоните, регистрирани на името на Вермюленс. Оттам установихме, че Вермюленс се е обаждал само на един английски номер през последните десет дни. Много лесно беше след това да го открием с джипиес.

— Справили сте се много добре — каза Куутма. — Но все още не сте го хванали, нали?

Устните на Мариам потрепнаха. Това беше единственият външен израз на чувствата ѝ, но се оказа достатъчен Озия и Цефас да се спогледат с тъжна загриженост. Озия направи малко непохватно знака с примката.

— Опитвахме — призна Мариам. — Два пъти предната вечер. Първия път той видя засадата и избяга.

— А втория път?

— Сигналът от телефона се движеше много бързо, след това спря на едно място. Установихме местонахождението му и влязохме. Беше водопроводна шахта в Западен Лондон. Тилмън беше хвърлил телефона в отводнителна шахта. Сигурно се е усетил, че точно чрез него го следим.

Приключи с изповедта и зачака наказанието, тръпнеше да чуе строгия загрижен глас на Танану, който да ѝ каже, че е разочарован от представянето ѝ и отзовава цялата група в Гинат Дания.

— Тилмън е трудна мишена — каза обаче Куутма. — Вие не сте единствените, които е успял да обърка. Засега го оставете. Трябват ми за друга задача, а тя в момента е по-неотложна.

Мариам замалко да въздъхне с облекчение, когато изпусна дъха, който не осъзнаваше, че бе задържала.

— Знаеш — продължи Куутма, — че търсим хартиени или дигитални записи от онази история със Скоросмъртницата. Получих нова информация, която ме кара да вярвам, че те са пазени на изолирано място, а не в интернет пространството. Ще ти дам адреса. Отидете там и унищожете всеки носител на данни, който намерите.

След като избегна наказанието на Куутма, Мариам нямаше търпение да спечели отново одобрението му.

— Танану — каза тя, — това може да означава, че ще се наложи да унищожим всичко.

— Точно така, дъще. Радвам се, че бързо схвана.

— Но за да сме сигурни, че ще унищожим всичко, трябва внимателно да прегледаме мястото преди това. Може да има надписи по стените, които няма да бъдат заличени от пожар или взрив. Може да има запечатано подземие и тъй нататък.

— След като повдигна въпроса, Мариам, вече съм наясно, че разбираш колко сложна и тежка е задачата. Да, трябва да предвидиш всички тези неща и да се погрижиш да не останат никакви следи. Само така ще сме в безопасност.

Мариам бе обзета от трескаво желание да благодари на Куутма, че дава на нея и групата ѝ възможност да се докажат. На ферибота се бяха провалили драматично, макар да изглеждаше, че държат врага Тилмън под пълен контрол в затворено пространство без изходи. Провалиха се отново и в Лондон. Беше прекрасно, че бе получила

възможност — и то толкова скоро! — да измие петното от себе си и хората си. Но тя също така знаеше, че Танану не очаква и не одобрява благодарностите, всичко между тях беше ясно, те разбираха значението на този дар. Затова не каза нищо.

Куутма ѝ продиктува адреса и тя си го записва. Озия и Цефас го прочетоха мълчаливо през рамото ѝ и се спогледаха. Нямахше съмнение какво означава това.

— Записах го — каза строго Мариам. — Има ли други заповеди?

— Да.

Куутма спря да говори, сякаш очакваше тя да го попита нещо. Мариам отново избра мълчанието пред ненужното говорене.

— Онази жена детектив, Кенеди, ще е там заедно с колега мъж. Трябва да убиете и двамата, в идеалния случай по начин, който да не предполага по-нататъшно разследване. Ако можете да го направите да изглежда, че са загинали при нещастен случай, ще е най-добре. Ако има следи от насилие, трябва да прилича на случайност, без следи. Вече прекалено много се изложихме на риск от разкриване, Мариам. И след като Тилмън е още жив...

Не довърши изречението. Мариам затвори очи и произнесе без глас клетва, като устните ѝ ясно произнесоха числото трийсет. Озия, който можеше да чете по устните, потисна въздишката си, шокиран от светотатството.

— Разбирам проблема, Танану. Може би ще успеем да го нагласим така, все едно мъжът е насиллил и убил жената, а след това се е самоубил от срам.

— Това е една от възможностите, Мариам. Прекалено сложна, но не и недопустима. Но помни, че са ви опростени точно определени грехове. Постъпете, както смятате за добре, и след това елате при мен. Искам да чуя доклада ви лично.

— Така да бъде, Танану. Там, където минем, нищо не остава.

— Сигурен съм. Доскоро.

След това връзката прекъсна и Мариам подаде телефона обратно на Озия. Двамата мъже се взираха в нея, от вълнение и очакване се бяха изпънали като струни, като войници, отдаващи чест. Мариам усети прилив на любов към тях, изпълни се с такава чиста радост, че замалко да се засмее.

— Действаме — каза тя просто. — Братовчеди, действаме отново. Още тази вечер!

— Това е прекрасно! — възкликна Цефас.

— Да! Така е!

Мариам отиде до хладилника, или по-точно до минибара на хотелската стая, която бяха запазили на име, различно от Бранд (единствено Куутма си позволяваше това, но не и екипите му), и извади три спринцовки и три ампули. Подаде им ги, като се опита да запази тържественото си изражение, макар да се чувстваше така, сякаш раздава подаръци, играчки за парти, смешни шапки и балони на връвчици.

Ритуалът изискваше тишина, затова те напълниха спринцовките и се инжектираха, без да си разменят и дума. Само трескавите погледи, които двамата мъже хвърлиха към Мариам, подсказваха, че и те споделят вълнението ѝ.

Веществото ѝ подейства бавно, както обикновено. В нея се надигна мехурче, което започна да нараства, докато не я изпълни изцяло и полепна по цялата вътрешна страна на кожата ѝ.

— *Бракха у келала* — прошепна Цефас на иврит и потръпна, когато наркотикът подпали нервната му система. Означаваше „благословия и проклетие“. По-познатото име на веществото, келалит, отекна във втората част на фразата.

Но когато Мариам и хората ѝ се втурнеха във фермата „Гълъбарника“, за да въздадат последна милост на детектив Хедър Кенеди, благословията щеше да движи ръцете им и да наднича през очите им.

Пътуването мина бързо и безпроблемно. Нямаха джипиес, но Озия майсторски разчиташе картата и ги водеше непогрешимо.

Веднага разпознаха фермата по набиващата се на очи табела, обърната към шосето. Мариам мина с колата покрай къщата и пое по алея, която ги отведе в гората на около километър по-далеч. Изведнъж алеята се изви към задната част на имота така, че докато намерят скрито място, на което да паркират, вече се бяха върнали там, откъдето бяха тръгнали.

— Какво да вземем? — попита Озия Мариам.

— Само ножове и пистолети — реши тя. — Ще го направим сръчно и бързо. Ако ни потрябва нещо друго, един от вас ще се върне да го вземе.

Лесно намериха фермата, а от задната част имотът беше почти напълно достъпен. На дървени стълбове бе опъната бодлива тел. Оградата беше символична и достатъчно ниска, за да я прескочат.

Отначало се приближаваха предпазливо, но когато стигнаха на около сто метра от къщата, свръхизостреното им зрение долови дори в падащия мрак, че прозорците са заковани с дъски. Ако мишените им вече бяха в сградата, нямаше как да забележат настъпващите Предвестници. А ако още не бяха пристигнали, толкова по-добре.

Въпреки това Мариам внимаваше много. Не се движеше право напред, а под ъгъл, а двамата мъже я следваха, без да задават въпроси. Колкото повече се приближаваха към къщата, толкова по-широко се откриваше гледка към задната ѝ част.

Забелязаха колата отдалече. Значи Кенеди и партньорът ѝ вече бяха пристигнали и се намираха в сградата. Използвайки езика на жестовите, в който обучаваха всички Предвестници, Мариам нареди на Озия и Цефас да се разделят и да тръгнат към къщата под различни ъгли. Тихо и ефикасно провериха прилежащите постройки. Най-вероятно полицаите бяха в главната сграда, но беше добре да не приемат нищо за даденост. Мариам лично огледа колата и откри, че е празна и заключена. Чак след като преровиха всеки сантиметър наоколо, тя даде знак на двамата мъже да се съберат около нея.

Къщата имаше две врати, но бързият оглед показа, че страничната е закована за рамката и ще е трудно да я отворят бързо. Мариам постави Цефас на място, от което се виждаха и двата входа, и го инструктира да стреля, ако някой се появи. След това двамата с Озия тръгнаха към предната врата.

Намериха я откритата. Треските около бравата говореха, че детективите я биха отворили с отвертка или лост. Мариам даде знак на Озия да върви след нея и да бяга, ако се наложи, след като влязат. След това бутна леко вратата и я откря с още два сантиметра, колкото да може да се промуши през цепнатината. Изкорубената изсъхнала дървения изскърца, но звукът беше тих и нямаше да се разнесе надалеч.

Лабиринтът от книжа им дойде като шок. Бяха израснали в среда с малко книги и картини, така че нямаше с какво от досегашния си живот да сравнят тези по-високи от тях купчини бели листа с неразбираеми символи по тях. Сториха им се дори леко неприлични. На Мариам ѝ се прииска да вдигне ръка и да покрие очите на Озия, макар той да беше по-възрастен от нея. Винаги ѝ се бе струвало, че е човек, който има нужда да бъде предпазван от грозния свят край тях.

С изключение на планините от хартия, интериорът на къщата беше съвсем обикновен. Бързо се увериха, че на първия етаж няма никого, и също толкова бързо разбраха, че горе някой се движи и вдига непредпазливо шум.

Мариам се сети още нещо, когато приближиха стълбището. Досега движенията им бяха напълно безшумни, но тя видя, че дъските на стълбите също са изкорубени и щяха да скърцат под стъпките ѝ, както и да разпределеше тежестта си. Развърза си обувките, събу ги и направи знак към Озия: ръка нагоре, ръка напред, кимване към стълбите.

Той веднага я разбра. Допря пръстите на краката си до основата на първото стъпало и внимателно се наведе напред. Протегна ръце, постави едната си длан в ъгъла между стълбището и стената, а другата — в ъгъла между стълбището и парапета. Когато се нагласи достатъчно стабилно, кимна на Мариам. Тя стъпи на гърба му, постави първо едното, а после и другото си стъпало на раменете му и оттам леко пристъпи на първата площадка. Дъските под нея се огънаха с тихо скърцане, но тя вече бе изкачила половината стълби и можеше да вземе останалите на две крачки, ако се наложи.

Направи знак на Озия да остане на мястото си и надникна предпазливо иззад завоя на стълбището. Не видя никого, но беше ясно, че шумът идва от стаята директно срещу нея. Бяха звуци от целенасочени движения. Някой се разхождаше из стаята и може би местеше обемисти предмети.

Използва тези звуци като прикритие, движеше се само когато чуваше движение вътре в стаята, за да замаскира шума, който сама вдигаше. С няколко добре премерени стъпки се озова до вратата. Освен това достигна до някои изводи за случващото се над нея. Стъпките бяха тежки и решителни. Нямаше разговори. Вътре имаше един човек, вероятно мъж и беше сам.

Тогава къде беше жената? Трябваше да реши този проблем, и то веднага: дали да убие единия и тогава да тръгне да търси другия, като рискува да се издаде с шума от борбата, или да изчака и да се справи и с двамата едновременно.

Цели се в мишената пред теб — това правило ѝ бе набивано многократно в главата от Танану и другите ѝ учители. Беше уверена, че може да убие или обезвреди мъжа, без да му даде възможност да бие тревога.

Взе решение и влезе в стаята. Продължаваше да пристъпва възможно най-тихо, но знаеше, че от такова близко разстояние дори раздвижването на въздуха или шумът на дрехите ѝ могат да я издадат, затова сега най-важна бе скоростта.

Мъжът беше едър и широкоплещест, може би два пъти по-тежък от нея. Бе застанал на колене в далечния край на стаята до разклонител, в който пъхаше или се опитваше да пъхне множество щепсели.

С периферното си зрение видя приближаващата се към него Мариам. Понечи да се изправи, когато тя стигна до него, на устата му бе застинала първата сричка на поздрав или предизвикателство. Мариам го изрита в гърлото. Не си беше обула обувките, но изви стъпалото си и атакува с вътрешната му страна, а цялата тежест на тялото ѝ се стовари след протегнатия ѝ крак. Инерцията се предаде от бедрото към коляното и глезена и се съсредоточи в незащитената плът над гръкляна му.

Това, което излезе от мъжа, не беше звук, а приглушена вибрация. Смачканите му гласни струни мръднаха веднъж изпод стъпалото ѝ. След това тя свали този крак на земята, вдигна другия, направи половин пирует и яхна мъжа. Беше лесно, след като секна порива му да се изправи и го бутна отново на колене. Ръцете му държаха гърлото и не правеха никакви опити за защита или контраатака. Мариам стисна главата му между мускулестите си бедра и обви ръце около слепоочията му. От това положение можеше само с едно леко завъртане да му счупи врата, освен ако той не го очакваше и не се стегнеше. Мариам усуква съвсем малко, но достатъчно силно шията му, като така затвори притока на въздух, без да чупи шийните му прешлени. Вече бе решила, че ще се наложи да изгорят къщата,

затова всяко увреждане на меките тъкани, което му причинеше, щеше да бъде замаскирано от по-големите поражения от пожара.

Мъжът осъзна, че умира, но малко закъсня с прозрението и то не му помогна да реагира. Единственият начин да достигне ръцете ѝ беше да се пресегне зад главата си. Но нямаше сили заради неудобното изкривяване, а пък нейната мощ бе удвоена от келалита. Мъжът под нея се гънеше и напрягаше, но тя се бе настанила правилно и той не можеше да наруши равновесието ѝ и да се освободи от хватката ѝ. Краката му се удряха в голите дъски, отначало силно, но след това ритмът им затихна заедно със съпротивата му.

Когато бе достатъчно изтощен и тя можеше да си позволи да измести леко центъра на тежестта си, Мариам се наведе напред и прошепна в ухото му:

— Всичко е наред. Всичко е наред. Почти свърши.

Английският ѝ не беше добър, но тя произнасяше думите бавно и внимателно и беше сигурна, че той я разбра. Малък, но важен жест от нейна страна. Обличаме жестокостта си в ритуали, за да държим под контрол животинската си същност. Мариам беше най-внимателна и човечна, когато убиваше.

Последното съзнателно движение на мъжа бе да обвие и двете си ръце около единия ѝ глезен. Добра идея, но прекалено закъсняла. Нямаше достатъчно сили, за да я издърпа за крака и да я извади от равновесие. Хватката беше неефективна, а дръпването немощно и кратко.

Мариам остана в същото положение цяла минута след като мъжът спря да се движи, после разтвори крака и го остави да падне. Коленичи до него и опипа шията му за пулс. Нямаше. Лицето му бе почервенияло от усилието и се взираше в нея с изцъклени и пълни с упрек очи. Тя реши да не му обръща внимание. Духът живееше кратко и не беше злопамятен, а плътта беше нищо.

Претърси набързо останалата част от горния етаж, но не откри и следа от онази жена Кенеди. А и вече не очакваше да я намери. Ако наоколо имаше някого, блъскането и тропането на агонизиращия мъж нямаше как да му убегне.

Върна се на долния етаж, като вече не се тревожеше толкова от скърцащите дъски. Озия все още я чакаше в подножието на стълбите.

— Един мъж — каза тя, докато си обуваше и завързваше обувките. — Сам. Да претърсим отново.

Двамата прегледаха всеки сантиметър от къщата, надникнаха навсякъде, където би могъл да се скрие човек. Накрая Мариам се убеди, че жената не беше в сградата. Ако изобщо не е идвала — добре. Но ако е била тук и си е тръгнала, тогава имаха съвсем кратко време, в което да унищожат архивите — другата част от задачата им, и то точно тази, която Танану бе споменал най-напред.

Мариам прати Озия и Цефас до колата, за да вземат някои принадлежности, сред които и подпалваческите средства — неоткриваеми химически катализатори и пластмасова тръбичка, с която щеше да вкара дим в дробовете на мъртвия мъж. Повечето съдебни лекари щяха да заключат, че е умрял в пожара, и нямаше да се задълбочават с по-нататъшни изследвания.

Докато двамата мъже ги нямаше, тя се върна в стаята с компютъра. Инструкциите бяха да унищожи всичко вътре, но Мариам знаеше, че понякога е възможно да се разчете информация от компютърен диск дори когато е значително повреден. Заедно с материалите за подпалване Озия и Цефас щяха да донесат и машината за чистене, преносим генератор в кутия колкото дипломатическо куфарче, който създаваше изключително силно електромагнитно поле. Десетсекундно излагане на пълната му мощност щеше да повреди всички файлове в компютъра, така че дори нещо да оцелееше в пожара, нямаше да бъде използваемо. Щеше да е по-просто да вземат компютъра, но с него се излагаха на риск, защото можеха да ги спрат и претърсят. Така беше най-добре.

Почуди се обаче какви ли тайни са разкрити в тази къща и защо тя и братовчедите ѝ бяха натоварени със задачата да ги изтрият от лицето на земята. Отиде до бюрото и взе най-горния лист хартия. Докато го четеше, в нея забушуваха смесени чувства. Думите, най-неочаквано за нея, се оказаха познати, толкова познати, че можеше да ги каже наизуст. Но се почувства обърквана, че ги вижда тук, все едно бе отворила врата в чужда къща и беше открила зад нея собствената си спалня.

В този миг на неочаквано разколебаване през прозореца премина лъч и се насочи право към нея.

Това бе илюзия, разбира се. Сети се какво я бяха обучавали и замръзна на място. Лъчът премина през нея и след него дойде нов, успореден на първия. Чу се звук от двигател и хрущене на гуми по чакъла. Фарове. Фарове на кола.

Това беше жената. Или някой друг. Нямаше значение, който и да беше, трябваше да умре и унищожението да бъде доведено докрай. Веднага щом светлините отминаха, Мариам се захвана за работа. Бързо извлече тялото през пода до купчина кутии, завити с брезент. Настани го в подножието ѝ и го зави с брезента, за да го пази от чужди погледи.

Къде бяха Озия и Цефас? Със сигурност вече се връщаха с необходимото от колата. Може би бяха видели фаровете и бяха разбрали, че ситуацията се е променила. Тя се надяваше двамата да останат по местата си и да изчакат сигнала ѝ. Но за нещастие не можеше да излезе, нито да им се обади. Все още не. Трябваше да изчака подходящия момент и да разбере с кого си имат работа.

Отиде до прозореца и леко открехна диплите от плат. Долу вляво, близо до къщата, беше паркиран голям камион. Вратата на кабината се отвори. От нея слязоха първо една жена, а после и мъж. Бяха само силуети в мрака, трудно ѝ беше да види лицата им, макар келалитът да усилваше както физическата ѝ сила и скорост, така и остротата на зрението ѝ.

Двете фигури тръгнаха към вратата. Мариам се отдалечи от прозореца, обмисли възможностите и се спря на най-пряката и очевидната. Ще изчака в стаята и ще убие и двамата, когато влязат. Може да се наложи да чупи кости, но ще се опита да го избегне. Ако по телата има видими травми, които пожарът не може да скрие, ще прибегне до сценария с изнасилването, който бе описала на Танану. Или ще изхвърли трупове през прозореца, все едно че са се потрошили, когато са се опитали да избягат от пламъците.

Отиде тихо до вратата на стаята. Чу как двамата крачат по коридора на долния етаж. Гласовете им се чува откъм стълбите, после отминаха. Сега бяха в кухнята. Чу мъжа да нарича жената Кенеди, което не я изненада. Но отговорът на жената я свари неподготвена.

— Усещаш ли колко е топло тук, Тилмън?

Тилмън! Мариам сви несъзнателно юмруци. Мишената, която бяха пропускали толкова пъти! Мъжът, който избяга от Озия и Цефас,

докато го бяха приклезили на затворено място в тоалетната на ферибота, а след това изби ножа ѝ във въздуха с куршум. Който усети по незнайно какъв издайнически знак, че му готвят засада, и им се измъкна. Който ги прати в канализацията под земята да търсят изхвърления телефон. Той беше тук! Беше тук заедно с жената!

Знаеше се, че келалитът усилва някои емоции. Предвестниците бяха обучени как да ги държат под контрол и да ги заключват дълбоко в съзнанието си. Не мислиш за тях, отказваш да признаеш съществуването им, докато пренебрежението не ги направи безопасни и неспособни да вършат бели. Точно това направи и Мариам. Тя дори не се замисли за чувствата, които името и присъствието на Тилмън предизвикаха у нея. Обви ги в обезболяващо було и ги пъкна под прага на сетивата си. В същото време прецени рационално ситуацията. Тилмън беше обучен воин и бе оцелял при нападението на двамата ѝ братовчеди. Съществуваше реална опасност тя да се провали, ако се опита да го убие тук, дори с предимството на изненадата.

Чуха се стъпки по стълбите. Тилмън и жената се качваха. Мариам прекоси много бавно горната площадка и влезе в отсрещната стая. Беше възможно враговете ѝ да влязат първо там, но едва ли. Компютрите се виждаха през отворената врата и щяха да привлекат вниманието им. Най-логичното нещо бе да отидат веднага при тях, за да ги разгледат.

Минаха на метър от нея. Тя ги пропусна. Макар ръцете и краката да я сърбяха да действа незабавно и жестоко, остана на мястото си.

Мъжът и жената влязоха в стаята и заговориха:

— Сървъри — каза жената. — С такива машини правят триизмерните ефекти в киното. Някой е имал нужда от много компютърна мощ.

Вече бяха на около три метра от Мариам, после на пет. Ако помръднеше и я видеха, Тилмън щеше да има време да се обърне, а вероятно и да извади оръжието и да се прицели. Но разстоянието бе прекалено малко и тя също нямаше да го пропусне, ако хвърли острието. Извади нож от колана си и го постави върху дланта си. Вдигна го, готова да хвърля, но само ако ѝ се отвори идеална видимост.

Жената застана между нея и Тилмън и го закри. Щеше да е лесно да я убие, но така щеше да го предупреди. Ако той успееше да намери

зад какво да се скрие в стаята и да стреля по нея, всичко щеше да отиде по дяволите.

Отказа се да действа. Двамата излязоха от полезрението ѝ и отидоха в далечния край на стаята. Без съмнение се доближиха до бюрото.

Мариам излезе от скривалището си и тръгна надолу по стълбите. Гласовете зад нея бяха достатъчно силни, за да заглушат шума, който вдигаше, но тя продължи да върви по края на стъпалата, за да сведе до минимум риска някоя скърцаща дъска да я издаде. Когато стигна до коридора, осъзна, че ръцете и краката ѝ леко трепереха — дребно, незначително последствие от силната емоция на страха.

Излезе от къщата, заобиколи я и отиде отзад, като се движеше близо до стените. След като излезе от полезрението на евентуалните наблюдатели от прозореца на спалнята и от пътя, тръгна смело през високата трева. Озия и Цефас изникнаха пред нея, но не ѝ се нахвърлиха — бяха я разпознали дори в тъмното.

— Тилмън е там, както и Кенеди — каза тя.

Озия примигна стреснато.

— Какво да правим?

— Това, за което се разбрахме — отвърна Мариам. — Ще подпалим къщата. Ако се опитат да излязат, ще ги застреляме. Ако останат вътре, ще ги изгорим. Ние сме трима, а тази постройка има три стени с прозорци и врати. Ако действаме достатъчно бързо, ще ги приклецим на горния етаж, а вратите и прозорците няма да им помогнат. Хайде.

Цефас кимна и миг по-късно същото стори и Озия. Мариам забеляза моментното му колебание и позна какво означава: неизказан въпрос. *След като си ги видяла, защо още са живи?* Обърна гръб на братовчедите си и ги поведе обратно към къщата.

Имаше два контейнера с катализиращо вещество. То беше чисто химично съединение, което след разграждане не можеше да бъде открито и практически нямаше мирис — само леко ухание на дезинфектант и цветя — но гореше бързо и силно като керосин. Започнаха от задната част на къщата и стигнаха до вратата. Озия и Мариам разливаха веществото, обилно намокриха купчините хартия, стените и пода. Цефас остана на пост в подножието на стълбището до

последния миг. В ръцете си стискаше зареден пистолет, готов за стрелба.

Озия държеше запалителя, който след разпад също не можеше да се открие. С него щяха да дадат първоначалната искра. Даде го на Мариам, която прие този жест на уважение с леко кимване. Но не беше забравила за колебанието му по-рано и това не ѝ позволи да се размекне.

Посочи на Озия и Цефас къде трябва да застанат и те се изгубиха в мрака. Нищо нямаше да спечелят, ако се бавят, а и вече бяха изгубили прекалено много време.

Тя издърпа преградата между двете химически съставки на запалителя. Те се смесиха и пламнаха в ръцете ѝ. Хвърли запалителя в коридора, той подскочи и след това се спря.

Чу се глух пукот. В тесния коридор лумна ярка светлина като от слязъл на земята ангел. Горещият разширяващ се въздух докосна бузата на Мариам като ласка на нетърпелив любовник. Тя затвори внимателно вратата и зае позиция.

35.

Някой гореше цветя. Стълбището се бе превърнало в казан, пълен с нагорещен въздух, който миришеше на подпалени венчелистчета. Като огнен ад на полянка през лятото. Тилмън нямаше много въображение, но в главата му нахлуха образи на жертвани и съсипани рози. Това бе миризма, изискваща опрощение.

Кенеди изруга до него. За миг му се стори, че окаменя. След това се свлече на колене. Той си помисли, че се моли, но след това осъзна, че търси. Взе пакета с компактдискете.

— Няма време! — каза й Тилмън.

— Ще намеря време — озъби му се Кенеди и скъса опаковката.

Дори не се налагаше да крецят, защото пожарът все още не вдигаше толкова шум, макар да се разгаряше бързо. Може би това беше по-обезпокоително от миризмата: пламъците се разрастваха тихо, но ефективно.

Тилмън отиде до вратата и излезе навън в горещината. Стълбището сякаш бе запълнено с гъсто вещество, през което трябваше да си пробие път. Стигна до завоя, зад който ослепителната бяла светлина се гърчеше като жива. Хвърли бърз поглед натам и той му беше достатъчен, за да разбере, че нямаше как да преминат през това място. Долният коридор се бе превърнал в пещ, достатъчно гореща, за да ги опече, докато плътта им се отдели от костите.

Прозорците, помисли си той. Но те бяха заковани с дъски. Освен този в стаята с компютрите.

Затича обратно нагоре към стаята. Кенеди тракаше по клавиатурата и пъхаше диск в машината.

— Кенеди! — извика той. — Хедър!

Тя не му отвърна.

— Трябва да се махаме оттук!

— Само на долния етаж има пожар! — каза Кенеди през рамо. — Разполагаме с няколко минути.

Тилмън я сграбчи за ръката и я обърна с лице към себе си.

— Димът ще ни убие — припомни ѝ той. — Знаеш го. Да вървим.

Тя се поколеба за миг, след това неохотно кимна.

— Разбий прозореца. Идвам веднага.

Той отиде с бърза крачка до прозореца и се огледа за нещо, с което да избие стъклото от рамката. Тя извади диска от компютъра и го пъкна в джоба си.

Тилмън се доближи до сървърите и взе най-горния в ръце. Беше свързан с останалите с кабели, които той изтръгна с ритник.

— Това е доказателство! — извика Кенеди тъжно.

— След три минути ще е разтопена пластмаса — тросна ѝ се Тилмън.

Удари стъклото веднъж, дважд, три пъти. То се разби още след първия удар, останалите два бяха за разчистване на стърчащите парчета по ъглите на дограмата, за да не се порежат фатално, докато прекрачват. Тъкмо замахваше за четвърти път, когато нещо се блъсна в дървенията на прозореца от външната страна и разпръсна трески на сантиметри от лицето му.

След секунда се чу звук от полуавтоматично оръжие. Тилмън инстинктивно клекна и вторият изстрел профуча покрай ухото му, достатъчно близо, за да усети как раздвижи въздуха и се заби в гипсовата замазка на тавана. По главите им се посипа бял прах.

Кенеди се взря в дупката на тавана и изруга. Тилмън си помисли, че може да е изпаднала в ступор. Това се случваше и на най-добрите по време на криза и най-подходящото средство да ги извадиш от унеса беше да ги удариш. Създаваха по-малко проблеми в безсъзнание, отколкото ако се паникьосат.

Но той грешеше. Кенеди обмисляше ситуацията. Тя огледа стаята, накрая се насочи към покрита купчина и дръпна покривалото. Това я извади от равновесие за известно време, защото пред очите ѝ се откри труп, който досега бе скрит от погледа им.

— Ах, ти, жалко копеле! — чу я да казва Тилмън. — Трябваше... мамка му, мамка му!

И млъкна. Изтича навън от стаята, влачейки покривалото със себе си. Тилмън я последва, защото предположи какво се кани да направи. Нямаше да ги спаси, но щеше да им спечели време.

Намери я в банята. Вече пускаше крановете на мивката и ваната и се опитваше да накъса покривалото на ленти. Той извади ловджийския си нож от колана и ѝ го подаде, без да каже дума. С него тя успя да отреже неравен триъгълник от плата. Тилмън го взе от ръцете ѝ и го напои във водата, която вече бе напълнила мивката. През това време Кенеди отрязва нова лента за себе си.

Когато парчетата бяха напълно мокри, ги увиха около главите си. Така щяха да се предпазят за кратко от дима и да отложат отравянето. Осигуриха си вратичка. Но вратичка към какво?

Стаята вече се пълнеше с дим, по който искрите от горящата долу хартия се плъзгаха като фенери по река. Пожарът вдигаше много по-силен шум, ревеше като демон по стълбището и наваксваше пропуснатото време. А и с маските на лицата им беше невъзможно да говорят.

Стълбището не можеше да се ползва за бягство. Някой отвън ги чакаше да си покажат главите през прозорците, за да ги убие. Какво им оставаше?

Кенеди го потупа по рамото и му махна. Той я последва отново в стаята с компютрите. Тя посочи нагоре. На тавана имаше капак. Тилмън закима ентусиазирано и вдигна палец. *Добре, да го направим.*

Натрупаха неотворени кутии с листове и си направиха стълба. Той повдигна Кенеди, за да може тя да отвори капака — който, слава богу, не беше заключен! — и след това да се покачи горе. Последва я, като стъпваше внимателно по струпаните кутии. Подскочи и се хвана за ръбовете на отвора. Дървото изскърца достатъчно силно, за да се чуе и сред ужасния пукот на пламъците, но издържа. Тилмън вкара лактите си вътре и Кенеди го издърпа.

Пространството под покрива беше пълно с гъст сив дим на кълба и стълбове, толкова плътни, че с нож да ги режеш. Когато тръгнаха през тях, зад гърбовете им оставаха черни следи като тунели към отминалото време.

Беше прекалено да се надяват, че ще зърнат дупка към чистия въздух, но тя и не им трябваше. Керемидите бяха отпреди войната, вероятно още от деветнайсети век. Всяка бе закрепена на дървен щифт по традиционния начин, който осигуряваше изключително добър баланс. Но чамовите летви бяха толкова стари и проядени от дървеници, че Тилмън успя да ги откачи с голи ръце. Двамата с Кенеди

разчистиха достатъчно голяма дупка и излязоха през нея на полегатия покрив.

Беше като да се измъкнат през дупка в ледена покривка на езеро. Околността ѝ беше нестабилна и се огъваше под тежестта им. Плъзнаха се надолу към улука, който също не изглеждаше много сигурен.

Стана още по-опасно, когато след секунда една от керемидите в края на покрива избухна, разбита на остри като бръсначи парченца, които се забиха в лицата им. Тилмън чу откос от пистолет. Дори успя да познае модела с доста голяма точност. Беше лек, но мощен „Зиг Зауер 226“, вероятно версията „Келерман“ с двойно действие и две изходни положения на спусъка: от онези, които ченгетата като Кенеди сигурно са използвали преди 40-и калибър да превземе всичко.

Тилмън се скри зад ръба на покрива и прилепна максимално към керемидите. Кенеди направи същото, даже около секунда преди него.

Но ръбът не можеше да ги спаси. Просто щяха да са на най-високата точка, когато покривът се срути, което най-вероятно щеше да стане след две минути. Ако преди това не ги уцелеше куршум, щяха да паднат обратно в огнения ад и да имат късмет, ако не си счупят вратовете.

Но не това имаше предвид Кенеди. Тя гледаше вляво от Тилмън, към задната част на сградата. Той проследи погледа ѝ и видя накъде бе насочен или какво търсеше: най-близкия хамбар, който бе на около пет метра от къщата. Намираще се успоредно на основната сграда и на фасадата му имаше дупка, в която някога е бил поставен прозорец. От двете ѝ страни се виждаха отворени дървени капандури със слоеве нескопосано нанесена боя: ориентир за крайната точка на късия им полет.

Беше опасно, но не и невъзможно.

Кенеди започна да пълзи по ръба на покрива. С крайчеца на окото си Тилмън забеляза раздвижване долу. Дръпна я точно когато куршумите се заудряха в керемидите край тях. Валяха като кос метален дъжд, след който изригнаха фонтани от осколки. Той извади револвера си и отвърна на огъня, за да спечели малко време и да предупреди стрелците да не се отдалечават много от стените на къщата в търсене на по-добра видимост за прицелване.

— Мамка му! — извика Кенеди гневно и объркано. — Това си е жива касапница!

Тилмън изпразни револвера в мрака под тях, след това се претърколи по гръб, за да презареди. Имаше два резервни пълнителя, модифицирани HKS 255, готови за употреба. Свърши всичко за няколко секунди, но виртуозността не му вършеше никаква работа.

Стреляше в тъмнината, осветявана само от пламъците, които започваха да се провират през процепите на керемидите. Знаеше, че има нищожен шанс да улучи някого и просто щеше да стане по-лесна мишена. Можеше обаче да отвлече вниманието на убийците, докато Кенеди отиде до края на покрива и скочи.

А след това те щяха да отидат до хамбара и да си я застрелят на спокойствие. Трябваше да измисли нещо по-добро, с по-сигурни възможности за оцеляване.

Погледът му се плъзна по камиона и се върна пак на него. Дали да не взриви резервоара? Това, че изобщо обмисляше подобна идея, показваше колко е отчаян. Като оставим настрана градските легенди, доказано е многократно, че резервоар на превозно средство не може да се запали, като го простреляш. Куршумът не генерира достатъчно топлина, а и обработеният петрол е стабилен. Ако изскочи искра от удара на куршума в метала, може и да се получи, но шансът беше по-малък от едно на милион и нямаше смисъл да действа хазартно.

Оставаше му само една глупава каскада, за която дори Джони Ноксвил би се замислил дали да изпълни.

Тилмън порови в джоба си и намери кутията кибрит, която носеше със себе си още от Фолкстоун. Отвори барабана на револвера, потупа го в дланта си и един куршум се плъзна навън и падна в ръката му.

Кенеди го гледаше учудено.

— Движи се към хамбара — каза ѝ той. Тя не го чу през маската, затова той я свали и я захвърли. Тук въздухът беше по-чист, а и най-вероятно нямаше да загинат от отравяне с дим. — Движи се към хамбара — повтори той.

— Ще ме видят — отвърна му Кенеди.

— Няма значение. Тръгвай натам, приближи се колкото можеш, но не скачай, докато... скочи, когато гледат в друга посока.

— Към какво? Накъде ще гледат?

— Към красивите светлини — каза дрезгаво Тилмън.

Насочи вниманието си към куршума, .454 „Казул“, модифициран от гилза за „Колт“ .45, класика, превърната в малък шедьовър. Създателите му Казул и Фулмър се опитали да създадат куршум за лов на най-едър дивеч и затова искали да увеличат мощта, но без да чупят ръката на стрелеца. Идеалното решение било съчетанието на капсула за пушка и гилза за пистолет и така достигнали налягане от 410 мегапаскала и скорост от над 500 метра в секунда.

За пистолет с нисък откат като „Уника“ това беше идеалната амуниция. Обикновено Тилмън се придържаше към фабрично изработените куршуми, но понякога си правеше и собствени от месингови гилзи и капсули по стара ирландска рецепта.

Затова знаеше, че когато отвори със зъби гилзата, тя няма да избухне и да отнесе долната половина на лицето му.

Кенеди се отдалечаваше от него, пълзейки по покрива, и куршумите вече свистяха далече от нея. Тя се бе притиснала плътно към керемидите от другата страна на ръба и се беше превърнала в трудна мишена, но още имаше опасност някой патрон да я отнесе. Дори да не я ранеше смъртоносно, пак можеше да я накара да се изпусне и да се плъзне надолу. Точно в момента сигурно се чудеше дали Тилмън я използва за мюре, докато сам обмисля как да скочи от другата страна на покрива с надеждата, че няма да си счупи крака или гръбнака при приземяването.

Той отвори кутията кибрит и отхапа главите на двайсетина клечки. Сдъвка ги, докато се превърнат в гъста паста. След това изплю гадната отровна смес в гилзата. Беше се получила нещо като каша от фосфор и слюнка. Затвори гилзата и я запечата със зъби. Стискаше здраво, докато не усети, че емайльт им ще се начупи. Но дори и тогава шансът проклетата самоделка да избухне в барабана си оставаше петдесет на петдесет. Майната му, вече беше решил.

Кенеди се бе отдалечила и притиснала към широк комин на две трети от дължината на покрива. Той я прикриваше сравнително добре, но също така блокираше пътя ѝ и тя трябваше да се изправи на крака или поне на колене, за да го заобиколи. А стрелците бяха проследили придвижването ѝ и сигурно вече имаха по-добра възможност да се прицелят. Бяха напълно невидими в непрогледния мрак долу, само дулата им просветваха, когато стреляха. Тилмън можеше да се цели в

тези светлини, разбира се, но знаеше, че само идиот би останал на мястото си, след като е стрелял.

Щеше да се придържа към план А, където А беше първата буква на „абсурден“.

Преброи до три наум и се изправи. Прицели се внимателно, въпреки че знаеше колко добре се вижда под светлината на пожара зад него. Покрай рамото му премина куршум и почти го облиза. Втори се удари в керемидата между краката му.

Затаи дъх, съсредоточи се върху целта, изолира се от целия свят и натисна спусъка.

Нощта моментално се превърна в ден, или по-точно в деня на Страшния съд, когато Господ решава, че повече няма да търпи.

36.

Това беше краят.

Тилмън и жената бяха хванати в непробиваем капан в запалената до основи сграда.

Мариам очакваше да се опитат да избягат през прозорците и бе готова да ги върне обратно вътре, ако го направят. Всъщност беше почти сигурна, че уцели Тилмън, когато той се показва през прозореца на спалнята. А тя вече се бе прицелила и нямаше да се изненада, ако нито той, нито жената се покажат повече.

Озия пръв чу звуци откъм покрива. Подсвирна кратко два пъти, за да привлече вниманието на Мариам, и посочи. Тя видя раздвижването, отначало размазано, но след това главата и раменете на жената ясно се очертаха пред очите ѝ. Стреля, а жената прилекна и се скри от погледа ѝ.

Но това беше просто въпрос на геометрия. Нямаше нужда Мариам да казва на Озия и Цефас какво да правят: и двамата се отдалечиха от стените на къщата в синхрон с лидерката си. Двата силуета вече се катереха по покрива, ала през повечето време се сливаха с фона. Но когато част от някого от тях се издигаше над очертаванията на покрива, пламъците го осветяваха и всичко се виждаше ясно. Мариам вдигна оръжието си и зачака. Два пъти видя нещо да се раздвижва бързо на фона на огъня и стреля. Втория път ѝ отвърнаха и тя трябваше да се приближи към стената, за да излезе от полезрението на Тилмън.

Помисли малко, но не предприе нищо. Ще остави и двамата да изгорят в пожара, а това рано или късно щеше да се случи без никакви по-нататъшни усложнения. Но покривът не беше напълно изолиран и Тилмън и Кенеди като че ли се движеха към задната му част, откъдето можеха да скочат върху най-близката помощна сграда.

Мариам подсвирна и Озия отново погледна към нея. „Върви отзад“, заповяда му тя със знаци и той веднага потегли. Тя притича пред фасадата на къщата, докато Цефас влезе в полезрението ѝ. Той се

обърна към нея, щом я видя, и Мариам му даде същите безмълвни указания.

Тя самата реши да остане отпред. Вече изглеждаше невъзможно Тилмън и Кенеди да се върнат обратно в сградата, чиято вътрешност бе напълно погълната от пожара, и да се опитат да стигнат до прозореца. Но ако го направеха или ако дори стореха по-невероятното и затичаха към вратата, тогава Мариам щеше да е на пост и да ги застреля.

Наблюдаваше одобрително как Озия и Цефас заобикалят и стрелят по пътя си. За миг зърна рамото на жената и част от гърба ѝ. По всичко личеше, че Кенеди е изминала по-голямата част от пътя към задната стена, където ѝ се изпречваше вертикален комин и ѝ осигуряваше прикритие, стига да не се опита да го заобиколи. Ако останеше на място, имаше около минута, преди покривът да се срути, а междуременно се очертаваше ясно на фона на белия комин всеки път, щом загубеше равновесие. Цефас се прицели, но после рязко се извърна да стреля по друга мишена, вероятно по Тилмън. Пусна два куршума.

Третият дойде от покрива и Мариам го видя в мига, в който го и чу: ярка червена следа, движеща се по най-краткия път между две точки. Първата точка беше Тилмън, а втората — камионът, с който бе дошъл. Експлозията беше живописна, внезапна и изключително ярка. Вълна горещ въздух удари Мариам и я свали на земята. Взривът се чу с такова закъснение, че сякаш не идваше от едно и също място с огнената гледка.

Омаломощена, тя надигна глава и примигна срещу кълбата дим. Ушите ѝ пищяха, очите ѝ бяха заслепени и горещият въздух, който вдишваше, беше като прегоряла супа от бензин. Опита се да извика Цефас, но само се задави от мъчителна кашлица, която разкъсваше обгореното ѝ гърло, все едно преглъщаше начупени стъкла.

Тогава пред очите ѝ се появи нещо странно, може би видение. Светът беше станал черно-бял и нарисуван с тебешир и сажди мъж танкуваше гротескно като клоун. Движенията му бяха насечени и неубедителни. Падна като Чарли Чаплин, но с такава енергия, че се прекатури обратно и застана отново на крака. След това падна отново.

Беше Цефас. И не танкуваше и не правеше смешки. Това беше предсмъртната му агония. Огънят го обгърна от всички страни,

приласка го като любовница. Горящият бензин се бе просмукал в дрехите и кожата му, пресушаваше влагата в тялото му и я превръщаше в пара, която се носеше преобразена с бясна скорост към небето.

Мариам изпищя и от това толкова я заболя, че мозъкът ѝ замалко да спре да работи. Положи усилия, за да остане в съзнание.

С насълзени очи успя да се изправи на крака. Забеляза Озия да тича покрай задната стена на къщата, а след това да се спира, след като зърна това, което тя вече беше видяла: как Цефас се превръща в жертвено агне за Бога.

— Озия! — изграчи Мариам и тръгна към него. Произнасяше думите с обгорени устни. — Озия, не...

Не го доближавай, искаше да каже. Не излизай на светло, така само ще се превърнеш в мишена! Но Тилмън гръмна още преди тя да довърши изречението. Озия застина на място и силната светлина от пожара разкри пред Мариам ясно какво му се случи. Димът около главата му се разнесе и почервения. Той бе примесен с кръв и мозък, които изтичаха от дупката в черепа му, причинена от изстрел с мощен патрон от близко до средно разстояние.

Мариам затича с всички сили към хамбара, защото знаеше какво се канят да направят сега. Щяха да скочат, а докато го правеха, щяха да са уязвими, беззащитни щяха да бъдат и когато се приземят. Все още можеше да успее. Все още можеше да отмъсти... да отмъсти... можеше да приключи мисията.

Вратите на хамбара бяха затворени, пантите им бяха изкривени. Тя дърпа и повдига, докато се отвори, отстъпи и се хвърли в мрака с кълбо напред. Когато се изправи, мускулите ѝ се стегнаха, готови за действие. В едната ръка държеше пистолет, а в другата нож. Ако го види първа, преди той да я забележи, ще използва ножа. Ако се стигне до престрелка, ще се довери първо на пистолета и ще се моли той да не умре веднага, за да може да се приближи до него и да му пререже гърлото.

Отвън се чу глухо тупване, след това второ. Те бяха скочили от другата страна на хамбара, а не влизаха в него!

Мариам извика отново. Произнесе цинизъм, който дори не би си признала, че знае. Побягна навън, но горящият камион, опожарената къща и пренаситеният с дим въздух я заслепиха повече и от най-плътната превръзка през очите. В тъмното, отвъд адския огън, се чува

стъпки на тичащи хора. Тя се втурна след тях и започна да стреля в посоката, по която се изнизваха, докато изпразни пълнителя и спусъкът се заключи.

След това се спъна в нещо в мрака и се просна на твърдата земя, като разрани дланите си. Остана без въздух, струваше ѝ се, че гърдите ѝ се разкъсани, а кожата на обгорялото ѝ лице бе болезнено опъната по черепа като маска на смъртта. Претърколи се по гръб във високата трева. Беше напълно изтощена. За миг помисли, че умира. Но болката, която се усилваше с всеки дъх, ѝ подсказа, че е все още жива.

През агонията ѝ започна да се прокрадва тънък несигурен лъч надежда. Бог не беше приключил с нея. А и тя не бе приключила с чудовищата, които отнеха живота на любимите ѝ братовчеди.

37.

Докато тичаха, Тилмън се почуди от какво точно бягат.

Очевидно от хората, които стреляха по тях. Но той бе повалил двама от тях, единия с експлозията на резервоара, а другия по-традиционно — с куршум. Опита се да ги преброи, докато бяха на покрива, и беше почти сигурен, че са останали най-много един или двама.

Но това означаваше, че са останали само един или двама от тези, които вече ги бяха обстрелвали. Можеше да имат подкрепление някъде наблизо и да са в състояние да го повикат много бързо. Нищо чудно писъкът, който бяха чули, след като скочиха от покрива на хамбара, да се окаже точно това: зов за помощ. Приличаше на женски вик. Почуди се без връзка дали това не бе жената от ферибота, която заби нож в бедрото му от трийсет метра. Не беше много здравословно да я срещне в тъмното, дори и да е с празно оръжие.

По-добре да бягат, а после да броят жертвите, отколкото да влязат в битка, която може да се окаже последна. Кенеди бе прибрала дисковете в джоба си. Бяха успели да измъкнат... нещо от къщата, и то нещо, което бледоликите убийци се опитваха да не им позволят да доближат. Значи си струваше усилията да го вземат, нямаше как да е иначе.

Кенеди бягаше наравно с него в началото, но после започна да го изпреварва. Раната от ножа в бедрото още го болеше и го забавяше. Въпреки болката се опита да забърза и я настигна, когато доближиха плитко дере, което, по всичко личеше, беше южната граница на имота.

Докато се опитваше да я премине, Тилмън се натъкна на ограда от бодлива тел, но тя беше ниска и пораженията бяха минимални. Прескочи я и се озова на черен път, който водеше под остър ъгъл надолу към далечното шосе. Погледна назад към Кенеди, която се бореше с бодливата тел. Или не беше видяла протегнатата му ръка, или бе решила да откаже помощта.

Вече бяха на неутрална територия, не в „Гълъбарника“. Мълчаливо се съгласиха да забавят ход, бяха тичали достатъчно.

Кенеди се наведе и се подпря на коленете си. Постепенно овладя дъха си. Тилмън остана изправен и се огледа назад за преследвачи. Но освен ако тези преследвачи не бяха ниндзи, сигурно вече щяха да са ги чули.

— А сега накъде? — попита на пресекулки тя. — Ние сме... напред... шибаното нищо и ти взриви камиона!

— Тогава идеята ми се стори добра — отвърна той.

Кенеди се разсмя дрезгаво, гласът ѝ с мъка излизаше от гърлото.

— Свърши работа — отбеляза тя мрачно и добави: — Как? Как го направи?

С чист късмет, беше правилният отговор. Защото не можях да намеря запалка, с която да си обгоря раните във Фолкстоун и трябваше да се задоволя с кибрит. И заради любопитен факт от уроците по химия отпреди десетилетия.

— Превърнах обикновен куршум в запалител — каза ѝ той. — Вълшебната съставка бяха стрити глави на кибритени клечки: те се състоят основно от кристализирал червен фосфор. При запалване развиват температура от 200 градуса също като бензина в резервоара. Но тази температура се задържа само за част от секундата, при удар например. Тогава от червения фосфор изхвърчат искри, защото е произведен на белия, а той се samozапалва във въздуха.

Млъкна, защото изчерпи познанията си. Като дете правеше същото със сачми — намазваше ги с червената каша, чакаше ги да изсъхнат, хвърляше над тях кутия с газ за запалки от десет метра разстояние и се наслаждаваше на светлината и горещината, които разперваха криле над малкия им заден двор.

Кенеди го гледа дълго, без да произнесе нито дума, по едно време като че ли се накани да каже нещо, но се отказа. Тилмън въпреки това я изчака, усещаше, че нещо се задава.

— Имаме два трупа — каза тя.

— Моля?

— Два трупа. Незаконни убийства. Ти ги уби, Тилмън.

Той сви рамене — не беше нагъл, просто наистина не знаеше какъв отговор очаква тя от него.

— Е, и?

— Би трябвало да те арестувам. Тази работа хич не ми харесва. Не съм ти момиче за всичко, нито твой ортак, нито пък ти си Батман, а аз — комисар Гордън. Не можем повече да продължаваме така!

Той издиша бавно. И на него му бе трудно да намери равновесие. Беше луда вечер дори по неговите стандарти. Като се обърнеше назад, двете убийства не му носеха чувство за триумф.

— Така е — съгласи се. — Не можем. Поне не за дълго. Но сделката си остава, Кенеди. Каквото и да откриеш в дисковете или книгата...

— Така ли? Каквото и да открива?

— Ами аз убих заради тях. Така че са и мои.

Тя отново се взря мълчаливо в него и той отново я изчака да проговори първа. Този път нямаше продължение. Каквото и да искаше да му каже, не намираще думи. Мина покрай него и тръгна към шосето. Той уважи настроението ѝ и я остави да се отдалечи.

38.

Случилото се във фермата „Гълъбарника“ нямаше как да бъде скрито.

Кенеди се обади в отдела от кабинка край пътя и докладва за резултатите от претърсването, за смъртта на Коумс и срещата си с убийците. Не премълча нищо, но според нейната версия беше стигнала сама до фермата, след като се е отделила от Коумс, и сама бе избягала от пожара. Не каза нищо за Тилмън.

В рамките на половин час пристигнаха линейки, полицейски и пожарникарски коли с пуснати сирени. Отцепиха мястото, загасиха пламъците, които продължаваха да гложат скелета на фермата и камиона, и започнаха внимателно и подробно да обработват местопрестъплението. Кенеди им пожела успех.

Самърхил беше след последните пристигнали. Можеше да има много причини за това, но една от тях със сигурност беше проверката на документацията — търсел бе някаква следа, която да сочи към тази трагедия, искал бе да се увери, че не е дал никакво одобрение за действията, довели до нея.

Размениха си няколко думи. Кенеди се оправда с изтощението и болката, за да го държи на разстояние и да се остави на грижите на медиците. Даде му съвсем бегли обяснения и беше направо съкрушена, когато му каза, че сред все още неидентифицираните трупове е този на сержант Коумс — още един от техните беше мъртъв. Самърхил дори не я попита дали е успяла да открие някакви материални улики, така че не ѝ се наложи да лъже.

Превързаха раните и изгарянията ѝ и я откараха до най-близката болница със спешно отделение и травматология — „Роял Съри“. Преди да тръгне, тя помоли Самърхил да прати полицейска кола след нея. Можело да ѝ сложат упойка, дори да я приспят, затова искала първо да даде показания — не се знаело какво може да забрави след анестезията.

Самърхил неохотно се съгласи. Освен това ѝ заповяда да не говори с никого, преди да се срещне с него.

— С никого, Кенеди. Дори и с шибан свещеник.

— Не познавам свещеници, Джими — каза тя дрезгаво. — Не се движа в такива среди.

Всъщност раните ѝ бяха повърхностни и никой не пожела да я сложи под пълна упойка. Даваха ѝ само аналгетици и я мажеха с обезболяващ гел. Предложиха ѝ да ѝ включат система, но Кенеди отказа и подписа официалния формуляр, с който на практика признаваше, че сама поема отговорността за здравето си.

Двайсет и пет минути след като излезе през плъзгащите се врати на спешното отделение, тя видя полицейската кола, която я чакаше отпред.

— Трябва да се върна в отдела — каза на леко стреснатия униформен полицай. — В Ню Скотланд Ярд. Веднага. Имам улика, която трябва да бъде заведена.

Полицаят се пресегна към радиостанцията. Кенеди хвана ръката му и го спря.

— Антитерористична секретна операция — каза тя. — Никакво обсъждане по неподсигурени канали. Съжалявам.

Полицаят не искаше да спори с нея, нито да я разпитва. Беше пълна глупост, разбира се, но Законът за борба с тероризма даваше много козове и всички ги ползваха, когато искаха да прескочат препятствие по най-бързия начин.

А дали наистина беше глупост? Със сигурност бе попаднала на конспирация, която имаше по-големи ресурси от нейните, както и връзки с други държави.

Когато се върнаха на Дейкър стрийт, тя освободи полицая. Той сигурно веднага щеше да докладва, но само на своя началник. Кенеди нямаше никакви притеснения, че Самърхил скоро ще научи.

В детективската стая направи копие на диска. След това сложи оригинала в плик и го остави във вътрешната поща за Самърхил. Добави кратка бележка, в която обясняваше, че болката от раните и травмата от близката среща със смъртта са причината да забрави, че е успяла да запази нещо от огнения ад.

Разбираше целия абсурд на глупавата интрига, в която я бяха натикали, но също така знаеше, че следващите няколко дни ще са тежки. Дори по-тежки от преди. Още един полицай беше мъртъв и от регистъра щеше да стане ясно, че Кенеди пак е отишла без

подкрепление. Този път тя бе пренебрегнала и йерархията и беше действала без никакво разрешение от водещия офицер. Имаше голяма вероятност правилникът, който бе надвиснал над главата ѝ след събитията в Парк Скуеър, да се стовари с цялата си строгост върху нея. Ако това се случеше и започнеха да я мъкнат по комисии и разпити, искаше поне преди това да види какво е открила, за да остане възможно най-близо до разследването. Това беше най-малкото, което дължеше на Харпър, а и на себе си.

Копира диска още веднъж за Тилмън. Докато чакаше скърцащия си стар компютър да довърши задачата, провери електронната си поща. Имаше имейл от ул. „Шарл дьо Гол“ в Лион, Интерпол.

Плъзна очи по съобщението. „Молбата ви за информация по двустранното споразумение в съгласие с конвенцията на ООН... положителните резултати са достатъчно отскоро и имат отношение към вашето... приложените документи са само за вътрешно ползване и след разрешение от...“

Имаше прикачен документ. Кликна върху него. После се взира цяла минута в екрана, без дори да мига.

След това вдигна телефона и се обади на новия номер на Тилмън.

— Тилмън.

Като се имаше предвид през какво бяха минали заедно само преди някакви си два часа, той звучеше доста спокойно и делово. Почуди се къде ли е. В някое крайпътно заведение на шосе А3? В кръчма в Гилдфорд? Или вече се е върнал в Лондон, полегнал е в някоя евтина стая под наем и чете „Оръжия и амуниции“?

— Лио... — каза тя и млъкна.

— Кенеди. Добре ли си? Какво стана, след като пристигнаха началниците ти? Наблюдавах цирка от около километър и никак не ми се искаше да се приближавам.

— Аз... ами добре мина — мънкаше тя. — Засега всичко е наред. Все още не е започнало най-лошото.

— Уведоми ме, когато започне. Ще ти помогна с каквото мога.

— Да. Благодаря. Лио, слушай. Имам съобщение от Интерпол. Отговорили са на моя формуляр С52.

— На какво?

— Рутинна молба. Информация от други национални полиции за текущи разследвания. Попитах ги... Попитах ги за Майкъл Бранд.

— И те ти дадоха конкретна информация? — моментално се промени гласът му. — Нещо ново?

— Пратиха ми купища документи от Америка. PDF файлове от полицията в Аризона и от ФБР.

Преглътна и продължи:

— Лио, има и други начини. С това, което взехме от „Гълъбарника“, можем...

Той я прекъсна, защото усети напрежението в гласа ѝ. Искаше просто да изплюе камъчето, каквото и да е то.

— Кенеди, накратко.

— Майкъл Бранд...

— Да? Хайде, кажи го.

— Пътувал е в самолет, който е паднал край град Пийзън в Аризона. Мъртъв е, Лио. Умрял е преди шест седмици.

ТРЕТА ЧАСТ
124

39.

Река Колорадо беше омаломощена тези дни. Непрекъснато източвана от Калифорния през нещо, наречено Всеамерикански канал (кой патриот няма да стане на крака и да отдаде чест на водно съоръжение с такова име?), и от напоителните канали, построени, за да утоляват жаждата на аризонските ферми, тя съвсем губеше дебит на юг от Юма, разтичаше се на изсъхнали поточета и едвам стигаше до океана.

Това научи Кенеди от таксиметровия шофьор, разговорлив тип на име Джон Бърд, който твърдеше, че е три четвърти индианец мохаве. Взе я според уговорката от главния терминал на „Лафлин Булхед“, което се титулуваше международно летище, но от Лондон до него се стигаше само след прекачване на „Дълес“ във Вашингтон. След четирийсет и осем часовото пътуване Кенеди бе изнервена още преди да се качи в таксито. А и жегата си казваше думата — беше 11:50 часа местно време и слънцето бе в ослепителния си зенит, макар Джон Бърд жизнерадостно да я уверяваше, че това е суха жегга и не е чак толкова изтощителна, колкото влажната в други, по-малко цивилизовани части на света. Увеличи леко климатика, но това не понижи осезателно температурата, само повиши значително шума.

Качиха се на шосе 68 и поеха право към града. Движеха се успоредно на Колорадо, докато не завиха на изток към Кингмън и далечния Флагстаф. На Кенеди реката ѝ се стори доста внушителна: криволичещ гигантски поток, два пъти по-широк от Темза, течащ между шеметни кафеникави скали. Денят беше слънчев, без нито едно облаче от хоризонт до хоризонт — от онези, заради които е измислен изразът „безкрайна синева“.

— Знаеш ли колко притоци има Колорадо? — не спираше да говори Джон Бърд. — Хила Ривър, Сан Хуан, Грийн Ривър, акведуктът, онзи с „в“, как беше? А, да, Върджин Ривър и Литъл Ривър. Сладко, а?

— Много интересно — съгласи се мрачно Кенеди. Пийзън беше на четирийсет и пет минути път с кола, а Джон Бърд тепърва набираше скорост. Започна да ѝ разправя, че реката била наречена така, защото

водите ѝ някога били оцветени в яркочервено от седиментните скали, но в днешно време се филтрирали от язовира „Глен Кениън“ и вече си били като навсякъде другаде. Сладко, а?

За да го отклони от главната тема, по която изглеждаше компетентен, тя го попита за самолетната катастрофа. Да, оказа се, че в онзи ден бил на път, карал клиенти от кръстовището Грасхопър и видял със собствените си очи как паднал самолетът.

— Стана изведнъж. Като гръм от ясно небе. Никога не съм виждал подобно нещо. Но беше далеч от мен и не чух никакъв звук. Случи се много тихо. Ето това не мога да забравя. Когато самолет падне така, се очаква огромна експлозия, но на мен ми се стори, че всичко стана много тихо... все едно го гледах по телевизора с намален звук. Толкова хора да умрат, а да не се чуе нищо.

Той се замисли върху това за известно време и Кенеди получи възможност да си почине от него и да разгледа указанията, които ѝ бяха пратили от шерифската служба. Но спокойствието не трая дълго. Скоро шофьорът отново започна да я залива с любопитни факти за любимия воден път на Югозапада. Джон Бърд не се ограничаваше само с река Колорадо. Оказа се, че знае много и за езерата Мийд и Мохаве. Но не желаше да се спира на залива на Лас Вегас.

— Не е добро място. Не става за семейства.

Кенеди бе замаяна от умора и на принципа на свободните асоциации се опита да си представи как ли изглежда този мръснишки залив, който не е подходящ за семейства. Сигурно в него имаше незаконни добавки.

Когато най-накрая стигнаха до Пийзън, тя накара Джон Бърд да я изчака, докато си хвърли багажа в хотелската стая — евтино местенце, което се опитваше да наподобява хасиенда. След това го помоли да я закара право в шерифската служба. Знаеше, че не е в най-добрия си вид, но искаше да установи контакт и да започне да върши нещо по този фронт. Вече бе изгубила много време, така че не смяташе да пилее повече.

Шерифската служба се помещаваше в сграда на един етаж на главната улица на Пийзън, точно до офиса на фирма за недвижими имоти, която предлагаше „люксови апартаменти с двойна квадратура“. Джон Бърд ѝ даде визитка. Тя тържествено я прибра в чантата си, но си обеща наум, че ще я използва само в краен случай.

Прекося улица и влезе в шерифската служба, а Джон Бърд ѝ махна, преди да потегли.

Вътре миришеше на смесица от мед, глицинии и като че ли розови листенца. Климатикът бе нагласен на идеалната температура. Ужасната жена на диспечерското бюро, която имаше лоша кожа, огромна коса и плоско и агресивно лице на булдог, я изгледа така, сякаш лично отговаря за опазването на морала в града и приема много сериозно това си задължение. Помещението зад бюрото ѝ бе разделено на две от преграда на височината на кръста, в която имаше малка вратичка.

— Да, госпожо — каза булдогът. — С какво мога да ви помогна?

Кенеди се приближи към бюрото и подаде документите, с които удостоверяваше благонадеждността си: писмо на бланка на лондонската полиция, разпечатка на имейл от собствения ѝ компютър, изпратен от някой си Уебстър Гейл, с който той я канеше да дойде, когато пожелае, и я уверяваше, че с радост ще ѝ помогне, стига да може.

— Аз съм от Лондон — обясни тя. — Имам уговорка с шериф Гейл. Не сме уточнили час, но просто исках да му съобщя, че съм пристигнала.

Булдогът прегледа двата листа бавно, със съсредоточено и непроницаемо лице.

— А, да — каза накрая. — Уеб ни предупреди, че ще дойдете. Той смяташе, че ще е утре, но както виждам, е днес. Добре, седнете, а аз ще кажа на шерифа, че сте тук.

Кенеди прие поканата и седна, а булдогът натисна някакви копчета на таблото пред себе си и започна да мрънка толкова тихо под носа си, че не се чуваше нищо. Гласът на шерифа обаче долетя ясен и прекалено силен.

— Благодаря, Кони. Кажи ѝ да ме изчака за минута. Трябва да се среща и да си затъкна ризата в панталона за британската дама. А тя хубава ли е? Или прилича на кралицата им?

Булдогът прекъсна връзката и изгледа непроницаемо Кенеди.

— Той ще дойде след малко — каза тя.

Кенеди седеше и чакаше, като се опитваше да не задреме. Наля си от автомата две чаши вода, която беше толкова студена, че я заболяха зъбите. Но това ѝ помогна да се освежи. Когато допиваше

втората, към нея се приближи мъж с размерите на гардероб, който развяваше непохватно огромните си ръце. Взе набързо дялящите ги две крачки и ѝ подаде длан за поздрав.

Кенеди набързо определи Гейл като един от онези здравеняци, които се бяха научили на предпазливост и деликатност, след като цял живот им се бе налагало да живеят в свят два номера по-малък от тях. Не стисна ръката ѝ, само я докосна леко с върха на пръстите си, заложи повече на любезното кимване, не толкова на ръкостискането.

— Уебстър Гейл — каза той. — Окръжен шериф. За мен винаги е удоволствие да се срещна с колега полицай, сержант. А и вашата полиция има много добра репутация.

— Благодаря, шерифе — отвърна Кенеди. — Слушайте, току-що пристигнах и съм по-скоро мъртва, отколкото жива. Май ще трябва да поспя малко, но ако утре имате време, ще се радвам да си поговорим за този случай и може да ми покажете какво сте събрали...

— Утре? — задъвка думата Гейл, все едно беше трудно поддаващ се на храносмилане хрущял. — Ами да, можем да поговорим утре. Но точно сега имам време, а и знам, че разполагате само с пет дни. Ако наистина сте много уморена, тогава си починете и да се видим утре сутринта. Но ако смятате, че можете да издържите още час, тогава да прегледаме поне основните факти: какво искате да научите, докато сте тук, и как ние можем да ви помогнем.

— Разбира се — усмихна се Кенеди и кимна. Зависеше изцяло от добрата воля на този човек и не би проявила глупостта да му дръпне юздите, когато той се канеше да се впусне в галоп. Освен това Гейл беше прав, че тя нямаше много време, дори можеше да се окаже по-недостатъчно, отколкото си мислеше. — Да се залавяме за работа.

Кенеди очакваше този разговор и си беше приготвила реч, която се надяваше да произнесе достатъчно убедително въпреки умората от полета. С нея обясняваше, подкрепяйки се с разумно количество документация, точно какви престъпления разследва, как се е озовала в юрисдикцията на Гейл, какви международни и междуведомствени протоколи оправдават пристигането ѝ тук и каква помощ би искала да ѝ окаже шерифската служба. С други думи, бе готова да попълни празните места в официалната молба (или поне официално

изглеждащата молба) и да очертае ясни граници, които да направят тайнствеността ѝ по-малко подозрителна.

Но се оказа, че и Уебстър Гейл, също като Джон Бърд, си има любима тема, която за нейно щастие не беше река Колорадо, а съдбата на полет 124 на „Коустъл Еърлайнс“. Влязоха в малкия му кабинет, който беше по-скоро оградено място в ъгъла на по-голямото помещение, и той заговори още преди тя да седне.

— Човешка грешка — каза той. — Това беше заключението накрая. Човешка грешка.

Произнасяше думите натъртено, почти саркастично.

— Предполагам, че това е едно от нещата, които казват, когато не знаят какво да кажат.

— Мислех, че е заради вратата — обади се Кенеди. — Вратата се е отворила във въздуха и налягането е спаднало.

— Точно така — съгласи се Гейл. — Но прегледаха вратата и тя се оказа в пълна изправност. Няма обяснение защо се е отворила. Човешката грешка е компромисен вариант, така си мисля аз. Щом няма дефекти, значи хората нещо са объркали. Така е по-лесно, отколкото да си признаят, че не знаят. Или да спрат всички самолети на авиокомпанията, докато проверят вратите им, както направиха австралийците с техните джъмбоджети. Нали се сещате, когато им избухна двигателят. А тогава дори никой не загина, по дяволите.

Кенеди кимна учтиво.

— Но всичко е станало по правилата, нали? Приключили са разследването, когато са намерили черната кутия.

— Не, госпожо — отвърна тържествено шерифът. — Така и не намериха черната кутия. Просто спряха да я търсят, когато престана да излъчва сигнал. Кое то, между другото, не би трябвало да се случи. Попрочетох това-онова. Батерията ѝ издържа по три месеца и не може да бъде разрушена, дори да има бомба. Логично, нали? Самолет пада от небето, това си е като бомба, така че би трябвало да издържи...

Млъкна рязко и лицето му преbledня. На Кенеди ѝ се стори, че в главата му нахлу ясен спомен, който се опитваше да забрави.

— Видяхте ли самата катастрофа, шериф Гейл?

Едрият мъж се стегна.

— Не, госпожо. Не я видях. Но видях последствията. Останките от самолета. Няма да забравя скоро тази гледка.

Забарабани по бюрото и отново се разсея. Може би от въпроса ѝ, а може би и от собствените си объркани спомени.

— Та черната кутия — каза той накрая и отново се върна на темата. — Не би трябвало да се повреди или да спре да излъчва, освен ако не е попаднала във вулкан или нещо подобно. А ние нямаме вулкани в окръг Коконино. Значи остават две загадки. Как се е отворила вратата и какво е станало с черната кутия? А сега ще добавя и трета. Колко оцелели има?

Кенеди примигна. Не знаеше какво да отговори и се чудеше как разговорът се бе пренесъл толкова бързо на територията на „Досиетата Х“.

— Нито един, доколкото знам — отвърна тя.

— Така се твърди в официалните доклади — каза Гейл и в гласа му като че ли се прокрадна удоволствие. — Но после започнаха да се случват разни неща.

И той се впусна в подробности за срещите с живите мъртви от полет 124, а Кенеди, дълбоко скептична и неспособна да имитира интерес, положи всички усилия, за да не му отговори. Когато той приключи, тя се опита да направи неутрален коментар:

— Е, предполагам, че това е мистерия от друг порядък — каза. — Имам предвид, че за случилото се по време на полета и после с черната кутия може да се намери отговор. Но призраците са... нали разбирате... там никога няма да има обяснение. Хората вярват, че са ги видели, но няма как да го докажат. Така че няма да има отговор. Просто слухове.

Стараше се да не го обиди. Гейл изобщо не се засегна, но отхвърли аргументите ѝ с усмивка.

— Е, госпожо, аз смятам, че е най-добре човек да е отворен за всичко. Понякога, ако нещо ти изглежда невъзможно, то е защото го гледаш от грешния ъгъл.

Проклетата часова разлика. На Кенеди не ѝ се впускаше в конфликти.

— Е, както вече казах, бих искала да разбера повече за...

— ... фактите, свързани с вашето разследване. Знаем. Но невинаги информацията, която ни се струва полезна, сочи в правилната посока. Няма нужда аз да ви го казвам, вие сте детектив!

Говореше ведро и доверчиво, излъчваше нетърпение и инициативност и Кенеди осъзна защо с такава готовност се бе съгласил да се види с нея и да ѝ помогне в разследването. Няма да беше търпение да сподели всичко това с някого. Тя се почуди мрачно и цинично доколко се налага да търпи фикс идеите му, за да получи отговори на въпросите си.

— Да — съгласи се предпазливо.

— Не казвам, че трябва да се съобразявате с всички хипотези, които ви натрапват. Просто ценя непредубедеността и както вече казах, не смятам, че е редно да отхвърлите нещо само защото звучи глупаво. Великите открития са ставали след задаването на глупави въпроси, така мисля аз. Какво ще стане, ако инжектираме миша отрова във вената на човек вместо лекарство? Така са открити антикоагулантите, ако не знаете. Спасили са много хора при сърдечен удар. Или — какво ще стане, ако си затворим очите и се опитаме да гледаме през ушите? Така е открит радарът. Та се замислих, че тук може да има нещо, без да знам какво. А след това поговорих с моята добра приятелка госпожица Айлин Могс, която пише за местния вестник и е най-умният човек, когото познавам. Тя ми каза, че винаги след трагедия се появяват подобни истории. Нарича го новинарски цикъл. Когато се отразява някакво събитие, но след последния репортаж не се е случило нищо, журналистите просто започват да си измислят. Хората искат да четат и този глад за новини трябва да се охранява. Чували ли сте за това?

— Да — отвърна Кенеди. — Мисля, че вашата приятелка е права.

Гейл изглеждаше доволен от отговора ѝ. Размаха пръст и продължи:

— Но тогава показах на моята приятелка всичко, което бях събрал, малки съобщения, свалени от интернет например, и тя също се замисли. И каза, че този път е по-различно.

— И как по-точно?

— Може би е най-добре да го чуете от самата Айлин, сержант Кенеди. Наистина много искам да ви запозная, ако се открие такава възможност.

Кенеди реши, че вече е изпуснала момента да наложи собствения си план.

— Би било страхотно — отвърна тя. — Ще се радвам да се запозная с госпожица... Могс? Но както знаете, нямам много време. И

главната ми задача е да събера информация, свързана с моето разследване на убийствата.

— Стюарт Барлоу и неговите сътрудници. Да, четох материалите, които изпратихте. Голяма главоблъсканица.

— Меко казано, шериф Гейл.

— И смятате, че нашето разследване на самолетната катастрофа може да ви помогне по някакъв начин?

— Поне така се надявам. Един от пасажерите на полет 124 е бил мъж, пътуващ под името Майкъл Бранд.

— Това „пътуващ под името“ ми говори, че не се е казвал точно така. Наистина ли?

— Не сме сигурни. Опитвахме се безуспешно да го намерим в Европа, но научихме, че е загинал тук. Не знаем много за него, освен че отдавна се занимава с престъпления, и то не само с убийства.

— Какви други например?

— Отвлечения може би. Вероятно търговия с оръжия. Участие в трафик на наркотици.

— Но не е сигурно?

— Не, не е. Това са само предположения, а източникът е пожелал анонимност и дори не мога да го назова. Но основанията ми да дойда тук са изцяло свързани със случая „Барлоу“. Смятаме, че в него има достатъчно факти, които да оправдаят тревогите ни и молбата ни за помощ към вас.

Гейл се почеса по брадата, с което показва, че се е замислил дълбоко.

— Да, предполагам, че трябва да се съглася с вас. Серията от убийства е достатъчно основание да потропате на всички възможни врати. Тук сме доста натоварени, но мисля, че мога да ви отделя поне два дни.

Трябваше й секунда, за да осъзнае какво й казва.

— Два дни? — повтори глуповато Кенеди.

— Да. След това ще трябва да се върна тук и да се заема с бумацината.

— Два дни от времето ви? Шерифе, това е повече, отколкото съм очаквала. Сигурен ли сте, че...?

Той махна с ръка и се усмихна широко и скромно.

— Радваме се да помогнем с каквото можем, сержант. Кажете ми сега какво ви се върти в главата.

Кенеди си събра мислите. Очакваше тук да срещне безразличие, дори откровена враждебност, а вместо това намери приятелски настроен добряк с фикс идея, който искаше да се включи в разследването ѝ, защото не му позволяваха да си направи собствено. Това беше такъв харизан кон, че тя едва се удържаше да не му отвори устата и да не му огледа по-хубаво зъбите.

— Това, което се надявах да направя — започна тя, — е да си сверя информацията с вашите хора и да видя дали не е изскочило нещо в разследването ви, което да хвърли светлина върху живота на Бранд и евентуалните му съучастници. Като например дали не са намерени някакви негови дрехи или вещи и дали още са на разположение за оглед от мен или мои колеги. Както и някакви данни за трупа, адрес, който е оставил на авиокомпанията, когато е купувал билета. Ето такива неща.

Гейл кимаше, докато я слушаше да изрежда намеренията си.

— Не виждам как това би могло да представлява проблем. Веднага мога да ви кажа, че нямаме много информация, но имаше аутопсия и разполагаме със снимки и доклад от нея. Дрехите и вещите са заведени като улики — както тези, които сме успели да свържем с конкретно тяло, така и тези, които сме се отказали да идентифицираме. Повечето са на север отгук, в склад, който наемаме година за година от Дядо Коледа.

— От Дядо Коледа?

Трябваше да внимава това повтаряне на чуждите думи да не ѝ се превърне в навик.

— От общината на Дядо Коледа — уточни Гейл. — Извинявайте, сержант, но това тук дори не предизвиква усмивка. Дядо Коледа е градче на около петнайсет километра от Пийзън, близо до границата на окръга. Напоследък се е превърнал в призрачен град. Имат много имоти за даване под наем, а ние имаме проблем с недостига на място, така че ги ползваме за склад. Така, какво друго?

— Зависи какво ще намеря. Ако открия нещо, може би ще се съгласите да ме представлявате. Нали разбирате, да пращате молби за информация до други американски институции. Знам, че искам много, и ако предпочитате, мога да мина и през Интерпол. Просто тук нямам

никакви правомощия, а ще е най-добре, ако хвана някаква нишка и я следвам. Извадим ли късмет, може да се натъкнем на нещо съществено.

— Ще трябва да решаваме за всеки отделен случай — каза й Гейл. — Вероятно ще успеем да ви услужим с полицай асистент и компютър, ако се наложи.

— Много мило, шериф Гейл. Благодаря.

— За мен е удоволствие. А сега да ви откарам ли до хотела? Май доста ви уморих и може би искате да си починете след полета.

Кенеди протестира малко от куртоазия, но накрая се предаде. Шериф Гейл стана и тя го последва. Докато двамата минаваха покрай приемната, той си броеше задачите на пръстите.

— Така. Докладите от аутопсията. Вещите на жертвите. Документи. Това стига ли засега?

— Напълно, шерифе.

— Ще свършим всичко утре сутринта. Кони, отивам да закарам сержант Кенеди до хотела й. Ще се върна след половин час.

Булдогът изгледа първо Кенеди, после него.

— Добре — отговори след дълга пауза. — Какво да кажа на Айлин Могс, ако се обади?

Въпросът беше зададен с лукава интонация, сякаш целеше да извади от равновесие шерифа, да го накара да се обърка. Ако това беше целта, то тя не бе постигната. Гейл просто сви рамене.

— Кажи й, че ще й звънна — отвърна той. — Пък и без това ще се видим с нея по-късно. Хайде, сержант.

Кенеди отново започна да протестира от куртоазия:

— Мога да си взема такси...

— Не, не. Искаме да се приберете у дома с добри спомени от Аризона.

Тя се усмихна и кимна, докато той я извеждаше през вратата. Но си помисли, че едва ли спомените й ще са толкова хубави.

В хотела се приготви за сън, като си отвори бира „Дос Екис“ от минибара и я изпи, докато се киснеше във ваната. Странно, но това я накара да се почувства нервна и неспокойна, вместо да я избута през ръба на изтощението към съня.

Оставаха още много светли часове от деня, а тя не познаваше никого в този град и не знаеше къде да отиде. Дори безплатните списания на нощното ѝ шкафче, в които имаше заглавия като „Какво ново в Пийзън?“, общо взето, свиваха рамене и вадеха все един и същ отговор: няма къде. Беше пропуснала панаира на цветята, а следващото събитие бяха Дните на Хардивил в Булхед, но те бяха чак през октомври и изглежда празничното в тях се изразяваше основно в парад на грозни мъже в женски дрехи. А и тя смяташе отдавна да си е заминала дотогава.

Та какво невинно забавление би могла да си осигури в хотелската стая?

Извади лаптопа си, който всъщност беше на сестра ѝ Криси, включи се в безжичната интернет мрежа и влезе в електронната си поща. Прочете три нови съобщения от шефа си Джими Самърхил, които градираха емоционално от професионална студенина до запенена злоба. Прати ги право в кошчето за боклук. Все пак плащаше за връзката на час.

Имаше и имейл от Изи, която се бе съгласила да се грижи за баща ѝ, докато Криси дойде да го вземе през уикенда — при положение че Кенеди още не се е върнала дотогава.

„Тръгна толкова набързо. Ще ми липсваш. Надявам се всичко да е наред.“

Започна да ѝ отговаря, но изтри написаното. Пак почна и пак го изтри.

„Много неща не са наред — написа най-накрая. — Но все още работя по случая. Може би някой път ще ти разкажа на по питие.“

Нямаше никакви надежди да получи отговор. Накрая написа имейл и на Лио Тилмън. Разказа му къде е и какво прави — сбито, но без да пропуска нищо важно.

„Лио, след последния път, когато ти писах, заминах за Аризона, за да проверя връзката с Майкъл Бранд. Засега нямам новини, но се свързах с местната полиция и хората са наистина добронамерени. Надявам се утре да имам какво да ти кажа. Междувременно ти пращам отново анализа на доктор Гасан на файловете от «Гълъбарника».

Сигурно си ги прочел, но ако не си, непременно го направи. Може и да успеем да разгадаем мистерията, ако намерим правилния ключ, а по всичко личи, че това е Бранд. Сделката си остава. Пиши ми ако си научил нещо.

Кенеди.“

Прикачи файловете и кликна върху „Изпрати“. Не се сещаше какво друго да прави с Тилмън засега, освен да му се обажда от време на време и да се надява, че той все някога ще ѝ отговори.

Така и така файловете бяха пред нея, реши да ги отвори отново. Вече знаеше съдържанието им наизуст, но ги препрочете и се върна отново към последната си лична среща с Емил Гасан в мрачното порутено скривалище, където го държаха, докато се уверят, че животът му е въвн от опасност.

Тогава Гасан ѝ беше разказал за последователите на Юда.

40.

— Значи все пак е евангелие? — попита развълнувана Кенеди.

— Да.

— Тоест преводната част все пак е евангелие? Барлоу е събрал екип, пропилял е години и накрая е пожертвал и живота си, за да преведе евангелие?

Емил Гасан сви рамене малко нетърпеливо. Все още седяха в голата мрачна стая. Четири маси, осем стола, боядисани в тъмнозелено стени, каквито има само във викторианските сгради, превърнати в болници, полицейски участъци или лудници. На стената — плакат, пропагандиращ безопасния секс с карикатура на еднорог с кондом на рога си. Гасан бе положил дясната си ръка върху тънка тетрадка с черна подвързия, сякаш се кълнеше в нея.

Беше десет дни след събитията в „Гълъбарника“. Десет дни след пожара и смъртта на Коумс. Девет дни и няколко часа, след като изпрати копията от дисковете на Гасан и го помоли да ѝ разтълкува записаното на тях. Той не се пазари дълго, поиска шоколад, няколко бутилки хубаво френско мерсо и последните три броя на списание „Частен детектив“. За да си припомнел света, от който бил откъснат, чак тогава щял да разплете загадката. Като чу трепета в гласа му, тя си даде сметка, че дори да му бе отказала всичко поискано, той пак щеше да се съгласи.

— Да, сержант — каза Гасан заядливо. — Той е превел евангелие и е получил друго евангелие. Но очевидно не съм се изразил ясно. Направеното от Стюарт е... забележително. Направо не е за вярване. И ако сред страничните ефекти не беше и евентуалната ми смърт, а не просто заточение в град Кру, сега с цялото си сърце бих съжалявал, че не се съгласих, когато той ме покани в проекта си. Ако не бяха тези странични ефекти, щях да се обадя на всички издания, чиито координати имам в бележника си, и да им кажа да запазят първа страница възможно най-бързо. Не че имам достъп до бележника си в това забутано място. Или пък до телефон.

Май се надяваше, че като се оплаче от строгата охрана, някой може временно да я вдигне. Гасан стана, отиде до вратата и я отвори. Едрият полицай пред нея му кимна любезно и той затвори отново, без да каже и дума.

— Може би щеше да е по-добре да съм мъртъв — промърмори после под носа си. — Мъртъв, прочут и адекватен. Може би това е за предпочитане пред арест за неопределено време? Не знам. Не знам.

— Професоре — каза Кенеди, — разбирам, че ви е трудно. Но както вече знаете, все още разследваме случая. Колкото повече ми кажете, толкова по-големи ще станат шансовете ни да приключим всичко бързо и да ви върнем към нормалния ви живот.

Гасан я удостои с изпълнен с презрение поглед.

— Това щеше да е огромно успокоение — каза той с отровен тон, — ако не беше колосална глупост. Тези хора идват и си отиват, както си пожелаят, и убиват когото си поискат. Единствената причина да съм жив е, че отказах на Барлоу, когато все още имаше значение. И те са си отбелязали на големите каменни плочи, че е безопасно да ме оставят на мира. Бог да ми е на помощ, ако размислят.

— Те не са всесилни — каза Кенеди. Фатализмът му я ядоса, дори малко я отврати, но тя се опита да се държи и да говори неутрално.

— Може и да са. Оцелял ли е някой, когото са искали да убият?

— Аз. Мисля, че искаха да ме убият.

И Тилмън, разбира се, но нямаше да го намесва в този разговор.

— Моите уважения, но те убиват свръхинтелигентни хора. Които знаят и разбират. Занимават се с такива като вас само ако случайно им се изпречите на пътя.

— Което смятам да направя отново — отвърна му мрачно Кенеди. — И ви повтарям, че колкото повече ми кажете, толкова по-големи шансове ще имаме да ги намерим и да ги накажем.

Смяташе да спре дотук. Но продължи нарочно, да му го върне. Беше се жегнала, когато Гасан очерта ясно границата между умните хора и тъпите скучни ченгета.

— Единствената ви друга алтернатива, професоре, е да прекарате остатъка от живота си на такива мизерни места и да се криете от несъществуващо възмездие. Като Салман Рушди или Роберто Савиано.

Само че това, което те са написали, е отекнало по целия свят, а вие няма да имате дори тази утеха.

Тя млъкна. Гасан се взря в нея втрещен. За миг ѝ се стори, че ще избяга от стаята, ще се затвори в себе си, както бе направил вече Тилмън (но с много по-основателни причини) и ще я остави сама да си блъска главата.

Вместо това професорът кимна. А след това със смирение и спокойствие, които я впечатлиха много повече от капризите му, седна срещу нея.

— Права сте — каза той. — Сам се поставих в това неуместно положение. Нямам право да се оплаквам. И накрая все пак станах част от процеса, нали така? Най-малкото, което мога да направя, е да довърша работата на Стюарт Барлоу, след като отказах по-бляскавата роля, докато още ми я предлагаше. Давайте, сержант Кенеди. Разпитайте ме. Свалете ми показания. Притискайте ме и ме респектирайте. Ако трябва, дори ме набийте. Това поне ще е оригинално. Да. Барлоу е превел евангелие и така е стигнал до друго евангелие. След като петстотин години никой друг учен не е успял да го направи.

Кенеди въздъхна.

— И това ново евангелие, до което е стигнал, след като е разкодирал Скоросмъртницата, е онова, неизвестното?

— Точно така. Това е уникално. Неоткрито досега евангелие, датиращо вероятно от първи век след Христа.

— Така ли? Но Скоросмъртницата е от Средновековието.

— Скоросмъртницата е само превод, както вече знаете. Когато Стюарт е тръгнал да търси оригиналния документ, от който е направен преводът, се е насочил право към най-ранните кодекси и свитъци точно отпреди него — онези от Наг Хамади и папирусите от библиотеката „Джон Райландс“^[1], дори находките от Мъртво море, макар поне на теория те да са части от Стария завет. Ето. Виждали ли сте това някога преди?

Той отвори тетрадката си и прелисти няколко страници, след това се обърна с лице към Кенеди. Тя прочете кратък списък.

P75
NH II-1, III-1, IV-1
Eg2
B66, 75
C45“

— Да — каза. — Виждала съм го и преди. Беше написано на обратната страна на снимката, която Стюарт Барлоу държеше под плоча на пода в кабинета си. Какво означава?

Гасан затвори тетрадката, сякаш се притесняваше някой друг, освен него да не прочете написаното, макар че бе обещал да каже всичко, което знае.

— Всички тези букви и цифри са съкращения — каза той. — Обозначения на определени свитъци и кодекси на определени места. „P“ означава Папируса от „Райландс“. „B“ е Бодмер^[2], а „C“ е колекцията „Нестър Бийти“^[3]. „NH“ разбира се е Наг Хамади. Сигурно вече се досещате какво е общото между всички тези документи. Или съм ви надценил?

Кенеди се замисли за Скоросмъртницата.

— Това са ранни копия на Евангелието на Йоан — предположи тя.

— Точно така. Евангелието на Йоан, или в някои случаи Апокрифон на Йоан — свързан текст. Някои са цели, други частични, а трети само фрагменти. Но всички са от Йоан. Не знаем кой от документите, които Барлоу е прегледал, е източникът за Скоросмъртницата, но можем да предположим, че е бил пълно или почти пълно копие от Евангелието на Йоан от края на I в. пр.Хр. или началото на II век.

— И тук се обърках — призна си Кенеди. — Как от Евангелието на Йоан стигаме до този другия текст?

— Чрез шифър, разбира се.

Отговорът беше кратък и неясен, назоваваше очевидното.

— Това е бил целият смисъл на работата на Барлоу и същността на откритието му.

Кенеди се опитваше да формулира същия въпрос по друг начин. Знаеше, че става дума за шифър. Но искаше да разбере каква е

механиката му, същността на кодирането.

Гасан видя колебанието ѝ и въздъхна.

— Много добре — каза той. — Отначало. Сержант Кенеди, мисля, че ви обясних още първия път, когато разговаряхме, че кодексът е текст с много части.

— Казахте, че два или три отделни документа могат да се окажат в един и същ кодекс — потвърди тя.

— Точно така. В древния свят не са имали понятие за целостта и самостоятелността на посланието. Папирусите са били редки и скъпи, затова хората ползвали каквото имали подръка. Така се получавали странни съседства — диалог на Платон се озовавал до библейски трактат — и всичко това се случвало без особени притеснения от страна на съставителите. Дори не започвали новия документ на нова страница, просто продължавали директно оттам, където свършвал предишният. Това са видели учените и в Скоросмъртницата. В нея е цялото Евангелие на Йоан и седем реда от друго, различно евангелие. Сторило им се съвсем естествено да приемат, че някой е започнал превод на кодекс от арамейски, тръгнал е от началото му и е спрял, когато по някаква причина са го прекъснали.

— Така.

— Но да предположим, че тези два текста или единият и малък откъс от втория са събрани заедно по други причини. Ако разгадавате анаграма, размествате буквите, докато стигнете до нова дума. Така „картоф“ става „фактор“. Или „пропаст“ става „паспорт“. Ако някой се натъкне на кодирано послание, може да запише заедно с него шифъра, за да успее после да го разгадае.

— Значи Евангелието на Йоан е кодът?

— Определено копие на Евангелието на Йоан е кодът. Както вече казах, не съм успял да определя кое. Авторът на Скоросмъртницата е намерил тази версия, този писмен вариант на Евангелието на Йоан, и е получил указания как работи шифърът или пък го е разгадал сам. Той — най-вероятно е бил мъж — е записал кодираното съдържание, а след това е започнал да го дешифрира и да записва скритото му съдържание. Но му се е сторило трудно. Макар да е знаел тайната, е успял да разгадае само седем реда и се е отказал. Или — също толкова вероятно — е продължил на друг лист. И тъй като не е записал ключа към кода, останалото се е изгубило.

— Разбрах — каза Кенеди.

— Радвам се. И така векове наред положението остава непроменено. Докато не се появява Стюарт Барлоу, който е видял някаква подсказка или е стигнал до отговора по чиста логика или интуиция. Взрял се е наистина внимателно в текстовете от Наг Хамади и онези други древни документи. Намерил е съответната версия на Евангелието на Йоан. И е открил в самия папирус някакъв заместващ код, който зависи от тънки, почти незабележими разлики във формата на буквите. Открил е второ послание, закодирано в същите символи: ново евангелие, скрито в очевидното.

Гасан млъкна внезапно, стана и се отдалечи, но този път към прозореца. Погледна тревожно навън, макар че нямаше нищо за гледане: прозорецът бе обърнат към вътрешен двор, който приличаше на квадратна тухлена шахта със страна от около три метра. Кенеди изчака минута-две, после стана и отиде до него. Разбираше колко страда той от принудителната си изолация, а също и какъв ужас изпитва, че докато разсъждава по Скоросмъртницата, нейното проклятие може да го застигне. Искаше ѝ се да му вдъхне увереност, но единственото утешение, което можеше да му предложи, се основаваше на отчаянието: след като „Гълъбарникът“ бе изтрит от лицето на земята и Джош Коумс се опече в пожара, Майкъл Бранд бе изпълзвал обратно в дупката си. Засега всички бяха в безопасност, просто защото не го заплашваха с нищо.

Кенеди застана до Гасан и се взря заедно с него в нищото.

— Значи всяка буква, всеки символ на папируса, е всъщност две букви? — попита го тя.

— В общи линии — да. Във всеки случай, всяка буква има стандартна стойност и кодирана стойност.

Той не се обърна към нея, докато говореше, но тонът му, отначало вял, се оживи, докато ѝ обясняваше техническите подробности.

— Кодът се основава на комбинация от две характеристики на изписването на буквите. Например арамейската буква „hex“ — и той я нарисува на запотения прозорец — типично се изписва с едно движение под остър ъгъл и с ченгелче, а след това още едно допълнително движение. Две движения на четката или писеца, виждате ли? Но е възможно писарят да вдигне два пъти писеца от

листа. Или веднъж. Или пък да го изпише с едно движение, без да вдига писеца. Така получаваме три варианта на буквата. Освен това при първото движение той може да натисне, за да се получи леко удебеляване на линията. Така получаваме шест варианта, два пъти по три. Другите особености са сравнителната дължина на линиите в рамките на буквата, там също са възможни вариации — най-грубо казано, те може да са дълги, средни и къси. „Хех“ обикновено се изписва първо с едно движение надолу, а не се започва с по-сложната част от другата страна. Но тази линия може да свърши до завоя на другата или изобщо да не я допре. Така вече имаме поне осемнайсет варианта на буквата, а може и да са повече, защото освен дължината на линиите могат да се вземат предвид и разстоянията между компонентите ѝ, както и между съседните букви.

Кенеди се замисли върху тази възможност и ѝ се зави свят, докато се опитваше да я проумее.

— И всичко това... означава, както казахте...

— Кореспондира в рамките на кода с различен символ. Затова „хех“ може да стане „гамал“ или „далет“ или „заин“. Пак ще се чете като „хех“ в първия текст, но в дешифрирания ще е нещо съвсем друго.

— И защо някой ще прави това? — попита Кенеди. — Нали евангелието цели да разпространява религията? Ако го криеш, си губи значението.

Гасан изсумтя.

— Има много криптирани текстове със скрити послания от онзи период, сержант. Раннохристиянските секти са воювали помежду си, а често и с властта, под чиято юрисдикция са попадали. Имали са много основателни причини да крият посланията си.

— Но да скриеш едно християнско послание зад друго...

— ... предполага, че е било предназначено за християни или може би определен вид християни, нали? С такъв код можеш хем да разпространяваш евангелието си, хем да го скриеш. И читателите ти ще предават посланието от място на място, без да се налага да се озъртат за опасности. На пръв поглед това е просто Евангелието на Йоан: канонично, непредизвикващо възражения.

— А скритото послание е ерес?

— Бихме могли да твърдим с голяма доза сигурност, сержант, че скритото послание е възможно най-голямата и спираща дъха ерес,

която можем да си представим.

— И каква, по дяволите, е тя?

— Не прочетохте ли? — Гасан най-накрая се извърна от прозореца и изгледа Кенеди възмутено и ужасено.

— Прочетох частите, които вече бяха преведени. Не ми се сториха нищо особено. Исус говори на учениците си. Не успях да прегледам файловете, защото са много и всичките са стотици страници дълги.

Гасан се поколеба. Неодобрението му, че го карат да прави сбит преразказ, се бореше с желанието му да се качи на подиума и да произнесе реч. Кенеди щеше да разбере важното.

— Значи преследвате тези хора? — попита той. — Искате да хванете убийците на Барлоу и Катрин Хърт?

— Да.

— Тогава трябва да знаете с кого си имате работа. Ще изгубите битката. Може би трябва да ви го кажа от самото начало.

— Благодаря за оказаното доверие, професоре.

— Повярвайте ми, сержант, ще ми се да не е така. Ако можете да ги победите, аз бих се върнал към нормалния си живот. Но пък ако можете да ги победите...

Той се върна към центъра на стаята, докосна корицата на черната тетрадка, след това и масата, за да е сигурен, че светът не се е променил междуременно.

— Какво, ако можем да ги победим?

Той се огледа с пълни с отчаяние очи.

— Ами тогава нямаше да ги има, нали? Не и след толкова векове. Ако бяха уязвими по някакъв начин, досега някой вече да ги е победил.

---

[1] Колекция от папируси, намерени в Гърция и Северна Африка, която се пази в библиотеката „Джон Райландс“ на Манчестърския университет. Сред нея е и може би най-ранното оцеляло копие на Евангелието на Йоан. — Б.пр. ↑

[2] Колекцията на Бодмер е открита през 1952 година в Египет и съдържа 22 папируса, сред които има откъси от Стария и Новия завет. — Б.пр. ↑

[3] Колекция от 22 папируса с библейски текстове от Стария и Новия завет, повечето от III в. сл.Хр. Част от тях се съхраняват в

Дъблин, а друга — в Мичиганския университет. — Б.пр. ↑

41.

Шериф Гейл взе Кенеди от хотела в девет часа на следващата сутрин. Предната вечер я бе откарал дотам с обозначена полицейска кола. Тази сутрин я взе с возило малко по-малко от футболен стадион. Цветовата му гама се състоеше от два тона — синьо и ръждиво. А на места по корпуса имаше и истински дупки.

Като видя недоверчивия ѝ поглед, Гейл я увери най-сериозно, че колата ще ги закара закъдето са тръгнали.

— Никога не ме е разочаровала, сержант. Ако в гробището имаше достатъчно място, щях да помоля да я заровят до мен.

Пейзажът беше по-скучен и не толкова драматичен като гледките покрай река Колорадо, но докато излизаха от Пийзън по шосе 93, Кенеди бе обзета от същото усещане за колосален мащаб. През по-голямата част от пътуването тяхната кола беше единствената на пътя. Планините вдясно от тях бяха на слоеве: каменна публика в амфитеатър с планетарни размери. Хоризонтът вляво се простираше в идеален полукръг. Шосе 93 беше границата, човешката намеса в подкрепа на божие то разделение между водите горе и водите долу.

Град Дядо Коледа обаче беше олицетворение на жалките амбиции на смъртните. Гейл ѝ каза, че в най-добрите му години в него са живеели десет хиляди души. А сега представляваше само сбирщина от сладникави къщички като от филм на „Дисни“, която пустинята бавно превземаше. Бяха боядисани като къщи от сладкиши: стени на бели и червени ивици, яркорозови первази като от захарен памук; електриковозелени капандури, закръглени в горната част, които бяха вечно отворени. Всичко обаче в момента се рушеше. Полуразложен Дядо Коледа се усмихваше зловещо от веранда, чиито подпори висяха накриво като счупени ребра. Тук-там между разпадащите се къщи се виждаха ръждясали успоредни релси, съединени с оцелели дървени греди. По всичко личеше, че бяха направени за кукленското червено локомотивче, което сега бе забравено край една къща — останало завинаги без тяга и забило нос в пясъка.

От двете страни на улицата имаше добре поддържани билбордове. На южния тротоар се рекламираха компютри „Дел“, а на северния, на който се намираше и полуразложеният Дядо Коледа със зловещата усмивка — памперси за възрастни. Точно зад втория билборд, накъдето сега сочеше шериф Гейл, се виждаше малка редица от метални бараки като миниатюрни самолетни хангари.

— Третата е нашата, сержант — каза той. — Освен ако не предпочитате да кажете на Дядо Коледа какъв подарък искате.

— Като всички момиченца — влезе в тон с шегата Кенеди, — пони, кукла Барби. И световен мир.

— Само така — отвърна Гейл и я поведе. — Мисля, че старецът ви намигна, така че можете да очаквате точно такъв подарък. Добре, да видим какво има тук.

Свали тежката връзка ключове от колана си и започна бавно и внимателно да я преглежда. Накрая избра един голям месингов ключ с дръжка с дупка и го пъкна в ключалката с идеална кръгла форма. Не го превъртя, само го натисна навътре и след това го издърпа. Чу се двукратно изтракване. Гейл бутна вратата настрани по релсите и влезе в тъмното пространство, в което беше горещо като във фурна.

— Тук има генератор — каза той, докато опипваше някакви ключове по стената точно до вратата. — Трябва малко да изчакаме.

— Ще се оправя — отвърна Кенеди.

Лампите потрепнаха и светнаха и тя тръгна навътре в помещението. Беше обикновен склад с дълги метални етажерки с пътеки между тях. В близкия край се виждаше бюро с две папки формат А4 — една синя и една червена.

Полиците бяха пълни с кутии, купени на едро от компания за оборудване на складове, чието лого се виждаше на всяка една от тях: „ЕЗ-СТАК“. Бяха и надлежно номерирани. Гейл отгърна синята папка на бюрото. Прелисти страница-две, намери „Б“ и прокара пръста на лявата си ръка надолу по полето.

— Майкъл Бранд, Майкъл Бранд, Майкъл Бранд — мърмореше си той. — Да, ето го. Кутия 161.

Кутиите бяха наредени по номера и абсолютно всяка си беше на мястото, така че намирането на 161-вата беше лесно, костваше им само кратка разходка по една от пътеките вдясно. Гейл взе кутията и я занесе на бюрото, остави я там и кимна на Кенеди.

— Моля, сержант.

Тя вдигна капака и погледна вътре. Всеки предмет беше поставен в отделен плик. Повечето бяха дрехи: риза, панталон, сако, бельо, чорапи. В найлоновите си опаковки на пръв поглед изглеждаха като току-що пристигнали от химическо чистене. Само дето ги бяха почистили много некачествено и червените петна от кръв се виждаха навсякъде по тях.

На дъното на кутията под изцапаните дрехи имаше още дреболии. Касова бележка, също с кърваво петно на ъгъла. Беше за вестник и пакет дъвки, платени в брой на една от будките на международното летище на Лос Анджелис. Черно пластмасово гребенче. Портфейл, изпразнен след катастрофата. В отделен найлонов плик бяха поставени банкнотите и монетите, намерени в него, на обща стойност 89 долара и 67 цента. Отворен пакет хартиени носни кърпички. Полупразно пакетче дъвки с аромат на канела, вероятно същото, което бе описано на касовата бележка. И това бяха всичките лични вещи на Майкъл Бранд.

— Няма паспорт — отбеляза Кенеди. Не беше очаквала кой знае какво, но въпреки това се чувстваше леко разочарована.

— Останките от катастрофата бяха пръснати върху голяма площ, сержант, и то в пустинята. Вероятно е още там някъде. Освен ако някой не го е взел и не го е предал в местния полицейски участък или не го е запазил за себе си, а може и да го е продал. Но неговият паспорт е бил проверен, преди да се качи на самолета. Всичко е документирано.

— Знам — каза Кенеди. — Нямах предвид самия паспорт.

— Разписка за багажа?

— Да, точно това.

— Вече проверихме всичко, прегледахме документацията за полета, която ни изпратиха от авиокомпанията. Бранд не се е качил с куфар. Не е чекирал никакъв багаж.

След като взе разрешение от Гейл, Кенеди си сложи ръкавици и започна да разглежда разочароващата купчина. Повъртя касовата бележка, увери се, че на обратната ѝ страна няма нищо — никакви кодирани послания или енигматични списъци. Порови из портфейла, търсеше парчета хартия, които може да са пропуснати, скъсана подплата, под която да се е пъхнало нещо, надписи или знаци по

самата кожа. Нямаше нищо. На една от банкнотите бе отбелязано нещо: три успоредни черти, направени с червен маркер, тръгващи от средата и стигащи до долната дясна част. Някой се бе опитал да зачертае лицето на Бен Франклин, но се беше отклонил с цял сантиметър. Кенеди се зачуди какво ли означава това, но после се отказа.

— Ами вещите, чиито собственици не са установени? — попита тя Гейл.

— Има много такива — отвърна ѝ той. — Цели кутии, които заемат по-голямата част от последната редица етажерки. Говорим за около шест-седем хиляди предмета. Не мисля, че денят ще ви стигне, за да ги разгледате.

— Имате ли списък?

— Естествено. Във втората папка е. Червената.

Кенеди прегледа списъка. Търсеше нещо, което да се отличава и да ѝ направи впечатление. Много неща привлякоха за кратко вниманието ѝ, някои дори за по-дълго; парче от стъклен еднорог; медальон с череп и лист от марихуана; дилдо, украсено с мотиви от американското знаме. Но откъде да знае какво може да е носил със себе си Майкъл Бранд и какво е означавало то за него? По-интересното беше, че имаше към трийсет-четирийсет мобилни телефона, чиито собственици не бяха открити. Но когато стигна до тази страница и вдигна поглед към шериф Гейл, той вече клатеше глава, преди още да си е задала въпроса.

— Не мога да ви позволя да ги включите, сержант — каза той. — Незаконно е без съдебно разпореждане. Няма как да го взема, без да представя основание, а такова няма за никого от тези хора. Дори и за вашия Майкъл Бранд.

— Така е — съгласи се неохотно Кенеди. — Действам по-скоро по инстинкт.

— Инстинктът е хубаво нещо. Не давам и дума да се издума срещу него, но полето ми за действие е ограничено, ако ме разбирате. Има неща, които мога да направя, и такива, които не мога.

Кенеди замалко да се размее. Все едно говореше тя, такава каквато беше, преди да срещне Тилмън и да нагази в тази бъркотия толкова надълбоко, че вече не виждаше земя на хоризонта.

— Напълно ви разбирам, шерифе — отбеляза тя. Все още държеше найлоновия плик с парите на Майкъл Бранд. Вдигна го и го показа на Гейл. — Мога ли да направя фотокопие на банкнотата? Онази с червените линии?

— Разбира се. Нека я запиша и тогава можем да я вземем с нас в града. Кони ще я снима, докато сме в моргата. Защо? Да не би да виждате нещо в тези линии?

— Може да е код. Хората, с които си имаме работа, си падат по кодовете. Но може и нищо да не означава. Най-вероятно е точно така. Въпреки това искам да си помисля.

Гейл тържествено попълни формуляра, който извади от горното чекмедже на бюрото, продупчи го с малък перфоратор (второто чекмедже) и го сложи в папката с описанията на веществените доказателства. И точно когато претовареният климатик започна да охлажда сторецения въздух в големия хангар, двамата излязоха навън в пустинята.

42.

— Бихте ли ми казали кои са най-големите злодеи в Библията?
— попита професор Гасан.

Стоеше до масата като до катедра, макар в стаята да нямаше никого, освен тях двамата. Старите навици умират трудно. Или може би така даваше да се разбере какви точно са ролите им.

Кенеди не беше в настроение за лекции по Библията, желанието ѝ бе дори още по-малко, отколкото първия път, когато разговаряха. Блясъкът в очите на професора я плашеше, както погледът на змията парализира заек. Но подозираше, че това може да е единственият начин, по който Гасан бе склонен да ѝ каже това, което тя искаше да знае, единственият начин за него да продължи да функционира нормално въпреки страховете и вътрешните си конфликти.

— Каин — стреля тя напосоки. — Юда. Пилат Понтийски. Или ако имате предвид по-големи групи — онези от коляното Ефремово?

— Не, имам предвид отделни индивиди. Бях сигурен, че ще споменете Каин и Юда. Повечето хора биха отговорили с тези две имена на въпроса. Имам предвид — повечето хора извън гностическата традиция. Предполагам, че сте чували за гностиците?

Той се взря пронизително в нея, за да ѝ покаже, че въпреки нетърпението ѝ ще стигне до същественото по свой собствен път.

— Раннохристиянска секта — отвърна Кенеди. — Книгата на Стюарт Барлоу, в писането на която стига до проекта със Скоросмъртницата, е трябвало да бъде посветена на тях.

— Точно така, но нека бъде секти, множествено число. Били са много и само част от вярванията им са се покривали. Гностиците били бунтари. Религиозни екстремисти. Смятали, че по-голямата част от официално проповядваната Библия, даже направо цялата, е пълна глупост. Драсканици на хора, непроумяващи чудесата, които описват. „Гностици“ произлиза от гръцката дума „гносис“, която означава „познание“. Тези секти вярвали, че всичко си има скрито значение — светът, думите. Когато Бог говорел на хората, например на Адам и Моисей, а после и на пророците от Новия завет като Йоан Кръстител,

той никога не изричал еднозначни истини, защото вселената не е просто място, истината е сложна и трябва да бъде скрита от очите и ушите на простолюдието.

— Когато казвате „скрити значения“ — попита Кенеди, — да не би да имате предвид кодове? Това ли казвате?

Гасан вдигна сърдито вежда, все едно някой от публиката го бе прекъснал по време на лекция. В гласа му се прокрадна самохвалка нотка:

— Казвам само, сержант Кенеди, че враговете ви, хората, които са убили вашия колега и екипа на Стюарт Барлоу, не споделят виждането ви за света. Опитвам се да ви помогна да ги видите такива, каквито са, без зрението ви да бъде замъглено от ценностната ви система. Не, нямам предвид кодове. Или по-скоро те са само малка част от това, което имам предвид. Гностиците са използвали кодове и очевидно този, открит от Барлоу, трябва да се разглежда в този контекст. Но тези хора са разглеждали целия познат свят като едно голямо скрито послание: волята и думата на Бог, изразена чрез други неща. И са вярвали, че повечето свети писания са просто... нескопосани подобия на послание, което огромната част от хората нямат вродена способност да проумеят. Обяснявам ви това, защото следващото, което трябва да ви кажа, би ви прозвучало странно без този преамбюл. Гностическата традиция не признава традиционните герои и злодеи от Библията.

— Смятат, че Исус е минал от тъмната страна на силата, така ли?

— Не, гностиците са много благосклонни към Исус. Но имат проблем с Бог.

Кенеди се усмихна и сви рамене:

— Слушам с интерес.

— Гностическите секти вярвали, че създателят и вседържецът на нашия свят, който обикновено се почита като Бог или източник на божественото, е всъщност не чак толкова висше същество, а грешно създание, познато и като Ялдаваот. А истинският бог е нещо друго, много над нивото на нашите възприятия.

— Но... гностиците са били християни ренегати, нали?

— Да. Макар темелите на философията им да са положени много векове преди Исус.

— Сигурно са вярвали, че Бог е създал света. Има го в Библията, всеки, който е прочел поне първата ѝ глава, го знае.

— Несъмнено. Някой бог е създал света. Но кой? Не забравяйте, това са хора, които се гордеят, че могат да четат между редовете и да намират значения, които невежите пропускат. Според тяхното учение върховният бог е създание с най-висша доброта и чистота, което не населява материалната вселена. В нея, в нашата вселена, има същества с огромна власт, които в сравнение с върховния бог са мравки, но на нас ни изглеждат като богове. Едно от тези същества, наричайте го както искате, е създало земята. И с радост приема обожанието ни, макар според гностиците да не го заслужава.

— И защо не?

— Защо не какво, сержант? Моля, формулирайте въпросите си в цели изречения.

Кенеди изскърца със зъби. Това никак не ѝ харесваше. Когато вървиш по следите на убити мъже и жени, не би трябвало да стигаш в класната стая, където изискват да вдигаш ръка, преди да говориш.

— Защо богът, който е създал света, да не заслужава обожание?
— попита тя с каменно изражение.

— Защото си е оставил ръцете. Защото е създал злото, болестите, бедността и глада. Както и несъвършеното редуване на сезоните, заради което умираме от жегата или студ; наводненията, пожарите, епидемиите и всички останали бедствия. Честно казано, гностиците смятали света за много зле свършена работа и не възнамерявали да потупват създателя му по рамото и да му казват колко е прекрасен. Те гледали по-нагоре, над него, към сферите на съвършенство отгоре, които наричали — или поне част от тях, и то само понякога, когато въобще решавали да ги осквернят с име — Барбело. Ако го погледнем от този ъгъл и разглеждаме Йехова като несъвършения, ограничен и ограничаващ бог на пропадналия свят, тогава Библията се превръща в нещо съвсем друго. Библейските фигури, обявени за възплъщение на смирението, стават глупаци и лунатици, които трябва да се отричат, а не да се почитат. Адам е страхливец, който сам избира робството; Ева е смелият дух, който наднича зад завесата и играе по свои правила.

— И е наказана за греховете си.

— О, и двамата са наказани, сержант. Както и невинните им деца, и децата на техните деца, и т.н. Бог, този по-несъвършеният,

Ялдаваот, е садист и психопат и ако постъпваме както ни казва, сме безпомощни пред лекомислената му представа за справедливост. Затова героите на Битие са непокорната Ева, мъдрата змия, която я подучила, и Каин, синът бунтар. А когато стигнем до Исус, моралната перспектива се променя още по-радикално.

— Казахте, че Исус все пак е техен герой.

— О, да.

— Божият син.

— Чий син?

Кенеди тежко въздъхна.

— На големия чист бог. Не на злия.

— Точно така, сержант. Исус идва от Барбело и носи безценната си мъдрост на греховния свят. Смъртта му също е била част от плана. Доста напомня на Новия завет, който сигурно вече познавате и обичате.

— Запозната съм — съгласи се Кенеди.

— Е, не се привързвайте много към него. През 1983 година в Женева професионален посредник — не подставено лице, ако трябва да сме точни, макар да е познавал такива и да е вършел почти същата работа като тях — предложил за продажба на заинтересовани лица и институции един документ. Кодекс. Безценна антична находка. Изгубено евангелие.

— Казахте, че има стотици такива, професоре.

— Но не и като това. Става въпрос за Евангелието на Юда.

— На Юда? Подлият Юда Искаротски? Който предал Месията?

— Или — прекъсна я Гасан, целият грейнал — този, който го превърнал в Месия.

Направи ефектна пауза, която се оказа малко по-дълга от необходимото. Кенеди го изчака, уморена от ролята на хор в старогръцка пиеса, в която я беше натикал. Накрая професорът гнусливо изсумтя, все едно хвърля бисери на свинете, и отново заговори:

— Евангелието на Юда, или така нареченият официално Кодекс Чакос, е отвратително увреден документ. И най-голямата повреда се е получила, докато идиотът, който го е изровил, както и неговите приятели, агенти и господари са го влачили по света в опит да го продадат и да спечелят много пари. Комедия от грешки. Или по-скоро

клоунада. Представете си откривателите като Лаурел и Харди и няма да сте далеч от истината. Направили с крехкия папирус всичко, което не бивало да правят, само дето не си избърсали задниците с него. И няма да сбъркате, ако решите, че част от хората, в чиито ръце попадал, предпочитали да го унищожат, вместо да го запазят. Така че Евангелието на Юда, такова, каквото е в Кодекса на Чакоз, е много фрагментарно. Само тринайсет от оригиналните трийсет и една страници оцелели, и то частично. Разложението и загниването били огромни. Но все пак останало достатъчно, за да осъзнаем, че истинският документ би трябвало да е невероятна сензация.

— В какъв смисъл сензация? — попита Кенеди.

— Той се фокусира върху отношенията между Юда и Христос и ги описва като уникални и много силни. Всъщност останалите единайсет ученици са по-скоро комични второстепенни герои. Не разбират нищо от истинската мисия на Исус на земята и невежеството им на няколко пъти го прави сприхав и саркастичен. Юда, за разлика от тях, разбира всичко, проумява посланието, без да се налага да му се обяснява. Той е гностик. Знае, че голямата истина трябва да остане скрита, и е наясно защо. Затова Исус доверява само на него най-деликатната част от своя план.

— Имате предвид, че Исус всъщност е искал...?

— Да, сержант. Исус е помолил Юда да го предаде. Било е много важно за мисията му на земята. Той е трябвало да страда и да умре, за да може посланието му да живее вечно. Трябвало е да бъде предаден и унищожен от някой свой близък, на когото е имал доверие. И силата на разказа за това да стане средството, чрез което неговото учение да се разпространи по света. Юда е бил активен съучастник в предварително обмисления план на Христос.

— Добре — каза Кенеди. — Признавам, че това е ново за мен. И дори много интересно. Но едва ли някой би убил заради него, нали?

— Някога са убивали заради него. Иринеи предупредил изрично християните в своя труд „Срещу ересите“ за Юда. Свети Атанасий Александрийски говорил доста зловецко за „пречистване на Църквата от покварата“. Хора са умирали заради това, че са чели и разпространявали Евангелието на Юда. И то много хора. И те — имам предвид поклонниците на гностическата религия, които проповядвали вярата в змията, Ева, Каин и Юда — в крайна сметка изчезнали от

историята. Обаче в съвременния свят... Евангелието на Юда в обезобразения му вид от Кодекса на Чако е на показ вече няколко години. Преводът, с който разполагаме, частичен превод с толкова големи дупки, че през тях може да мине автобус, е от 2006 година. Дължим го на Родолф Касер и екипа му, а „Нешънъл Джиографик“ помогнаха с финансирането. Доколкото знам, никой от тях не е застрелян, намушкан в сърцето или бутнат по стълбище.

Гасан млъкна и отново седна примирено. Беше ясно, че се отказва от загадката. Може би споменът за смъртта на Стюарт Барлоу вгорчи удоволствието му от демонстрацията на ерудиция.

— И какво се е променило? — попита Кенеди, когато Гасан се взря в скръстените в скута си длани.

— Текстът от Скоросмъртницата — отговори професорът със съвсем различен тон. — Той е пълна версия на Евангелието на Юда. Освен това в него има указания към притежателя какво да прави и какво да не прави с посланието.

— Продължете, моля — каза Кенеди. Стори й се, че Гасан се приближава към същественото, но е на път да се откаже да говори, защото не може или не иска да разкрие истинската загадка.

— Знаете ли, сержант, планът на Исус е бил да умре в мъки на кръста, а ученикът му, който го е разбирал достатъчно добре, за да му помогне да го изпълни, е бил най-великият от всички и неговата служба към Големия бог е най-безценна. Ако приемем, че Христос ни е откупил от покварата и ни е спасил, то това е станало чрез саможертвата на Юда, който единствен е бил способен на нея.

— Саможертвата на Юда? — повтори Кенеди объркана. — И какво е пожертвал Юда?

Гасан сви рамене, сякаш отговорът бе очевиден.

— Уважението на сподвижниците си. Доброто отношение на целия свят. Присъдата на историята. И живота си, разбира се, но както е ясно, той е съвсем малка част от това, от което се е отказал. Смъртта на Юда може да бъде сравнена със смъртта на Христос. И в пълната версия на евангелието, която се намира в превода на Скоросмъртницата, направен от Барлоу, на Юда е предложена награда в замяна на върнатата му служба.

— Трийсет сребърника?

Гасан леко се усмихна.

— Не. Това е от друго евангелие. На Матей, ако трябва да сме точни. Но числото трийсет наистина се появява, което подсказва, че Матей е имал нещо предвид, когато го е избрал. Да ви прочета ли текста?

Кенеди сви рамене.

— Давайте.

Гасан взе тетрадката си.

— Има го и в електронен вариант — каза той. — Чист текст, който ще ви изпратя. Предполагам, че ще искате да го прочетете цялото, преди отново да се впуснете в битката. Оставих и копие, заедно с всички записки на Барлоу, както и моите собствени, на адвоката си. Прибавих и бележка, в която го инструктирам да ги публикува след смъртта ми. Тогава няма да имам какво да губя, нали? И ще съм си спечелил правото да добавя името си сред откривателите, ако вече съм умрял заради това.

Най-накрая намери мястото и зачете на глас с вял и равен тон:

— Тогава Юда Му каза: „Всичко ще бъде направено така, както го поиска, господарю“. А Исус каза: „Да, трябва да стане така. Които не те познават, ще те низвергнат, но след това ще бъдеш въздигнат над тези, които те мразят“. „И кога ще бъда въздигнат, господарю?“ Исус каза: „От мига на моята смърт, докато се затрие семето на Адам — все ще те проклинат. Но моят баща е дал срок на семето на Адам. А след това ти ще го унищожил и светът ще стане твой и на твоите потомци“. И Исус даде на Юда трийсет сребърника, като му каза: „Колко бронзови пруту ти дадох? Толкова години семето на Адам ще се радва на този свят, толкова години ще трае техният договор. Но после те ще бъдат низвергнати и светът ще принадлежи на теб и твоето семе“.

Професорът вдигна очи към Кенеди, вероятно очакваше въпрос. Но това, което тя си мислеше, беше доста банално.

— Какъв е отговорът? — попита го. — Колко бронзови... какво беше там?

— Три хиляди. Били сто пруту и един шекел. Три хиляди години, след това идва редът на потомците на Юда да седнат на престола.

— Май имаме още малко време.

Гасан се намръщи.

— Как така, сержант?

— Ако броим от Христос насам — отвърна Кенеди и сви рамене. — Дори евангелието да е написано след смъртта му, минали са само две хиляди години.

— Така е. За съжаление никой в Юдея по онова време не е броил от Христос насам. В Юдея и Самария, където вероятно са писани тези текстове, годините са се броели от обединението на племената през 1012 г. преди Христа. Това е било преди горе-долу три хиляди и двайсет и две години. Съжалявам, че ще ви разваля настроението, но договорът ни е изтекъл.

Кенеди затвори очи и ги потри с палец и показалец. Все още нямаше главоболие, но усещаше как започва да се надига като буреносен облак под купола на черепа ѝ.

— Добре — каза тя отново. — Значи имаме откъс от гностична библия, която е била голяма тайна преди време. Слушах ви много внимателно, професоре. Но все още нещо ми липсва. Никой не убива заради думи. Или поне... не заради толкова стари думи.

Унилият Гасан изведнъж се оживи, но от раздразнение, и вдигна ръце настрани, изкривени нескопосано и карикатурно.

— О, за бога, сержант! Кой ли не убива заради думи! За какво друго да убиват? За пари? Парите са думите на правителството, с които ти казват, че ще ти дадат злато. Законите са думите на юристите, които ти казват кой да живее и кой да умре. Библиите... Библиите са думите на Бог, които ти казват да свършиш всички ужасни неща, които си намислил, защото накрая въпреки всичко ще ти бъде простено. Всичко се свежда до думи. И винаги хората, които убиват заради тях, си мислят, че ги притежават.

Той сякаш изведнъж осъзна, че е повишил прекалено тон и гласът му гърми из стаята. Извърна се от Кенеди засрамен, но все още настръхнал.

— Прочетете го — предложи ѝ. — Прочетете всичко. Не само евангелието, но и идеите между редовете, посланията, които изпраща. Трябва сама да видите.

43.

Моргата беше чак в Булхед. Май хората от Пийзън не обичаха да държат нищо край себе си и изнасяха всички дейности в други градове.

Булхед обаче се оказа много по-различен от Дядо Коледа. Беше малък, забързан, цивилизован град, а в моргата бе дори по-оживено, отколкото по улиците. На Кенеди не ѝ се вярваше колко динамично е всичко там — колко много фризери имаше и на вратите на колко от тях пишеше, че са пълни. Докато прекосявах паркинга на идване, бяха минали покрай няколко микробуса без прозорци с хладилни генератори. Кенеди много добре знаеше какво представляват: подвижни фризери, от онези, които пращат на места, засегнати от бедствия, за да приберат с тях множеството трупове и да спрат разпространението на епидемии.

— Какво става тук? — попита тя Гейл, когато пристъпиха от жежкия асфалт в охладената с климатици сграда.

Отначало той не разбра какво го пита. След това проследи погледа ѝ и изсумтя. Тъкмо се канеше да ѝ отговори, когато служител в бяла престилка, с вид на тийнейджър, тръгна към тях с професионална и компетентна усмивка, която сигурно бе усвоил от началниците и колегите си.

— Ще ви кажа по-късно — промърмори Гейл. — Тук тази тема е нещо като табу.

Тялото на Бранд вече не било тук, осведоми ги ненужно служителят. Освободили го, за да бъде погребано, още преди три седмици, но после щатските власти решили да го кремират заедно с други непотърсени трупове от самолетната катастрофа. Но пък шерифът вече знаел това...

— Не сме дошли да видим трупа, синко — прекъсна го Гейл. — Само документите.

— Ами те са публично достъпни. Можете да ги получите...

— Да, но това важи само за обобщението. Искам цялата папка с всички данни вътре, снимки, разпечатки, каквото има. Имам право да

ги получа и от окръжната централа вече го одобриха, но ти сигурно ще искаш да вземеш разрешение от началника си, така че ние с радост ще изчакаме, докато го направиш, стига да не отнеме повече от две минути от и без това натоварения ми ден.

След като видя, че заучените му реплики не минават, служителят на моргата се изниза, без да каже и дума повече. Кенеди беше впечатлена. Стилът на Гейл, в който непосредствеността преобладаваше за сметка на сплашването, но въпреки всичко не бе лишен от твърдост, предупреждаваща да не си играеш с него, действаше като магия. Тя се зарадва, че не ѝ се налага да минава през този административен лабиринт сама.

Служителят наистина се върна след две минути. Поведе ги към малък кабинет без прозорци. На стената бе закачен прочутият плакат с висящото коте и надписа „Дръж се!“. На главата на животното бе нарисувана мишена и беше прибавен нов надпис: „Малката гад не заслужава повече да се държи“. Полицейските морги имаха право на своя си хумор, който винаги беше малко пиперлив.

Служителят влезе със своята парола в базата данни и ги помоли учтиво, но без да се осмели да погледне Гейл в очите, да се ограничат само с файловете, за които са поискали официално разрешение. След това ги остави.

— Имате ли нужда от мен тук? — попита Гейл.

— Не — отвърна Кенеди. — Благодаря, шерифе. Ще се справя и сама.

— Добре. Трябва да проведе един телефонен разговор и по пътя може да си взема кафе. Искате ли да ви донеса нещо?

Кенеди помоли за мляко без захар и той излезе. Тя се съсредоточи в документацията и потъна в хладните ѝ факти.

Трупът на Бранд, както повечето тела на жертви на катастрофа, бе имал множество охлузвания, травми от удар, ожулвания и увреждания от разхерметизирането. Списъкът беше страница и половина, но можеше да се обобщи с пет думи: Бранд е бил на пихтия. При толкова обезобразено тяло е било безсмислено да се заявява една причина за смъртта, макар че бяха спазени обичайните условности. Плеврата на белите му дробове се бе пръснала, когато самолетът се е разхерметизирал. Концентрацията на кислород в кръвта показвала, че задържаният въздух е изтласкан към гръдната кухина, където е

образувал раздуване на големи и малки кръвоносни съдове. Сърцето е спряло малко след това, мозъкът не е бил кръвоснабден.

Скоро Бранд изпаднал в безсъзнание и починал, така че е било невъзможно да е бил жив, когато самолетът се е разбил в земята.

Това беше голямата картина. Малките подробности бяха добавени като наблюдения и предположения, без от тях да се вадят категорични изводи. Охлузванията по кокалчетата от външната страна на дланта му говорели може би за конфликт с друг пътник, вероятно в състояние на паника от бързото спускане. Счупените нокти и нарушената цялост на тъканта на върховете на пръстите и на двете ръце трудно можели да бъдат обяснени — дали не е драскал по прозорец или врата в опит да избяга? Изглеждало вероятно Бранд да е бил прав, когато самолетът се е разхерметизирал, защото движещите се тела били наранени по-сериозно и на повече места от тези, които били във фиксирано положение. С доста голяма убеденост можело да се твърди, че не е бил закопчал предпазния си колан. Всички пасажери, които били по местата си и със закопчани предпазни колани, без изключение имали синини по бедрата. При Бранд те липсвали.

Имал доста белези и лекарят, извършил аутопсията, ги беше описал педантично. Рани от куршуми, от намушкване с нож, от удари — все от предишни близки срещи със смъртта, но стари и в повечето случаи зараснали. На едно място се забелязвала по-скорошна рана от нож, пресичаща по-стар белег. Тази забележка бе заслужила удивителен знак от патологата, който вероятно се беше чудил какъв точно живот е водил този Майкъл Бранд. *Като се има предвид възрастта му, наблюдава се невероятно изобилие от предишни наранявания. Често казано, никога не съм виждал толкова много, дори и при професионални войници в края на кариерата им.*

Като се има предвид възрастта му? Кенеди се върна към началото на документа и сравни написаното с данните от паспорта на Майкъл Бранд, които също бяха добавени към доклада. След това прелисти снимките.

Имаше няколко едри плана на главата и доколкото можеше да се види, бяха на един и същ човек. На всички тях се виждаше подпухнало лице с множество кръвонасядания от спукани кръвоносни съдове. Можеше да е всеки и на всякаква възраст. Но като оставим настрана нараняванията — на каква възраст беше този човек? Колко бе живял

Майкъл Бранд, преди да падне от небето като Икар и да се пръсне при смъртта си?

Не дълго — беше отговорът. Или прекалено дълго, зависи от какъв ъгъл ще го погледнеш.

Някой изрита вратата отвън и я залепи за стената.

Кенеди скочи, обърна се и вдигна отбранително ръце. Беше Гейл, който си отваряше с крак, защото носеше по една пластмасова чаша във всяка ръка.

— Извинявайте, сержант — каза той и се взря в нея малко притеснено. — Не исках да ви уплаша. Ама и аз не си знам силата.

Тя свали ръце, но сърцето ѝ още биеше силно. Докато вземаше чашата си, по лицето на шерифа стана ясно, че е усетил как ѝ трепери ръката, но успя да запази неутрален тон, когато я попита дали е открила това, което търси.

— Намерих... нещо — призна тя.

— Радвам се да го чуя. И струва ли си?

— Мисля, че хванах Майкъл Бранд в лъжа. И то голяма. Може ли да остана още няколко минути?

— Тук не се засича време — каза спокойно Гейл. — Работете си. Аз ще наглеждам трафика.

Кенеди си водеше бележки. Правеше го както по протоколни причини, така и за да си даде време да успокои пулса и дишането си. Но тогава забеляза малка подробност в описанието на мозъка. *Масивно увреждане на серотонергичните неврони не може да се обясни или свърже с другите наранявания поотделно или в комбинация. Изчерпването на серотонина в хипокампуса и увреждането на нервите говорят за дълго и редовно приемане на симпатомиметици като метамфетамини, и то в изключително големи дози.*

Какво кара хората да плачат с кървави сълзи? Стрес и лекарства, беше казал Ралф Прентис. Май вече виждаше частта с лекарствата в това уравнение. Майкъл Бранд — и вероятно бледоликите убийци, с които вече се бе срещала два пъти — са приемали някакво вещество от семейството на метамфетамините, за да стимулират бързината, силата и реакциите си. И са си платили цената, защото то ги е увредило. Като ченге, дори и с малко обучение в областта на наркотиците, тя знаеше достатъчно добре как може да изглежда това увреждане. Още един

факт от доклада, който в момента изглеждаше абстрактен и ненужен, но можеше да се окаже полезен по-късно.

Затвори файла и вдигна глава. Въпреки шегата за трафика Гейл всъщност се вираше в нея със замислено и може би очаквателно изражение. Беше истинско олицетворение на професионалната дискретност, но имаше право да очаква от нея да сподели находките си. Но как да му обясни хипотезата, която се оформяше в ума ѝ? И то точно на този пряк, добронамерен и чистосърдечен човек, възплъщение на любезността на обикновените хора, която според Кенеди отдавна бе изчезнала от лицето на земята?

— Мисля си разни откачени неща — каза тя почти извинително.

Гейл вдигна вежди, за да ѝ покаже, че я разбира, и да я подкани да каже повече.

— Бранд може да се окаже отговорът на един от вашите въпроси. Смятам, че е възможно той да е свалил самолета.

Гейл я изгледа леко втрещен.

— И защо мислите така?

Кенеди му показва какво беше открила: доказателството, че Бранд се е сбил, раните по върховете на пръстите му, които може би е получил, докато се е опитвал да отвори вратата, преди самолетът да се разхерметизира. Нищо особено, като си помисли човек, но Гейл започна да кима угрижено.

— Бранд се е качил на самолета по-късно от останалите — каза той. — Точно затова току-що звънях на Федералната авиационна администрация. Купил си е билета, когато другите пасажери вече са се настанявали, стигнал е до изхода само минута преди да затворят вратите. Бързал е да стигне до Ню Йорк, в това няма съмнение.

— Или пък не е — каза Кенеди. — Може пък да е бързал да се качи точно на този самолет.

— За да го свали?

Кенеди направи уклончив жест.

— Вероятно. Да. Мисля, че е така.

— Защо?

— Самолетът е идвал от Мексико, нали?

— Мексико Сити.

— Как са влезли? Какъв е бил летателният план?

— Нямам представа, сержант. По принцип авиокомпаниите обичат да прекарват самолетите си над вода, ако има такава по пътя, затова предполагам, че е дошъл през залива и след това е минал през югозападния ъгъл на щата, преди да тръгне на запад.

— И какво има отдолу, шерифе?

— Пустиня. След това е Тусон. После пак пустиня.

Кенеди се замисли.

— Можем ли да разберем — обади се тя най-накрая — дали полет 124 е поискал промяна на летателния план в някакъв момент?

— Предполагам, че да. Доколкото помня, ФАА пази всички архиви двайсет години. Защо? Какво ви се върти в ума?

Това, което ѝ се въртеше в ума, се струваше абсурдно дори на самата нея. Тя поклати глава, което можеше да значи или „не знам“, или „не мога да ви кажа“.

Кое то и от двете да беше, Гейл очевидно прие, че това ще е единственият отговор, който ще получи засега.

— Ще им се обадя от колата — каза той и хвърли прилежно чашата от кафето си в коша за боклук. — Да се махаме отгук.

По пътя обратно към Пийзън тя си спомни да го попита пак за хладилните коли.

Той помълча известно време, сякаш се чудеше как най-добре да отговори.

— Ами това се случва всяко лято — каза накрая. — Цели орди нелегални емигранти прииждат от Мексико през границата. Преди това беше проблем само в южните части на щата. Нали се сещате, около Тусон. Но там сега има много повече патрули, тъй като щатският сенат реши, че трябва да се действа по-твърдо по въпроса. И тогава койотите — трафикантите на хора — решиха да стоят далеч от големите градове и магистралите и да влязат в пустинята, преди да разтоварят клиентите си. Пресичат шосета 8 и 10, преди да завият на изток. А това си е доста навътре в пустинята. Затова всяка година, особено през лятото, мнозина не издържат пътуването.

— Господи! — Кенеди бе отвратена. — Но щом в камионите има, по колко? Десет? Дванайсет трупа? Това прави...

— Дори далеч на север събираме по двайсет-трийсет в слабите месеци. Приемаме и тези, с които не могат да смогнат на юг от нас. Стотици са, сержант. Може и хиляди да са. Хиляди на година.

Трупове се бързо се разлагат в пустинята, покриват се с пясък и прах. Понякога животни ги изяждат. Така ги оглозгват, че не можеш да познаеш дали са отпреди година или отпреди два века. И никой не знае точната им бройка.

Вместо пак да възкликне, Кенеди предпочете да си премълчи. Нещо изскочи на повърхността на съзнанието ѝ. Цитат, който бе чувала в училище, но не беше запомнила чий е. „Бедно Мексико! Толкова далеч от Бога и толкова близо до Съединените щати“^[1].

— Виждала съм такива коли само... — осмели се да започне тя накрая.

— ... при земетресения или нещо подобно. След бедствия. Разбира се. Е, това е нашето бедствие. Армагедон в Аризона. Само че на забавени обороти.

Трудно беше да се коментира след тези думи, затова и двамата мълчаха. Гейл се отказа да разведрява разговора и се обади на ФАА — или по-скоро накара Кони да го свърже. Диспечерката беше любопитна и предложи да ги набере от негово име и да им зададе въпросите, които го интересуваха. Гейл ѝ благодари любезно, но каза, че ще се справи сам, след което Кони млъкна кисело в ефира, докато изпълняваше нарежданията.

Но обаждането се оказа загуба на време. Нямахме нищо необичайно в летателния план на полет 124 в деня на трагедията. Самолетът минал покрай залива, както и Гейл бе предположил, след това на запад от Тусон, прелетял над Пуерто Пеняско и поел направо, докато не завил към Лос Анджелис при Лейк Хавасу Сити.

Кенеди погледна към пустинята. Пътят я прекосяваше като електрически кабел, свързващ Аризона с останалия свят, който иначе много лесно би забравил за съществуването на този щат. Мирисът на див градински чай нахлу през отворения прозорец — силен и уханен.

Защо му е било да сваля самолета? Защо ще превключва от убийства на отделни хора към хекатомби от трупове, които после да бъдат натъпкани опасно в и без това препълнените фризери на моргата? Ако се окажеше права — с какво полет 124 бе заслужил тази касапница?

---

[1] Приписва се на дългогодишния президент на Мексико — Порфирино Диас (1876–1880 и 1884–191). — Б.пр. ↑

44.

Кенеди прелисти страниците на това, което Гасан беше нарекъл пълен ръкопис. Чувстваше се все по-нереално.

— Има... — започна тя, но изречението, което се опитваше да формулира, ѝ се стори безсмислено. — Евангелието — продължи тя. — То... не се отнася само за Юда, а се превръща...

— То е вид метакоментар — съгласи се Гасан. Отново бе застанал до прозореца, сякаш не можеше да се насити на мижавата светлина, която проникваше през него. Убежището му нямаше прозорци на първия етаж, а тези на горните винаги се затваряха, когато сигурността на охранявания го налагаше. — В него има глави като в Стария завет. И като в Корана, доколкото знам. Указания как да се борави със светото писание. Цялото послание има нужда от инструкции, които да подсигурят оцеляването му. И рецептата не е само за конкретната торта, така да се изразя, а е за получаването на нови рецепти.

— Но... — Кенеди се бореше с непознати понятия, които дори не желаше да проумее. — Предвидените наказания. Нали не намеквате, че...?

Гасан се изсмя. Звукът беше кух и изнервящ.

— Нищо не намеквам. Но си спомнете какво стана, когато американският проповедник Джоунс, или както там се казваше, заплаши да изгори екземпляр от Корана след атаките от 11 септември. Иракски ислямисти бомбардираха църкви и десетки хора загинаха. Някои твърдят, че закостенелите тълкувания на Божието слово са същността на фундаментализма. За фанатиците то е буквално, нещо физическо, даденост. И тъй като е и основополагащо за съществуването изобщо, Божието слово трябва да се почита. И изглежда подобни хора не познават граници, когато тръгнат да отмъщават на онези, които смятат за свои врагове.

Професорът се извърна към наръча листове в ръката на Кенеди.

— Предполагам — каза той, — че вече сте стигнали до част 41, която започва с: „Това свидетелство не бива да се чете и познава“.

Кенеди кимна и зачете на глас от страницата:

— Това свидетелство не бива да се чете и познава от външни хора, нито да им се дава по какъвто и да е повод. Ако го познаят, ще бъдат премахнати...

Гасан продължи:

— ... и устите им затворени, и дните им преброени. Защото Неговото споразумение не е с тях, а е нас, които дължим живота си на Юда, Каин и техния баща — змията.

Млъкна. Ъгълчетата на устата му увиснаха надолу, сякаш щеше да заплаче.

— Това е била смъртната им присъда — промълви той. — Барлоу е открил отговора и те са го убили заради това.

Кенеди усети как в нея се надига гняв, достатъчно силен, за да се отрази на дишането ѝ. Известно време се опитваше да го потисне, но без особен резултат, защото не разбираше причината му. Сега я проумя, но това не ѝ помогна да овладее чувствата си. Сигурно същият гняв изпитваше и Тилмън. Беше стигнала до погрешен отговор. Сякаш бе пропиляла цял следобед, мъчейки се да открие трудна дума в кръстословица и когато най-накрая е погледнала в отговорите, е видяла, че думата нищо не ѝ говори.

— Гностици — каза тя, но имаше предвид „Глупости!“. — И трябва да повярвам, че гностиците избиват хора, защото някой е научил за съществуването им. Заради текст на две хиляди години!

Тонът ѝ беше ужасно саркастичен, но Гасан само кимна.

— Съмнявам се, че наричат себе си гностици, сержант. По-скоро се смятат за потомци на Юда. Макар да претендират, че произходът им е по-стар и праотците им са се появили още в зората на човечеството. Мислих много върху това.

— Мислили сте много върху това? Сериозно ли? — изсмя се Кенеди дрезгаво и злобно. — А замисляли ли сте се дали сте буден?

— Мислих много — повтори Гасан — дали имат предвид духовно или физическо роднинство. В известен смисъл всеки, който се разбунтува срещу Ялдаваот, бога узурпатор, потисник и тиранин, е духовен наследник на Каин и Юда. Но „дължим живота си“ може би трябва да се приеме буквално. Че са наследници на Юда.

— Повтарям. Документ на две хиляди...

— Вашите убийства, сержант — прекъсна я той, — се случват тук и сега.

— Точно така — разпери ръце тя. — Затова не мисля, че са извършени от гностици.

Гасан килна леко глава настрани — надменен и вбесяващ жест, с който показваше, че аргументите ѝ не означават нищо за него.

— Знаете ли — попита той — какво означава името на Юда?

— Юда? Мисля, че идва от Judah, което значи лъв.

— Юда не означава лъв, а похвала. Символът му е лъв. Но аз ви питах за другото му име. Искарיותски.

— Нямам представа — призна си Кенеди.

— Има две теории по въпроса. Едната го свързва с конкретен град. Юда от Кариот. Другата обаче твърди, че показва принадлежността му към определена група. И тази група, на свой ред, се е нарекла така заради любимото си оръжие...

По-късно, докато караше към Лондон, Кенеди се усети, че непрестанно премята в главата си следващите думи на Гасан. И сред тези повторения представата ѝ за хората на Юда се избистри, или както се бе изразил професорът: те се превърнаха в нещо реално, с което трябваше да се бори.

— ... любимото им оръжие бил късият нож — сика. Юда Искарיותски може да е бил Юда Сикариотски. Юда, човекът с ножа. И вие знаете какъв нож имам предвид, сержант Кенеди, защото той бе използван срещу вас и срещу бедния човечец, който работеше с вас. Както виждате, те държат на традициите си. Или пък разглеждат всяка своя битка като част от вековна война.

Изгубено племе. Или не, не изгубено, а скрито. Цяла раса, която се отдръпнала от света и замитала стъпките си, за да не разбере никой, че изобщо съществува. Но винаги когато се наложи, излиза от убежището си. Не цялата, само част от нея. Последните думи на Гасан точно преди Кенеди да си тръгне, ѝ дадоха ясно да разбере това.

— Страница 53, сержант. Хората на Юда пращат два вида емисари, които да се свържат с обикновените хора: Елохим и Келим, Предвестниците и Съсъдите. Не знам с какво се занимават Съсъдите, но е очевидно каква е мисията на Предвестниците. „Изпратете вашите Предвестници, когато има нужда, така че никой да не преследва и тревожи хората. Нека тези, които искат да им навредят, да бъдат

спрени, очите им затворени и вкарани в гроба. Който го направи е свят и праведен в очите на Бога.“ Предвестниците са убийци мисионери, сержант. И мисля, че все още съществуват. Точно с тях си имате работа.

45.

Гейл остави Кенеди пред хотела ѝ. Имаше си задължения, за които трябваше да се погрижи, затова ѝ каза, че известно време ще трябва да се справя сама, но по-късно през деня ще ѝ се обади и пак ще бъде неин шофьор, ако се налага. Кенеди се качи в стаята си, включи лаптопа и изпрати нов имейл на Тилмън. След това за сигурно му се обади, макар да знаеше, че той няма да ѝ вдигне, и му остави съобщение на гласовата поща.

— Лио, трябва да ти кажа нещо. Наистина е важно. Променя всичко и може да означава, че следата ти не се е изгубила. Обади ми се. Или отговори на имейла ми. Дай ми някакъв знак, че думите ми са стигнали до теб. Защото нямам намерение да си говоря сама и ти много добре го знаеш. Обади се. Моля те.

След това възнамеряваше да се отдаде на сериозно проучване, но половин час крачи из стаята, защото не можеше да се съсредоточи. Занимаваше се с глупости, подреждаше малкото неща, които беше донесла със себе си.

Накрая отново набра номера на Тилмън.

— Пак съм аз — каза тя. — Лио, Майкъл Бранд, който е загинал в самолета, не е на същата възраст. Бил е между 25 и 30 години, което значи, че когато Ребека е изчезнала, е бил дете. Няма как да отговаря на описанието, което са ти дали тогава за него. Друг човек е. Мисля, че винаги е бил различен човек. Най-вероятно Майкъл Бранд изобщо не съществува. Това е просто име, което използват, когато изпълняват мисия. Имат хора, които се наричат Предвестници. Може би всичките им Предвестници са Майкъл Бранд. За бога, ще вдигнеш ли някога? Ако не ми се обадиш, поне прочети шибаните ми имейли. Имам нужда от теб!

Поне ѝ олекна. Върна се при лаптопа и се захвана за работа. Намери няколко карти на щата Аризона. Имаше цели сайтове, които предлагаха най-различни видове карти — топографски, икономически, географски, политически. Намери и сайт, позволяващ превключване между обикновена карта и сателитни снимки, който я погълна за цели

два часа. Проследи маршрута на полет 124 по двата края на Калифорнийския залив, след това през мексиканската и аризонската пустиня на север до Лейк Хавасу.

Не смееше да си признае какво точно търси, но така или иначе не намери нищо необичайно. Нищо загадъчно, неустановено или противоречиво. Абсолютно нищо, което да подсказва за таен анклав на побъркани убийци, които се крият от света наред с пустощта. Но може би търсеше в погрешната пустош? Защо група религиозни изгнаници от древна Юдея ще живеят в съвременна Аризона?

Може би им харесваше сухата жега.

Или пък вървяха след властта. Вероятно са живели в Близкия изток, докато той е бил център на нещо, а след това са се пръснали на запад към Европа, когато нещата са започнали да се случват там, и накрая са се озовали в Новия свят по време на предсмъртната агония на колониализма.

Това ли бих направила, почуди се Кенеди, ако бях луд атентатор, който е сключил специална сделка с Бога? Трудно ѝ беше да прецени при тези обстоятелства.

Опита по друг начин. Пробва през множество търсачки да научи повече за Южна Аризона. Кой са най-големите ѝ забележителности, къде има най-голямо струпване на хора, кои са най-отдалечените ѝ точки и места с аномалии в микроклимата? Научи доста или поне прегледа доста информация, но не достигна до никакво прозрение или вдъхновение. Теренът беше суров, части от него бяха недостъпни и не можеше да се каже, че е гъсто населен: със своите около дваисет души на квадратен километър Аризона се нареждаше на 33-то място по този показател от всичките 50 щата. Повечето от жителите ѝ бяха струпани в няколко основни центъра. Но щатът имаше добри пътища, през него преминаваха много самолетни маршрути, сателитите го наблюдаваха 24 часа в денонощието. Кенеди си представи следния сценарий. Полет 124 тръгва от Мексико Сити. Някой поглежда през прозореца и вижда нещо, което не би трябвало да види, нещо, което разкрива съществуването на хората на Юда. Някъде се включва аларма и изпращат Майкъл Бранд — или един от всичките с това име. Не може да навреди на самолета, докато той е във въздуха, затова трябва да стигне до Лос Анджелис и да се качи там, което той успява да направи на косъм. След това намира начин да свали самолета, което за неговата

уникална комбинация от бойни умения и чиста лудост си е фасулска работа. Но колкото повече Кенеди обмисляше тази възможност, толкова по-малко ѝ харесваше. Тя се крепеше единствено на хипотезата, че има нещо, което пътниците са видели. И то толкова голямо, че се забелязва от височина на самолетен полет (от около 8000 метра, както я беше уверил Гейл), и то не просто се забелязва, а се вижда достатъчно ясно, за да се разбере какво е. Като в същото време вероятно е било нещо временно, което е можело да се види само тогава. Иначе от небето на Южна Аризона и Мексико щяха да ваят самолети като при градушка.

Но Кенеди изобщо не можеше да си представи какво може да е това нещо. А не успяваше да измисли и алтернативна хипотеза. Накрая стигна до очевидното заключение, че не може да го направи, докато си стои в хотелската стая.

Гейл ѝ се обади към 3 часа след обяд и тя му разказа плана си.

— Искам да отида да огледам мястото, над което е прелетял самолетът. Или поне част от него.

Гейл беше изненадан и се отнесе предпазливо към идеята ѝ.

— Това е доста площ — отбеляза той. — Откъде смятате да започнете?

— Не знам. От щатската граница, предполагам. Частта, която минава над Аризона, е най-достъпна оттук.

— Разбира се.

Гейл далеч не звучеше убеден.

— Разстоянието от Мексико Сити до Лос Анджелис е над 2000 километра. Може и 2500 да е. И само една десета от него попада в Аризона. Не знам какво ще постигнете с това.

— Е, поне ще опозная терена — каза Кенеди. — Колко далеч са едно от друго тези места и къде се намират по отношение едно към друго. В главата ми може да се родят някакви идеи.

Докато говореше, пресмяташе наум или поне се опитваше. Две хиляди километра. От височина 8000 метра полезрението беше, доколкото тя можеше да си го представи, триъгълник със страна 8000 метра. От самолета човек има ясна видимост на километър в широчина и от двете страни. Така че в най-добрия случай трябваше да претърси 8000 квадратни километра. Щеше да ѝ отнеме дни да премине цялото разстояние по земя, а и какво ли можеше да забележи така?

— Не знам — каза тя мрачно. — Просто не ми се стои на едно място и не мога да измисля нищо по-добро за правене.

След кратко мълчание Гейл измисли следното:

— Качете се на самолет — каза той.

46.

Куутма слушаше музика, когато Мариам позвъни. Беше странно, защото Куутма мразеше музиката.

Не, това не беше вярно. За него тя бе непроницаема територия. Не разбираше структурата ѝ, нито привлекателността ѝ. Като по-млад беше слушал определени мелодии и песни с известно удоволствие. Дори си спомняше един случай, в който беше танцувал. Но всичко това се бе случило, преди да стане Предвестник и да напусне Гинат Дания. След това в живота му бе въведен железен ред и музиката постепенно спря да означава каквото и да било за него.

Вероятно това се дължеше на наркотика. Келалитът променяше възприятията или по-точно — променяше начина, по който сигналите от външния свят стигаха до човека. Реалността приличаше на тъп филм от старите черно-бели ленти, в който всичко се движи толкова бавно, сякаш плува в гъст сироп. Умът ставаше по-бърз, движенията по-уверени. Като цяло вниманието бе повишено, но в същото време всичко, към което то се насочваше, избледняваше, ставаше нереално. Гледки, звуци, плътност, вкус ставаха едноизмерни и плоски и най-точно казано — схеми на самите себе си.

Затова звънът на телефона беше добре дошло спасение от потискащата загадка на музиката.

— Ало — каза Куутма.

— Тя си запази самолетен билет, Танану.

Беше гласът на Мариам. Звучеше напълно спокойно, без да трепне.

— За къде? — попита Куутма.

— Мексико Сити. Но не мисля, че крайната точка е важна. Ще лети по маршрут 124.

— А. Да.

Куутма се замисли. Това беше добре по ред причини. Показваше колко малко от истината е разбрала тя. И предлагаше безкрайно много възможности да се довърши започнатото в Англия. И въпреки това.

Въпреки това. Тази работа беше зле свършена във всеки един етап. Да се действа сега и да се оставят още следи беше недопустимо.

Затова не нареди на Мариам да действа срещу Тилмън. Каза си, че друга причина няма. А пък след като Тилмън се върна в пансиона си в Западен Лондон, който вече бе идентифициран от екипа на Мариам, нямаше и нужда да се прави нищо. Той сам се беше оставил в ръцете на Куутма, който можеше да заповяда да бъде убит по всяко време.

Куутма реши, че при това положение ситуацията вече не е толкова спешна. Сега разузнаването беше по-ценно и полезно от директната атака. Ако убият сега Тилмън, може да задействат бомба със закъснител — информацията да достигне до други хора и да се открият нови опасности.

Но Куутма не вярваше докрай в това.

Той ходи до Лондон. Взе метрото, после автобус и стигна до мизерната дупка, в която сега живееше Тилмън. Нае съседната стая и безкрайно внимателно проби мъничка дупка в стената много близо до пода. Използва изключително остър свредел. Отне му няколко часа. През дупката промуши миниатюрна камера на тънък кабел.

Това, което видя, му донесе значително удоволствие.

— *Той няма да се откаже. Един ден ще те погледне в очите, Куутма, и единият от вас ще мигне.*

— *Ребека, не мисля, че ще съм аз.*

— *Но ти не го познаваш, а аз го познавам.*

— *Ще ми се, драга братовчедке, никога да не се бе запознала с него. И се радвам, че повече не се налага да го познаваш.*

— *Нищо не се налага да познавам вече, Куутма. Нали затова те изпратиха?*

Може би трябваше още тогава да убие Тилмън. Или поне да го беше оставил както си беше и повече да не се намесва. Но не го уби и не си тръгна. Поне не веднага. Направи още нещо, което би могло да има последици.

— *Какво да правя, Танану?*

Въпросът на Мариам извади Куутма от унеса, в който изобщо не бе трябвало да изпада.

Прогони спомените — старите и новите — и започна да обмисля различни идеи и да преценява недостатъците им.

— Засега — каза той — не прави нищо. Остави жената да замине и да се върне. Проследи я, ако напусне летището в Мексико. В зависимост от това къде ще отиде и с кого ще се срещне, може да се наложи да действаш бързо срещу най-разнообразни мишени. Това прави задачата ни много по-лесна. Нали знаеш единственото велико правило, което следваме, Мариам?

— Не прави нищо излишно — изрецитира Мариам. — Направи всичко необходимо.

— И да добавим още: внимавай накъде са насочени действията ни.

— Разбирам, Танану.

— Но ти скърбиш, Мариам, за братовчедите си. Болката, която изпитваш... ако изобщо те познавам, бих се осмелил да кажа, че сега за теб тя е по-голяма и по-реална от всичко останало на този свят.

— Не е по-голяма и по-реална от Бог, Танану.

— Затова уточних — на този свят ти ги обичаше. Ти се би рамо до рамо с тях и сподели с тях всичко, което е богоугодно за споделяне. И ги загуби... Повярвай ми, знам колко боли.

Тя не отговори и той продължи:

— Не се срамувай, ако искаш да се прибереш у дома. Някой друг би могъл да довърши това, а ти да се възстановиш сред любимите си хора.

— Танану, прости ми.

Гласът на Мариам бе станал дрезгав.

— Ако се откажа от това заради някаква емоционална болка, някаква въображаема рана в сърцето си, как бих могла да не се срамувам? Озия и Цефас дадоха всичко от себе си, как бих могла да сравня моя дял с техния и да кажа, че е прекалено голям? Ти ме изпрати. Умолявам те, не ме отзовавай, преди да си довърша работата.

Той наведе глава в знак на уважение, макар че тя никога нямаше да види и да научи за този жест.

— Няма.

Настъпи мълчание.

— Каква е тази музика? — попита Мариам с по-тих глас, сякаш победата ѝ над него я бе изтощила.

— „Ролинг Стоунс“ — отвърна ѝ той. — Песен, която се казва „Оцвети в черно“.

— Доставя ли ти удоволствие, Танану?

Куутма се почувства засрамен.

— Не. Разбира се, че не. Отвратителна какофония. Слушам я само за да опозная враговете си. Това е Тилмън. Музиката на Тилмън. Той я слуша няколко пъти след пожара и исках да проумея какви емоции би могла да събуди.

— Стигна ли до отговора, Танану?

Куутма вече беше по-сигурен.

— Отчаяние, скъпа. Той се чувства отчаян.

47.

Кенеди се боеше, че може да се почувства зловещо и тревожно на полет 124, но след първите пет или десет минути се успокои, че това си беше просто полет като всеки друг. Седна на мястото до прозореца, което бе поискала изрично, когато си резервираше билета. Отказа питиетата и геврека, които ѝ предложиха, и се загледа в откриващата се надолу гледка.

Град, предградие, пустиня, пустиня, пустиня. Каменна кариера, малко градче, язовир, пак пустиня. Когато самолетът набра височина, тя все по-трудно различаваше какво има по земята. След известно време можеше да каже дали теренът е застроен само по цвета: сиви петна до по-големи петна в жълтеникаво, жълтеникавокафяво и мръснозелено.

На осем хиляди метра вече трудно се различаваше каквото и да било.

Виждаше бреговата ивица, разбира се, реките също се открояваха доста ясно. С пътищата беше по-трудно, но понякога и те се виждаха сред планините или ако пространството около тях бе разчистено. Да не би да имаше път където не трябва? Път, който на пръв поглед не обслужва нищо конкретно?

Не можеше да е това. Нещо толкова трайно можеше да се види от всеки пасажер на самолет по този маршрут. Това, което тя търсеше и от което имаше нужда, би трябвало да е временно. Еднократно явление. Трябваше да си отговори на множество въпроси, а все още беше на: „Дали е по-голямо от кутия за хляб?“

Виждаше пътища, но не и трафика по тях. Както и построени от човешка ръка съоръжения, но само ако бяха много големи и високи. Имаше и други самолети — някъде по средата на пътя се разминаха с няколко от тях, движещи се спокойно във въздуха.

И светлини. С идването на вечерта пейзажът заприлича на дантела. Някои участъци бяха осветени, други тънеха в пълен мрак. Добре, можеше и това да е — светлина на място, на което не би трябвало да я има? Стъмни се и стана трудно да се различават

контурите на пейзажа, оставаше все по-малко, по което да се ориентира. Кой да каже къде е редно да има светлина и кога тя означава нещо? Пилотът би трябвало да знае. Както и вторият пилот. Сигурно имат прибори за това, както и добра видимост. Дали Бранд не бе свалил целия самолет само за да убие екипажа?

Една светлинка долу светваше и угасваше на равни интервали. Виждаше се три секунди, след това изчезваше за пет. Беше към брега, затова тя предположи, че е фар. Възможно ли бе полет 124 да е уловил друг маяк, който е трябвало да сигнализира само за хората на Юда? Пък и те толкова обичаха кодовете. Може би си говореха един с друг в тъмнината с фенерчета или с онези огромни прожектори, които са използвали Кралските военновъздушни сили по време на бомбардировките през Втората световна война.

Във века на мобилните телефони това би било пълна глупост, нали?

Самолетът започна да се спуска над Мексико Сити. След пустинята се появило множество светлини, гъсто наблъскани една в друга като в галактики. Тогава Кенеди се отказа да гадае по пейзажа.

Имаше да убие почти три часа до обратния полет. Бродеше из летището като мрачен призрак. Откри, че повечето магазини и кафенета вече са затворени. Накрая намери един бар, седна и си поръча голяма „Маргарита“. Когато си в Рим, поне от кумова срама трябва да се опиташ да правиш като римляните, реши тя.

В другия край на бара имаше жена, която тайно я наблюдаваше от време на време. Млада, можеше да се каже и красива, но с прекалено много грим. Не беше точно типът на Кенеди, защото тя си падаше по по-заоблени фигури, но въпреки това бе интересна, със стройно и без съмнение, доста стегнато тяло. Носеше небрежни дрехи — блуза и панталони в неопределени земни цветове, които можеше и да й стоят добре, ако имаше повече тен, но на фона на чистата ѝ бяла кожа изглеждаха мръсни и бозави.

Кенеди нямаше никакво желание за свалки, но беше ужасно напрегната, затова за първи път от много време си помисли да прибегне към успокоителния ефект на едно бързо чукане. Като увертюра към това, фиксира жената с поглед, за да може следващия път, когато тя се обърне към нея, очите им да се срещнат.

Ефектът не беше какъвто Кенеди очакваше. Без да помръдне, жената просто се затвори в себе си, но не напрегнато и засрамено, а като човек, който се готви за конфронтация. Мамка му. Кенеди очевидно я бе преценила неправилно. Може би по някакъв начин жената беше познала, че е ченге, и таеше неприязън към полицаите.

Кенеди тъкмо се канеше да си допие питието и да излезе от бара, когато жената я изпревари. Стовари чашата на плота с малко повече сила, отколкото бе необходимо, махна на бармана и поговори с него няколко секунди, преди да мушне една-две банкноти в ръката му. Барманът сви рамене, преброи ги и кимна. Жената си тръгна и Кенеди огледа отдалечаващия ѝ се задник с малко позакъсняло съжаление.

Не бързаше с маргаритата, остави алкохола да превърне леката ѝ възбуда в нещо средно между спокойствие и примирение. Даде знак на бармана да ѝ донесе сметката и той поклати глава.

— Няма нужда, госпожо — каза.

— Моля?

— Няма нужда. Другата жена плати питието ви. Каза да ви предам това.

И сложи нещо на бара пред Кенеди. Приличаше на двайсет и пет цента. Тя го взе и първо го претегли в длан, след това забележи неправилната му форма, а накрая и почти изтритите букви около ръба. Имаше точно същата монета в портфейла си. Беше я получила от Тилмън в „Короната и котвата“ на Съри стрийт.

С едно сподавено „Мамка му!“ Кенеди хвърли монетата и побягна навън. Тичаше из цялото летище с отчаяната надежда пак да срещне жената. Наоколо нямаше много хора и щеше да я забележи веднага, но пък онази не би ѝ оставила монетата, ако смяташе да остане. Най-накрая Кенеди забави ход. Беше останала без дъх не само от бягането. Сърцето ѝ биеше бясно в гърдите.

Беше... Какво беше това? Дразнене. Провокация. Обещание. Жената от бара бе от хората, които Кенеди търсеше: потомците на Юда. Остави се да я види, сякаш искаше да ѝ каже, че колкото и да я улесняват, пак няма да успее да сглоби целия пъзел.

Или че няма значение дали ще успее.

Гневът премина през Кенеди като гореща вълна, но след това тя усети, че става странно спокойна. Която и да беше тази жена, разкриването ѝ бе безразсъдство. В контекста на поддържаната с

хилядолетия маниакална тайнственост това бе необяснима грешка. Може би го смяташе за демонстрация на сила, но не беше така, не можеше да бъде. Беше по-скоро емоция, която не бе в състояние да контролира напълно и която изкривяваше преценката ѝ. Изведнъж Кенеди си спомни, че с Тилмън бяха чули женски писък в нощта, когато изгоря „Гълъбарникът“. Възможно ли бе това да е същата жена? Да я е проследила през Атлантическия океан? Изключително невероятно. Щом толкова искаха да я убият в онази кървава нощ на пожара, защо сега се въздържаха?

Тогава беше друга жена. Която иска да ѝ покаже, че знае коя е и че е преследвана дори когато си мисли, че тя преследва.

Значи истинската конфронтация предстоеше скоро. И сега я предупреждаваха, че е срамота, задето не е подготвена.

Приземи се в Булхед в два през нощта и когато стигна до хотела си в Пийзън, минаваше три. Пак я откара Джон Бърд, но този път тя пропусна разказите му за Колорадо, като заспа веднага щом се качи на задната седалка на таксито. Той въпреки това продължи да бърби и да я буди от време на време, но този път думите му ѝ се сториха странно успокоителни. Точно в момента се радваше, че не е сама. За да му благодари, че е с нея, казваше по някое „Наистина ли?“ след всеки факт за реката, който той ѝ съобщаваше, а след това потъваше отново в сън.

Качи се, олюлявайки се, до хотелската си стая и смяташе да се хвърли на леглото и да заспи отново, дори без да се съблича. Но червената светлинка на телефона на нощното шкафче мигаше: имаше съобщение. Вдигна и набра 3 за гласова поща, после притисна слушалката между бузата и рамото си, докато се опитваше да събуе обувките от леко подутите си крака.

— Хей, сержант.

Гласът на Гейл, приятелски, сърдечен и прекалено силен.

— Надявам се, че има полза от пътуването ви на юг през границата, освен евтината текила. Вижте, повече не можем да го отлагаме. Трябва да говорите с Могс. Като се съберете двете, ще мислите по-добре. Обещавам, че ще стоя настрана и няма да преча. Тя

става рано, затова си мислех да се видим на закуска. Ще ви чакам долу в 7:30 часа. Приятни сънища.

Една маргарита, помисли си уморено Кенеди, докато се претъркаляше в леглото и опъваше покривката над себе си. Една маргарита и нищо друго, което да очаква с нетърпение, освен закуската с призраците. Сънят ѝ нямаше да е много приятен.

48.

Още на първата минута на Кенеди ѝ стана ясно, че отношенията между Айлин Могс и Уебстър Гейл не са само професионални. След още една минута разбра, че двамата гледат на връзката си по различен начин. Шериф Гейл ѝ представи Могс спокойно и делово, като я нарече „моя много добра приятелка“. Това бе клише на телевизионните водещи и означаваше „нищо особено“. Но усмивката, която се появи на лицето на Могс след тази фраза, изразяваше едновременно гордост и болка. Тя казваше, че шерифът няма по-добър приятел, и в същото време признаваше, че няма по-добро определение за това, което тя представлява за него.

Двете жени си стиснаха ръцете и се премериха с поглед.

— О, вие сте истинско ченге — каза Могс и се засмя.

— Така ли ви изглеждам? — попита тъжно Кенеди.

— От главата до петите, скъпа. И го приеете като комплимент. Баща ми беше ченге, както и двамата ми братя. Няма начин човек с такава стойка да не е свързан с полицията.

*Кое*то обяснява защо ходиш с шерифа, помисли си Кенеди. Остави Могс да я преведе през завесата от мъниста към кухнята, в която я чакаха гофрети, яйца и бекон. Бяха учудващо вкусни, както и кафето и портокаловият сок — последният очевидно беше изстискан ръчно със стара сокоизстисквачка с лост, която бе наредена на почетно място на плота. Кенеди се чувстваше физически и емоционално изтощена, но закуската ѝ помогна да се освежи и отговорите на добронамерения разпит, на който Могс я подложи, ставаха все многосрични.

От колко време работи като детектив? От почти шест години. Винаги ли е искала да стане полицай? Като че ли винаги. Семейна традиция. („Обикновено е!“ — бе се съгласила Могс.)

За първи път ли е в Щатите? Не, за втори. Кенеди бе прекарала някога седмица в Ню Йорк с гадже — или по-скоро приятелка. Една от онези фалшиви връзки, които си бяха останали само платонични въпреки всички знаци, че могат да прераснат в нещо първично и

задоволително. Кенеди не спомена за момичето. Нямаше представа какво мислят Могс и Гейл за хомосексуалността и не искаше да вкарва в отношенията си с тях допълнително неудобство, каквото вече имаше в изобилие.

— Веднъж ходих до Лондон — довери ѝ Могс. — Прекарах ужасно. Беше посред лято, а само валеше. После ми трябваше цял месец, за да се изсуша. Освен това ми се налагаше да соча по менютата в ресторантите, защото се оказа, че не говоря езика, макар да твърдят, че е същият като у нас.

Засмя се гръмогласно на собствената си шега. Кенеди направи същото.

— Както и да е — продължи Могс и изведнъж стана сериозна. — Това ваше разследване... Уеб не иска нищо да ми каже за него, но ако вие решите да го направите, той не може да ви спре. Затова си помислих — какво пък толкова, ако ѝ кажа какво знам, може пък тя също да сподели. Какво смятате?

Кенеди реши да бъде напълно откровена:

— Не мога да ви отговоря, докато не разбере какво знаете.

И ако се окаже, че са само призраците, вероятно ще трябва да покажа неуважение към гостоприемството ви.

Могс удостои думите ѝ с широка усмивка.

— Така е. Напълно вярно. Чуйте, Уеб е добър човек, нали? Искам да кажа, че вие току-що се запознахте с него, но вече сте наясно с това. Толкова е добър, че мисли, че всички са като него. За ченге това е недостатък.

— Ехо, тук съм! — протестира Гейл.

— Млъквай, Уеб — каза му Могс с любов. През цялото време не откъсваше очи от Кенеди и в тях май се забелязваше известен блясък. — Но аз съм опитна новинарка, сержант, затова знам, че повечето хора не са добри. Мисля, че ще се съгласите с мен, нали?

— Бих казала, че е петдесет на петдесет — призна Кенеди предпазливо.

— Е — продължи Могс, — аз не бих. Според мен процентът на лошите е много по-голям. Значи ето как стоят нещата. Уеб получава съобщение от колега от друг град с молба за помощ. И първата му мисъл в такава ситуация е — как мога да помогна на този човек? А

моята първа мисъл е — каква е врътката тук? Какво имам да губя? Какво ще излезе, ако поразровя тук-там? Разбирате ли ме?

Кенеди прозря въпроса зад тези думи и проумя без никакво съмнение, че е разкрита.

— Да — каза тя. — Разбирам ви.

— И докато Уеб постила червения килим за вас и ми разказва колко сте невероятна, колко сте умна и любезна, какъв страхотен акцент имате и така нататък, аз не мога да се въздържа да не си помисля: коя е тази сержант Кенеди и какъв точно ѝ е номерът? Защото всеки си има номер, нали?

— Да — отвърна Кенеди. — Предполагам, че е така.

— И вашият номер е, че вече не сте ченге. Разжалвана сте или сте напуснала — зависи кого питам. Но забравихте да споменете това пред Уеб, когато го помолихте да ви помогне в разследването.

Кенеди с почуда установи, че се изчервява. Знаеше, че е въпрос на време някой да провери пълномощията ѝ и да открие, че не стават за нищо. Не очакваше, че ще е толкова болезнено за нея, когато се случи.

Обърна се към Гейл.

— Наистина съжалявам, шерифе — каза тя и действително го мислеше. — Сигурно смятате, че съм ви използвала по най-циничен начин, може и така да е било. Но няма да повярвате колко работа свърших по този случай. И го загубих. Но не можех да се откажа. Дори когато престанах официално да работя по него, пак не можех да се откажа.

Тя се изправи, готова да си тръгне или да бъде арестувана, но Гейл избухна в смях, като видя тържественото ѝ и напрегнато изражение.

— Седнете, сержант — каза ѝ той. — Аз не смятам, че сте излъгали. За мен има хора, които са ченгета още преди да получат значка, и си остават такива дори след като я върнат. Или пък никога не получават значка, като Могс, но въпреки това имат нужните инстинкти и светоглед.

— То е в кръвта — обади се нескромно Могс. — Сериозно, госпожице Кенеди. Мисля, че не бива да ви наричам сержант. Не исках да ви натривам носа. Просто ви казах какво знаем. Досетихме се. Но вие така или иначе нямате никакви правомощия тук и съм сигурна, че

сте работили по този случай до последния си ден на служба. Единственият ви грях е, че не сте спрели. А и Уеб не е нарушил никакви правила, като ви е помогнал. Всичко е публична информация. Окръжният шериф може да каже каквото си пожелае за текущо разследване, ако някой го попита.

— Макар обикновено да не го прави — намеси се Гейл. — Не искам да си мислите, че ще съм толкова словоохотлив с някой случаен човек, сержант.

— Простата истина е — каза Могс, — че копаете в любимата си лехичка и затова искахме да поговорим с вас и да си споделим някои неща. Е, какво ще кажете?

И протегна ръка. Все още изчервена, Кенеди я пое. Но не я стисна сдържано по британски, ами я плесна. Усещането беше по-силно и успокоително.

— Елате във всекидневната — покани я Могс. — И ще ви кажа какво знам.

Поведе я обратно през завесата, после през тесния коридор към всекидневната, която беше топла и уютна, пълна с меки мебели във всички цветове на залеза. Върху огромния диван имаше покривка, плетена на една кука, със стилизиран, но добре изработен американски орел.

— Всъщност — каза Могс веднага щом Кенеди седна на дивана — може би сега е моментът да се подкрепим с още малко кафе. Ще отида да направя.

Върна се в кухнята и след малко и Гейл я последва, като измърмори, че ще отиде да ѝ помогне за подноса. Кенеди остана сама и започна да разглежда стените, докато сърдечният ѝ ритъм се успокои. Бяха покрити със снимки, но Айлин Могс я нямаше на нито една от тях. На едната стена имаше само портрети, част от хората на тях Кенеди успя да разпознае: Уебстър Гейл (два пъти), Джордж Клуни, Джеси Джаксън, Бил Клинтън, Боно, Доналд Ръмсфелд, намръщен като нашмъркан дявол. На срещната стена висяха пейзажи: Големият каньон, Магистрала 66 с култов знак на рокерско братство, древно индианско селище, кактуси, щатският сенат, обграден от стотици демонстранти. Една от снимките беше доста обезпокоителна — наред пустинята група униформени полицаи или щатски рейнджъри (Кенеди не бе запозната подробно с униформите

им, за да бъде сигурна) стояха с тържествени изражения около труп на чернокож мъж.

Гейл влезе с три чаши върху поднос, като разтвори с гръб завесата от мъниста, привел глава. Могс го последва с чиния бисквити и бутилка „Джим Бийм“, за която беше малко рано. След като подносът бе оставен на масата, тя отвори бърбъна.

— Обикновено си сипвам малко в кафето — обясни на Кенеди.
— Само една капачка. Съвсем символично, но сваля напрежението.

Добави алкохол в кафето си и вдигна бутилката към Кенеди, която попита:

— За неща, които създават напрежение ли ще говорим?

Могс се усмихна широко.

— Нима вече не го правим?

— Налейте — каза Кенеди и Могс го направи.

— Аз съм пас — заяви Гейл. — След това трябва да отида на работа.

— Аз също съм на работа — отвърна дрезгаво Могс.

— Разбира се. Но всички очакват журналистите да са постоянно пияни!

Сръгаха се в ребрата с интимната лекота на любовници. Нямаше нужда да се смеят на шегите си. Могс прекоси стаята, отиде до бюро с формата на буквата Г в ъгъла и се върна с дебела зелена папка, която остави на масата между тях, след като бутна чинията с бисквитите, за да направи място за „основното блюдо“.

— Добре — каза с делови тон. — Това е нашата папка за живите мъртви.

Кенеди не очакваше нищо, не тръпнеше от нетърпение, но въпреки това ѝ се сви стомахът.

— Призраците от полет 124? — попита тя.

— Точно така — потвърди Могс. — Погледнете. Обещавам ви прозрения, знаци и чудеса.

— Аз... не вярвам в такива неща — протестира несигурно и не много настойчиво Кенеди.

— О, аз също, сержант. Но все пак прочетете. След това ще говорим.

След половин час Кенеди продължаваше да чете под кротките погледи на домакините си, но знаците и чудесата никакви ги нямаше. Съдържанието на папката беше точно каквото бе очаквала: претоплени градски легенди, нескопосани истории на ужасите и тъжни самозаблуди.

Всички обичайни заподозрени бяха налице: мъжът, който пратил имейл с неразбираеми думи от служебния си компютър, докато тялото му лежало на маса в аризонска морга; жената, която усетила ръката на мъртвия си съпруг върху рамото си и целувката му по бузата си в мига, в който самолетът паднал; колата, зарязана със запален мотор на алеята посред нощ („Ключовете на жена ми бяха на таблото, а са били у нея, когато е умряла, кълна се!“); силуетите на майка и дете върху запотения прозорец на детската стая и сладката старица, която със сълзи на очи категорично заявила, че са нарисувани от внучката ѝ („Винаги се рисувахте с къдрици, макар косата ѝ да се изправи преди година!“). И така нататък, и така нататък, с леки и безинтересни вариации. Истории, които хората си разказват, за да убедят себе си, че смъртта не е краят.

Кенеди затвори папката, след като я прочете до половината, за да покаже, че е приключила с нея. Ако не друго, то поне ѝ бе отделила повече от достатъчно внимание, защото вече беше убедена, че Гейл и Могс са част от някоя от най-сюрреалистичните американски църкви и сега трябваше да им съобщи, че това, с което я хранят, не става за ядене.

— Както вече ви казах — повтори тя възможно най-неутрално, — не вярвам в живота след смъртта. Това е интересно, но не е моят тип...

— Интересно? — възкликна невярващо Могс. — Защо го казвате, госпожице Кенеди? Това са същите глупости, които долнопробните вестници ни пробутват всяка проклета седмица. Изобщо не е интересно, не мога да изчета и шест страници от тях, без да загубя воля за живот.

— Ами тогава... — поколеба се Кенеди — защо ми ги показвате?

— Това е правилният въпрос — каза Могс. — И веднага ще ви отговоря. Какво забелязвате в тези безсмислици? Какъв е моделът?

В гласа ѝ имаше нещо лукаво и самодоволно. Беше като тон на учителка, която знае верния отговор и очаква да ѝ дадат грешен.

Кенеди се върна към папката и разгледа отново първите няколко страници със същата липса на ентузиазъм като първия път.

— Няма достоверност — каза тя. — Нищо не може да се докаже. Изглеждат като фалшификации или въображаеми събития. Идеална храна за таблоидите. Минимум факти и имена, които е трудно да се проверят, и максимум свободно място за интерпретации. Истории, взети отнякъде и излъскани като за публикуване...

— Точно така — прекъсна я Могс. — Виждала съм го и преди, госпожице Кенеди. Мога ли да ви наричам Хедър? Благодаря. Виждала съм го и преди, Хедър. По всичко личи, че ти също. Но както вече ти казах, изключението потвърждава правилото, а този път изключението е много голямо и фрапиращо.

Кенеди сви рамене.

— Не го виждам.

Усещаше, че Гейл няма търпение да се намеси, но се сдържа, вероятно защото осъзнава, че това е представлението на Могс, а не неговото.

— Истината е — каза Могс, като се облегна леко назад, — че на мен също ми трябваше доста време, за да го видя. Уеб ме побъркваше с тези истории. Дори когато не говореше за тях, по лицето му си личеше, че ги обмисля. Затова взех изрезките му, общо взето, за да му ги ударя в главата, да му покажа защо това са пълни глупости. И тогава ми светна. Може би защото всичко беше събрано на едно място и Уеб се бе опитал да сортира статиите по дата, час и всичко останало. Това се оказа ключът към загадката. Върни се към началото, Хедър, и помни, че папката е подредена хронологически.

Първата статия беше за Питър Бонвил, чиновника, чиито работни навици били толкова дълбоко вкоренени, че дори смъртта не го спряла да се появи в офиса си, да си направи кафе, да включи компютъра и да влезе в електронната си поща. Нещо привлече вниманието на Кенеди. Погледна датата — 5 юли. Три дена след катастрофата на полет 124.

— Това не е първото съобщение — каза тя. — Има едно и от 4 юли.

— Силвия Галос — потвърди с одобрение Могс. — Точно така. Аз също се обърках в началото, но тази грешка е нормална, когато перспективата ти не е правилна. Галос се обадила в нощно предаване

на местна радиостанция още същата вечер след катастрофата. Така че няма отлагане. Случва се на 4 юли, описано е на 4 юли. Историята за Бонвил се появява ден по-късно, но станала два дни по-рано. Просто се появява по-късно в новините.

Очевидно вече се приближаваха до същността. Могс не сниши глас, но се наведе напред, защото смяташе, че това, което се кани да каже, заслужава всички атрибути на театралността и конспирацията.

— Историята за Питър Бонвил има много варианти с какви ли не откачени подробности за това какво е направил, когато дошъл на работа в онзи ден. Като например че влязъл със собствената си магнитна карта. Не е вярно. Няма доказателства да идвал или да си е тръгвал. Доколкото знам, само в офиса е имало посещение, а там се влиза свободно. Кухнята е на друго място и е недокосната. Бонвил говорил с някои от колегите си, които не знаели, че виждат призрак. Не е вярно. Никой не го е виждал. Всички доказателства, че е идвал, са от служебния му компютър, който е бил включван и ползван.

— Ползван за какво? — попита Кенеди. Усети напрежението, което започна да я боде по тила и ръцете. Дали под влажния дюшек на тези клиширани малоумни измислици имаше някакво грахово зърно истина?

— Ами и тук версиите са многобройни — каза Могс. — Според някои от тях Бонвил влизал в порно сайтове. Но повечето твърдят, че изпращал имейли, в които или имало пълни безсмислици, или страховити оплаквания, че се е изгубил в пустиня, в която слънцето никога не изгрява. Попитах в отдела по благоустройство на Ню Йорк къде е работил Бонвил. Хората там, разбира се, не са длъжни да говорят с мен, както и с Уеб, ако им се беше обадил, защото правомощията му свършват на границата на окръга. Но те бяха доста разстроени от тези откачени истории и искаха всичко да е ясно. Казаха, че електронната поща на Бонвил изобщо не е отваряна, нито браузърът му. Той или някой друг просто бил изтрил няколко файла от компютъра. Така че според тях това е обикновена хакерска атака, а не посещение на призрак.

Бодежите на предчувствието се превръщаха в нещо доста по-сериозно, което накара Кенеди да се наведе напред, сякаш се канеше да целуне Могс, а това щеше да промени доброто мнение на шериф Гейл за нея.

— Какви файлове? Знаем ли това?

— Не, не знаем. Те също, защото по-късно същия ден сървърът на отдела се заразил с вируси и всички архиви били изтрити. Останал само списък с имената на файловете, но от него нищо не може да се научи. Данни 1, данни 2, данни 3, ей такива неща.

Първата мисъл на Кенеди бе очевидна: Скоросмъртницата? Не, това беше напълно невероятно. Ако някой от екипа на Стюарт Барлоу е говорил с дребен чиновник от обществена институция в Ню Йорк, отдавна щеше да е хванала тази следа. Това беше различно, нямаше нищо общо със Скоросмъртницата. Но реакцията беше също като при нея. Изпратете Майкъл Бранд.

Могс продължаваше да говори:

— Така че първоначалната информация беше оскъдна. Но ето какво ме накара да продължа, сержант. Казах, че това е първият инцидент с призрак. Но не ви казах кога се е случил. В таблицата с файловете е записан часът, в който всеки от тях е бил променен или по-точно — когато са били изтрити. Станало е много бързо, за пет минути, като се е започнало в 11:13 часа на 2 юли. С други думи, изтрити са още докато полет 124 е бил във въздуха, цели десет минути преди Питър Бонвил да се превърне в призрак.

Кенеди сама провери часовете и след това почете с минута мълчание детективската работа на Могс. Може да не е била цяла минута, но пет секунди със сигурност.

— Права си — каза тя, изпълнена с възхищение. — Направо си ги... заковала, госпожице Могс. Айлин. Много припрян призрак.

Могс се засмя, очевидно доволна и от шегата, и от похвалата.

— Припрян призрак, а след това два дни — нищо. После започват да ваят подобни истории. Докато началниците на Бонвил установят, че липсват няколко файла и кажат на шефа на отдела, другите измислици започват да излизат в медиите. И точно така е отразено — още един призрак от полет 124.

Кенеди кимна бавно, обмисляйки цялата логическа верига.

— Наистина много хитро — промълви тя. — Замиташ си следите, доколкото е възможно, но когато разбираш, че все пак след теб е останало нещо, пускаш още фалшиви следи, за да изглежда като че ли всички тези информации не водят до никъде.

— Престараването на лошия лъжец^[1] — каза Могс.

Звучеше като цитат, но Кенеди не го разпозна, а и нямаше желание да пита на кого е. Вместо това попита Гейл:

— Значи мислиш, че някой се е възползвал от временното отсъствие на този човек, за да стигне до компютъра му и да вземе нещо от него? А след като той е умрял, вместо да се завърне на работното си място, е разпространил всички тези свръхестествени истории като димна завеса?

— Точно това си мисля — съгласи се Гейл.

— Мисля, че грешиш, шерифе.

Гейл премигна няколко пъти, защото грубите думи му се сториха като плесница. Само преди миг те бяха съзаклятници — или по-точно заедно преследваха съзаклятници, а сега като че ли Кенеди повече не искаше да играе на тяхна страна.

— Как така? — попита я той.

Тя се обърна към Могс.

— Имаш ли списъка с пътниците от полет 124? — попита.

Могс кимна.

— Имам всяка информация, която може законно да се събере за случката, както и още малко отгоре.

— Можеш ли да ми го дадеш?

Могс отиде до бюрото си и включи компютъра. Шериф Гейл се доближи до нея и застана зад гърба ѝ, докато тя въвеждаше паролата си. Сложи длани на раменете ѝ закрилнически и в знак на солидарност. Те бяха показали своята рожба на Кенеди, която май се канеше да я изхвърли заедно с водата от коритото.

Могс натисна няколко клавиша и отвори един файл.

— Така — каза тя. — Ето го.

— Намери Питър Бонвил.

— Намерих го. В началото на списъка е.

— Добре. А сега ще ти кажа номера на мястото му — продължи Кенеди.

Могс я изгледа озадачено.

— По памет?

— Допреди малко изобщо не бях чувала името му.

— Тогава откъде знаеш номера на мястото му?

— Може и да не го знам. По много причини се надявам да греша. Но не е ли 29Е?

И двамата прочетоха какво пише на екрана, а след това се обърнаха и се взряха в нея.

— Откъде знаеш? — попита Гейл.

Кенеди бръкна във вътрешния си джоб и извади оттам сгънатия лист, който Гейл ѝ беше дал предния ден: фотокопието на надрасканата банкнота, която Бранд бе носил със себе си. Подаде им я. Гейл я взе и я разгледа, но Могс се досети първа.

— Трите линии на банкнотата — каза тя. — Минават през серийния номер в долната част.

— Да му се не види! — възкликна Гейл, щом осъзна след секунда за какво става въпрос. Трите червени линии пресичаха Е, 2 и 9.

— Първото нещо, което си помислих, когато видях банкнотата, беше, че може да е някакво шифровано послание — каза Кенеди. — Хората, които издирвам... много обичат кодовете и скритите послания. И предполагам, че се мислят за по-умни от останалите и че могат да вършат всичко открито, стига след това да пускат димни завеси. Това много прилича на техния почерк.

— Но защо да означава, че грешим? — попита Гейл.

— Защото мислите, че атаката в компютъра на Бонвил е случайна. Но тя не е. Човекът, дал тази банкнота на Бранд, му е казал с нея кой е тяхната мишена. Кое то означава, че Бранд се е качил на самолета с ясното намерение да убие Бонвил. И то по причини, които вече никога няма да научим...

— О, мили боже! — промълви Могс.

— ... е избил всички. До последния пътник на борда. Изпълнил е мисията си, като е свалил полет 124.

---

[1] Думи на Ханибал Лектър от „Мълчанието на агнетата“. — Б.пр. ↑

49.

В известен смисъл след това всичко стана лесно. Бонвил не се беше качил в Лос Анджелис. Той бе взел полет 124 от началната му точка: международното летище „Бениго Хуарес“ в Мексико Сити. Кенеди помоли шериф Гейл — въпреки проблемите с правомощията му, които Могс вече бе споменала — да се обади на началника на Бонвил, жена на име Луси Милър-Молой, в Нюйоркската служба по благоустройството и да попита какво е правил той в Мексико. А също и с какво се е занимавал, каква е била работата му в отдела, каква е била компетентността му.

Краткият отговор беше — прокарване на електропроводи. А по-дългият — Бонвил е бил уважаван специалист в разрастващата се област на спестяването на енергия в пикови периоди. Милър-Молой знаеше прекалено много по въпроса, за да го обясни просто на аматьори, но каза на Гейл достатъчно и той успя да го систематизира смислено пред Кенеди и Могс.

— Да речем, че управлявате град и осигурявате електричеството му с генератор. Понякога имате нужда от много ток, друг път — не толкова. Затова използвате по-спокойните периоди, за да зареждате помощни генератори или пък да изпомпвате вода в язовир на водна централа. И когато стигнете пиково потребление, имате допълнителна електроенергия — като спестени пари в банка, с които подпомагате системата.

Оказваше се, че това спестяване може да се прави по много начини, някои от тях бяха толкова евтини, че сами се изплащаха. Работата на Бонвил била да оглежда електропреносните системи и да казва: „Тук можете да направите това, това и това, ще ви струва толкова и толкова“.

Благоустройственият отдел на Ню Йорк известно време използвал Бонвил като външен консултант, но после го взели там на заплата, като приятната екстра била, че можели да печелят допълнително от него, като го пращат да съветва други общини срещу

заплащане. Последната му такава служебна командировка била в Мексико Сити.

— Ходил е до там, за да им каже как да си икономисват енергията — обобщил Гейл, след като обяснил на Могс и Кенеди какво е работил загиналият. — Трябвало е да прегледа потреблението им на електричество. След това да им каже как да увеличат капацитета на системата си и как да я използват.

Вече пиела четвъртата си кана кафе, минаваше обяд и Гейл отпусна строгите правила относно бърбъна. Пийваше си от него от малка стъклена чаша с надпис „Подарък от Тихуана“. Силуетите на сомbrero и кактус под буквите допълнително удостоверяваха истинността на твърдението.

— Не виждам как това се вмести в твоята хипотеза — каза Могс на Кенеди, докато преглеждаше записките си за Бонвил, които бе допълвала през цялата сутрин. — Тези твои потомци на Юда убиват всеки, който разкрие тайната им библия, нали? Да не би да смяташ, че Бонвил се е натъкнал на нея в Мексико?

Кенеди се чудеше точно за същото и бе измислила нещо като отговор.

— Според мен мрежата им е по-голяма — каза тя и Могс отново започна да пише бързо на клавиатурата. — Те крият Евангелието на Юда не просто от сляпа вяра. Ако беше така, щяха да избиват всички, които са чели непълната му версия, появила се преди няколко години — Кодекса на Чако. Според мен те не искат никой да знае, че съществуват или че някога са съществували. Пълната версия на евангелието, тази, която Барлоу е получил след разшифроването на Скоросмъртницата, говори за вътрешни правила и разделение в общността им. От нея става ясно, че почитането на Юда е създавало цяло общество. Племя. И като че ли точно това искат да запазят в тайна.

— Древно юдейско племе? Все още не мога да видя връзката.

— Ами — започна Кенеди — може и да има. Знаем, че Бонвил е пътувал по целия свят като консултант на правителства и държавни институции по въпросите на енергетиката. Значи е имал достъп до много информация в тази област: енергийни потоци, консумация на електроенергия в различни периоди и на различни места. Да предложим, че е намерил нещо, което не се е вписвало в схемата.

Ръцете на Могс застинаха над клавиатурата. Тя се обърна и се взря в Кенеди.

— Точно така. Или просто е открил прекалено голяма употреба на ток, която не отговаря на мястото и гъстотата на населението. Може би е разбрал къде е базата на потомците на Юда само на основата на статистически данни. Не е задължително да е знаел какво е открил. Но е започнал да задава неудобни въпроси или да търси където не трябва. И те са предприели действия, за да го премахнат, преди да събере две и две.

Гейл хвърли тревожен поглед към компютъра на Могс. Кенеди прочете мислите му.

— Трябва много да внимаваме с това — съгласи се тя. — Всъщност си мисля всичко да си остане между нас тримата, поне засега. Айлин, имаш ли лаптоп?

Могс кимна.

— Тогава прехвърли записките си на флашка и ги копирай в лаптопа, но не ги дръж в мрежата. Щом са могли да влязат в компютъра на Бонвил, могат да проникнат и в твоя.

— Може би трябва да изключа от мрежата и главния си компютър — промълви Могс. — Мога да използвам онзи в редакцията на „Кроникъл“ за влизане в интернет.

Кенеди поклати глава.

— Не, дръж си машината включена и съвсем чиста. Ако решат да те проверяват, не трябва да видят нищо необичайно. Всичко трябва да си е както преди и да мирише на рози. Ако заподозрат нещо, веднага ще се втурнат след нас. А повярвай ми, не би искала това да се случи.

— Каква е следващата стъпка? — попита Могс.

— Дядо Коледа — отвърна Гейл още преди Кенеди да успее да се обади. — Ще се върнем в склада да видим дали няма нещо интересно в кутията на Бонвил и сред анонимните вещи, което да ни подсказва какво точно е открил.

— И аз така смятам — каза Кенеди. — Трябва да го направим веднага. Ако не намерим нищо там, тогава отиваме в отдела му в Ню Йорк и искаме списък с местата, на които е ходил през последната година. Така можем да ограничим възможностите.

— А да постигнем и нещо повече — обади се Могс. — Ако сравним списъка с файловете от сървъра, можем да открием повече от

едно разминавания, да видим за коя от командировките му няма нищо записано.

Накрая се споразумяха да подхванат двете следи едновременно. Могс щеше да остане в апартамента си и да звъни по телефона. Гейл и Кенеди щяха да отидат до склада в Дядо Коледа и там да потърсят димящо дуло. Така се изрази Гейл, от което Кенеди примигна уплашено.

— Моля те за лична услуга — каза му тя. — Можем ли да казваме просто, че ще потърсим доказателства?

50.

Колата им беше съвсем сама по шосе 93. Пътят бе чист чак до хоризонта и в двете посоки. Въпреки това Кенеди не спираше да поглежда в огледалото за обратно виждане на всяка минута. Нямаше доверие на пустинята, че ще остане пуста.

— Ще трябва да даваме доста обяснения — разсъждаваше Гейл на глас. — А щом започнем да се обясняваме, ще се домъкнат федералните. Не знам дали това е добро или лошо. Тези хора имат ресурси все пак. А и когато рискът стане толкова явен, той вече престава да бъде риск. Ако всичко излезе наяве, няма да имат причина да ни преследват. Но федералните си имат свои правила, разполагат с много власт и с тях трудно се преговаря. Ваканцията ти в Аризона може да се удължи, сержант. Ако решат, че информацията ти им трябва, ще поискат да те държат подръка. А и няма кой да те защити. Но на този етап вече е много трудно да те държим скрита.

— Няма нужда да лъжеш заради мен, шерифе — отвърна му Кенеди. — Постъпи точно така, както смяташ за редно, а ако по пътя нарушим или заобиколим някои правила, обвини мен за всичко.

— Не бих го направил.

— Добре. Но аз си проправих път тук, като те излъгах, и тази лъжа е документирана. Никой освен нас няма нужда да знае, че си я разгадал. Ти просто си помагал на колега полицаи. И оттам произтича всичко.

— Добре — каза Гейл. — Тази версия ми харесва.

Ауспухът на бискейна изгърмя, сякаш колата засрамено се покашля.

Излязоха от шосето, паркираха и влязоха в склада. Беше ранен следобед и вътре беше дори по-горещо от предишния път. Гейл включи генератора и двамата се прибраха на хлад в бискейна, докато малкият, недостатъчно мощен климатик успее да обърне въздуха.

— Отдавна ли сте заедно с Могс? — попита Кенеди.

Гейл леко се изчерви.

— О — каза той, — това е... нали знаеш, слуховете невинаги са верни...

Млъкна, защото не знаеше какво повече да каже, но след това контраатакува с въпрос:

— Ами ти? Има ли господин Сержант Кенеди, сержант Кенеди? Някой по-специален мъж в живота ти?

Уклончивостта му я накара да ѝ се повдигне от собствената ѝ прямота.

— Аз съм лесбийка — каза тя. — Но в момента няма нищо специално. Мина доста време, откакто не съм била палава.

Гейл се изчерви още повече.

— Ясно — отвърна той. — Ами... разни хора...

Още едно изречение, обречено да остане незавършено.

— Мисля, че може да влизаме вече — каза той и слезе от колата.

Наистина в склада бе станало малко по-хладно. Отидоха прави при дясната редица етажерки и взеха червената папка със себе си.

Гейл начерта като генерал плана на битката. Донесе два чифта ръкавици — единия за нея — и шише дезинфектант.

— Всичко от тук до тук — каза той и посочи с кимване на главата, докато двамата си мажеха ръцете. — Постарахме се да съберем подобни предмети на едно място, но честно казано, зависи кой ги е описвал. Анстратър си има собствени разбирания, които не ми се струват никак правилни, а Скъф е просто мързелив, затова мисля, че можем да изключим голяма част.

Продължи да говори, докато си слагаше ръкавиците.

— От 138 до 197 са дрехи. Пребъркахме всички джобове, така че прибягвай към тях в краен случай. Най-вероятно вътре са останали съвсем дребни и съвсем малко неща. Кутия 198 е ето там, така че ни остават... пет полици или горе-долу шейсет кутии. Мисля да започна от единия край, а ти тръгни от другия и ще се срещнем в средата.

Кенеди кимна и зае позиция, но преди това си сложи ръкавиците.

Гейл извика след нея:

— Сержант?

Тя се обърна.

— Да?

— Не ми пука с кого си лягаш. Просто съм възпитан да не говоря за тези неща. Не исках да те обидя.

Изглеждаше абсурдно сериозен. Кенеди се усмихна.

— Не съм се обидила — каза тя.

— Добре тогава. Успешен лов.

— И на теб, шерифе.

Съдържанието на кутиите беше трагикомична сбирщина. Беше надникнала в нея и преди това, когато отвори червената папка за първи път. А сегашното ровене в анонимните вещи се оказа ужасяваща и жалка задача — все едно се опитваше да гадае по вътрешностите на мъртви деца. Само че тя се мъчеше да надникне в миналото и не можеше да си позволи да се гнуси.

Предметите сами по себе си бяха банални. Но подробностите ги правеха зловещи. Портфейл със снимка на две усмихнати деца, момче и момиче, момичето беше леко кривогледео; сребърен химикал с надпис „МГ — за 40-годишния юбилей“; ключодържател с кристал, в който с лазер бе нарисувано триизмерно изображение на възрастна жена с благородно излъчване; MP3 плейър в калъф с рисунки от комикси, върху които с черен маркер бе написано името на Стю Пиърс и буквите се бяха размазали. Отломки от прекъснат живот, все още пресни, въпреки че писъците отдавна бяха стихнали и телата бяха под земята.

Кенеди потисна емоциите, които се надигаха в нея — само щяха да я забавят и да ѝ попречат да мисли. Търсеше нещо, което може да е принадлежало на Питър Бонвил и да съдържа послание. Компактдиск, флашка, диктофон, касетофон, дневник. Накрая стигнаха до телефоните и съвестта на Гейл се събори с Четвъртата поправка^[1].

Но накрая Гейл откри голямата находка и дори не му отне много време, както стана ясно, когато погледнаха часовника. Макар всяка минута ровене в тези картонени гробници да им се струваше като цял ден.

— Сержант.

Тя се обърна към него и видя, че държи бележник с формат А5, а може би и по-малък, върху чиято червена корица пишеше „Уол март“.

— Сигурно ли е? — попита Кенеди. — Или може би е негово?

Гейл прелисти внимателно страниците.

— Ами в самото начало има списък с адреси, над който пише „подстанции“. Следва втори списък с „централи“. Много цифри в колони, а после това: „Посещение, сряда, централа на «Сименс», Пониенте, 116590, Индустриална зона Вайехо, район Азкапотзалко,

Мексико Сити, федерален окръг: възникнали проблеми“. Изглежда ми доста сигурно.

Кенеди беше на същото мнение. Тя се приближи и зачете през рамото на Гейл, който прелистваше страниците. Повечето записи бяха неразбираеми, но очевидно ставаше въпрос за електроенергия. Стойности в амperi и волтове, бележки за капацитет на генериране на ток, върхови натоварвания, съпротивление, изменения за определени периоди и определени райони, а районите носеха имена като Азкапотзалко, Алваро Обрегон, Магдалена.

Три страници преди края имаше таблица със заглавие, изписано с главни печатни букви: „АНОМАЛИИ В ШОЧИМИЛКО“. Списък с числа, някои с множество въпросителни до тях, сякаш се разминаваха с всякаква логика и здрав разум.

— Какво мислиш? — попита Гейл.

— Мисля, че е истинско съкровище — отвърна Кенеди.

Трябваше да решат дали да продължат да търсят, или да спрат. Можеше да има и още нещо — информация в дигитален вид или друго, което да обясни и да подкрепи записките на ръка. Но и това, което вече имаха, беше достатъчно, за да впечатли федералните, и попълваше празните места в следата им. Майкъл Бранд водеше към Стюарт Барлоу и към покушението на полет 124. Полет 124 водеше към Бонвил, а Бонвил водеше към... това. Място, наречено Шочимилко, вероятно някъде в Мексико и достатъчно важно за потомците на Юда, че да докаже съществуването им.

Кенеди сравни значението на находката с перспективата да ровят още из кутии с тленни останки. Уравнението като че ли имаше само един отговор.

Двамата с Гейл се спогледаха и той кимна, сякаш за да потвърди всичко, което тя си мислеше, но не бе изрекла.

— Достатъчно — каза шерифът. — Поне така ми се струва. Нека баровците да преценяват от тук нататък.

Както и преди — с банкнотата на Майкъл Бранд, която сега имаше възможност да върне на мястото ѝ, Гейл настояваше да спазят протокола и да запишат в папката, че я взимат. Кенеди изчака до вратата. Усети как я обзема странно спокойствие. След като вече имаше нещо — колкото и малко да беше — след като разполагаше с оръжие, което да използва срещу онези копелета, които убиха Крис

Харпър, трябваше просто да се отпусне и да следва гравитацията. Знаеше, че усещането е измамно, че скоро я чака нова буря, когато се върне в Англия, но чувството беше и приятно и тя реши за малко да му се порадва.

— Добре — каза Гейл и затвори папката. — Мисля, че сме готови.

Трябваше пак да го изчака, докато заключи склада. После двамата тръгнаха заедно към колата. Гейл вървеше няколко стъпки пред нея.

— Да се обадим ли на Айлин? — попита Кенеди. — Искам да знам какво е направила с хората от Ню Йорк.

— Ще ѝ звънна от колата — отвърна Гейл. — Ще съм много доволен, когато...

Едновременно чу звука и усети остро парване като от камшик. Куршумът се заби в рамото му близо до шията. Сигурно бе излязъл от другата страна, защото когато Кенеди видя кръвта да руква от входната рана, забеляза и увеличаващия се червен кръг на гърба на бялата риза на Гейл. Растеше като изгряващо слънце, след това се разтече и изгуби правилната си форма като един от часовниците в картините на Дали. Шерифът извика от учудване и болка. След това падна настрани и се сви непохватно, когато докосна земята.

Кенеди беше прекалено шокирана, направо окаменяла, и дори не се сети да се скрие, а пък и наоколо нямаше нищо подходящо за целта. Бискейнът беше най-близо, но до него трябваше да измине три метра, и то в посоката, от която бе дошъл куршумът. Тя откъсна поглед от падналия Гейл и погледна покрай колата към ухиления Дядо Коледа на верандата на съседната къща.

Но не добрият старец беше стрелял по тях, а тази, която сега се измъкваше иззад него с пистолет в ръка. Беше същата жена от бара на летище „Бенито Хуарес“, която ѝ бе оставила сребърната монета. Не носеше никакъв грим и ясно се виждаше обгорялата зачервена кожа, която загрозяваше красивото ѝ лице.

— Това е между нас двете — каза жената със силен, но непознат акцент. — Така трябваше да бъде и последния път, кръвожадна курво. Но неведоми са пътищата Господни. Той ме накара да изчакам. И ето, най-накрая! Ще те накара да кървиш.

[1] Четвъртата поправка на Американската конституция гласи, че не може да се изземва, претърсва и обискира без съдебна заповед и основателна причина. — Б.пр. ↑

51.

От толкова близо посред бял ден нямаше никакво съмнение каква е тази жена. Под изгарянията кожата ѝ беше също така мъртвешки бледа като на останалите убийци от Лутън и онези, които Тилмън уби в „Гълъбарника“.

Кенеди бе на открито, невъоръжена и знаеше, че няма шанс. Отстъпи назад и настрани от жената. Колебаеше се, чувстваше се несигурна, сякаш се заблуждаваше, че може да избяга. Всъщност се приближи до колата.

Жената се разсмя. Наистина ѝ беше забавно. Вдигна ръка и нещо сребристо проблесна. Този път не беше монета, а ключовете на бискейна, които Гейл бе оставил на таблото, защото кой, по дяволите, би ги откраднал тук? Тя ги подхвърли, понечи да ги хване, но в последния миг ги остави да паднат на земята и ги настъпи с тока на обувката си.

— Няма къде да бягаш — каза тя. — Не съм глупава. Но виж сега как ще направя нещо глупаво.

Наведе пистолета, обърна го и удари с длан долната част на дръжката. Пълнителят се плъзна в ръката ѝ. Тя го извади и го хвърли в пясъка. След това метна небрежно оръжието през рамо. Погледна към Кенеди и сви театрално рамене. „Ето, видя ли?“

Кенеди реагира незабавно по инстинкт, но погрешно и много добре го знаеше, още докато го правеше. Затича с всички сили към бледата като корем на риба жена, която стоеше със спуснати ръце и я гледаше как бяга към нея. След това изпищя и замахна към хладното ѝ надменно лице. Юмрукът ѝ щеше да се стовари наполовина върху шията ѝ, ако бе успял да я достигне.

Жената я хвана за китката и я хвърли — движение, което изглеждаше почти невъзможно, но бе изпълнено бързо, като стрелване на змийски език. Кенеди излетя, описа къса траектория, падна върху Дядо Коледа и го разби на трески. След това се заби в стената и се стовари тежко на земята.

Понечи да се изправи отново, но не успя. Жената я яхна, сграбчи с дясната длан и долната половина на лявата си ръка гърлото ѝ в желязна хватка и леко повдигна главата ѝ. В същото време коляното ѝ се заби между лопатките на Кенеди и притисна здраво торса ѝ към земята.

— Ще боли много повече, отколкото си представяш — промълви жената близо до ухото ѝ. — И ще продължи много по-дълго, отколкото си представяш. Приятелят ти ще умре от кръвозагуба, докато приключи с теб. А другата ти приятелка, журналистката, вече е мъртва. И оръжието, с което убих и двамата, ще бъде намерено в ръката ти. А ножът, с който ще убия теб, ще е в дланта на шерифа. Бори се. Съпротивлявай се, мръсна погубена гад. Нека те пречупя още малко. Давам в дар на Бог твоята болка, а той обожаваш болката.

Удари силно главата на Кенеди в дъските на верандата. Ушите ѝ писнаха и тя се опита да се изтърколи странично, което се оказа изненадващо лесно, защото жената вече я нямаше — беше станала и се бе отдалечила от нея.

Кенеди едвам се изправи на крака. Жената я изчака да го направи и след това я ритна в стомаха с унищожителна сила. Кенеди се прегъна на две и видя към нея да лети едно кроше, което нямаше как да избегне и което я хвърли назад. Този път прелетя направо през вратата на къщата и разби и нея на парчета.

Жената мина през дупката във вратата, прекрачи Кенеди и отново я яхна още докато се опитваше да махне треските от себе си. Беше толкова бърза!

Кенеди се опита да я блокира, но жената я хвана за ръката под и над лакътя и леко се наведе от кръста. Кенеди усети непоносима болка в горната част на ръката си. Чу как костта ѝ изхрущя, когато не издържа на напрежението. Отвори уста, за да изпищи, но жената я удари от долу нагоре и затвори челюстта ѝ, след което се чу само как зъбите ѝ щракнаха през езика и тя преглътна вика си.

— Търпение — каза жестоко жената. — Не бързай.

Върху Кенеди заваляха удари, всеки от който я избутваше леко назад, докато се удари в отсрещната стена. Не, беше твърда греда, която разтърси всяка кост от тялото ѝ. Зрението ѝ се замъгли и тя видя как жената се приготвя за нова атака. Хвърли се настрани и ритникът

премина през празното пространство, в което беше преди миг. Дебелата цяла педя греда се счупи като клонка.

Това имаше две положителни страни според Кенеди. Първата — че не вратът ѝ се счупи по този начин. Втората — че покривът се срути върху двете. Дървените му подпори останаха съединени и паднаха под ъгъл като гигантска мухотрепачка. Под удара ѝ първо попадна жената, просто защото беше права, и макар че не успя да я убие, той се оказа достатъчно силен, за да я нарани и разсее. Кенеди имаше около секунда да види какво става. Претърколи се въпреки ужасната болка в счупената лява ръка, върху която легна цялата тежест на тялото ѝ. Покривът вече се срутваше като топящ се ледник и ги засипа с дъжд от дъски и ураган от прах. Кенеди се примъкна на лакти и колене наляво — използваше двете си колене и единия лакът, а лявата ѝ ръка се влачеше безпомощно. Стигна до страничната стена, след това се изправи и побягна към отворената врата, която едвам видя през мръсотията, талаша и боклуците.

Замалко да успее.

Ножът я удари в дясната половина на гърба и се заби дълбоко. Отначало беше като удар с юмрук, но после по цялото ѝ тяло се разля ужасен студ. Не беше болка, а тихо предвестие за нея, малко след което се появи и ужасната агония.

Кенеди продължи да се движи единствено по инерция. Направи крачка, после още една и излезе през прага в чистия, но горещ въздух, после се свлече на колене и падна по очи от верандата в пясъка.

Чу как жената пристъпи зад нея, след това сянката ѝ падна върху нея.

— Няма отрова — каза тя с дрезгав и задъхан глас. Изкашля се веднъж, после втори път. Добре! Поне проклетият прах я бе накарал да страда. — Няма отрова по острието. Нищо, което да свърже смъртта ти с тази на другите. И този път ще е по-бавно. Ще си бъдем само двете и ще чакаме. Може да попея, докато умираш.

Кенеди се опита да изпъзми на една ръка, като заби пети в пясъка, но стъпалата и десният лакът не успяха да я вдигнат. Опита отново, придвижи се малко напред, отново падна по корем и задиша тежко. Вече не ѝ беше студено. Раната ѝ пулсираше в неравен огнен ритъм. Не се осмели да погледне, не искаше да знае колко кръв е изгубила.

Жената започна да си събира нещата — взе пистолета и пълнителя, ключовете. Връзката ключове беше на около пет метра и тя се наведе, за да я вземе, заставайки за миг с гръб към Кенеди.

Кенеди заряза опитите да се изправи и се придвижи много по-бързо по корем към падналия Гейл. Жената се обърна, видя я и тъкмо се канеше да се усмихне хладно, когато осъзна какво прави противничката ѝ. Кенеди стигна до шерифа, жената пъкна с трясък пълнителя в полуавтоматичното оръжие, прицели се и стреля. Направи всичко много умело и бързо. Дори прекалено бързо, защото пълнителят не влезе докрай и пистолетът засече.

Тя го хвърли и се втурна към Кенеди.

Кенеди разкопча кобура на шерифа и извади пистолета FN 5.7 от него. Нямаше време да види дали Гейл е още жив и дали диша. Докато се претъркаляше по гръб, освободи предпазителя. Това ли беше предпазителят? Беше там, където тя очакваше да намери точно това — отзад, вляво на дръжката, но може пък и да беше освободила пълнителя.

Оръжието беше много леко, чувстваше го в ръката си като детска пластмасова играчка. Слънцето светеше в очите ѝ, но тялото на жената го закри, когато се хвърли към нея. Това, заедно с близкото разстояние щеше да компенсира нескопосаната ѝ хватка с една ръка и замъгленото зрение. Тя вдигна ръка пред себе си и стреля.

Хората, които харесват FN 5.7, се впечатляват от мощта му. А тези, които го мразят, се отвращават от огъня, който излиза понякога през дулото. Все едно ти навират прожектор в окото. Кенеди видя същия този огън на равни пулсиращи интервали, докато дърпаше отново и отново спусъка и местеше всеки път ръката си по малко вляво и дясно, за да е сигурна, че ще улучи.

Накрая пистолетът се изпразни и спусъкът вече нищо не пускаше. Тя го остави да падне от ръката ѝ.

Когато отново успя да помръдне, първото нещо, което направи — дори преди да разкъса ризата си с дясната ръка и зъбите, за да си направи турникет — бе да провери какво е състоянието на жената. Само два куршума бяха попаднали в нея, единият ѝ беше причинил повърхностна рана на прасеца.

Другият бе преминал през лявата половина на гърдите ѝ и от звуците, които тя издаваше, беше ясно, че е пробил белия ѝ дроб.

Кенеди не можеше да направи нищо за нея. При всички положения Гейл беше по-важен. Да притисне раната на шерифа със здравата си дясна ръка, докато костите на лявата се трият една в друга всеки път, щом помръдне, беше като да жонглира с триони в ръкавици от бодлива тел. Отне ѝ много време, но когато приключи, кръвта от собствената ѝ рана течеше вече по-бавно и бе почнала да се съсирва. Не се осмели да извади ножа, за да не рукне отново, а не можеше и да се превърже, докато в раната все още бе забито желязо, затова просто я остави както си е.

Съобщи за инцидента по радиостанцията в бискейна. Вероятно бе звучала напълно несвързано, защото главата ѝ се замаиваше.

Кони — булдогът от диспечерския пункт — извика:

— Уеб добре ли е? Уеб добре ли е? — Повтаряше го непрекъснато. След това смени плочата: — Анстратър. Анстратър идва.

И млъкна.

В тишината се чу как жената хърка и се дави. Кенеди отиде до нея. Хубавото ѝ обгоряло лице беше като на холивудска индианка — и заради раните, и заради петната от кръв.

Гейл беше оставил якето си на задната седалка на бискейна. Кенеди го сгъна и го сложи под главата и раменете на жената, като се надяваше така да прочисти дихателните ѝ пътища поне малко. Но не успя.

Жената все още се опитваше да каже нещо — отначало на някакъв чужд език, пълен с носови гласни (които звучаха много грозно, примесени с кръв) и гърлени звуци. Но после премина на английски и накрая на някакво скимтене от епохата преди появата на езиците. Преди да умре, тъмните ѝ очи се впиха в лицето на Кенеди с животинска ярост и тя ѝ прошепна тайна.

Изглежда, че се почувства доволна, когато Кенеди я чу и заплака.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ГИНАТ ДАНИЯ

За отчаянието е характерно едно нещо — че не помръдва. Стои си на едно място като изоставен на стар коловоз влак.

Тилмън се беше спасявал от отчаянието в продължение на тринайсет години, просто защото имаше цел. Трябваше да свърши някои неща и ги вършеше — първо едното, след това другото, после третото. Беше напълно фокусиран и търпението му бе неизчерпаемо. Отстрани можеше и да изглежда впечатляващо — като постижение, велика победа на волята — но всъщност за него беше убежище, спасение.

А сега изведнъж се оказа, че няма какво да прави. Майкъл Бранд беше мъртъв и следата се губеше. Може би Кенеди щеше да продължи разследването си за Скоросмъртницата, като изкопае нещо от дисковете и книгата, но на него вече му изглеждаше невъзможно тази нишка да го отведе дори близо до Ребека и децата му.

А и те вече не бяха деца. Най-малката, Грейс, трябваше вече да е в гимназията, да се гримира и да открива рок музиката и момчетата. Всъщност може вече и да ги е открила. С всяко десетилетие границата падаше и момичетата и момчетата се превръщаха в жени и мъже много по-рано.

Ребека бе остаряла. Или мъртва. Децата бяха възрастни хора. Или мъртви. Мостът се бе срутил. Случаят беше приключен. Пътят свърши.

И в края на този път, където той се намираше от самото начало, беше онзи влак с изпочупени прозорци. Той не беше помръдвал от години. Просто си бе стоял на коловоза и го беше чакал да се качи.

В стаята си в мухлясалия пансион в мрачното предградие на Западен Лондон Тилмън седеше на леглото си с пистолет в скута. В него имаше шест патрона, но ги бе сложил само по навик. Смяташе да изстреля само един.

Отне му известно време да стигне до това решение. В началото Кенеди често му се обаждаше. През онези първи дни, които вече му се струваха преди цяла вечност, той вдигаше и говореше с нея. Тя му

разказа, че са я отстранили от работа, а почти веднага след това му съобщили, че е подала оставка. Бяха ѝ спретнали перфектен заговор. Ако бе останала в полицията, разследването на смъртта на Коумс щеше да открие достатъчно процедурни нарушения, за да предадат досието ѝ на прокуратурата с молба да ѝ повдигнат обвинение в престъпна небрежност или дори в непредумишлено убийство. Шефът ѝ обаче беше казал, че ако подаде оставка и подпише споразумение за конфиденциалност, няма да я закачат. Искали да я изгонят повече, отколкото да я наранят. А още повече искали всички медийни спекулации да спрат и да могат да дишат спокойно.

Кенеди се съгласила, подписала и след това изкарала няколко последни дни в детективския отдел. Приключила случаите си, изпразнила си бюрото, извършила задължителните ритуали по кончината на собствената си кариера. Дори и за това право трябвало да се бори. По високите ешелони искали да си замине незабавно и предпочитали, докато тече предизвестие ѝ, да си стои у дома, но Кенеди упорито настоявала да си тръгне, понесла личния си кръст.

Така поне колегите ѝ виждали оставането ѝ, дори някои неохотно ѝ засвидетелствали уважението си за това; но от разстояние, както се полага на полицай, погребал двама партньори в рамките на две седмици. Никой не искал да помогне на Кенеди да направи хеттрик.

Тя ги оставила да си мислят каквото си искат, като през това време се възползвала от служебното си положение, нарушавала процедурите и влизала в чужда документация със скорост, която някой би сметнал за самоубийствена, ако имало и най-малък шанс да остане, докато постъпките ѝ бъдат разкрити. Ако някой питал, тя обяснявала, че си събира нещата и разчиства. И това правела, за да си осигури прикритие.

А най-важното и най-незаконното нещо, което извършила, било да намери къде крият професор Емил Гасан и да му изпрати копие от дисковете от „Гълъбарника“. Добавила и кратко писмо, с което го молела, ако открие какво означават файловете, да поиска среща с нея. Молбата трябвало да дойде още докато тя формално се водела на работа в полицията. И трябвало да мине през отдел „Специални операции“, който бил намерил убежището на професора и се грижел за него там. За разлика от централата в отдела не научили веднага за надвисналия над Кенеди дамоклев меч и нямали никакво основание да

я проверяват. Оставало ѝ да се надява, че ще ѝ предадат искането на Гасан директно, а не чрез шефа ѝ.

Всичко това Тилмън научи от нея през първите две седмици след пожара в „Гълъбарника“. Вече не помнеше какво беше правил той през това време. Не помнеше какво е било времето тогава, какво е ял, къде е ходил, какво е вършил. Просто батерията му вече се изтощаваше, бе използвал и последните запаси енергия, които го бяха държали във форма досега.

След втората седмица престана да вдига телефона. Кенеди продължи да му се обажда и да оставя съобщения. Той изключи звука на телефона и го захвърли някъде, където да не го вижда — най-вероятно в чекмедже. Някой се движеше пред вратата му, после в съседната стая. Чу едва доловимо дращене в основата на стената. Не беше възможно да е Кенеди, която да е дошла да го провери как е, защото не бе давал адреса нито на нея, нито на когото и да било друг. Но пък тя все пак беше детектив, и то доста добър, както се оказа, може да го беше издирила по някакъв начин. Което означаваше, че трябва да действа веднага. Но най-вероятно бяха враговете му.

Пригответи се и зачака. Не искаше да си признае какво точно чака, докато не стана ясно, че то няма да се случи.

Очакваше смъртта. Очакваше бледоликите убийци да изкъртят вратата и да му прережат гърлото, да го застрелят или както там предпочитат да го изтрият от лицето на земята. Така всичко щеше да стане чисто и логично и щеше да му спести напъните. Вече нямаше сили за нищо. Или може би толкова яростно и дълго се беше борил срещу очевидното, че упоритостта му го бе разяла като гангрена и го караше да живее в отрицание и съпротива, не му даваше възможност да предприеме необходимите стъпки, макар единственото, което искаше, бе да затвори очи завинаги.

Времето си течеше, но не се случваше нищо. Нищо и пак нищо, което се трупаше край него и в него, сякаш стаята и съзнанието му се преливаха безкрайно без негово участие, ниво след ниво. Мъж седи на леглото, поглеждаш го под увеличително стъкло и в лещата пред ретината му виждаш мъж, който седи на леглото. Шест куршума в пистолета. Празно устройство за бързо пълнене на барабана в лявата му ръка. Беше трудно да намери такова нещо за своята „Уника“. Пресегна се да остави устройството на нощното шкафче. Но не

прецени разстоянието и то падна на пода в краката му, претърколи се под леглото и се удари в нещо там. Той вдигна пистолета и се взря в единственото му черно око.

Но устройството за пълнене на барабана го нямаше. Липсваше. Щеше да се изгуби. Може би никога повече нямаше да се събере с револвера. Защо изобщо му пукаше за това? Нима протакеше? Търсеше причина да живее?

Изведнъж сякаш си спомни как да се движи и много бавно и тромаво коленичи до леглото. Ръката му се обви не около устройството за пълнене на револвера, а около телефона. Оказа се, че не е бил в чекмедже. Взря се в него, учуден, че в батерията му все още има ток.

На малкия екран светеше нещо: нарисуван еднорог, който влачеше надпис „Имате нови съобщения“.

Изведнъж картинката се размаза пред погледа му. Тилмън бе заслепен от сълзи. Врълхлетя го някаква вселенска скръб, която го срути и разглоби на парчета. Господин Снежко се беше удавил. Както и малкото момиченце, което някога така яростно стискаше Господин Снежко, докато заспива — може би си мислеше, че е нейната закрила от грижите и страховете на света. Накрая той я предаде. Целият свят я беше предал. Сега вече Тилмън се почувства напълно сигурен, че тя е мъртва. Че всички са мъртви. Ребека. Джуд. Сет. Грейс. Ако бяха на тази земя, където и да е това, все щеше да ги намери. Тринайсет години бягаше от това просто признание. А сега то пусна пипалата си през него като октопод. Когато се изправи с телефона в ръка, почувства как това просто движение раздразни октопода, той изпусна мастилената си течност в него, а тя стигна до всяка клетка на тялото му. Притисна пистолета в челото си.

Но когато очите му привикнаха към този мрак, видя стаята по друг начин. В решителния момент забеляза, че има нещо ново, нещо различно: бележка, пъхната под вратата. Отиде до нея и я вдигна.

Не беше бележка. А снимка. Ребека. Ребека на около двайсет години. Веднага я позна, макар че я беше срещнал на по-късна възраст. Седеше на маса в кафене или пред кафене, защото във фона се виждаха вървящи по широка улица хора. Светлината беше странна, все едно се задаваше буря. Ребека бе навела срамежливо глава и се усмихваше, докато се криеше от обектива, но все пак знаеше, че така или иначе ще я щракнат.

Щракването. От синхрона му се зави свят.

Сякаш чу звука от копчето на фотоапарата, което го подканяше, като отделяше един миг от безкрайния поток на времето и превръщаше преходното във вечно и застинало.

Нямаше да чуе куршума, освен ако мозък, станал на пихтия, може да остане в съзнание. Вечността го очакваше и вече губеше търпение.

Тилмън преобърна снимката. На гърба ѝ със ситен равен почерк бяха написани шест думи.

Тя каза, че няма да спреш.

Гласът на Кенеди.

— Лио, трябва да ти кажа нещо...

Почти не помнеше какво се случи след това. Започна да удря нещо: стената, вратата или някаква мебел. Удари много пъти, докато ударите и виковете му започнаха да отекват от всички посоки — горе, долу и по коридора.

Не беше достатъчно. Болката в ръцете му започваше да прорязва мъглата, чернилката и вцепенението, но все още бе много далеч от него. Трябваше да се свърже отново със света, преди светът да си отиде окончателно.

Удари прозореца, взе едно парче от счупеното стъкло, достатъчно голямо, че да го хване удобно. С него се поряза по ръцете и гърдите, като внимаваше за дълбочината на раните, за да не прекъсне нерви или артерии. Това помогна.

В коридора пред стаята се чуха викове и някой дълго блъска по вратата, но накрая се отказа и си тръгна.

Тилмън вдигна парчето стъкло на височината на очите си и се взря в собствената си кръв, която капеше от острия му връх. Това беше картата, която му помогна да се намери — стана чрез кръвта, бъркотията и опасното поведение, а не в яснотата на вечната празнота.

Снимката. И телефонът. *Имате нови съобщения, каза Господин Снежко. Имате нови съобщения от мъртвата си съпруга.*

Намери пак телефона и натисна бутона за гласовата поща.

Гласът на Кенеди.

— Лио, трябва да ти кажа нещо...

Когато записът свърши, Тилмън седна притихнал на леглото и се взря в раните на ръцете си.

Съобщението на Кенеди и усмивката на Ребека се сляха в съзнанието му. Там вече нямаше мастилена чернота, а вода и масло. Водата и маслото не се смесват.

Кенеди казваше, че Майкъл Бранд е непрекъснато сменящият се символ на нещо трайно.

Думите, написани на обратната страна на снимката, казваха: *Ела и ме намери.*

Тилмън стана, краката му трепереха. Започва бавно и методично да върши това, което трябваше да свърши.

Намери устройството за бързо пълнене на барабана и го сложи обратно в чантата, в която носеше всичките си оръжия и амуниции. Провери дали наистина в револвера има шест патрона — толкова дълго бе отсъствал от реалността, че не можеше да бъде сигурен. Започна да си мисли, че може би има смисъл да живее, и отново стана важно пистолетът да е в пълна изправност.

Взе си душ — вонеше на мърша — и обръсна едномесечната си брада.

Излезе от стаята за първи път от много време, намери евтин ресторант и яде, докато спря да чувства глад. Това не трая дълго, защото се оказа, че огромният апетит, който усещаше, когато седна на масата, може да бъде утолен с няколко хапки. Докато се хранеше, ръката му леко трепереше. Трябваше да възстанови силите си, но това беше практически проблем, към който знаеше как да подходи.

Върна се в стаята и прочете файловете на Гасан, които Кенеди му беше изпратила. Запозна се с всичко, което тя бе успяла да научи за потомците на Юда. Накрая вдигна телефона и се обади.

— Лио!

— Ное gaat het met jou, Бени?

— Може да съм по-добре, а може и по-зле. Не е типично за теб да държиш един и същи номер толкова дълго, Лио. Още ли си в Англия? Какво става там? Успя ли най-накрая да се видиш очи в очи с господин Бранд?

— Не още, Бени. Но може би скоро. Много скоро.

— Е, това май е добра новина — произнесе предпазливо Вермюленс.

— Междувременно се надявам да ми направиш услуга.

— За това вече се досетих, Лио.

Тилмън усети как се засрамва.

— Когато всичко приключи и ако още съм жив — каза той, — ще ти се реванширам, Бени. Много съм близо до... нещо. Нещо голямо. Но трябва пак да пътувам, а Сузи — Осигуровка — вече не иска да ми продава. Мисля, че ако ти пожелаеш да купиш, може и да направи изключение.

— Какво искаш?

— Основният пакет. Паспорт, кредитни карти със същото име и няколко хиляди за теглене. Легенда и подкрепящи документи, които да издържат повече от един повърхностен поглед.

— Това не е малка услуга, Лио.

— Имам пари. Мога да платя предварително с банков превод от доминиканска сметка.

— Не става въпрос за парите. Загрижен съм за работата си.

— Никой няма да разбере.

— От теб сигурно никой няма да разбере. Но не можеш да ми гарантираш за други хора.

Настъпи мълчание. Тилмън не искаше да го притиска. Знаеше, че с нищо не може да повлияе на решението на Вермюленс и не желаше да му извива ръцете.

— Нещо голямо, казваш — обади се най-накрая Вермюленс. — Достатъчно голямо, за да те изведе най-накрая на финала, така ли? Или просто нещо по-едро по пътя към голямата цел?

Тилмън се замисли за пистолета и първия патрон в него.

— Ще ме изведе на финала — каза той. — По един или друг начин всичко ще приключи.

— Тогава ще направя каквото мога. Остани до телефона, Лио.

— Благодаря, Бени.

— И помни, нищо не ми дължиш. Но това... това е вероятно последното *нищо*, което ще направя за теб.

53.

В Гинат Дания няма сезони. Всеки ден е като всички останали, недокоснат от бури, непроменен пред лицето на Бога: парченце вечност, изпаднало в грешния свят, но въпреки това идеално и чудотворно.

Куутма не се бе прибирал у дома от пет години. Сега се чувстваше като чужденец и докато вървеше по пътеката към Ем Хадерек, отвсякъде го стрелкаха вторачени погледи. Неговата нетипично по-тъмна кожа беше първият знак, но после хората виждаха и походката му, движенията, изражението на лицето му. Всички те се отличаваха по някакъв начин и тъй като очевидно не беше жена, това означаваше само едно-единствено нещо. Покланяха му се, отдаваха чест или шепнеха: *Ха ана машадр* — „Ние те изпратихме“ — докато минаваше покрай тях, и докосваха леко раменете му с десните си ръце. Куутма приемаше това за свой дълг и не спираше да върви.

Но веднага щом забелязаха странната му външност, той видя, че при тях има нещо различно. Във въздуха тегнеше силно напрежение, някакво полуопасно, полуомайно очакване. Това не му хареса. Говореше за промяна. Означаваше тревога и упрек към него.

От Ем Хадерек зави наляво, подмина земеделските навеси, оборите, магазините на Талита и местата за събирания. Веднага след това беше Сима, където се събираха старейшините. Куутма тръгна право към вратата, пред която пазеха четирима мъже с огромни гръдни обиколки и мускули от желязо. Поздрави ги с ритуалните думи. *Ашна реб ним т'кхупанд ам ат пент ахвар*. „Върнах се в къщата, от която тръгнах.“ Те му отвърнаха подобаващо в един глас с официална тържественост.

— *Бесиата дишмая* — с небесната помощ.

— Трябва да говоря с тях — каза Куутма, като премина на английски. Смяната на езиците беше хитър начин да им напомни откъде се връща и какво е правил там. Така много трудно можеха да му откажат.

Въпреки това нямаше как да му позволят да се втурне при старейшините, без преди това да съобщят за него, затова един от тях влезе в Сима, а другите останаха на пост, потънали в тежко мълчание, докато командирът им се върне. Той даде знак на Куутма да влезе.

Никой от охранителите не тръгна с него, но вътре имаше още двама и те закрачиха от двете му страни. Куутма отиде до Кад Сима, залата за дебати. Огромното помещение беше празно, с изключение на трима старейшини, седнали на подиум в самия му център.

Мъжете от почетния му ескорт застанаха на прага на залата, защото никой не ги беше повикал. Куутма коленичи и направи знака с примката, след това тръгна надолу по стъпалата към центъра на помещението.

Тримата строги мъже — двама много възрастни и един по-млад — го наблюдаваха как се приближава. Не се усмихнаха, когато го видяха, но приеха почитта му с леко кимване. Традиционно бяха известни като Руакх, Шех и Йедимах: на езика, който предхождаше всички други езици, имената им означаваха Дъба, Пепелта и Семето на това, което ще дойде. Само последната роля, на Йедимах, можеше да се изпълнява от мъж под шейсет години.

Руакх заговори пръв, както повеляваше традицията:

— Куутма — каза той с тънък и малко сприхав от възрастта глас, — ти се бори с огромни трудности. Наистина огромни трудности.

Това като че ли беше всичко, което искаше да каже. Погледна вляво и вдясно към двамата си събрата и ги подкани да продължат вместо него.

— Безпрецедентни трудности — съгласи се Шех с равен хаплив тон. — Никога в историята ни не сме имали такива опасности, и то толкова близо една до друга. Може би, Куутма, затова се провали и не успя да се справиш с обичайната си прецизност и внимание към детайла. Работата бе свършена зле. Работата бе свършена със закъснение. А някои неща изобщо не бяха довършени и все още има нужда да се погрижим за тях.

Куутма нямаше друг избор, освен да се поклони на тримата и да приеме критиката. Усети как вътре в него се разтреперва нещо, което нямаше физически измерения — може би душата му. Падна на колене.

— Почитаеми — каза той, забил поглед в пода. — Изпълних задълженията си така, както можах. Ако това не е достатъчно, вашият

слуга смирено моли за прошка.

— Учените — започна Шех — бяха премахнати брилянтно. И въпреки това се оказа, че и там са останали следи. Онзи мъж, Тилмън, бе пренебрегван, докато не стана опасен. Американецът бе убит по начин, който задължително ще бъде разследван. И най-непростимото — жената, сержантът от полицията в Лондон, получи възможност да сглоби всичко. Когато замина за Съединените щати, трябваше веднага да ти стане ясно, че смъртта ѝ е приоритетна задача за теб. Трябваше незабавно лично да я убиеш, а не да се доверяваш на най-младия и най-неопитния си Елохим.

Все още на колене, Куутма си позволи да погледне обвинителя си в лицето.

— Преди тринайсет години препоръчах Тилмън да бъде убит — посочи той. — Но това не се прие, старейшини, защото предшествениците ви не го смятаха за опасен. Оцеляването му се превърна в основен фактор, който обърка всичките ни последни акции. Жената от полицията, например, щеше да умре, ако Тилмън не беше с нея. Онзи, когото изпратих да се разправи с американеца, получи нареждане да го убие, преди да се качи на самолета. Той избра да унищожи целия полет и заедно с него и себе си. Беше чиста лудост.

Йедимах проговори за първи път:

— Може би твоят човек не е бил правилно инструктиран — каза той кротко, но под разумния му тон се усещаше напрежение.

— Нехор — каза Куутма. — Нехор Бар-Галмаи. Помните, старейшини, че помолих да го отзовете в Гинат Дания още преди пет месеца. Тогава ви казах, че не се справя във външния свят и че според мен пригодността му за Предвестник трябва да бъде преразгледана.

— Помним — отвърна Йедимах. — Решихме, че с правилните наставления, с добро ръководене може да израсне за ролята, която сме му отредили. Очевидно, че това му е липсвало. Ако беше получил достатъчно ясни и практични указания как да се разправи с американския чиновник, нямаше така отчаяно да импровизира и да направи ужасно неправилна преценка. В крайна сметка, всичко води до Куутма — до Бранд. Това е значението на името. Волята на Куутма е огън, който бележи умовете на останалите и оставя трайни следи в тях.

Куутма знаеше, че аргументацията на Йедимах е измислена. Но също така беше наясно, че не може да спечели този спор — не можеше

дори да го започне.

— Вашият слуга моли за прошка — повтори той.

Шех махна с ръка — неубедителен знак за опрощение.

— Дадена ти е — каза той. — Стани, Куутма. Не искаме разкаяние от теб.

Йедимах вдигна вежда при тези думи, сякаш Шех бе пристъпил границите на правомощията си.

— Но сме твърдо решени — промълви той — това да е последната ти мисия на терен като Куутма. От сега нататък ще се възползваме от уменията ти по-близо до дома.

Куутма остави емоциите му да се изпишат на лицето. Дори не се опита да ги потисне. През мозъка му сякаш премина нагорещен шиш. Почувства се в безтегловност.

— Тук, в Гинат Дания? — попита той, за да се увери, че не е станала грешка.

— В Гинат Дания — каза Шех. — Но не тук. Приготвяме се за *мапканах*.

Значи беше вярно. Куутма го бе разбрал още щом пристъпи през портата и усети напрежението във въздуха. Хората се приготвиха да се махнат от мястото, което наричаха свой дом, и да намерят нов някъде далеч. За последен път това било правено преди два века, и то защото също като сега Гинат Дания е бил застрашен от разкриване. Въпреки болката и срама, с който го засипаха, Куутма почувства странна радост, че всичко най-накрая се развива така, както трябва.

— Не е моя работа — промълви той и отново сведе очи.

Йедимах издиша през носа. Прозвуча като надменно изсумтяване.

— Не — съгласи се той. — Не е. Куутма, може би има живи хора, което знаят кои сме и къде сме. Те ще загинат, но в този момент смъртта им дори не е приоритет. Вече сме отвъд подобни тревоги. Първо трябва да защитим нашите хора.

Куутма се озъби, но не вдигна глава, за да не види никой изражението му.

— Те винаги са били първа моя грижа, Йедимах.

— Знаем го. И също така сме наясно, че сигурно приемаш всичко това като упрек. Но все пак това трябва да се свърши и ние трябва да се погрижим да стане. Очакваме помощта ти във всичко.

Куутма се изправи. Би трябвало да изчака да му кажат да стане, но това беше един от онези мигове, когато правилата се оттичаха между мислите и думите, между думите и делата. Той дълго и мълчаливо се вира в Йедимах, който го очакваше пръв да заговори. И тримата — Дъба, Пепелта и Семето — го чакаха да каже нещо.

— С *мапканах* идва и *маасат*, възвръщане на равновесието — каза Куутма. Това, което твърдеше, бе очевидно.

Руакх кимна, но само веднъж.

— Кога? — попита Куутма.

— След два дни — отвърна Руакх.

— Толкова скоро?

— Даже сме закъснели — каза мрачно Йедимах.

Куутма направи знака с примката, за да се изрази по-точно.

— Искам да остана — каза той. — За да изкупя провала си, позволете ми да държа везните и да се погрижа равновесието да бъде възстановено. Оставете ме да го направя, старейшини, и тогава с леко сърце ще отстъпя мястото си като Куутма.

Той задържа погледа на Йедимах. Толкова много значения бяха скрити в неизказания му въпрос — скрити, тайнствени послания. Какво ще стане, ако откажа да отстъпя мястото си? Или го направя с неохота и не се примиря? Не изрече нито една заплашителна дума, но очите му говореха ясно.

— Системата действа автоматично — каза Йедимах. — Няма нужда никой да остава тук.

— Дали машината ще се отнесе справедливо към хората? — попита Куутма със свирепа сериозност. — Може ли бутон или реле да отговорят пред Бог и да кажат: „Това е равновесието, това е свършено правилно?“. Старейшини, когато нещо е възможно, то не е задължително неизбежно. Оставете го на мен. Позволете ми да остана.

Изчака ги да кажат нещо. Те кимнаха един по един, Йедимах беше последен.

— Ти ще държиш везните, Куутма. Ти ще възстановиш равновесието.

Благодари им със сериозно изражение. Те приеха благодарността му благосклонно.

И той излезе, изпълнен с ужасна болка и с отчаяна надежда в гърдите. Все още беше Куутма: докато Гинат Дания умре и се прероди,

името беше негово.

Името и още нещо.

54.

На Тилмън му трябваше повече време да стигне до Аризона, отколкото на някого друго. Трябваше да свърши някои неща, преди да предприеме пътуването, и нито едно от тях не можеше да бъде претупано или недогледано.

Първо, трябваше да си вземе документите от Бени Вермюленс. Осигуровка поиска космическа цена — десет, дори двайсет пъти по-висока от обичайната за такъв пакет — и настоя за предварително плащане. Това не беше проблем. Тилмън изпразни всичките си сметки и ѝ преведе сумата. Но организацията по предаването на документите беше по-сложна.

Бени разбираше, че Тилмън не може да му даде адрес и дори не може да си вземе паспорта, кредитните карти и съответните подкрепящи ги документи от пощенска кутия. Наясно беше, че той се съмнява и доколко може да се вярва на тези документи, като се има предвид, че Осигуровка вече не беше благосклонна към него.

Бени разреши всички тези проблеми, като замина за Лондон с фалшив паспорт и се срещна с Тилмън на „Хийтроу“. Тилмън го чакаше в „Кафе Руж“ в зоната на заминаващите на Терминал 5. Поръча две двойни еспресо и седна със скръстени в скута ръце и поглед, забит в дланите си, докато обмисляше неподдаващи се на обмисляне неща. Когато столът срещу него изскърца, той вдигна глава. Бени плъзна дебелия плик по масата. Беше облечен в очевидно скъп костюм, с който изглеждаше по-неблагонадежден и по-опасен, отколкото в униформа.

— Ето, Лио. Честита Коледа.

Лио взе пакета, без да преглежда съдържанието му. Вермюленс сто пъти си беше заслужил доверието.

— Юли е — отбеляза той.

Бени поклати глава. Грубоватото му лице беше тържествено.

— Декември — отвърна. — Краят на декември. На прага на новата година, когато нощите са по-дълги от дните и никой не е сигурен дали слънцето ще изгрее отново.

Тилмън се усмихна смутено.

— Не знаех, че си поет, Бени.

— Аз съм най-малко поетичният човек на земята, Лио. Казвам ти това, което вече знаеш. Отиваш на битка със силите на мрака и не вярваш, че ще се върнеш. Това е единствената причина да се нарежеш така до кокал.

— Парите? Винаги мога да намеря още.

— Имам предвид тона ти, с който ми се обади. И погледът, който виждам сега. Лио, служил съм в „Зи“ по-дълго от теб. Виждал съм много мъже да се самоубиват в пожар, защото си мислят, че им е дошло времето да умрат. Държат се по начин, който е... неадекватен. Забравят да си пазят гърбовете и да се подсигурият на излизане. Свалят гарда, защото смятат, че няма нужда повече да са нащрек.

— И аз съм виждал същото — съгласи се Тилмън. — Но не това се случва с мен, Бени. Ще вляза, ще си свърша работата и ще изляза. Както винаги.

Бени се изсмя скръбно.

— И каква е работата?

Тилмън не отговори.

— Не е същата — каза Бени. — Не е като онази преди. Не си прави труда да ме лъжеш, Лио. Това е опасна мисия и последното нещо, което ще изгори в нея, си ти. Надявам се, че си струва.

Лио повъртя плика в ръцете си, преценяваше тежестта и плътността му.

— Струва си — каза той накрая.

След това трябваше да се погрижи за подсигуриването на екипировката — не в Лондон, а в Лос Анджелис. Нямахше доверие на Осигуровка за това. Имаше си собствени контакти в Америка и макар да не им се бе обаждал от години, успя да ги намери. Оръжие? Можеше да получи оръжие от всеки вид и размер. Експлозивни? Също. Електронни подслушвателни устройства, дори по професионални стандарти, се намираха навсякъде в днешно време, както и средства за контрол на тълпи като лютивни спрейове и сълзотворен газ. Тилмън състави дълъг списък, за който щеше да плати при доставката.

После идваше самото пътуване. Обикновено имаше неизчерпаем резерв от търпение, щом трябваше да седи кротко и да чака. Мозъкът му разрешаваше всички логистични загадки, които му се изпречеха. Но този път беше различно. Умът му беше фиксиран в една-единствена мисъл — да отмъсти на Майкъл Бранд, и тази амбиция го владееше по време на целия полет. Беше като богомолец, коленичил пред олтар, когото никой друг не можеше да види.

Плати и за разузнаване, оръжие и амуниции и вече знаеше, че бившият сержант Хедър Кенеди е задържана под полицейска охрана в болницата „Кингмън-Бътлър“ в Кингмън, Аризона, и е обвинена в предумишлено убийство, заблуждаване на властите, че е полицай, измама и още няколко по-дребни престъпления. Установи при какви условия я държаха, какви са нараняванията ѝ и каква е вероятността да е в съзнание във всеки един миг от денонощието.

От Лос Анджелис тръгна с кола под наем на името, което си беше купил от Осигуровка: Греъм Дод. Пътува почти цял ден, като спира по пътя, но така щяха да определят местонахождението му по-трудно, дори Осигуровка да бе продала самоличността му и номера на кредитната карта на трета страна.

От Булхед се обади в болницата и поиска да говори с Хедър Кенеди. Беше изчислен риск. Сестрата отиде да попита полицайте, след това се върна да се осведоми за какво я търси.

— Смърт в семейството — каза Тилмън. — Майка ѝ почина. Да не дава господ да скриете това от нея, госпожице. Тя трябва да знае и има право на това.

Един сърдит полицай му зададе още няколко въпроса. Тъй като мислите му бяха другаде, измисли механично някаква мъчителна болест за майката на Кенеди, от която тя страдала отдавна, но все пак живяла достатъчно дълго, за да остави на единствената си дъщеря едно последно послание.

— Единствена дъщеря? — попита дрезгаво ченгето. — Според нашата информация тя има сестра. Какво е това?

— Полусестра — каза Тилмън. — Един и същ баща, различни майки.

— А вие сте?

— Нейният полубрат. От една майка сме, но от различни бащи. Слушайте, коя част от Конституцията ви позволява да държите Хедър

в изолация? Защото ако няма такава, трябва да спрете да ми задавате тъпи въпроси и просто да ѝ дадете телефона. Записвам всяка дума, полицай... как ви беше името?

Оказа се, че името му е „Изчакайте една секунда“. Тилмън изчака и следващият глас, който чу от другата страна на линията, беше на Кенеди. Звучеше съсипана и много уморена, но не упоена или в ступор.

— Кой е? — попита тя. Ехото на думите ѝ отекна в известно забавяне във времето. Вероятно връзката беше лоша или подслушваха телефона, но бяха поставили бръмбара набързо и качеството беше лошо.

— Лио е.

Дълга пауза.

— Тилмън.

Пак мълчание.

— Слава богу.

— Е, убийство? Предумишлено при това? Сякаш вече не те познавам, момиче.

— Помниш ли „Гълъбарника“?

— Разбира се.

— Помниш, че чухме една жена да пищи?

— Май да.

— Тя е извършила предумишленото убийство. Местният шериф ще го потвърди, но е дълбоко упоен засега. Куршумът мина през торса му. Може и да не се събуди. Ако оживее, ще имам алиби. Имаше една жена, която можеше да ме защити, но тя е мъртва.

— Изглежда си доста прецакана.

— Нали?

— Слушай, мама почина. Знам, че няма да си много изненадана, като знаеш колко дълго боледува. Но всички искахме и ти да си там.

— Всички?

Звучеше предпазливо. Той се почуди дали се е досетила, че линията се подслушва. Налагаше се да приеме, че е схванала. Нямахте време за лиготи.

— Аз. Фреди. Джейк. Малката Уенди с кривогледото око. Липсваше ни, Хедър.

— И вие ми липсвахте.

— Просто си мила — каза Тилмън. — Не е тайна за никого, че с теб напоследък се отдалечихме. Но искам да знаеш, че това ще се промени.

— Все така казваш.

— Но този път наистина го мисля, Хедър. Ще се видим съвсем скоро. Обещавам.

— Добре, както кажеш.

— Готова ли си, как мислиш? Да ме видиш отново?

— Когато кажеш, Тилмън. Само назови ден и час. Или ме изненадай.

— Май ще те изненадам. Имаш ли много посетители, Хедър?

— Не, не са много. Само двама едри полицаи на вратата ми правят компания и още двама в коридора до асансьорите.

— Внимават да не се изгубиш.

— Очевидно. Но ако стане, ще ме намерят по гривната с джипиес на глезена ми.

— Ясно. Е, поне около теб има колеги. Можете да си говорите за работа.

— Моята нищожна работа е в Дагнъм. А те владеят всичко в Монюмънт Вали. Ще се учудиш колко малко...

Тя изчезна от линията, но се появи отново ченгето.

— Ограничавам разговора ви до пет минути — каза той на Тилмън. — Можете да се обадите пак утре.

— Вижте, звъня от другата страна на Атлантическия океан — започна Тилмън. — Имаме осем часа разлика. Поне нека...

— Утре.

И връзката прекъсна.

Тилмън затвори и потегли. Мозъкът му най-накрая започваше да се раздвижва. Какво облекчение, че можеше да мисли за нещо практично. А знаеше, че ще почувства още по-голямо облекчение, когато се заеме и физически.

55.

Момичето на име Табе живееше само, макар да беше прекалено младо, за да му е позволено. Преди това беше живяла в сиропиталища с възпитатели. Беше изпълнително и мило дете, но както казваха възпитателите — душата ѝ пребиваваше в тишина. Сякаш се бе затворила в свой малък свят, край който бе изградила стени. Почти не забелязваше хората покрай себе си.

Това не означаваше, че е себична. Табе беше добросърдечна, любезна и дори състрадателна в редките моменти, когато изплуваше от мислите си и общуваше с околните. Но също така беше творец: за нея светът се състоеше от цветове, нюанси и релефи. Рисуваше най-вече натюрморти, понякога и хора, но скандализира възпитателите, когато ги попита може ли да нарисува едно момче, Арам, без дрехи. И това беше краят на кариерата ѝ в изобразяването на човешки фигури.

Сега живееше в стая на четвъртото ниво на Дар Куовет сама, но картините ѝ можеха да се видят чак до Тетем към зората и Ва Инеину към залеза. Изглеждаше щастлива сама. Момчето Арам вече беше сгодено, но тя не му се сърдеше, защото интересът ѝ към него беше чисто естетически.

Куутма я намери в стаята ѝ в Дар Куовет. Тя рисуваше с черен маслен пастел върху чаршаф, закован на стената (беше рисувала и направо върху мазилката — стенописи с ягоди и касис в глинени съдове). Трябваше ѝ малко време, за да разбере, че не е сама. Когато най-накрая забеляза присъствието на Куутма, наведе глава и прошепна:

— *Ха ана машадр.*

След което лицето ѝ стана по-червено от плодовете, които беше нарисувала на стената.

Куутма ѝ даде знак да седне.

— Ти ме познаваш като Елохим — каза ѝ той. — Заради тена ми ли е това?

Табе потри нервно пръстите си един в друг. Бяха черни и мазни от пастела. Но срещна смело погледа на Куутма.

— Не само — каза тя. — Помня лицето ти. Ти дойде веднъж да ме посетиш в сиропиталището и аз попитах една от възпитателките кой си. Каза ми, че си Куутма. Бранд.

Куутма кимна.

— Точно този съм. Поне до *мапканах*.

При тази дума очите ѝ светнаха, което го изненада. Но за младите всичко ново беше вълнуващо, просто защото бе ново. Пък и тя беше художничка. Където и да се преместеше Гинат Дания, светлината щеше да е различна и щеше да има нови пейзажи за рисуване. За Табе *мапканах* сигурно звучеше като прераждане.

— Когато дойдох в сиропиталището — каза ѝ той, — исках да те видя. Теб и двамата ти братя. Интересувах се дали сте щастливи там. Познавах майка ти.

Лицето на момичето веднага помръкна.

— Майка ми... — започна тя внимателно и остави изречението недовършено. В гласа ѝ имаше горчивина и Куутма се намръщи.

— Знаеш, че тя също бе изпратена като мен — каза той.

Погледът на Табе стана напрегнат и непроницаем.

— Не като теб — отговори тя. — Работата на Келим е точно толкова важна, колкото и на Елохим. Даже повече. И двете работехме за оцеляването на хората. Но нашата работа е славна, а тяхната — грозна и разрушителна. Ние сме удостоени, а те са низвергнати.

Табе сви рамене, но не продължи.

— Искам да мислиш с добро за нея — каза Куутма. — За майка си. Искам да си щедра към нея и паметта ѝ. Не забравяй какво означава саможертвата ѝ за теб, а и за всички нас.

Табе сведе очи към черните си пръсти. Той видя, че тя нямаше търпение да го изпрати, за да може да се върне към работата си.

— Познавам и баща ти — каза ѝ.

Тя рязко вдигна глава и очите ѝ се впиха в неговите. Бяха пълни с изненада, приличаха на две черни рани върху безупречно бялото ѝ лице. Но за Елохим всичко изглеждаше като рана. Куутма бе правил любов само няколко пъти в живота си, като всеки път си мислеше, че женският полов орган е като полузараснал белег.

Изчака, даваше възможност на момичето да отговори. То обаче само се взираше в него.

— Не ме попита какъв е баща ти — каза той най-накрая.

— Не — категорична бе Табе. — С какво ще ми помогне тази информация?

— Той е... смел мъж. Воин като мен. Но е воин, който се бие против нас. Наш враг.

Табе помисли над това.

— Значи трябва да го убиеш, нали? — попита тя.

Куутма неохотно се усмихна.

— Затова дойдох днес при теб — призна си той, въпреки че когато влезе в стаята, нямаше намерение да ѝ го казва. — Мисля да убия баща ти и може това да е последното нещо, което ще направя като Куутма. Аз трябва...

Поколеба се и подбра внимателно думите си.

— Виждам пътеката, която ще ме отведе при него. И когато това стане, със сигурност ще трябва да го убия. Имам ли благословията ти да го направя?

Тъмните очи на Табе не трепнаха.

— О, да! — каза тя. — Разбира се. *Ха ана машадр*, Куутма. Ти правиш всичко в наше име. Разбира се, че имаш благословията ми. Той ми е просто баща по плът, не по дух. Но ако е смел, както ти казваш, надявам се да не те нарани. Надявам се да умре бързо, без да ти нанесе нито един удар.

От лицето ѝ струеше невинност и сериозност. Куутма се почувства респектиран от простотата ѝ — той, който навън ставаше сложен и лукав като змия. Но змиите бяха свети, разбира се — най-светите от всичко.

Коленичи пред нея.

— *Тоувейхон*, дъще, бъди благословена — промълви той на арамейски с натезжал от емоции глас, който не се наемаше да анализира.

— *Тоувейхон*, Танану — отвърна тя, изнервена от неприличната му близост.

Той усети, че е нарушил пространството ѝ и вероятно е съсипал картината, която рисуваше. Измърмори някакво извинение и си тръгна.

Табе крачи из стаята известно време, след като той излезе. Стискаше силно ръцете си и оставяше по тях черни отпечатъци. Но бе свикнала да преобразува силните си емоции в нещо по-преходно.

Скоро хвана пак постела и се върна към опитите си да запечата наедрялата бремна форма на буреносния облак.

56.

Тилмън не бързаше. Планът, който беше измислил, изглеждаше разумен, но в него имаше доста движение и той трябваше да изхожда от условието, че се намира на вражеска територия. Измъкването на Кенеди от болницата само по себе си нямаше да е трудно, но аризонската полиция щеше да се мобилизира за нула време след това. Докато това стане, Тилмън трябваше да се погрижи тя да изчезне бързо и без следа. Иначе цялата операция щеше да бъде обречена.

Паркира на една пресечка от болницата и отиде пеша до нея, където направи подробно разузнаване, въпреки че се движеше с пъргава крачка, за да не прави впечатление. Предварително се бе сдобил с план на сградата, но плановете бяха безполезни, ако не можеш да ги свържеш с реалността. Процесът започваше с визуализация на зданието в три измерения с входи и изходи, така както бяха отбелязани на схемата, която бе запааметил в главата си.

Добрата новина беше плоската козирка три етажа под прозореца на стаята на Кенеди; или поне под мястото, на което на плановете бе обозначена стая 20. Лошата новина... е, не беше само една. Тилмън беше пресметнал разстоянието от най-близкия полицейски участък, то се оказа около три минути при пълна скорост на преследване. Плоската козирка беше далеч от паркинга и до нея нямаше директен достъп. Булхед и Селигмън имаха полицейски хеликоптери и от града излизаха само два главни пътя — щатско шосе 40 и междущатска магистрала 93. След като обявиха тревогата, и двете артерии можеха да се затворят в рамките на минута.

Обмисли как да пригоди плана си към съответния терен. Нито едно от решенията, до които стигна, не беше елегантно, нито напълно сигурно. Но едно от тях се отличаваше от останалите, защото беше изключително объркващо и хаотично. Ако не ти дойде добра ръка, играеш рисковно.

Тилмън се върна в колата и отиде с нея до болницата. Не спря прекалено близо до полицейската патрулка, която се виждаше ясно на

паркинга, но не и прекалено далеч от улицата — трудно постижим баланс, от който до голяма степен зависеше какво ще се случи.

Вече бе подбрал средствата, които щеше да използва, и ги бе поставил в найлонова торба с логото на местен цветарски магазин, от която се подаваха листата на цвете в саксия. Влезе през главния вход, подмина рецепцията и продължи да върви като човек, който знае къде отива.

В мъжката тоалетна на първия етаж в главната сграда отвори торбата и се преобрази в болничен санитар, като облече дълга бяла престилка и си закачи на гърдите бадж с името. Баджът беше фалшификат, и то доста лош, но щеше да заблуди човек, който не се взира по цял ден в истински табелки с имена — като например полицаи временно на пост.

В широк коридор до служебния асансьор Тилмън се сдоби с празна носилка на колела — точно както се беше надявал. Беше се приготвил да се поразходи из отделенията, докато намери такава, но колкото по-кратко бродеше в дрехи на санитар, толкова по-малка бе опасността някой да разпознае, че е дегизиран.

Качи се с асансьора на четвъртия етаж и излезе, бутайки носилката пред себе си. Двамата полицаи, за които Кенеди го бе предупредила — тези от първия патрул — стояха там, където коридорът се разклоняваше. Изглеждаха яки, мрачни и нащрек. Тилмън се доближи до тях и кимна, за да даде знак, че иска да се разминат.

— Местя пациент от стая 22 — каза той.

Полицаят, застанал по-близо до него, провери табелката с името му, която Тилмън услужливо повдигна с палеца на лявата си ръка. С дясната държеше кожена палка под дръжката на носилката, но се надяваше да не се налага да я използва. Импровизациите на такъв ранен етап биха били лош знак за успеха на начинанието.

Ченгето му махна да минава. Тилмън избута носилката по разклонението на коридора, водещо до стаята на Кенеди.

Пред номер 22 остави носилката и белите дрехи. Дългата престилка щеше само да му пречи, а от тук нататък трябваше да се движи бързо. Взе чантата си от полицаята за багаж под носилката, но изхвърли от нея цветето в саксия.

Стаята на Кенеди се намираше зад завоя на коридора на около десет метра от него. Тилмън взе разстоянието с възможно най-пъргавата си походка и се озова лице в лице с още двама полицаи, също толкова яки и сериозни като първите. Пусна торбата на земята и вдигна и двете си ръце пред лицето. Във всяка държеше флакон със сълзотворен спрей, а показалците му вече бяха върху пулверизаторите. Това не беше обикновен лютив газ, а руски продукт, произведен на пеларгоновата киселина, един от най-отвратителните, с които Тилмън се бе сблъсквал, сигурно лютивостта му бе около 4,5 милиона единици по скалата на Сковил. Двамата мъже се затъркаляха в агония на земята, покрили лицата си с длани. Тилмън си сложи хирургическа маска и внимателно и без да бърза, ги приспа с напоена с десфлуран носна кърпа. След това напръска лицата им с мляко и сапунен разтвор, които щяха да облекчат ефекта от спрея. Нямаше никакво намерение да убива полицаи, дори без да иска.

Остави ги там, където бяха паднали, и влезе пред двойната врата в стаята. Тя беше разделена на няколко къта, но той извади късмет — Кенеди се намираше във второто заграждение. Видя я точно когато медицинската сестра излизаше от друг кът и го забеляза. Секунда покъсно тя съзря и пистолета в ръката му. Не беше насочен към нея, но нямаше как да го пропусне.

— Влезте обратно вътре — каза ѝ Тилмън. — Не казвайте и не правете нищо. Просто изчакайте.

Сестрата издаде едвам доловим вик на паника, отстъпи заднишком и се скри от погледа му.

— Тилмън. Радвам се да... те видя.

Кенеди не беше в добра форма. Лявата ѝ ръка бе в гипс и привързана към тялото, което също беше в бинтове. Но беше в съзнание, а което бе още по-хубаво — можеше да се движи. Надигна се от леглото с болезнен стон и с голямо усилие, за да го посрещне. Той вече вадеше клещите от чантата.

— Гривната за следене — каза ѝ само. — На кой крак е?

Тя му показа и Тилмън клекна, за да я пререже. Беше поставена стегнато и той едва успя да промуши половината острие, но я срязва, когато натисна дръжките.

— Отвори прозореца — каза на Кенеди. Захвърли клещите и бръкна в чантата за въжето, което разви с едно движение на китката.

На лицето на Кенеди се изписа тревога, когато го видя.

— Тилмън — каза тя притеснено, — няма начин да се провеса през проклетия прозорец. Погледни ме. Мога да ползвам само едната си ръка!

— Няма нужда да се държиш — каза и той. — Аз ще те нося.

Вече вадеше котвата, промушваше въжето през нея и проверяваше здравината на халката, закрепена за колана му.

Кенеди се отказа да губи повече време в спорове. Отвори прозореца. На него имаше пластина, която не позволяваше да се отваря повече от една педя. Кенеди се пресегна към пистолета на Тилмън, който той ѝ подаде с известна неохота, и разби пластината с приклада му. Дотогава Тилмън вече бе промушил въжето през халката на колана си и беше закрепил здраво котвата за металното ѝ легло. Избута леглото до прозореца, за да не се плъзне, когато тежестта и на двамата опъне въжето.

— Готова ли си? — попита я той.

Тя кимна, без да каже дума.

Тилмън ѝ помогна да стъпи на перваза, качи се и той, хвана я с лявата си ръка през кръста, а с дясната контролираше отпускането на въжето през халката. Трябваше му няколко секунди, за да я намести добре, но се стараше да не притиска счупената ѝ ръка. Наведе се назад, за да пробва как се опъва въжето, и Кенеди изруга, когато се озова в празното пространство, което хич не ѝ харесваше.

В стаята се задейства аларма. Или медицинската сестра беше извикала, или някой бе открил двамата полицаи в безсъзнание. От сега нататък трябваше да действат много бързо и Тилмън щеше да сравнява всяка секунда с перфектния план, който бе сътворил в ума си.

Оттласна се с крак от перваза и тръгна надолу по стената на болницата със серия тромави подскоци и отблъсквания. Ако беше каменен зид или дървена фасада, щеше да слезе на три пъти, но тук ставаше въпрос предимно за стъкло и имаше опасност да минат през него, а това щеше да е фатално и болничната охрана щеше да им закопчае белезниците, дори и да не се порежат до смърт.

Когато стъпиха на плоската, покрита с чакъл козирка, от прозорците над тях вече надничаха глави. До една от тях се виждаше ръка, стискаща оръжие.

— Не мърдайте! — извика глас. — На колене и ръцете зад главата!

Тилмън се прицели внимателно и пусна един изстрел. Главата бързо се прибра и никой не отвърна на огъня. Поне засега.

Той вдигна Кенеди на ръце и затича по козирката към другия край. Тя беше успяла някак си да не издаде нито звук по време на страшното спускане от четвъртия етаж, но сега нададе неволен вик. Но стъпалата на Тилмън изтракаха в металния капак на контейнера за боклук, който той бе избутал предварително до стената, а след това им трябваха още три стъпки, за да стигнат до земята — от контейнера към обикновена пластмасова кофа, пълна с биологични отпадъци, а оттам — на асфалта.

— Можеш ли да тичаш? — попита я Тилмън.

— Мога!

— Тогава да бягаме.

Първите изстрели отекнаха, докато бягаха с всички сили покрай сградата, през паркинга за линейки към този за коли. Тилмън намали скоростта и поведе Кенеди към третата редица, където ги чакаше яркочервена спортна кола „Ноубъл М15“. Кенеди се взря с ужас в неприлично набиващия се на очи автомобил. Зейналите му отстриани отдушници приличаха на хриле на акула.

— Господи! — каза тя. — Ще се набиваме на очи като монахиня в сексшоп! Тилмън, ще ни хванат, преди да изминем и един километър!

— Влизай! — нареди ѝ той троснато.

Тя хвърли поглед към главния вход на болницата. Все още не се виждаха преследвачи. Може би ако успееш да излязат от паркинга преди някой да се покаже, щяха да имат шанс за успех.

Отвори предната дясна врата, качи се и се замъчи да си закопчае предпазния колан с една ръка. Погледна към седалката зад волана, изпълнена с тревожно нетърпение.

Минаха цели двацет години, преди вратата да се отвори и Тилмън да се качи. Той се движеше без излишна припряност.

— Хайде! — извика Кенеди. — Размърдай се!

Тилмън завъртя ключа и форсира, но остана на място.

— Тилмън! — изкрещя му Кенеди. — За бога!

— Изчакай — промълви той. Гледаше през рамо към вратата на болницата, откъдето изскочиха двама души в кафяви униформи. Тилмън ги остави да изминат половината път до колата, преди да даде на заден и да прекоси пътя им, като така ги принуди да отскочат вляво и вдясно. Докато се изправяха, той подпали гумите и изчезна зад останалите коли, докато те се изправяха и се прицелваха. Изстрелите им по-скоро целяха да покажат враждебност, отколкото каквото и да било друго.

— Те ни видяха! — изплака Кенеди. — Ти ги остави да ни видят!

— Но не ни стигнаха — отвърна дрезгаво Тилмън. — Това ни дава предимство. Отвори жабката.

Тя направи каквото ѝ каза. Вътре имаше правоъгълна пластмасова черна кутия със зелен дисплей и думите „Uniden Bearcat BC355C“, изписани в долния десен ъгъл. Множеството жици отзад говореше, че е вързана по някакъв импровизиран начин за акумулатора на колата. Кенеди разпозна скенер на радиочестоти и въпреки че не бе виждала точно този модел, знаеше какво да прави с него. Потърси тунера, намери го и нагласи на около 155 мегахерца. Поразходи се нагоре-надолу по обхвата, скоро намери радиочестотата на местната полиция и изобщо не се изненада, когато чу, че по нея говорят за тях.

— ... преследване и имаме описание — казваше мъжки глас. — Намират се на „Оук“, северно от магистрала 93, и се движат на изток. Повтарям, движат се на изток по „Оук“.

— Разбрано, четири седем — отвърна жена. — Наши коли тръгват по „Мейпъл“ и „Топека“, както и по „Анди Дивайн“. Сигурно карат към магистрала 93. Ще блокираме пътя при Паудърхаус Кениън. Край.

— Разбрано — отвърна мъжът, вероятно шофьорът на полицейската кола, която ясно различаваха в огледалото за обратно виждане. Патрулката беше сравнително далеч, но се стараеше да не ги изпуска.

Тилмън зави надясно, като вдигна ноубъла на две колела, и пое по по-тесен път с рискова скорост. Движеха се по стръмен склон. Кенеди си помисли за секунда, че патрулката ще пропусне отбивката или ще се обърне, но тя взе завоя точно толкова умело, колкото и Тилмън.

— Завиха надясно — каза мъжкият глас. — На Четвърта сме.

— Разбрано — отвърна жената. — Добре, виждам ви точно къде сте. Вероятно ще завият вляво по...

Минаха през голямо кръстовище, като замалко не отнесоха задния калник на тревистозелен кабриолет, който пълпеше пред тях. Поеха на юг, съпровождани от силния писък на клаксон.

— Добре, тази възможност отпада — каза тихо жената. — Сигурно не отиват към магистралата. Кола пет нула, подминахте. Те току-що... пресякоха „Топека“ и още се движат на юг.

Откъде, по дяволите, тя знаеше това?

— Нямам намерение да излизат от града. Правят кръг.

Друг мъжки глас, неадекватно бавен и лаконичен:

— Може би не е зле да помислите за блокиране на 40, а след това и на 66. Няма къде другаде да отидат, освен ако не са решили да хапнат в „Мистър Д“.

— Прието — отвърна жената и добави: — Пуснахме хеликоптер във въздуха, тръгна от Булхед. Пристига след шест минути.

Кенеди изруга ядно и цинично. Първата полицейска кола все още ги следваше, диспечерката някак успяваше да улови местонахождението им, а сега щяха да започнат да ги наблюдават и от въздуха.

— Трябва да се откажем — промълви тя. — Ако се натъкнем на някоя от блокадите, със сигурност ще стрелят по нас. Ще умрат хора, Тилмън, най-вероятно ние ще сме първите.

— Никой няма да умира — отвърна ѝ той толкова уверено, че Кенеди се взря в него и млъкна.

Тишината бе нарушена от радиочестотния скенер.

— Кола пет нула, къде сте в момента?

— Направихме се, че завиваме на юг и сега излизаме на „Хувър“ от Втора. Къде са те?

— Все още са на север от вас. Страхотно. Ще излезете на Четвърта преди тях и можете да ги засечете. Повтарям, те са на юг на Четвърта и вие имате преднина.

Тилмън настъпи газта до ламарините. Мощният двигател на спортната кола издаде странен приглушен шум като великан, който се опитва да изръмжи заплашително, без да събуди малко дете, и полетя напред така силно, сякаш се отлепи от земята.

Минаха през следващото кръстовище почти със скоростта на светлината. Втора полицейска кола приближаваше към тях от запад с прилична бързина, но те минаха под носа ѝ и шофьорът се принуди да удари спирачки, за да избегне челния удар.

— Измъкнаха ни се! — извика водачът на кола пет нула.

— Мамка му! Съжалявам, пет нула, сигурно не съм преценила правилно разстоянието. Четири седем, следвате ли ги още?

— Залепнали сме зад тях.

— Пет нула, обръщайте и тръгвайте по Оулд Трейлс Роуд. Те са поели към задънена улица и няма как да се отклонят. Четири седем, не ги изпускайте от очи и не предприемайте нищо, докато не дойде подкрепление. Мъжът е въоръжен.

— Знам, че е въоръжен, Карълайн. Нали стреля по мен в болницата, мамка му!

— Няма нужда от такъв език, Лирой.

— Има, ако искаш да си ясен. Слушай, губя го. Тази кола се движи с много голяма скорост. Колко остава до пристигането на хеликоптера?

— Две минути. В момента са над шосе 68.

Тилмън погледна в задното огледало и видя, че полицейската кола вече бе изостанала прекалено и почти не се виждаше. Забави малко, зави рязко вляво, след това надясно по шосето, успоредно на онова, на което бяха досега. На две пресечки на юг имаше мост, където едната улица минаваше над друга по-малка. Още един поглед в огледалото за обратно виждане и Тилмън излезе от пътя и тръгна право надолу към брега. Няколко секунди колата се пързала по пясъчливата почва, плевели и храсталаци. Когато стигнаха долу, Тилмън влезе под моста и спря. Там беше паркирана друга кола: тъмносин линкълн седан, малко ръждясал отпред.

— С това продължаваме — каза Тилмън. — Нали нямаш багаж?

Слезе и без да дочака отговор, взе разстоянието с две крачки и се настани зад волана още преди Кенеди да реагира. Отвори дясната предна врата и ѝ помахна настоятелно.

Тя се подчини и когато седна до него, видя, че се опитва да включи същия радиочестотен скенер като в първата кола.

— Изгубих ги! — каза овладелият се от паниката шофьор на кола четири седем.

— Грещиш, четири седем. Още са пред теб.

— Какво? Къде?

— На юг от Пета. Те са на юг от Пета, четири седем. Продължавайте.

Мостът беше желязна носеща конструкция, покрита с бетон и асфалт. Чуха грохота, който вдигна по него профучалата полицейска кола.

Тилмън ѝ даде преднина, след това излезе на шосето и пое на изток. След малко чуха хеликоптера да идва от запад. Завиха наляво и се скриха под високите сгради — жилищни блокове на три и четири етажа ги скриха от ченгетата в небето.

— Не ги виждам, Карълайн, а трасето ми свършва!

— Ти си над тях, четири седем! Може би са слезли вече от колата. Търси жена, движеща се пеша.

Кенеди осъзна какво беше направил Тилмън.

— Кучи син! — каза тя, едновременно скандализирана и изпълнена със страхопочитание. — Те гонят гривната ми с джипиес връзка, нали? Къде я сложи?

— Залепих я под колата им — каза Тилмън — още докато бяхме на паркинга на болницата. Затова исках да ни следят, и то достатъчно отблизо, за да се объркат какво виждат на екрана. Тези устройства обикновено дават отклонение от около няколко метра.

Кенеди се отпусна на седалката си и почти изпадна в ступор, когато последствията от силния прилив на адреналин я омаломощиха.

— Кучи син! — повтори тя.

Тилмън си слагаше черни очила, фалшив мустак и бейзболна шапка с емблема на „Янките“, които извади от жабката. Бяха стояли там под радиочестотния скенер.

— Трябва да излезем от този капан и да поемем по магистралата — промърмори той. — Но определено ще сме по-спокойни, ако ни търсят в грешната посока.

Две полицейски коли поеха на юг от двете им страни, докато те се изнизваха на север.

— Къде отиваме, между другото? — попита я най-накрая Тилмън.

— В Мексико Сити. Шочимилко.

Той въздъхна тежко.

— Какво?

— Трябва да прекосим границата. А това малко усложнява нещата.

Кенеди се засмя, не успя да се сдържи.

— Какво, да не би това да ме измъкнеш от болницата и да заблудиш аризонските полицаи да не се брой за сложно? Ти постави летвата високо, Лио. Вдигна шибаната летва много високо.

58.

Ако се погледне безпристрастно отстрани, процесът на *мапканах* прилича доста на оттичане на вода в канала. Набиране, клокочене, постепенно превръщане на хаотичната турбуленция в мощен насочен поток, който завладява и неумолимо повлича всичко.

Куутма се чувстваше като коркова тапа, която изскача на повърхността на този поток, прекалено лека, за да бъде потопена от него. Той наблюдаваше как народът му си събира не собствените вещи — които бяха опаковани и складирани отдавна — а цялата инфраструктура на своя свят. Все още мокрите и капещи вани от оранжерии се спускаха на земята, където специални екипи от хора ги товареха в контейнерите. Вол опъваше врат и теглеше на платформа стан от текстилната фабрика. Човекът, който го водеше, му шепнеше успокоително в ухото:

— Само още три, момчето ми, а след това започваме с дараците, които са много по-леки.

Най-сюрреалистичната гледка беше един едър мъж, понесъл резбования дървен подиум от Кад Сима. Потното му лице сияеше от безкрайна гордост, сякаш мъкнеше самия символ на вярата.

Градът си събираше багажа. Сгъваше се веднъж, после още веднъж, докато изчезне напълно.

Междувременно Куутма трябваше да бъде обучен в новите си отговорности. Той отиде до помпената станция и докладва на отговорника за водата, жена на име Селаа, която бе по-млада с цяло десетилетие от него. Тя беше червенокоса, *суома'ка*. Това бе рецесивна черта у техния народ, срещаше се много рядко и тези, които я притежаваха, непрекъснато чуваха зад гърба си шушукания. За Куутма, който все носеше мантията на външния свят, този факт не заслужаваше ни най-малко внимание.

— Аз съм Куутма — каза той, като знаеше, че вече са й казали какво да прави.

Тя бе делова и очевидно много заета с демонтирането на пречиствателната станция, която вече нямаше да им трябва тук.

Филтрите, измервателните уреди, двете големи помпи — всичко трябваше да се събере. Въпреки това тя се поклони почитателно на Куутма и докосна рамото му.

— *Ха ана машадр* — каза тя. — Познаваш ли оборудването, Куутма? Знам, че много хора са били на стаж за по един сезон в помпената станция като тийнейджъри, за да научат основното за нея.

— Тази практика се появи, след като пораснах — отвърна Куутма. — Разбирам най-общо от машини и съм теоретично запознат с това, което правите.

— Разбира се — кимна тя. — Доколкото ми е известно, единствените машини, които ще трябва да управлявате утре, ще бъдат шлюзовете.

Показа му къде са и как работят. Бяха четири, два от тях теглеха вода от резервоарите на Куцамала, а два направо от водоносния хоризонт под града, което беше всичко, останало от езерото Текскоко. Селаа много се гордееше със системата, и то с пълно право.

— През последните десетилетия — похвали се тя — градът непрекъснато страдаше от недостиг на вода. Той потъва в леглото на езерото с около осем сантиметра на година, Куутма. Знаеш ли това? Ето колко бързо Мексико Сити изразходва водните си ресурси. Но нашият воден поток никога не е пресъхвал. Налягането му никога не е спадало. Народът ни си взима това, от което има нужда, по волята на Бог.

Куутма я върна на по-практични теми.

— Един от тези шлюзове е бил променен, доколкото знам — каза й той. — Кой и как работи сега?

— Не е шлюзът — отвърна тя. — А един от пречиствателните резервоари, който ще се излива през шлюза, когато достигне третата подстанция. Ето така се контролира. Водата влиза в първата подстанция, преминава през акведукта под Ем Хадерек и излиза през тези разклоняващи се канали. Но след като си тръгнем, всички канали ще бъдат затворени. Водата вече ще тече направо и ще се връща в Куцамала и във водоснабдяването на Мексико Сити. Трябва само да отвориш шлюза с този лост и когато си готов, да хвърлиш концентрата от резервоара във водата.

И тя направи знака с примката. Куутма повдигна вежда.

— Съжалявам — каза жената малко уплашено. — Натъжава ме дори смъртта на толкова много животни.

— Но няма да молиш Бог да благослови труповете им.

— Не. Предполагам, че няма.

— Благодаря ти, отговорник по водата. Мисля, че ще стане лесно. Няма ли контролен механизъм, който се нарича *гласът на Потопа*?

Селаа изглеждаше озадачена.

— Гласът на Потопа? Това е защитен механизъм, Куутма. Но няма да остане нищо, което да се нуждае от защита.

— Знам. Просто съм любопитен. Моля, покажи ми го.

— След като се свалят най-големите помпи, той спира да работи. Или поне няма да действа така, както е проектиран. Но ето какво представлява: шлюзовете се подчиняват на този лост, а каналите се отклоняват през десетте вади ето тук.

— А тези контролни механизми ще работят ли утре?

Селаа кимна.

— Електричеството захранва всичко едновременно — каза тя. — Не мога да изключа само част от станцията. Никой не е сметнал за нужно да я проектира така.

— Не, разбира се. Благодаря отново за отделеното време. Сигурно си много заета. Май трябва да ми дадеш и ключове.

Тя му даде своята връзка, която откачи от колана си.

— Имам резервен комплект в кабинета си — каза тя. — Но с тези трябва да заключим вратите за последен път. Те са ми дадени от Чанина, отговорника по водата преди мен. Моля те да ги запазиш, когато приключиш, Куутма. С радост ти ги давам. Освен ако подобен сувенир ти се струва ненужен.

— Ще ги пазя до края на живота си — обеща ѝ той. Сведе официално глава и се оттегли.

Натъжава ме дори смъртта на толкова много животни. Беше сантиментална мисъл, а той не бе виждал много сантименталност в Гинат Дания. Приличаше му на слабост, каквато малобройният му народ не можеше да си позволи. Ами неговите слабости? Дупките в собствената му броня, предизвикани от подобни недопустими емоции?

Щеше да убие двайсет милиона. А мислеше само за един човек.

Нитхадаш чим ах^[1], Боже. Помогни ми да дишам само заради теб.

---

[1] Да се свети Твоето име (арамейски) — част от Божията молитва. — Б.ред. ↑

59.

Прекосяването на границата се оказа по-лесно, отколкото Тилмън си беше представял. После, в ретроспекция, на сигурно място по черните пътища на юг от Чихуахуа, осъзна защо.

Всички ресурси на щата Аризона бяха мобилизирани, за да спират мексиканците, които напиреха на север през същата тази граница. Всички патрули — а те бяха много и той го знаеше — следяха само трафика в тази единствена посока и сам бял мъж, тръгнал на юг, нямаше как да им се стори подозрителен.

Сам бял мъж, защото Кенеди прекара по-голямата част от времето заспала на задната седалка, покрита с одеяло. Пресните рани още я мъчеха, а той нямаше какво да ѝ даде срещу болката, освен останалия му десфлуран. И когато започна много да я боли, тя шмръкна малко от него и заспа дълбок и плашещо неподвижен сън.

За самото пресичане на границата той измърмори някакви извинения и я премести в отделението на багажника над гумата. Тя се страхуваше, че ако се свие в тясното пространство, може да си отвори раната в торса, но Тилмън настоя. Не можеха да си позволят да поемат риска да я открият при рутинна проверка. Оказа се прав, защото полицаите на граничния пункт на север от Ногалес отвориха капака на багажника и ровиха в багажа на Тилмън — или поне в това, което се виждаше от него, защото оръжията и експлозивите му бяха в специално пригодената кухня под задните седалки — едва след това го пуснаха.

Осмели се да спре чак след три километра и помогна на Кенеди да излезе от тясното пространство. Окървавените превръзки по тялото ѝ показаха, че страховете му са били оправдани. Каза ѝ да се съблече до кръста и я превърза отново бързо и умело. Наслаждаваше се на гърдите ѝ, докато го правеше, защото наистина си бяха възхитителни и точно под носа му, но положи всички усилия, за да изтрие този спомен след това или поне да мисли за други неща. По принцип, когато помагаше по такъв начин на друг войник, за него той нямаше пол. Тази

дистанция бе необходима при подобни импровизирани медицински процедури за пострадал, с когото допреди малко си си разменял шеги.

Моментът му се стори подходящ да ѝ даде дрехите, които беше донесъл: анонимни сини джинси, черна тениска, свободно черно яке, удобни маратонки. Кенеди с мъка ги облече и обу, а Тилмън ѝ помогна да вкара гипсираната си ръка в тениската и якето. Нищо не ѝ беше съвсем по мярка, но горе-долу ѝ ставаше, а и без съмнение в този вид тя бе доста по-незабележима — като туристка от северната част на границата, която се опитва да се докара небрежно-елегантна, но не успява да е нито едното, нито другото.

— Не мисля, че ще успея — простена Кенеди. — Имаме още хиляда шибани километра. Цял ден път с кола, или по-точно денонощие, а всеки път щом преминем през дупка, се чувствам така, сякаш някой ми забива шиш в бъбреците.

— Вземи още десфлуран — предложи ѝ Тилмън. — Можеш да спиш по пътя. А като пристигнем, ще изчакаме няколко часа, докато мозъкът ти отново се избистри.

Кенеди поклати енергично глава.

— Трябва да съм будна — каза тя.

— Цяло денонощие — припомни ѝ той. — Няма да успееш да останеш будна през цялото време, Хедър. И ако започне да те боли прекалено, можеш да изпаднеш и в шок. Тогава ще трябва да те карам в болница, ще ни хванат по някое полицейско описание и сме напълно прецакани.

Кенеди размисли над думите му.

— Да — каза тя мрачно и с неохота. — Добре.

Опъна се на задната седалка на линкълна и той отново я упои. Даде ѝ по-силна доза този път, но много под максималната, която провери по скалата, вървяща с веществото. Десфлуранът бе средство за пълна упойка и прекалено дълбокото приспиване, при което тя щеше да има нужда от апарат за дишане, си беше наистина опасно.

Погледна я как лежи в безсъзнание и изпита непознат пристъп на съвест. Дали я бе засмукал в своята лудост, или двамата се срещнаха по средата на пътя, когато тя вече вибрираше на неговата откачена честота? Покри я с одеялото, закопча я през раменете и кръста с предпазните колани. Беше доволен, задето не ѝ каза, че леглото ѝ се състои предимно от пластични експлозиви.

Трябваше да се придържа към черните пътища, макар те да бяха по-разбити и на тях колата да бе по-забележима. Когато падна мрак, той пусна фаровете на дълги светлини и намали до шейсет километра в час — това беше компромисната скорост, която хем щеше да ги закара достатъчно бързо до крайната им цел преди издирването им да премине границата, хем щеше успешно да ги прекара покрай дупките, а не да ги завре в тях.

Нощната пустиня бе огромна като континент и те бяха единствените му обитатели: гъсеница от светлина с фарове вместо очи, които опипваха тъмнината, и клатещият се линкълн вместо тяло и опашка. Тилмън усети как потъва в мечтание: Ребека и децата му говореха или поне виждаше лицата им и чуваше звуци, които приличаха на гласовете им. Но не произнасяха конкретни думи и той нямаше нужда да им отговаря. Но смисълът на това, което искаха да му съобщят, беше: *скоро*.

Когато излязоха от мексиканския щат Сакатекас и им оставаха може би около петстотин километра, той взе да се оглежда за знак край пътя. Намери един и спря точно зад него, така че колата да не се вижда, освен ако някой специално не я търси. Не си направи труда да ляга, просто отпусна с няколко сантиметра назад седалката, затвори очи и заспа зад волана.

Сънищата му бяха безформени кошмари, над които обаче успяваше да изплува лицето на Ребека и да го призове да продължи.

60.

Кенеди започна да се разбужда към 7 часа заедно с изгрева на слънцето. Промърмори нещо, обърна се, но не успя да се спаси от светлината, която ѝ блестеше в очите. Гърлото ѝ беше толкова сухо, че не можеше да преглътне, и я болеше, а главата ѝ пулсираше в ритъма на сърцето.

— Господи — простена дрезгаво тя. — Къде... къде сме?

— Лопес Матеос — отвърна Тилмън. — От около петдесет километра край шосето е застроено, но все още не сме навлезли в самия град, а Шочимилко е на юг. Да кажем, че имаме още час път.

Подаде ѝ бутилка вода и тя се изправи омаломощена, за да пие. Задържа първата глътка в устата си, след това започна да я пропуска на малки глътки през гърлото си. Въпреки това ѝ се повдигна и ѝ се зави свят. Но продължи да прави опити да се свести, докато Тилмън шофираше в мълчание. След като подутата лигавица на гърлото ѝ леко се поотпусна, тя вече можеше да отпива по-големи глътки. Накрая изпразни цялата бутилка. От това болката в главата ѝ не намаля, но тя се почувства малко по-способна да мисли въпреки нея.

Гледаше пред прозореца нижещите се анонимни предградия и бордеи, а умът ѝ се фокусираше бавно и на пресекулки. Но когато Тилмън спря до безкрайната редица от едноетажни сгради, отначало не проумя защо го прави. След това до носа ѝ достигна миризмата на храна: яйца, хляб и нещо пикантно. Стомахът ѝ направи още няколко агресивни пируета, но въпреки гаденето усети, че е гладна.

В дъното на голата, но въпреки това оживена закусвалня ядоха пържени яйца с чили сос върху царевични тортили и малки кифлички, току-що извадени от фурната. Кенеди бе наметнала шал върху раменете си, за да скрие гипса, и ядеше с една ръка. Храната ѝ се стори неочаквано вкусна, а Тилмън я остави да си лапа лакомо на спокойствие. Чак когато тя омете всичко, той заговори делово:

— Трябва да знам къде отиваме. Ти каза Шочимилко и ние сме вече почти там. Но какъв е адресът, като стигнем? На някое определено място ли отиваме?

— Няма адрес — каза Кенеди и бутна празната чиния. Заедно със закуската бе погълнала два парацетамола и след като утоли глада си и лекарството започна да действа, вече започваше да се чувства като човешко същество.

— Но знам, че е на място, обслужвано от определена електрическа подстанция, и мисля, че ще се окаже нещо голямо. Може би цяла сграда с офиси или бизнес парк.

Разказа на Тилмън за Питър Бонвил и необяснимите несъответствия в електропотреблението, които го бяха накарали да влезе в следите на племето на Юда. Тилмън се бе смръщил съсредоточено и попиваше информацията. Изчака я да свърши и чак тогава зададе въпрос:

— Това отскоро ли е?

— Отпреди два месеца. Отпътувал е от Мексико Сити с катастрофиралия полет 124. А самолетът е свален в същия ден, в който е бил убит Стюарт Барлоу.

— Да не би да смяташ, че има връзка?

Кенеди сви рамене.

— Не ми се струва вероятно. Доколкото ми е известно, Барлоу и Бонвил никога не са се срещали и не са общували. Не са се движили в едни и същи среди. Единствената връзка е, че и двамата представляват заплаха за Майкъл Бранд и неговия... ами народ, предполагам. Народът, който го е изпратил на мисия.

Млъкна и си спомни думите от Евангелието на Юда: за Елохим и Келим, двата вида емисари на тази общност от архаични вманиачени нинджи сектанти. Изведнъж направи връзката — може би защото мозъкът ѝ току-що се бе включил и работеше по малко по-различен начин от обикновено.

— Съпругата ти — каза тя на Тилмън. — Ребека. Как е моминското ѝ име?

— Кели. Защо?

— Има още една Кели, която е изчезнала. Тамара? Талула? Нещо подобно. Този случай Крис успя да свърже с Бранд, преди да умре.

Тилмън се взря в нея и зачака да се доизкаже.

— Ти летя дотук със самолет — каза тя. — Имам предвид до Щатите. От Лондон.

— Да.

— Но не под собственото си име?

Тилмън остави вилцата, яйцата му бяха наполовина довършени.

— Обикновено си купувам документи от една жена, която се е специализирала в създаване на фалшиви самоличности. Бивш агент на ЦРУ, има приятели в общността на частните военни фирми и основно работи за тях. Шпионаж, но едно ниво под този, с който се занимава държавата. Хедър, какво искаш да кажеш?

— Бранд винаги използва едно и също име — продължи тя. — Това прави работата му по-трудна, защото става по-вероятно някой като теб да прихване следата му, но въпреки това никога не се крие под други фалшиви самоличности. Защо?

— Ти ми кажи.

— Може би защото не иска да лъже. И ако е така... тогава може би...

Отново започна да ѝ се вие свят и яйцата, които бяха толкова вкусни, докато ги бе поглъщала, заплашиха да изригнат нагоре. Тилмън позна по лицето ѝ, че преминава през някаква криза, и затова се пресегна и я докосна по ръката.

— Искаш ли да си тръгваме?

— Добре съм — излъга тя. — Тилмън, Емил Гасан ми каза, че Елохим на арамейски означава нещо като Предвестник. В обикновената Библия така наричат ангелите. Чудя се дали убийците на Бранд — неговият екип касапи — се смятат за ангели хранители на своя народ и затова използват това име.

— Слушам те, продължавай.

— Ако съм права, то Келим означава нещо друго.

Тя се надяваше, че той ще види логиката, но не стана така. Опитваше се да му каже: ако Келим също като Бранд живеят сред нормалните хора, без да лъжат какви са? Ами ако избират нарочно имената си, за да демонстрират произхода, мисията или същността си?

Ребека Кели.

Тамара Кели.

Много хора с една и съща фамилия. Защо не бе проверила колко са изчезналите жени, които се казват така?

Ами ако те са Келим?

И също като Бранд и хората му имат някаква мисия в нормалния свят, а след като я изпълнят — изчезват. И ако междувременно са

създали деца, то те се връщат заедно с тях.

— Вероятно това са йерархични степени или специални роли в някаква организация — каза Тилмън. — Може всички да работят за Бранд. Но според мен си права, че той не иска да лъже. Затова оставя и монетите. Ако има връзка с Юда — а ти каза, че в онова евангелие пишело за сребърни монети, с които била сключена сделката с Бог, то тогава по този начин показват, че някой от потомците на Юда е посещавал мястото.

Той се засмя и този смях беше в такъв разрез с настроението й, че тя замалко да подскочи.

— Но за убиец е недостатък да не може да лъже. Не разбирам защо така си връзват ръцете.

Но Кенеди като че ли разбираше.

— Защо католиците се отказват от земните удоволствия по време на пости? — попита го тя. — Може би е същото. Посвещават страданието си на Бог. А пък потомците на Юда му посвещават неспособността си да лъжат, не знам.

След като го произнесе, й хрумна по-добро обяснение.

— Или пък получават предварително опрощение — продължи тя — за определени грехове. Както някога епископите са благославяли армиите, преди да тръгнат на война. Но имат позволение само за убийство, не за всеки грях, който им се прииска да извършат. Във всичко останало трябва да проявяват висок морал, а той изключва лъжите.

— Това е откачено — каза Тилмън.

— А ти с нормални хора ли мислиш, че си имаме работа, Лио? След всичко, което се случи?

Той не отговори. Махна на сервитьора и кимна, за да му покаже, че са готови да платят.

— Успели са да запазят голямата си общност в тайна поне през последните две хилядолетия — промълви Кенеди. — Но всъщност са лошо подобие на самите себе си. Защото освен всичко друго са и раса. Тайна раса. Почти тайна порода хора. Не смятат, че са като останалите, гледат на нас така, както ние гледаме на маймуните може би. Държат се настрана. Сигурно някъде си имат собствена държава, но със сигурност разполагат със...

— Сграда в Мексико Сити.

— Или нещо друго. Така че не очаквай нормалност, Лио. Каквото и да ни чака в края на този път, ти гарантирам, че ще е откачено.

Продължиха с колата на юг, а градът прииждаше към тях на вълни. Безкрайните площи с бедняшки тухлени и бетонни постройки — стари и нови, съчетани в зловеща дисхармония — отстъпиха на делови квартали с небостъргачи от стомана и стъкло. Но после всичко се повтори в обратен ред и лъскавите кули и бастиони изчезнаха, за да бъдат заместени от още улици, пълни с прах, панелки и отчаяние.

Според пътната карта на Тилмън, която сигурно си бе купил от някоя бензиностанция, докато Кенеди беше спала, или бе измолил или откраднал от закусвалнята, бяха пристигнали в Шочимилко.

Не беше това, което Кенеди бе очаквала. Като знаеше с какви мащабни ресурси разполага Майкъл Бранд — можеше да прати екипи от убийци по всички континенти и да сваля самолети — очакваше да стигне до център на власт. Шеметно висока кула би изглеждала адекватна. Или ограден комплекс, нещо като модерна крепост, изолирана от прострелия се наоколо град.

Но Шочимилко нямаше нищо общо с тази престава. Беше индустриална зона, в по-голямата си част порутена. Улиците бяха широки, но през асфалта им бяха прораснали плевели, а единствените паркирани наоколо коли бяха пълни развалини. Сякаш караха през град, преминал през свой собствен малък апокалипсис. Сградите от двете страни на пътя бяха огромни, но от тях бяха останали само обвивките им. Всички прозорци бяха счупени, всяка каса на врата зееше празна и тъмна като уста на мъртвец. В спомените на Кенеди се раздвижи нещо, от което лъхна на смърт и опасност.

Тилмън завиваше напосоки.

— Доста време ще изгубим без точен адрес — промърмори той. — Не знаем дори приблизително къде отиваме, нито какво точно търсим.

— Електростанция 73 юг — каза Кенеди. — Точно в нея Бонвил е открил странности в ползването на енергия. И там трябва да отидем.

Тилмън кимна, но не беше много убеден. Започна да набира някакъв номер, после се поколеба.

— Приятел — каза той. — Но не те познава и много внимава пред кого да говори за работата си. Имаш ли нещо против?

— Давай — отвърна Кенеди. — И без това ми се иска да се разкърша.

Слезе от колата и с изненада установи, че навън е хладно. Отнякъде бе излязъл ветреца, а в небето бяха надвиснали гъсти облаци, които променяха светлината и я правеха неземна, сребристосива. В далечината се чу гръмотевица — приближаваше лятна буря с пречистващ дъжд. Кенеди се чувстваше мръсна до мозъка на костите си и копнееше да се измие с каквато и да е вода — гореща, студена или леко топла — докато пак усети тялото си както преди.

Тръгна бавно към края на улицата. Тук, на сред град, населен с почти два̀сет милиона души, цареше почти пълна тишина. Никой от тези два̀сет милиона сякаш не живееше в Шочимилко, или поне на тази улица. Видя кафене, или поне фасада на кафене, на което с демонстративно високомерие бе написано El Paraiso — Рай. Прозорците бяха заковани с нагърчени ламарини и вкусните неща от рекламата (Енчиладас! Чилакилес! Бифтек!) като че ли нямаше никакъв шанс да се материализират.

Ресторантът приличаше на джудже в компанията на бегемоти и мъртъв като тях. Кризата на късния монополистичен капитализъм също като ангела на смъртта не проявява милост към никого, който не носи вълшебния знак на божието благоволение на вратата си.

Кенеди стигна до ъгъла и спря. Срецу нея от другата страна на улицата с две платна — достатъчно широка, за да може в средата ѝ да бъде посадена редица от дървета, но напълно пуста — имаше складов комплекс, състоящ се от една голяма масивна сграда и безброй малки панелни постройки, боядисани във военно сиво. Няколко малки прозореца високо под покривите едва ли изобщо пропускаха някаква светлина. Оградата все още беше здрава, макар на портата да имаше масивен катинар. Над входа на стоманени стълбове бяха качени охранителни камери, обърнати и към двете посоки на улицата.

Кенеди се изсмя на глас — просто не можеше да повярва какво виждат очите ѝ.

Чу стъпките на Тилмън зад себе си и се обърна.

— Всичко това — каза той и посочи пространството край тях, като разпери ръце — Електростанция 73 юг обслужва всичко в радиус

от три километра. Ще трябва да пробваме нещо друго, Кенеди. Ако Бонвил е говорил с някого за работата си или е подал доклад, може би ще успеем да стесним територията. Иначе ще трябва да опитаме...

Най-накрая млъкна, когато видя какво му сочи Кенеди от другата страна на улицата — сивия склад.

— Намерихме го, Лио — каза тя. — Това е.

Това беше сградата от снимката от тайника на Стюарт Барлоу под плочата на пода — онази, на чиято обратна страна той бе записал списъка от свитъци и кодекси, в които се съдържа Евангелието на Юда.

Краят на пътуването е бил заложен в самото му начало.

61.

На Тилмън му трябваша десет минути, за да се увери, че камерите не работят.

Най-напред забеляза, че са сложени на подвижни платформи, които увеличаваха ъгъла им на виждане, като се въртяха странично. Но не помръдваха от местата си, дори не бяха в най-добра позиция за наблюдение. Лявата камера бе насочена право напред, а дясната бе обърната странично към нея. И двете гледаха към едно и също място и бяха слепи за голям отрязък вдясно.

Можеше да се дължи на повреда в механиката, заради която камерите да са спрели да се движат, но въпреки това да продължават да предават сигнал. Тилмън се възползва от мъртвата зона, за да се прекоси улицата и да се приближи до основата на по-близкия стълб. С дигитален фазомер провери жиците и установи, че по тях в момента не тече ток.

И тъй като вече нямаше нужда да се крие от нищо, върна се през улицата при Кенеди и ѝ даде знак, че е чисто.

— Нищо — каза той. — Няма ток. Или са изключени от централното табло, или в целия район е спряно електричеството.

Кенеди му посочи първите улични лампи, които почваха да премигват на няколко пресечки от тях. Всички улични лампи край тях бяха счупени, така че ако имаше спиране на тока, то беше в много малък район. Тилмън се замисли.

— Смятам, че тук трябва да се разделим — каза той на Кенеди.

— Какво? — бе шокирана тя. — Какви ги приказваш, Тилмън? Заедно сме във всичко. Знам, че не мога да се бия, но не съм изминала хиляди километри, за да те целуна по бузата и да ти помахам за сбогом. Идвам с теб. Не се съмнявай в това.

Той сякаш не я чу. Започна да се отдалечава още преди тя да спре да говори. Тръгна обратно към линкълна. Кенеди затича след него, за да го настигне.

— Говоря сериозно — каза тя. — Можеш да ме надбягаш, но не и да ме спреш да вляза, освен ако не ме завържеш и не ми запушиш

устата, а ако дори опиташ да направиш подобна глупост, ще се боря с всички сили и ще вдигам толкова шум, че ще ни забележат от километър. Повтарям, Лио: заедно сме във всичко. До самия шибан край.

Вече бяха стигнали до колата. Тилмън отвори задната врата със замах, след това се обърна и се взря в очите ѝ.

— Ти си ченге, Хедър — каза той. — Ти си на страната на закона.

— Спрях да бъда ченге, когато ме принудиха да напусна, забрави ли?

— Но въпреки това си тук като ченге. Защото има убити хора и твоята работа е да се погрижиш убийците да си платят.

— Не ме слушаш, Лио — с мъка сдържаше тя гнева си. — Това вече не е моя работа. Всичко, което правя тук, е два, че и три пъти незаконно. Действам извън юрисдикцията си, не съм повече полицаи и съм издирван беглец. Всичко отдавна престана да бъде в името на закона. Вече става въпрос само за справедливост.

Той не откъсваше очи от нейните. Изчакваше, преценяваше, търсеше някакъв знак.

— Каква справедливост?

— Какво?

— За каква справедливост става въпрос, Хедър?

Тя се взря в него объркана и вдигна здравата си ръка.

— Да не би да има повече от един вид?

— Има много видове. А този, от който аз се интересувам, е най-лошият от всички. Най-мръсният. Око за око. Те са убили жена ми и децата ми. Взеха ми всичко, абсолютно всичко. Но нямаха доблестта да убият мен. Тринайсет години. Тринайсет години на този свят, в които ме оставиха в абсолютна шибана самота. Остана ми само да им върна това, което заслужават.

Той се пресегна в колата и вдигна задната седалка. Това, което се откри под нея, беше точно толкова шокиращо, колкото и думите му: два автомата, поне четири пистолета, ленти и кутии с амуниции, множество лъскави черни пластмасови торби с размерите на тухли, върху които бе написано „ПЛАСТИЧЕН ЕКСПЛОЗИВ С4“.

Кенеди зяпна, после затвори уста. Не знаеше какво да каже и когато най-накрая намери думи, те никак не бяха подходящи:

— Лио... грешиш. Много грешиш за това!

Той не се засегна. Само се усмихна тъжно.

— Какво, да не мислиш, че все още има надежда някой от семейството ми да е оцелял, Хедър? След тринайсет години?

Кенеди понечи да се хвърли като атентатор самоубиец с главата напред в невероятна лъжа. Но лъжата ѝ заседна на гърлото.

— Не — каза тя. — Аз... не мисля, че още са живи.

Хвана се за очевидната сламка.

— Ако се окажем прави, тази сграда е пълна с хора, които нямат нищо общо с тяхното убийство. Членове на други семейства, Лио! Толкова ли си озверял да си върнеш на Майкъл Бранд, че си готов да станеш като него? Защото ако е така, вади този пистолет и го насочвай право в главата ми! Кълна се, че ще трябва да започнеш от мен!

Стояха лице в лице на улицата безкрайно дълго време. Тилмън примигна, сякаш това, което си мислеше, му причиняваше физическа болка.

— Не съм дошъл тук да убивам деца — каза той.

— Добре.

— Пластичният експлозив...

— Да, Лио? Какво за пластичния експлозив?

— Нямах представа какво ще открием тук. Нито как ще трябва да влезем. Искях да съм подготвен за всичко.

Кенеди кимна.

— Така е по-добре — Каза тя. — Готови сме.

— Да.

— Но сме дошли за Майкъл Бранд, нали? За всичките с това име.

— Не.

— Не?

Тилмън поклати бавно глава.

— Някой ги е пратил. Някой ги е подбрал, обучил и им е дал оръжие. Някой им е казал какво да правят с мен и моите близки. И с онова ваше момче Харпър. И бог знае още с кого. Ще ги пипнем, Хедър. Не само Бранд, а хората зад него. Ще пипнем и последното копеленце.

— Подай ми един пистолет.

Тилмън направи каквото му каза. Кенеди получи усещане за дежавю, когато го хвана в ръка. Беше „Валтер G22“, същият като онзи,

с който бе убила Маркър Дел. Но това се бе случило в друга страна и старата Хедър Кенеди бе вече официално мъртва.

Направи жест с пистолета, като вдигна напред приклада. Тилмън разбра посланието, избра един пълнител от богатото разнообразие в кухнята под седалката и го пхна на мястото му.

— Още два — поиска си тя.

Тилмън взе по един във всяка ръка и ги мушна внимателно в джобовете на якето ѝ.

— По силата на властта, дадена ми като бивше ченге много далеч от дома си, те назначавам за помощник на полицията. Знаеш ли какво означава това, Лио?

Той изглежда се притесни от този ход на нещата, от това каква част от вземането на решенията поверява на нея. Но истината бе, че се спускаха по толкова стръмна плоскост, че никой от тях не искаше да поглежда надолу, а на този етап Кенеди знаеше по-добре какво има на дъното, защото бе чула последните думи на убийцата в Дядо Коледа: думите, които Тилмън никога нямаше да чуе.

— Не, Хедър. Какво означава?

Тя затъкна пистолета в колана на джинсите си и пусна якето върху него.

— Означава, че сега сме въоръжен отряд за бързо реагиране. Да отиваме да реагираме.

Най-лесният подстъп към комплекса се оказа отстрани, където една прилежаща сграда — едноетажна барака, вероятно някогашен склад под наем — се доближаваше до оградата, която можеше да прескочат с нейна помощ.

Тилмън мина пръв, а когато Кенеди скочи, я хвана, за да не падне. До този миг тя не бе осъзнала колко е отпаднала въпреки дългия сън и доброто похапване. Беше се схванала, раната на торса ѝ пулсираше, болката в счупената ѝ ръка беше дори по-силна от тази в главата, а анестетикът все още действаше в организма ѝ и приспиваше мисълта ѝ, без да ѝ действа аналгетично.

Тилмън бе прехвърлил много муниции и оръжия в един сак, който носеше на гърба си. В ръцете си вместо обичайния револвер „Уника“ носеше автомат FA-MAS, известен като „Рога“, на

въоръжение във френската армия, оборудван с байонет и гранатомет. Това нещо ужасяваше Кенеди, приличаше на подобие на ножчето на швейцарската армия, само че създадено да сее смърт по всякакви начини.

Тръгнаха покрай стената на главната сграда, търсейки път да влязат вътре. Единствената врата, която откриха, се оказа заварена за касата. Прозорците бяха много високо над главите им и тъй като Кенеди не можеше да се катери, възетата бяха крайна мярка.

Видяха още стълбове с камери, поставени на равни разстояния покрай оградата. Някоя от тях не помръдваше, а по кабелите им, които Тилмън провери с фазомера, не течеше ток.

Когато стигнаха до фасадата на постройката, погледнаха предпазливо към асфалтова площадка, която приличаше на военен плац. Повърхността ѝ бе изровена и напукана, през дупките в нея буйно растяха бурени, но имаше странни аномалии, които двамата си посочиха един на друг шепнешком. Оградата беше с идеална форма, веригите и катинарите бяха чисти от ръжда и здрави, а бурените бяха полегли, все едно наскоро са прегазени от оживено движение.

Тилмън нямаше желание да излиза на открито, макар вече да знаеха, че няма камери, от които да се страхуват. Но имаше прекалено много други удобни точки, от които можеха да ги забележат. Върнаха се обратно зад сградата, където на места асфалтът отстъпваше пред пръст и прах, а тесни пространства отделяха основната сграда от някои от сателитните здания.

Като огледаха тези прилежащи постройки, откриха, че вратите им са като първата, която бяха видели: заварени и очевидно неизползвани. Но накрая Кенеди забеляза следи от гуми в прахта — много ясни и чисти — и двамата ги проследиха до една повдигаща се врата към нещо, което приличаше на гараж или хангар. Мястото изглеждаше порутено и изоставено, но следите говореха за друго.

Вратата бе заключена с катинар. Тилмън извади от сака лост и изкърти катинара с едно движение, като леко изсумтя от усилието. Отвори вратата и двамата се взряха във вътрешността на сградата.

На Кенеди ѝ трябваша няколко секунди, за да осъзнае какво вижда. Стояха на върха на рампа, която се спускаше надолу в непрогледен мрак. Беше широка колкото цялата сграда — малко над десет метра. Наклонът ѝ бе полегат.

Не се чуваше и виждаше нищо. В сградата беше само рампата и нищо друго. Или по-точно — другото беше под тях, в другия край на рампата.

— Имаш ли фенерче? — промълви Кенеди и кимна към сака на Тилмън. Гласът ѝ отекна в зловещата неподвижност и ехото дълго се разнася из нея.

Тилмън извади два дебели цилиндрични прожектора в гумена обвивка, всеки по около половин метър дълъг. Сякаш бяха предназначени да служат едновременно за палки, но и за осветление.

Включиха ги и насочиха силните им лъчи в тъмнината под тях. Но всичко, което видяха, беше, че рампата продължаваше много по-надалеч, отколкото бяха предполагали. Лъчите не можеха да стигнат до дъното.

Тилмън хвърли поглед към Кенеди, която само кимна веднъж. Нямаха друг избор, освен да продължат надолу. Безпокойството ѝ нарастваше с всяка крачка. Движеха се по невероятен за нея сценарий — толкова обстойно предварително подсигуряване и накрая такава огромна непредпазливост при изпълнението. А и кой живееше в тази пустош? Вероятно бяха открили някакво депо със запаси, така си мислеше тя, а не същинската база на врага.

Рампата беше дълга стотина метра и ги свали на поне десет под нивото на улицата. В дъното ѝ имаше ламаринена плъзгаща се врата, която се простираше от край до край по ширина и блокираше пътя им. Кенеди освети стената с фенерчето. Търсеше табло за управление, но такова нямаше. Може би от другата страна. Точно се канеше да предложи да го потърсят другаде, когато фенерчето на Тилмън се насочи към пода и те видяха, че пътят им изобщо не беше блокиран. Между долната част на вратата и пода имаше около трийсет сантиметра разстояние.

Без да кажат нито дума, те легнаха по корем — Кенеди изстена от болка, когато наранената ѝ плът отказа да се подчини — и се мушнаха под вратата.

Щом излязоха от другата ѝ страна, се изправиха. Все още бяха в пълен мрак, но Кенеди усещаше по движението на въздуха върху лицето си, че се намират в огромно пространство. Раздвижи напосоки лъча на фенерчето наоколо, но той не откри нищо, в което да се отрази.

Тилмън протегна ръка, докосна металната врата и тръгна покрай нея. Кенеди му освети пътя, а след това закова лъча върху контролното табло, до което той стигна. Червената светлинка вляво им показва, че тук поне все още има ток.

Тя отиде до Тилмън и двамата разгледаха заедно таблото. Вляво имаше три големи релета, а до тях четири комплекта от по десет по-малки превключвателя. На нито един от тях нямаше надпис.

— Ако ги докоснем — прошепна Кенеди, — ще е все едно да замахаме с ръце и да закрепим: „Вижте ни!“.

— Слушай — отвърна ѝ също така шепнешком Тилмън.

Тя се заслуша. Никакъв звук отникъде, дори не и от далечен трафик, който в повечето градове се смята за част от тишината. Тилмън беше прав. Шумът, който вдигнаха, като се мушнаха под вратата, и дори стъпките им по рампата, макар да се стараеха да вървят възможно най-тихо, вече бяха отекнали надалеч в пълното безмълвие. Ако тук имаше някого, вече бе известен за пристигането. Но ако бе станало така, защо още никой не ги пресрещаше?

Този път Тилмън не си направи труда да поиска одобрението ѝ. Просто бутна релетата докрай и натисна горния ред бутони последователно един по един.

Релетата не свършиха никаква работа, но когато той натисна копчетата, наоколо изригна симфония от светлина. Не от крушки, неонов лампи или прожектори, а от огромни панели, вградени в стените и простиращи се от пода до тавана. Те блеснаха като верижни изгреви край тях.

Кенеди затаи дъх.

Намираха се в пространство, високо като катедрала, но много по-дълго: подземен булевард, чиито стени бяха изградени от чисто, почти болезнено ярко сияние. Тя покри очите си с дясната си ръка. Беше като омагьосана и заслепена до сълзи.

— Чакай малко — прошепна Тилмън. — Добре. Готово.

Стана така, защото първо бе преместил релетата. Върна ги в две трети обратно и светлината се приглуши и стана поносима.

Огледаха се и Кенеди най-накрая бавно проумя, че се намират точно където трябва.

Това беше улица или по-скоро булевард — десет метра широк и двайсет или двайсет и пет висок, който се простираше далеч пред тях.

Малки дървени конструкции като пазарни сергии бяха построени от двете му страни, а зад тях се виждаха по-стабилни постройки с врати и прозорци. Покрита главна улица на подземен град.

Осениха я две мисли едновременно. Първата, че пазарните сергии бяха празни, а една-две от тях килнати. Втората, че пространството не може да е чак толкова високо, като се има предвид, че не бяха влезли много надълбоко под земята. Взря се по-внимателно в тавана. На него бяха нарисувани облаци на фона на синьо небе и беше извит като огромна арка. Това би трябвало да е вътрешната страна на покрива на склада. Бяха под главната конструкция, която бе изтърбушена, за да играе ролята на небе над подземния проход.

— Това е най-откаченото нещо, което съм виждала някога — каза Кенеди с внезапно пресъхнало гърло.

Тилмън не отговори, а продължи да крачи надолу по улицата и ѝ направи знак да го последва. Тя го настигна, стиснала здраво дръжката на валтера.

Сергиите бяха разположени само върху първите двайсет метра, но конструкциите зад тях продължаваха и след това. Някои имаха широки прозорци като витрини с полици и платформи за излагане на стоките. Сега всички те бяха празни, само тук-там се виждаха пръснати кутии, по някое парче от найлонов плик, а на една дървена закачалка висеше самотен жълт шал. Над вратите имаше надписи на някакъв език, който Кенеди предположи, че е иврит. Замъчи я нова мистерия: защо им беше да бият толкова път от Светите земи до този бордей в Мексико Сити?

Вероятно никога нямаше да разберат, но тя изведнъж се изпълни с увереност, че това няма нищо общо с промените в центровете на власт. Двайсет милиона души в метрополис, разположен върху 1500 квадратни километра — истинска пустиня, в която лесно може да се изгуби една песъчинка. Може би са правели това често. Вероятно потомците на Юда са номади, които отиват винаги там, където могат най-добре да се слоят с околността или където могат да намерят ресурсите, които им трябват.

А веднага след тази мисъл ѝ хрумна друга ужасна възможност, която не смееше да произнесе на глас: „Може би сме ги изпуснали“.

Наближаваха вероятната северна граница на складовия комплекс. Покривът над тях изчезна и пред очите им се спусна вертикална стена,

а фалшивите облаци рязко се извиваха под остри ъгли, сякаш се бяха блъснали в невидима бариера и се бяха счупили.

Кенеди очакваше огромното покрито пространство да свърши, но полъхът над главите им се смени неочаквано от вятър изпод краката им. Там, където складът свършваше, започваше стълбище, водещо надолу, а първата площадка се разклоняваше наляво, надясно и направо. Оттам тръгваха други улици, но те бяха стъпаловидни и се спускаха още по-дълбоко в земята.

Тилмън избра напосоки една от тях и те се озоваха на нов булевард, почти толкова широк, колкото първия. Тук нямаше магазини, а къщи: безкрайни редици прозорци, тераси с маси и столове, урни с орнаменти и статуи в ъглите и по балюстрадите. Някои от урните се бяха прекатурили и счупили, а част от вратите зееха отворени пред тъмна вътрешност. Някой беше положил доста труд, за да направи този покрит град уютен, а след това го бе обезлюдил.

Тилмън се намръщи. Спря внезапно и погледът му се стрелна вляво и вдясно, преди да се насочи към Кенеди.

— Никой не може да живее така — промълви той с предрезгавял от гняв глас. Сигурно вече се бе уплашил също като нея, че са дошли прекалено късно и разгадаването на мистерията в крайна сметка не означава нищо.

— Напротив — каза тя тъжно. — Мисля, че може. Тези светлини в стените сигурно излъчват и в ултравиолетовия спектър, така че обитателите да не полудеят от клаустрофобия. Може би от време на време излизат на повърхността, макар че според мен не го правят често. Живели са под земята достатъчно дълго, за да може меланинът да изчезне от кожата им, затова и хората, които пращат над земята, са като албиноси.

Тилмън като че ли не я слушаше, затова тя млъкна. Той бе отишъл до някаква украса, висяща от един балкон. Бял лист хартия с поразително красива рисунка. В нея бе уловен мигът, в който слънчевите лъчи пробиват буреносните облаци, с което възвестяват, че или бурята е свършила, или изобщо няма да започне. Облаците бяха черни, огромни и ужасни. Сиянието си пробиваше път през тях като филигранна нишка най-фино злато и се виждаше само когато погледнеш рисунката от определен ъгъл и оставиш външната светлина да се отрази в нея.

Тилмън дръпна листа и го скъса на две.

— Мамка му! — изрева той. Ругатнята се върна обратно към него, след като се удари във всички стени и корнизиди, сви се и се счупи на хиляди малки „Мамка му!“, които не спираха да се сипят по краката му.

— Лио... — започна Кенеди, но той я погледна предупредително. В този момент не искаше съчувствие или утеха, а и тя не можеше да му ги предложи, защото самата се чувстваше изтърбушена и уморена така, както с думи не може да се опише. Да отиде толкова далеч и да намери само този мавзолей — това наистина бе прекалено жестоко.

Като не успя да измисли какво да му каже, тя го остави и тръгна нагоре по стълбите. Целият огромен комплекс беше като резонатор и всяко нейно движение отекваше, допълнено с нови сложни акорди. Спомни си рисунка на Дюшан на гола жена на стълбище, която хвърля ъгловата пулсираща сянка, докато върви, все едно къса парчета от себе си. Какво от себе си щеше да остави тя самата в това място? Въпросът беше оправдан, като се имаше предвид колко много бе пожертвала, за да се добере дотук.

Не успя да стигне наведнъж догоре. На площадка малко след средата на стълбището се облегна на парапета, за да си почине. Раната в торса я болеше, ръката — също. Трябваше да накара Тилмън да сложи и шишенце парацетамол в сака при лоста, оръжията, амунициите и всички глупости, които беше понесъл със себе си.

Видя го да се движи отдолу. Проверяваше къщите, вероятно за да види дали някой не се е скрил там. Една от вратите беше заключена и той я изрита. Разнесе се звук като от ударила в затворено пространство гръмотевица.

Но вместо да утихне, тя продължи да ечи и да става все по-силна. На Кенеди ѝ се стори, че в един момент зазвуча над нея, а не от мястото, в което възникна. Изкачи останалите стълби и погледна назад.

За миг не успя да осъзнае какво точно вижда. Коридорът като че ли се топеше като восъка на запалена свещ. После ѝ стана ясно, че движещата се бушуваща маса няма нищо общо със стените и изрисувания като небе свод. Това беше мощен поток вода, който запълваше пространството от пода до тавана.

Той удари Кенеди като Божия юмрук и след това я стъпка.

62.

Куутма остави шлюзовете отворени седем минути. През първите трийсет секунди се натрупа достатъчно течност, в която да може да разтвори концентрата. След това водата се превърна в оръжие.

Въпреки че бе изключил външните камери, остави системата за сигурност вътре в Гинат Дания да работи, затова видя как първо жената, а после и Тилмън бяха пометени от потопа. Жената, разбира се, бе обезвредена, тъй като беше със счупена ръка и превързана, но едва ли щеше да е по-различно, ако беше в добра форма и напълно подвижна. Водата се движеше по главната алея към Ем Хадерек с огромно налягане, и то доста бързо. Дори най-добрият плувец щеше да е в смъртна опасност.

Жената потъна и започна да пада надолу по стъпалата към Ем Хадерек. Водата щеше да изпълни цялото подземно пространство, колкото и да беше огромно, в рамките на минута и тя нямаше къде да отиде, освен ако не успееше да изплува обратно до Ем Хадерек и да намери отново горното ниво. Но плуване с една ръка си е голямо изпитание.

Парадоксално, но въпреки че бе на по-голяма дълбочина, Тилмън имаше много повече шансове за оцеляване. Той успя да види приближаващата се водна стена, която се втурна с рев надолу по стълбището и се раздели на десетки любопитни и агресивни пипала. Имаше време да се съвземе и да се хване за парапета от ковано желязо на един балкон. Водната струя го удари, но той се държеше здраво и не се пусна, поне през първата минута. Долните нива се пълнеха бързо, налягането спадаше и тогава Тилмън успя да се издигне нагоре с бавни и мощни загребвания. Беше изпуснал автомата, но сакът все още бе на гърба му и вероятно в него имаше най-разнообразни оръжия. Огледа се, може би търсеше онази жена Кенеди, но тогава всички светлини угаснаха, защото водата намокри контактите и бушоните. Това означаваше, че Куутма вече не може да следи движенията на Тилмън и че шансовете му да намери жената, преди да се е удавила, намаляваха от нищожни до практически нулеви.

Куутма спря водата, след това продължи да събира оръжията си и да се подготвя за предстоящия разговор. Шест ножа сика, по три от двете страни на колана; зигзауера в кобура на рамото с пълнен пълнител и два резервни в джобовете на защитната жилетка. Движенията му бяха методични, без припряност в тях. Знаеше с абсолютна сигурност, че точно така трябва да стане. Затова си бе направил труда, проявявайки зловещо черно милосърдие, да прекъсне самоубийството на Тилмън.

Тилмън нямаше това право, а и трябваше да чуе нещо, преди да умре. Да го чуе и да го проумее. Равновесието трябваше да бъде възстановено и Куутма бе благословен, защото това равновесие беше под негов контрол.

Заклучи вратите на помпената станция и слезе по стъпалата към долното ниво. Трябваше да се върне още веднъж, разбира се, за да пусне отново водата в резервоара на Куцамала. Това щеше да е последното нещо, което щеше да направи, преди да тръгне.

Тръгна към главната алея. Високата мощна вълна се бе оттекла в по-долните нива, но все още имаше дълбоки локви — Куутма го разбра от жвакащите звуци, които краката му издаваха, когато минаваше през тях. Не ги виждаше, защото алеята бе потопена в абсолютна тъмнина. Имаше ръчно включващата се система за осигуряване на светлина при електрическа авария и той знаеше откъде да я пусне. Отиде до най-близкото табло, плъзна един панел в стената и завъртя ръчката, която намери там.

Високо над него плочите на стоманения покрив на склада — защитната черупка на Гинат Дания — станаха от плътно съединени под ъгъл почти успоредни по вертикала. Денят навън беше мрачен, влизаше само сива светлина, но и тя бе достатъчна.

В далечния край на главната алея се чуха тромави пляскащи звуци, които му подсказаха, че Тилмън е пробил повърхността като кит. Куутма се взря по посока на шума, ала отначало не видя нищо. Но после го зърна да изскача отново до стъпалата, водещи към Ем Хадерек. Там те бяха най-широки и най-красиви. Отново изскочи, пак падна надолу и започна да гребе задъхано и некоординирано към сушата на голямата алея.

Като герой от уестърн преди дуел Куутма тръгна към врага си. Но в двете си ръце вместо пистолети с по шест патрона държеше по

един нож сика.

63.

Когато водата я покри, Кенеди предприе повечето възможни погрешни действия. Първо, забрави да диша. Когато полетя назад под напора на разпенения потоп, стисна здраво челюсти, вместо да поеме въздух с пълни гърди, за да издържи до следващия път, когато пак ще има достъп до кислород.

След това започна да се бори с огромната сила, която я повлече, като така пилееше сили в безсмислена съпротива да изскочи на повърхността. Естествената водоплавателност на тялото ѝ при всички случаи щеше да я изхвърли нагоре. Трябваше да оползотвори жизнената сила, която ѝ бе останала, за да се предпази от удар в някоя от конструкциите, към които водата я влачеше като детска играчка.

Блъсна се силно в стената и замалко да отвори инстинктивно уста от шока и болката. Знаеше, че така щеше да изпусне последния си дъх. Но бързо овладя инстинктите си, извъртя се, застана с лице напред по посоката на нахлуващата вода и започна да рита вляво и вдясно, като така избегна на сантиметри още два сблъсъка.

Също като летенето е, помисли си замаяна Кенеди. Виждаше плочките на пода на долното ниво, подземните улици и къщи, които летяха под нея и от двете ѝ страни. Наоколо беше синя мъгла, в която светлината се разбиваше и избухваше като порой от звезди.

Но после стана тъмно и тя разбра, че е в беда.

Белите ѝ дробове вече започваха да се бунтуват от липсата на въздух; да настояват за правото си отново да се разгънат. Имаше може би половин минута в най-добрия случай, за да стигне до някъде, където би могла да си поеме дъх, но нямаше представа къде е това място.

Пред очите ѝ в подвижния мрак изскочиха звездички. Нараснаха и се превърнаха в подводни слънца. Кенеди бе заслепена от тях, макар да осъзнаваше, че обективно ги няма. Започваше да губи съзнание. Липсата на кислород си играеше с мозъка ѝ.

Опита се да мисли. Въздушни джобове вътре в къщите? Беше възможно, доколкото помнеше от уроците по физика в гимназията. Но

нямаше време да претърсва къща по къща.

Съсредоточи се, Хедър. Съсредоточи се.

Да се бори ли с притока на вода, или да го яхне?

Да изскочи нагоре или да отиде встрани?

Вероятно нямаше значение, но беше важно да вземе решение.

Баща ѝ винаги я беше учил да се налага над ситуациите. Плъзгането по течението бе възможно най-погрешното нещо.

64.

Тилмън успя да се изправи на крака. Ушите му кънтяха от собствения му пулс, но не чуваше никакъв друг звук, нямаше и светлина. Виеше му се свят и в същото време усещаше как главата му се разширява и свива в ритъма на сърцето, сякаш то дирижираше и координираше пулсиращото сърце на самата вселена.

Той се засмя, изпълнен с неверие. *Значи наистина светът е малък, помисли си той, и аз се намирам в самия му център.*

Но стомахът му се сви и изведнъж му стана лошо. Мощното вълнение утихна и световъртежът и гаденето го свалиха на колене. Повърна в прииждащата и отливаща се вода. В устата му остана нездрав вкус на чили и кориандър от мексиканската храна, която с Кенеди бяха погълнали, преди да слязат тук от... някъде си.

Беше студено и тъмно. Студено и тъмно като в гроб. Тилмън потръпна. Но изведнъж над него се спусна светлина, мека и неземна като сив гъши пух. Той се опита да овладее препускащото си сърце, пулсиращата си глава, треперещите си ръце. Не би трябвало да се чувства толкова зле. Нещо не беше наред.

А и Кенеди. Трябваше да намери Кенеди и да се увери, че е добре.

Стисна зъби, затвори очи и преброи до десет. Или поне се опита. Със сигурност си помисли, че трябва да преброи до десет, но не можеше да си спомни цифрите.

— А сега — каза тих възпитан глас над него — ето ни тук двамата.

Силен удар по челюстта му го запрати встрани и го просна в отровната вода. Той започна да се бори за дъх, замаха с ръце и се опита отново да се изправи. Последвалият ритник в ребрата го накара да се превие на две около епицентъра на внезапната силна болка.

— Моля те — каза гласът. — Поеми дъх и се ориентирай. Надявам се, че не си погълнал прекалено голямо количество вода. Много ми е важно да не умреш твърде бързо.

Тилмън остана на земята. Стига да не последваха нови удари, така имаше възможност да помисли, колкото и замъглен и объркан да беше мозъкът му.

Да не би да имаше нещо във водата? Изглеждаше доста вероятно. Не си спомняше да е гълтал от нея, но беше невъзможно да избегне попадането на отровата в организма му. А може би това вещество, каквото и да бе то, изобщо няма нужда да се поглъща. Може би проникваше в тялото през кожата. Нищо чудно и да се изпаряваше от водата и точно в момента да го вдишва.

— Стани — каза гласът.

Тилмън бавно се разгъна, преобърна се на четири крака и се изправи, изпълнявайки в обратен ред движенията на поклон.

Мъжът срещу него беше горе-долу на неговата възраст. Много висок, но не прекалено широкоплещест. Мускулест, но жилав, с физика на танцьор или на бегач. Главата му бе обръсната и под слабата светлина се виждаше, че физиономията му е разделена на две от орлов нос. Слабото му лице бе тържествено като на статуя или като на жрец по време на официална церемония.

— Майкъл... Бранд — каза Тилмън с надебелял език.

— Да — отвърна непознатият. — Самият той. Майкъл е еврейско име, означава: „Какво е Бог?“. Бранд — на нашия собствен език *ку'утма* — е знакът, който Ялдаваот, богът на греховния свят, е оставил на челото на нашия праотец Каин. Опитвам се да бъда честен, господин Тилмън. Мъча се никога да не лъжа. Лъжата принизява този, който я изрича, колкото и благороден да е мотивът му.

С огромно усилие Тилмън се изправи на крака. Тръгна към мъжа пред себе си с вдигнати юмруци.

Ръцете на непознатия бързо се стрелнаха нагоре. Тилмън усети хладина в долната част на корема си, но когато затисна мястото с длани, почувства пулсираща топлина.

Сведе поглед и видя да се лее кръв като от рога на изобилието, който се пълнеше отново и отново между непохватно стиснатите му пръсти.

— А сега — каза Майкъл Бранд — се налага да говорим бързо. Не ти остава много време, а трябва да се кажат доста неща.

65.

Симетрия, каза си Кенеди. Не беше много, но все пак бе нещо. Всичко, което бяха видели тук, всичко, покрай което бяха минали, се подчиняваше на проста и елегантна схема. Широката главна улица, която минаваше под покрива на склада, стръмните стълби, водещи надолу от площадката, където улицата свършваше. Всичко беше симетрично и осигуряваше на жителите на този извратен пещерен свят приятна и подредена гледка.

Може би в далечния край на долното ниво има други стълби и друга площадка.

Кенеди заплува по течението на водата с помощта повече на краката си, отколкото на здравата си ръка, защото тя изкривяваше неконтролируемо траекторията ѝ настрани. Беше стиснала здраво очи по неизвестна причина. Но и без това нямаше светлина, така че не пропускаше нищо.

Налягането в белите ѝ дробове нарастваше, мракът в съзнанието ѝ се сгъстяваше. Таванът на огромния коридор се отърка в главата ѝ. Тя се отгласна с крака от него надолу, ужасена, че може да се закачи за нещо или да удари черепа си в корниз. Ако това станеше, с нея бе свършено.

Но така или иначе — това беше краят. Кислородът ѝ свършваше, времето — също. Нагоре или надолу, все беше обречена. Отказа се и се остави да се носи напред по течението в очакване отново да се удари в тавана. Когато това стана, отвори уста — вероятно за да каже: „Мамка му!“ — и се нагълта с вода.

Изскочи на повърхността с пляскане, което отекна във всички посоки на непрогледния мрак като тих шепот. Сякаш бе пробила небесния купол. Отнякъде се процеждаше сива светлина и огряваше покритото езеро, в което се носеше Кенеди.

Известно време не можа да си спомни къде се намира. Като че ли в Аризона. Но не, това беше преди, бяха отпътували на юг, към Мексико. Това беше Мексико Сити. Мексико Сити беше езеро от мрак, в което никой не ловеше риба и не плуваше. Освен нея.

Направи бавен кръг във водата, като дишаше тежко, жадно и на пресекулки, сякаш отхапваше парчета въздух, дъвчеше ги и ги преглъщаше през стиснатото си гърло. Зад гърба ѝ се издигаше гладка стена, обсипана с тъмни прозорци. Беше стигнала дотук отдолу, от улиците на по-ниското ниво, които вече бяха наводнени от пода до тавана.

От двете страни пред нея тръгваха стълбища като онези от другата площадка. Нямаше представа накъде водят. Те ту се отдалечаваха, ту я връхлитаха в гъсти редици. Мозъкът ѝ беше размекнат, ленив и инертен и мислите отказваха да се движат в него.

Но някъде отдалече чу гласове.

66.

— Тя умря — каза Куутма на Тилмън. — Умря отдавна.

Водата се бе отдръпнала още малко и той беше седнал на най-горното стъпало на главното стълбище. Тилмън бе коленичил малко по-далече от него, стиснал здраво с двете си ръце раната. Независимо какво му казваше, Куутма го бе ранил много премерено и той нямаше да умре още дълго. Острието не беше намазано с нищо и кръвта изтичаше бавно, постепенно, можеше дори да спре, ако Тилмън не се движи. А точно в този момент той изглеждаше като човек, останал без сили да помръдне.

— Ребека — промълви Тилмън.

— Точно така — съгласи се Куутма. — Твоята Ребека. Аз я убих. С нож като този.

Вдигна острието към Тилмън, за да го види по-добре. Завъртя го в ръката си и светлината се отрази в него, но беше прекалено слаба, за да стане слънчево зайче. Ножът бе като мъртъв в ръката му. Светът наоколо умираше, беше вече почти обезлюден.

— Но не си играх с нея, нито я изтезвах така, както правя с теб. Промуших я в гърдите между четвъртото и петото ребро и срязих сърцето ѝ на две. Умря много бързо.

Куутма дори не го поглеждаше, докато говореше, но зърна с крайчеца на окото си как Тилмън се хвърля към него. Очакваше го, дори нямаше търпение да се случи.

Когато Тилмън го достигна, скочи на крака. Ножът все още беше в дясната му ръка, но той използва лявата, за да блокира непохватния удар на врага си, след това го прихвана с нея и с десния си крак и го хвърли върху стълбите със сила, която би могла да му счупи гръбнака. Чак тогава се наведе и го поряза по бузата с ножа — с едно движение я разпори до брадичката.

— Добре — каза той одобрително. — Мрази ме, както те мразя аз. Задави се с омраза си. Това искам от теб.

Отдалечи се към другия край на стълбището и приседна отново. Жестокостта го бе облекчила, но също така бе накарала сърцето му да

забие с всички сили в гърдите му. Имаше нужда от убежището на насието, да се свре на спокойствие в него, както правеше, когато убиваше навън. Но сега не бяха в онзи грешен свят, а в Гинат Дания. И това не беше като останалите убийства: беше игра на власт.

Куутма наблюдаваше Тилмън, докато той се размърда, с което показва, че е жив и в съзнание. Тогава продължи да му говори:

— Смъртта беше нейно право. Тя е право на всички Келим. Но никога не съм предполагал, че ще я избере. Това беше лудост. Казах й, когато дойде при мен, че няма нужда. Изобщо не се налагаше...

Млъкна. Не така беше смятал да започне. Трябваше да се фокусира върху крайната цел и да върви логически към разкритието, което щеше да унищожи Тилмън.

Убий душата на врата си, не унищожавай само тялото му.

Започна отначало, макар спокойствието все още да му се изплъзваше:

— Ние живеем отделени. Това е една от заповедите за нас. Пазим границата си чиста. Не от времето на Юда, а още от Едем не се събираме с други хора. Но чистотата си има цена. Народът ни наброява по-малко от сто хиляди и в такава малка общност някои вродени болести се разпространяват много бързо. Знаем каква е генетичната причина за това, както сигурно и ти, господин Тилмън. Сред толкова малко хора двойно рецесивните гени се събират катастрофално бързо и наследствените дефекти, недостатъците на сърцето, тялото и ума се превръщат в епидемия. Без периодичен прилив на нов генетичен материал общността не може да просъществува. Преди много векове водачите ни се събрали и стигнали до решение. И то много мъдро. Не можем да даряваме безценната си кръв на деградиралите маси от полухора, полуживотни, които вие наричате човечество. Но можем да вземем сила и енергия от тях, когато ни се налага. Можем да обогатим породата си, като присадим в себе си най-доброто от тях. Жените, които изпращаме при тях, се наричат Келим — съсъди. Докато Предвестниците носят смърт на външния свят, Келим отиват в него, взимат живот и го връщат тук, в Гинат Дания. Това е светият им дълг. Тяхното величие.

Тилмън почти беше успял да се изправи и се бе подпрял на лакът. Взираше се в Куутма с яростта на диво животно. Куутма остави ножа и извади пистолета от кобура. Следващия път, когато Тилмън се

хвърли към него, щеше да го простреля в едно от коленете, вероятно в дясното.

— Водата — каза провлачено Тилмън.

— Водата?

Куутма се намръщи на неадекватния коментар.

— Водата е отровена. Келалит. Същата отрова, която ние, Предвестниците, взимаме, за да увеличим силата и скоростта си. А когато концентрацията му е по-висока от пет на милион, тогава има способността да парализира и убива. Ти си поел много малка доза, защото когато водата стигна до теб, шлюзът едва беше пуснат. Но концентратът изтича в него, докато си говорим, и съотношението се покачва към смъртоносната доза, когато само една глътка от водата може да убива в рамките на минута-две. Мексико Сити ще се превърне в огромно гробище. Когато народът ни се премести, след него не остава нищо, Тилмън. Сеем сол в земята и пепел в небето. Но говорихме за Ребека. Ребека Бейт Евром.

Тилмън се стегна и мобилизира силите си. Скоро щеше да бъде в състояние да се движи, Куутма бе сигурен в това. Но тогава щеше да бъде замаян от келалита, разтворен във водата, и омаломощен и от раните си, нямаше да представлява опасност.

— Келим се избират с лотария — каза Куутма. Чувстваше се така, сякаш строи скеле, на което да обеси Тилмън. Примка на шията му, падащ капак под краката му. — Те отиват във външния свят с фалшиви самоличности, осигурени им от Елохим, и се омъжват. Влизаме в медицинските досиета на всички потенциални съпрузи и ги проучваме за евентуални болести, които семето им може да носи. Ако няма риск, съюзът се одобрява, но само за разплод. Това, разбира се, не е брак в религиозния смисъл на думата. Келим раждат по три деца и след това се връщат. Съпругът се прибира в празна къща, а жената — в истинския си дом, в лоното на племето. Както можеш да си представиш, това е трудна задача: изисква се много усилие, за да се преструваш, че обичаш някого три, четири или пет години; да живееш толкова дълго в сянката на лъжа.

— Не! — изграчи Тилмън. Беше успял да се изправи и направи крачка към Куутма.

Куутма вдигна пистолета, но се спря.

— Беше наистина ужасен нещастен случай — каза с точно такава ярост, каквато беше предвидил. — Вероятността е... две или три хиляди на едно. Никога не съм си мислел, че тя ще изтегли късата клечка. Че тя ще е избраната. Но тъй като аз съм Куутма, реших, че за мен няма да е толкова страшно, колкото за другите. Ще я наблюдавам. Ще продължавам в известен смисъл да съм с нея, макар да не можем да разговаряме. Изпратих я в Англия. Тя срещна теб. Сподели леглото ти и роди деца от теб. Юда, който пред теб наричаше Джуд. Сет. Грейс. Гледах ги как растат и чаках своя миг. До последния ден и час просто чаках. Докато накрая настъпи мигът, когато ми беше позволено да отида в дома ѝ. Мили боже, Тилмън, беше наистина тежко!

Куутма установи, че говори през стиснати зъби и гласът му бе станал дрезгав и приглушен.

— Тя не извърши никакъв грях, разбираш ли? Беше безупречна. И въпреки че се хвърляше в прегръдките ти в края на всеки ден, излизаше неопетнена от този... разврат. Съчувствах ѝ. Толкова много ѝ съчувствах. Понякога...

Защо казваше това? Защо толкова много се отклоняваше от думите, които си бе намислил?

— Понякога хората забравят това. Не се замислят за саможертвата, която Келим правят заради нас. В някои случаи жените се връщат и виждат, че никой повече не ги иска. Като съпруги имам предвид. Никой не иска да се свързва с тях. Съсътът е чист, казват светите писания, но как може нещо, което е потапяно в мръсотия всяка нощ в продължение на години, да остане чисто? Разбираш ли? Това е мистерия. Свята мистерия. Но аз ѝ предложих... предложих ѝ... себе си.

Куутма примигна, за да прогони сълзите от очите си. Стана на крака и пристъпи към Тилмън. Нещо тайнствено го привличаше към него; вероятно същото изпитваше и Тилмън. Тогава пристъпи към следващия етап на разрушението.

— Казах ѝ, че нищо не се е променило между нас. Че ще я приема, ще се ожена за нея и ще отгледам децата ѝ. Но тя избра смъртта. Чувстваше се така омърсена от докосванията ти, толкова дълбоко покварена, че не можеше да срещне погледа на достоен мъж и да приеме любовта му. Чуваш ли ме, Тилмън?

— Чувам те — промълви Тилмън. — Ти, жалък малък изрод. Тя те е отблъснала. Тя те е отблъснала, защото още е обичала мен.

Куутма изкрещя. Не успя да се въздържи. Викът се изтръгна дълбоко от него, оттам, където разумът нямаше достъп. Взе разстоянието до Тилмън на три крачки, стовари приклада на пистолета в носа му и го счупи. Тилмън се олюля и тръгна да пада, но Куутма се извърна бърз като дявол и го изрита в стомаха, преди още да докосне земята. Той залитна назад и се преви на две, Куутма го удари още веднъж в слепоочието с пистолета и Тилмън се просна.

— Тя не те обичаше! — извика Куутма. — Никога не те е обичала. Никой не се самоубива от любов!

Останал без дъх и безпомощен, Тилмън застана на четири крака до стъпалата му. Куутма вкара куршум в дулото на зигзауера и вдигна предпазителя. Опря пистолета в тила на Тилмън.

Но се овладя, преди да натисне спусъка. Почти бе приключил. Почти. Но не можеше да изпрати Тилмън в мрака при тази негова абсурдна и обидна съпротива. Трябваше да му разкрие и останалата истина и да го види как си изплаква душата.

— Дъщеря ти — каза той. — Името ѝ вече не е Грейс. Сега е Табе. Беше отгледана от непознати хора и научена да те мрази. Тя е толкова щастлива тук, Тилмън. Толкова е щастлива с нас. Художничка е. Рисува. В нея има много красота, която се разлива през пръстите ѝ към света. Чуваш ли ме? Дъщеря ти обича живота, който аз ѝ дадох! Преди да дойда тук, се отбих при нея. Казах ѝ, че се каня да те убия, и я помолих за благословията ѝ. Тя ми я даде с радост. „Не ме интересува какво ще се случи с бащата на моята плът“, каза тя. И когато свърша с теб, Тилмън, ще се върна при нея. Ще ѝ кажа, че си мъртъв, и тя ще ми целуне ръка и отново ще ме благослови.

Тилмън се тресеше. За миг Куутма си помисли, че е от страх, но след това осъзна, че едрата фигура на мъжа трепери от плач.

— Жива е! — простена Тилмън. — Грейс е жива! Грейс е жива!

В пристъп на ярост Куутма започна да удря отново и отново с приклада на пистолета си безпомощния, превит, съсипан човек пред себе си.

— Тя те мрази! — изрева той. — Не чу ли! Мрази те!

Сега и ръцете на Куутма вече трепереха и ударите му ставаха все по-слаби. Тилмън се бранеше от тях свит на две, като плъх в

гръмотевична буря.

Куутма стовари за сетен път приклада върху тила му. Все още не беше извадил последния си неумолим аргумент. По инстинкт започна с Ребека и остави най-сладкото за края.

— Синовете ти... — започна той.

С крайчеца на окото си забеляза раздвижване отгоре. Нещо падаше. Отскочи встрани и една декоративна урна, бутната от балюстрадата на терасата над главата му, се разби на земята точно на мястото, на което бе стоял допреди малко. Каменни парченца се забиха в лицето и тялото му.

— Колко те обича Бог, Куутма? — каза глас, който сякаш идваше от всички посоки.

Беше гласът на Ребека.

67.

Шест месеца в отдел „Наркотици“ беше най-краткият период, който можеш да изкараш там, за да си запишеш този опит в автобиографията. Това, което Кенеди не знаеше за наркотиците, можеше да напълни цели библиотеки.

По ирония на съдбата познанията ѝ за метамфетамините идваха от разследване за убийство. Жена бе убила двете си съквартирантки, също наркоманки като нея, в съня им с дървен чук с метален накрайник, предназначен за пържоли. Беше ги начукала наистина като парчета месо преди печене. Освен това с готовност бе обяснила защо: опитвали се да я убият с микровълни и с отрова, просмукана в калъфката на възглавницата ѝ.

Един на всеки пет трайно пристрастени към метамфетамините потъва в необяснимо психично заболяване, известно на лекарите като „амфетаминна психоза“. А Бранд беше взимал веществото редовно поне тринайсет години. Нямаше начин да не е поне малко луд, дори по високите стандарти на религиозните мании.

Тя тръгна бавно надолу по стълбите към Бранд — или Куутма, както той очевидно се наричаше сам — и Тилмън. Беше изпуснала пистолета, който Тилмън ѝ беше дал, но стискаше крак на стол, който бе намерила някъде по пътя. Държеше го плътно притиснат до себе си с надеждата да остане незабелязан.

Импровизираше отчаяно: искаше само да спре откаченото копеле да довърши екзекуцията. Но изглежда успя да привлече вниманието му, сега ѝ оставаше и да го задържи.

— Колко те обича Бог? — повтори тя със същия хладен и сериозен тон.

Куутма мълчеше. За миг изглеждаше неспособен да говори. Взираше се в нея, докато тя слизаше по стълбите към него, и неволно отстъпи назад.

— Струва ми се — каза Кенеди, — че той закриля тези, които обича. Възнаграждава вярващите на земята и поразява неверниците.

Така става обикновено, нали? И ти си ръката, с която той наказва, затова би трябвало да знаеш най-добре.

Куутма изведнъж се засмя. Тя не очакваше такава реакция или поне се надяваше на друга.

— О, това си била ти! — каза той. — За миг си помислих...

Но в последния момент се дръпна от ръба на пропастта, зейнала вътре в него, и тялото му потрепери.

— Бог обича нашия народ, *рака*. Ние сме пазителите на неговия завет. Само греховният бог се интересува от вас.

Кенеди вече бе стигнала дъното на стълбището, беше само на два-три метра от него. Погледна часовника си, след това вдигна очи към Куутма и сви рамене.

— Закъсняваме, нали? — попита тя ведро.

Куутма присви очи.

— Ще умреш със светотатствени думи на уста — каза ѝ той.

Кенеди продължи, сякаш не го беше чула:

— С над двайсет години. Трябвало е да чакате повече от трийсет века, за да получите мястото си на престола. Но трийсет века минаха и отминаха, а вие още живеете на тъмно като хлебарки. Криете се от останалия свят. Едвам удържате преградата между него и вас, защото той се смаява с всеки изминал ден. Наблюдение от сателити, анализ на данни, биометрични паспорти и генетични профили. Дори сметките за електричество ви издават, Куутма. И вие чакате и чакате, но Бог не се появява, докато сигурно започвате да се чувствате като свенлива девойка в ъгъла на залата, която никой не кани на танц. И какво струват всичките ви убийства, ако се окаже, че не са свети? Ако Бог не ви е благословил и не ви е казал да се борите, тогава как ще измиете всичката тази кръв от душите си?

— Душата ми не е изцапана с кръв — сопна ѝ се Куутма. Тя беше спряла да се приближава към него и сега той пристъпи към нея. Пистолетът все още беше в ръката му, насочен към сърцето ѝ. Откачи и противните криви ножове от колана си. — Аз съм опростен.

— Но само за убийствата — напомни му Кенеди. — Не и за лъжите. Та кажи ми истината за едно нещо, Куутма, преди да ме убиеш.

Той държеше ножа на височината на гърдите си между палеца и показалеца. Наклони го под ъгъл шейсет градуса и замахна.

— Питай — подкани я.

— Цялата тази история не беше ли жалък театър, с която искаше да си отмъстиш, че не ти е излязъл късмета с Ребека Бейт, или както там ѝ беше цялото име? Защото и преди съм чувала бръщолевения на отхвърлени любовници, човече, но това беше просто жалко.

Куутма хвърли ножа.

Кенеди прецени, че трябва да отскочи наляво. Оказа се грешната посока, но въпреки това движението я спаси. Гипсът ѝ бе поставен около метална конструкция и ножът се удари в една от пластините, която се бе оголила заради скорошното ѝ потапяне във вода. Завъртя се покрай ухото на Кенеди и рикошира някъде в тъмното.

Куутма извади друг нож. Тя замахна силно с крака на стола и го избви от ръката му с един удар. Оставаше му само зигзауерът. Вдигна го, докато тя още не бе възстановила равновесието си. Пръстът му започна да натиска спусъка, но оглушителна експлозия го накара да погледне встрепен към гърдите си. Там се бе появила кървава звезда, която за две шеметни секунди покри целия му торс.

Тилмън не вярваше на точния си мерник. Беше прекалено слаб и замаян, ръцете му не бяха стабилни. Само докато извади униката от колана си и вдигне предпазителя, вече бе изразходвал и последната частица сила, която му беше останала.

Изправи се с усилие на крака, докато Куутма спореше за теология с Кенеди, и се приближи със ситни стъпки към него. Куутма като че ли не го забеляза, но Кенеди го видя. Тя продължаваше да държи вниманието на врага, като му говореше, превръщайки го в най-лесната мишена на света.

Най-накрая Тилмън вдигна пистолета само на сантиметри от гърба на тъканото на ръка ленено сако на Куутма.

Задържа го под права линия.

Натисна спусъка.

После още по-силно, защото спусъкът не се поддаваше на омаломощената му ръка.

Стреля и пистолетът изпадна веднага от ръката му, защото не издържа на отката, който при обичайни обстоятелства дори не би му направил впечатление.

Един изстрел се оказа достатъчен. Куутма падна на колене, като продължаваше да се взира в Кенеди с ококорени, пълни с изненада очи.

— Бог смята... — каза тя дрезгаво, усещайки как гърдите ѝ горят и зрението ѝ се замъглява, — че ти си едно лъжливо кръвожодно... копеле.

Куутма отвори уста, за да отговори, но смъртта го превари.

68.

РАЗПИТ НА ОФИЦЕР ФЕЛИПЕ ХУАРЕС ОТ ПОЛИЦИЯТА НА МЕКСИКО СИТИ, ПРОВЕДЕН ОТ ЛЕЙТЕНАНТ ХЕСУС-ЕРНЕСТО ПЕНЯ, ФЕДЕРАЛНА ПОЛИЦИЯ

НАЧАЛО: 15:30.

ЛЕЙТ. ПЕНЯ: Молбата за помощ от местопрестъплението ли дойде?

ПОЛИЦАЙ ХУАРЕС: Отначало така си помислих, лейтенант. Но както знаете, обаждането не бе записано по правилата и в такова гъстонаселено място проверките на архивите на мобилните оператори не са... ами не са много практични.

ПЕНЯ: Мъж ли беше? Мъжки глас ли чухте?

ХУАРЕС: Да.

ПЕНЯ: И той посочи място в Шочимилко?

ХУАРЕС: Точно така. Склад, принадлежал някога на „Обединена плодова компания“. В момента е трудно да определим собственика ѝ. Истинско гъмжило от фирми, повечето с централи в Африка и Близкия изток. Много е объркано.

ПЕНЯ: Кажете ми какво открихте, когато пристигнахте на място?

ХУАРЕС: Лейтенант, направо ми е невъзможно да го опиша. Беше подземен комплекс, почти като малък град. Беше наводнен, но в голямата си част не бе разрушен. Невероятно нещо. Ако някой ми бе разказал за подобно място, щях да му се изсмея.

ПЕНЯ: Видях снимките, полицай Хуарес. И съм съгласен, че е впечатляващо. Доколкото знам, когато сте пристигнали, сте намерили двама души.

ХУАРЕС: Мъж и жена. И двамата бяха ранени. Мъжът — доста сериозно. Имаше рана в корема и още една на лицето. Жената беше бита и вероятно имаше рана от лявата страна на торса. Върху лявата ѝ пък бе метнато яке, така че не видях...

ПЕНЯ: Освен това е имало труп.

ХУАРЕС: Да, така беше. Още един мъж, но мъртъв. Беше прострелян от близко разстояние. Първото ми предположение беше, че някой от тези двамата го е убил, затова се опитах да ги арестувам. Но

не успях. Мъжът пръв извади оръжие и ме принуди да предам пистолета си.

ПЕНЯ: Пръв е извадил оръжие? Въпреки раните си?

ХУАРЕС: Лейтенант, движеше се бързо като змия. Този човек е бил войник. Изобщо не се съмнявам в това. Видяхте оръжията и амунициите, които е оставил след себе си — цял арсенал! Освен това изглеждаше малко луд. Нестабилен психически. Ако имах подкрепление, можеше и да имаме шанс срещу него — срещу двамата, по-скоро. Но сам не можех да направя нищо.

ПЕНЯ: Така. Значи сте стояли с пистолет в кобура и с онази си работа в ръка.

ХУАРЕС: Мастурбацията оставям на вас, федералните. Никога не бих си позволил да се състезавам с експерти.

ПЕНЯ: Искам това да остане в протокола.

СТЕНОГРАФ: Както кажете, лейтенант.

ПЕНЯ: Кажете ми какво се случи после.

ХУАРЕС: Заведоха ме до някакво стълбище и ми показаха долните нива на комплекса, които бяха наводнени. Обясниха ми, че водата е отровена с някакъв невротоксин и че при никакви обстоятелства не бива да се разлива. Трябвало да остане, където си е, и да се охранява, докато не се изпомпа обратно и не се изхвърли. Така ли е наистина?

ПЕНЯ: Това се разкрива само пред хора, които имат право да го знаят, полицай Хуарес. Вие не сте в списъка.

ХУАРЕС. Не. Разбира се, че не. Но знам, че мястото е било затворено за деветнайсет дни, че са идвали и са заминавали камиони, предназначени за транспорт на опасни материали. И е бил отцепен район, с три пресечки по-широк от всички страни.

ПЕНЯ: Поверителна информация.

ХУАРЕС: А данните от сателитите? До мен достигнаха слухове, че два дни преди това стотици камиони са идвали и отпътували от склада. Но никой не знае с какво са били натоварени.

ПЕНЯ: Поверителна информация.

ХУАРЕС: И че има тунели, водещи към други места, също и в Шочимилко. Че имало къщи, житни хамбари, складове, плувни басейни, физкултурни салони и...

ПЕНЯ: Кажете ми какво се случи след това.

ХУАРЕС: Какво се случи след това? Разказаха ми невероятна история. Имам предвид, че би звучала невероятно навсякъде другаде. Но на мястото, на което се намирахме, не ми беше толкова трудно да повярвам в нея. Мъжът бил изгубил съпругата и децата си. Жената — партньора си. Мъжът, когото убили, се опитал да умъртви целия ни град. Семейството ми. Приятелите ми. Всички, които познавам. Можете ли да си представите! Вързаха ми ръцете, но не много стегнато, и мъжът ми каза, че няма да е добре за мен, ако ги проследя.

ПЕНЯ: Опитайте ли се да ги проследите?

ХУАРЕС: По-късно — да. Но вече си бяха тръгнали. Нямахте и следа от тях.

ПЕНЯ: Колко време беше изминало?

ХУАРЕС: Може би петнайсет или дваайсет минути.

ПЕНЯ: Отнело ви е петнайсет-двайсет минути, за да си освободите ръцете, когато наоколо е имало нож — заведен като улика 21 — който е лежал точно в краката ви?

ХУАРЕС: Беше тъмно. Не видях ножа.

ПЕНЯ: А някой от другите няколко ножа на колана на мъртвия мъж и в сака, заведен като улика 16?

ХУАРЕС: Беше тъмно. Не видях...

ПЕНЯ: Да, благодаря, полицай Хуарес. Мисля, че разбирам. Да се обърнем към междуведомствения бюлетин 1217. В него става въпрос за жена, избягала от болница в Кингмън, Аризона, където е била държана под полицейско наблюдение. Това е станало с помощта на мъж, който я е свалил през прозореца по стената на сградата с въже.

ХУАРЕС: Да. Чел съм го.

ПЕНЯ: Вижте снимките. Това ли са мъжът и жената, които видяхте?

ХУАРЕС: Доколкото знам, обвиненията срещу жената са свалени след показанията на окръжния шериф, който е заявил, че тя всъщност го е спасила от нападател.

ПЕНЯ: Мъжът все още се издирва. Погледнете снимките.

ХУАРЕС: Струва ми се, че ако водата наистина е била отровена, то убитият в склада е гаден отровителски кучи син, който заслужава да бъде прострелян в гърдите от близко разстояние.

ПЕНЯ: Струва ми се, че ако исках шибаното ви мнение за това, щях да ви попитам за него. Погледнете шибаните снимки.

ХУАРЕС: Това не е жената, а това не е мъжът. Ще ми се да мога да ви помогна, лейтенант.

ПЕНЯ: А на мен ми се ще да ви сложа топките в менгеме.

ХУАРЕС: Няма пълно щастие на този свят.

69.

Тя се прибра у дома.

Имаше дом, в който да се завърне.

Беше стая, в която баща ѝ я чакаше. Тя му разказа къде е била и какво е правила, макар да знаеше, че той няма да разбере нищо. Тя пък не разбираше неговата история. Най-доброто, което можеха и двамата да направят, беше да се изслушват.

Някой друг също я чакаше в друга стая, недалеч от първата. Последваха мръсни разговори и някои други неща, за които нямаше нужда от разговори.

— Винаги, винаги, винаги съм си мислила, че си хетеросексуална — промърмори Кенеди в ухото на Изи.

— О, за бога, не! — изкикоти се Изи. — Не и след като навърших петнайсет години!

— Но така добре говориш по телефона...

Изи я яхна и се усмихна — само на Кенеди. Тази усмивка можеше да стопи и платина и да разтвори краката и на ангел.

— О, тези думи са универсални, скъпа. Действията имат значение.

70.

Той се прибра у дома. Домът му беше пуст.

Но този път пустотата му се отрази по друг начин. Знаеше, че съпругата му е умряла, без да го разлюби, като е мислила за него. Че не е искала да го напуска и не е могла да си представи живот без него, както и той не успя да изгради нов живот без нея.

Знаеше, че децата му са живи някъде по света и че са щастливи.

Самотата му се струваше като храм, в който пазеше най-святото нещо: спомените от краткото им време заедно като семейство, които никой не можеше да му отнеме.

Докато беше жив, всичко това щеше да продължи да бъде истина. Докато ги помнеше, те щяха да са с него. А при това положение какво друго имаше значение?

71.

— Писмо за теб, Уеб. Главата на кралицата е върху него, затова предполагам, че е от Англия. Кого познаваш в Англия?

Кони подаде писмото през бюрото на шериф Гейл и продължи да се навърта наоколо с вид на човек, който има още нещо за вършене и то не търпи отлагане.

— Благодаря, Кони — каза Гейл.

— О, за нищо — отвърна му тя. Но той не понечи да отвори писмото, дори го бутна настрана небрежно, така че най-накрая Кони се отказа и си тръгна.

Веднага щом тя излезе, той взе отново плика, разкъса го с кутрето си и извади писмото. Беше от Хедър Кенеди, както вече бе предположил, защото тя беше единствената британка, която познаваше.

„Скъпи Уеб,

Толкова съжалявам, че не можах да дойда на погребението на Айлин. Истината е, че се измъкнах от Мексико на косъм и се боях, че ако се върна в Аризона, може повече да не ме пуснат да си тръгна. Знам, че първоначалните обвинения са свалени, но пък се сецаш колко поразии свърши Тилмън, докато ме освобождаваше, а после и в Мексико се случиха разни неща, които са дори още по-откачени.

Затова ти пиша. Смятам, че имаш право да знаеш как завърши всичко. Ти загуби повече от мен в тази битка и твоята загуба никога няма да бъде компенсирана, затова мога да ти дам само истината. Както и най-искрените си благодарности за всичко, което направи за мен.“

Гейл продължи да чете още цял час. Спря само когато Кони му донесе кафе и се повъртя още малко около него. Но след като отново я

изчака да си тръгне, се върна там, където бе спрял.

Наистина беше откачено, точно както Кенеди го бе предупредила. Нямахте да му е трудно да пази тайната, тъй като никой нямаше да му повярва. Може би това бе опазило и тези потомци на Юда: бяха толкова нелепи, че някой можеше да се блъсне в тях и изобщо да не повярва какво вижда. Наистина трудно за вярване — прекалено глупаво, дивашко и абсурдно!

Но пък каква статия би написала за това Могс! Как щеше да я боядиса в златно и оцвети с хром, да й сложи крилце и джуфки.

Чак когато стигна до края, до последната страница, осъзна всичко. Промени мнението си за много неща. Изобщо нямаше да е лесно да опази тайната. Както нямаше да е лесно и за Кенеди, която познаваше този Тилмън и му дължеше живота си. А Могс дори нямаше да успее да разкаже историята, защото не беше достатъчно жестока за това.

„Върнах се на превода на Гасан, пишеше Кенеди. И се загледах в някои от дребните детайли. Започнаха да ми говорят много повече, след като вече бях посетила мястото. Децата на Келим запазват имената си, които са им дадени при раждането, стига тези имена да са избрани от майката. Ако бащата ги е избрал, те се прекръщават.

Мисля, че с децата на Ребека случаят е следният: Бранд е искал да изтрие възможно най-много от миналото им. Не е имало нещо нередно в имената, които вече били получили, но той им дал нови въпреки всичко. И знам какви са били те. Жената, която замалко да ни убие в Дядо Коледа, ми ги каза, докато умираше.

Грейс, момичето, е била прекръстена на Табе.

Момчетата — Озия и Цефас — са умрели в «Гълъбарника».“

Гейл сгъна писмото и го прибра в чекмеджето на бюрото си. След това помисли още малко и го пусна през машината за раздробяване. После му хрумна дори по-добра идея — запали със запалката на Анстратър парченцата и от писмото не остана нищо. От

другата страна на стъклото го гледаше Кони. Тя страдаше, че току-що бе изгоряла сочна клюка, която вече никога не би могла да докопа.

Издание:

Адам Блейк. Измамата Мъртво море

Английска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2011

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-259-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.